

Harry Potter

JA SALAISUUKSIEN
KAMMIO

J. K. ROWLING

Harry Potter

JA SALAISUUKSIEN KAMMIO

J. K. ROWLING

Harry Potter ja viisasten kivi

Harry Potter ja salaisuuksien kammio

Harry Potter ja Azkabanin vanki

Harry Potter ja liekehtivä pikari

Harry Potter ja Feeniksin kilta

Harry Potter ja puoliverinen prinssi

Harry Potter ja kuoleman varjelukset

J. K. ROWLING

Harry Potter™

JA SALAISUUKSIEN KAMMIO

Suomentanut Jaana Kapari

**KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI**

27. painos

Englanninkielinen alkuteos Harry Potter and the Chamber of Secrets ilmestyi vuonna 1998 (Bloomsbury Publishing Plc)

Copyright ©: J. K. Rowling, 1998

Harry Potter names, characters and related indicia are copyright and trademark Warner Bros. © 2000

Fiber used in the manufacturing process of this paper comes from well-managed forest independently certified according to the rules of the Forest Stewardship Council®. The FSC® promotes environmentally appropriate, socially beneficial and economically viable management of the world's forests.

Kustantaja Kustannusosakeyhtiö Tammi
Taskukirjan tuottaja Bonnier Kirjat Oy
Painanut UAB PRINT-JT, Liettua, 2011
ISBN 978-951-31-6264-1 (nid.)

*Séan P.F. Harrisille,
pakoauton kuljettajalle ja
ystävälle vastamäessä*

KAMALA SYNTYMÄPÄIVÄ

Ei ollut ensimmäinen kerta kun Likusteritie nelosen aamiaispöydässä räjähtiin. Vernon Dursley oli herännyt aamuyöllä äänekkääseen huhuiluun, joka kantautui hänen vaimonsa sisarenpojan Harryn huoneesta.

”Kolmas kerta tällä viikolla!” hän karjui ruokapöydässä. ”Jos sinä et saa sitä pöllöä kuriin, se saa luvan lähteä!”

Harry yritti jälleen kerran selittää.

”Sitä pitkästyttää”, hän sanoi. ”Se on tottunut lentelemään ulkona. Jos vain voisin päästää sen illalla ulos...”

”Tyhmäksikö sinä minua luulet?” Vernon-setä ärjyi. Hänen tuuheissa viiksissään roikkui riekale paistettua kananmunaa. ”Minä tiedän, mitä tapahtuu jos se pöllö pääsee irti.”

Hän vaihtoi synkkiä katseita Petunia-vaimonsa kanssa.

Harry yritti väittää vastaan, mutta hänen sanansa hukkuivat Dudley-serkun pitkän ja kovaäänisen röyhtäyksen alle.

”Minä tahdon lisää pekonia.”

”Paistinpannussa on lisää, murusenä”, Petunia-täti sanoi ja katsoi ihaillen isokokoista poikaansa. ”Meidän täytyy ravita sinua niin kauan kuin voimme... sen koulun ruoka ei

kuulosta oikein hyvältä.”

”Joutavia, Petunia, minä en ikinä jäänyt nälkäiseksi silloin kun itse kävin Jalostamo”, Vernon-setä rehvasteli. ”Dudley saa kyllikseen syötävää, etkö saakin, poika?”

Dudley, joka oli niin lihava että hänen takamuksensa lölyi yli keittiötuolin kummankin reunan, kääntyi Harryyn päin naama leveässä virneessä.

”Anna paistinpannu.”

”Sinä unohdit taikasanan”, Harry ärsytti tahallaan.

Sillä pikku lauseella oli uskomaton vaikutus muuhun perheeseen: Dudley haukkoi henkeä ja putosi tuolilta sellaisella rämähdyksellä, että koko keittiö tärisi, Petunia-täti kirjautti ja painoi käden suulleen, Vernon-setä pomppasi pystyyn ohimosuonet tykyttäen.

”Tarkoitin, että pitää sanoa ’ole hyvä!’” Harry korjasi kii-reesti. ”En tarkoittanut –”

”ENKÖ MINÄ OLE SANONUT”, Harryn setä jylisi niin että sylki roiskui pitkin pöytää, ”ETTEI SITÄ T:LLÄ ALKAVAA SANAA KÄYTETÄ TÄSSÄ TALOSSA?”

”Niin mutta minä –”

”ETTÄ SINÄ USKALLATKIN UHKAILLA DUDLEYTA!” Vernon-setä mylvi ja takoi sanojensa säestykseksi nyrkillä pöytää.

”Minä vain –”

”PIDÄ VARASI! MINÄ EN SUVAITSE SITÄ, ETTÄ SINUN OMITUISUUDESTASI PUHUTAAN TÄMÄN KATON ALLA!”

Harry tuijotti vuoroin punakkanaamaista setäänsä ja vuoroin kalvakkaa tätiään, joka yritti kammata Dudleyta ja loilleen.

”Hyvä on”, Harry sanoi, ”hyvä on...”

Vernon-setä istuutui huohottaen kuin hengästynyt sarvi-kuono ja tarkkaillen koko ajan tiukasti Harrya pienten, pistävien silmiensä nurkasta.

Siitä alkaen kun Harry tuli kesälomaksi kotiin, Vernon-setä oli kohdellut häntä kuin pommia, joka voi laueta milloin hyvänsä, koska Harry ei oikeasti ollut ihan tavallinen poika. Hän oli niin kaukana tavallisesta kuin mitenkään oli mahdollista.

Harry Potter oli velho – velho, joka oli juuri päättänyt ensimmäisen vuotensa Tylypahkan noitien ja velhojen koulussa. Ja vaikka Dursleyn perhettä harmitti, että Harry tuli lomaksi kotiin, se ei ollut mitään verrattuna siihen miltä Harrysta tuntui.

Harrylla oli niin kova ikävä Tylypahkaan, että tuntui kuin vatsa olisi ollut koko ajan kipeä. Hänellä oli ikävä linnaa, sen salakäytäviä ja kummituksia, oppitunteja (vaikkei ehkä sentään juomamestari Kalkaroksen tunteja), pöllöjen tuomaa postia, kekkereitä suuressa salissa, nukkumista omassa pylvässängyssä tornin makuusalissa, kyläreissuja riistanvartija Hagridin mökkiin, joka sijaitsi linnan mailla kielletyn metsän laidassa, ja etenkin velhomaailman suosituinta urheilulajia eli huispausta (kuusi pitkää maalialkoa, neljä lentävää palloa ja neljätoista pelaajaa luudanvarsilla).

Vernon-setä oli lukinnut Harryn loitsukirjat, taikasauvan, viitan, noidankattilan ja huippuhienon Nimbus kaksituhatta -luudanvarren portaitten alapuoliseen komeroon sinä silmänräpäyksenä kun Harry oli tullut kotiin. Mitäpä Dursleyt siitä välittivät, vaikka Harry menettäisikin paikkansa tuvan huispausjoukkueessa kun ei päässyt koko kesä-

nä lainkaan harjoittelemaan? Mitäpä se Dursleyn perhettä liikutti, vaikka Harry menisikin syksyllä takaisin kouluun kaikki läksyt tekemättä? Dursleyt olivat niitä, joita velhot sanoivat jästeiksi (heidän suonissaan ei virrannut pisaraakaan taikuutta), ja he häpesivät syvästi sitä, että heidän sukulaisensa oli velho. Vernon-setä oli jopa sulkenut Harryn Hedwig-pöllön häkin riippulukolla, jottei Hedwig voinut kuljettaa viestejä velhojen maailmaan.

Harry ei muistuttanut vähääkään muuta perhettä. Vernon-setä oli iso ja kaulaton mies, jolla oli valtaiset mustat viikset. Petunia-täti oli hevosennaamainen ja luiseva. Dudley oli vaaleatukkainen, vaaleanpunainen ja possumainen. Harry puolestaan oli pieni ruipelo ja hänellä oli kirkkaanvihreät silmät ja sysimusta tukka, joka oli alati pörrössä. Hänellä oli pyöreät silmälasit ja otsassa ohut salamanmuotoinen arpi.

Juuri se arpi teki Harrysta erityisen epätavallisen jopa velhomaailmassa. Arpi oli ainoa jälki Harryn salaperäisestä menneisyydestä, syystä jonka tähden hänet oli yksitoista vuotta sitten jätetty Dursleyn perheen kynnykselle.

Yksivuotiaana Harry oli jollain keinolla selviytynyt kirouksesta, vaikka sen oli langettanut kaikkien aikojen mah-tavin pimeyden velho lordi Voldemort, jonka nimeä useimmat noidat ja velhot yhä arastelivat lausua ääneen. Harryn vanhemmat kuolivat Voldemortin hyökätessä, mutta Harry sai vain salama-arven otsaansa ja jäi henkiin, ja jotenkin merkittävästi – kukaan ei ymmärtänyt miten – Voldemort menetti voimansa siinä rytäkässä kun ei onnistunutkaan tappamaan Harrya.

Siksi Harry silloin tuotiin äitivainajansa sisaren ja tämän aviomiehen kynnykselle. Sen jälkeen hän asui kymmenen

vuotta Dursleyn perheessä käsittämättä ollenkaan, miksi hän tuon tuostakin aiheutti kummia tapahtumia ilman että itse yritti mitään. Hän uskoi perheen kertomaan tarinaan, jonka mukaan hän oli saanut arven autokolarissa, jossa hänen vanhempansa kuolivat.

Mutta sitten – siitä oli kulunut tasan vuosi – Tylypahkasta lähetettiin Harrylle kirje ja totuus tuli ilmi. Harry meni velhojen kouluun, missä hän ja hänen arpensa olivat kuuluisia... kunnes lukuvuosi päättyi ja Harry joutui viettämään koko kesän Dursleyn perheessä, ja taas häntä kohdeltiin kuin koiraa joka on juuri piehtaroinut jossain haisevasa.

Nytkään Dursleyt eivät lainkaan muistaneet, että päivä oli Harryn kahdestoista syntymäpäivä. Eihän Harry tietenkään ollut suuria toiveita elätellyt; Dursleyt eivät olleet koskaan antaneet hänelle kunnollista lahjaa, saati sitten kakkua – mutta ettei päivää huomattaisi ollenkaan...

Juuri silloin Vernon-setä rykäisi tärkeilevästi ja sanoi: ”No niin, kuten me kaikki jo tiedämmekin, tämä on erittäin merkittävä päivä.”

Harry kohotti katseensa uskaltamatta kunnolla luottaa korviinsa.

”Juuri tänä päivänä minä saatan solmia urani mittavimman sopimuksen”, Vernon-setä sanoi.

Harry haukkasi paahtoleivästään. Niistä typeristä päiväliskutsuistahan Vernon-setä tietysti puhui, hän ajatteli kitkerästi. Setä ei ollut kahteen viikkoon mistään muusta puhunutkaan. Joku rikas rakennuttaja oli tulossa vaimoineen päivällisille ja Vernon-setä toivoi saavansa häneltä valtavan tilauksen. (Vernon-sedän firma valmisti poria.)

”Meidän taitaa olla syytä kerrata vielä aikataulu”, Vernon-setä sanoi. ”Kaikkien täytyy olla asemissaan tasan kello kahdeksan. Petunia, sinä olet...?”

”Olohuoneessa”, Petunia-täti vastasi heti, ”odottamassa, että saan toivottaa vieraat sydämellisesti tervetulleiksi kotiimme.”

”Hyvä, hyvä. Entä Dudley?”

”Minä odotan, että saan avata oven.” Dudley väänsi naamansa rumaan, teennäiseen hymyyn. ”Saanko ottaa takkini, herra ja rouva Mason?”

”He ihastuvat poikaan!” Petunia-täti kiljahti haltioissaan.

”Erinomaista, Dudley”, Vernon-setä sanoi. Sitten hän kääntyi Harryyn päin. ”Entä sinä?”

”Minä olen omassa huoneessani hiirenhiljaa niin kuin minua ei olisikaan”, Harry sanoi yksitoikkoisella äänellä.

”Aivan niin”, Vernon-setä tokaisi häijyisti. ”Minä ohjaan vieraat olohuoneeseen, esittelen sinut, Petunia, ja kaadan heille juotavaa. Kello kahdeksan viisitoista...”

”Minä ilmoitan, että päivällinen on katettu”, Petunia-täti sanoi.

”Ja Dudley, sinä sanot...”

”Saanko saattaa teidät ruokailuhuoneeseen, rouva Mason?” Dudley sanoi ja tarjosi lihavaa käsikynkkäänsä näkyttömälle naiselle.

”Minun täydellinen pikku herrasmieheni!” Petunia-täti niiskautti.

”Entä sinä?” Vernon-setä sanoi ilkeästi Harrylle.

”Minä olen omassa huoneessani hiirenhiljaa niin kuin minua ei olisikaan”, Harry sanoi tympääntyneenä.

”Täsmälleen. No niin, ja päivällisen kuluessa meidän on esitettävä muutama tehokas kohteliaisuus. Onko sinulla ehdotuksia, Petunia?”

”Vernon on kertonut, että te olette suurenmoisen taitava golfinpelaaja, herra Mason. Sanokaa nyt, mistä olette ostanut leninkinne, rouva Mason.”

”Mainiota. Dudley?”

”Käykö tämä: ’Koulussa meitä käskettiin kirjoittamaan aine jostain sankarista, jota ihailemme, ja minä kirjoitin teistä, herra Mason.’”

Se oli liikaa sekä Petunia-tädille että Harrylle. Petunia-täti pillaili itkuun ja halasi poikaansa, kun taas Harry sukelsi pöydän alle, etteivät muut olisi nähneet hänen nauravan.

”Entä sinä?”

Harry pinnisteli kasvonsa ilmeettömiksi ja tuli esiin pöydän alta.

”Minä olen omassa huoneessani hiirenhiljaa niin kuin minua ei olisikaan”, hän sanoi.

”Niin totta vie olet”, Vernon-setä sanoi painokkaasti. ”Masonit eivät tiedä sinusta mitään ja se on hyvä se. Kun päivällinen on syöty, sinä Petunia viet rouva Masonin olohuoneeseen kahville ja minä johdatan keskustelun poriin. Jos hiukankin lykää, sopimus on solmittu ja allekirjoitettu ennen Kymmenen uutisia. Huomenna tähän aikaan voimme jo ostaa lomaosakkeen Mallorcalta.”

Harry ei oikein jaksanut innostua mokomasta. Hän ei uskonut, että Dursleyt pitäisivät hänestä yhtään sen enempiä Mallorcalla kuin Likusteritielläkään.

”Selvä – minä lähdän kaupunkiin vuokraamaan smokit

Dudleylle ja minulle. Ja sinä”, hän ärisi Harrylle. ”Sinä pysyt poissa tätisi tieltä, kun hän siivoaa.”

Harry lähti takaovesta ulos. Päivä oli kirkas ja aurinkoinen. Hän käveli nurmikon poikki, rojahti istumaan puutarhapenkille ja lauloi hiljaa itselleen: ”Paljon onnea vaan... paljon onnea vaan...”

Ei kortteja, ei lahjoja, ja koko illan hän joutuisi olemaan kuin häntä ei olisikaan. Hän tuijotteli surkeana pensasaitaa. Hän tunsu olonsa yksinäisemmäksi kuin koskaan. Enemmän kuin mitään muuta Tylypahkassa, jopa enemmän kuin huispausta, Harry ikävöi parhaita ystäviään Ron Weasleytä ja Hermione Grangeria. He sen sijaan eivät ilmeisesti lainkaan ikävöineet Harrya. Kumpikaan ei ollut kirjoittanut kertaaakaan koko kesänä, vaikka Ron oli luvannut kutsua Harryn kyläänkin.

Lukemattomat kerrat Harry oli ollut aivan vähällä avata Hedwigin häkin lukon taikakonstein ja lähettää pöllöllä kirjeen Ronille ja Hermionelle, mutta se olisi ollut liian vaarallista. Alaikäisten velhojen oli kiellettyä käyttää taikakeinoja muualla kuin koulussa. Dursleyt eivät sitä tienneet, koska Harry ei ollut kertonut. Harry tiesi, että jos Dursleyt eivät pelkäisi että Harry taikoo heidät sittäisiksi, he sulkiivat hänet muitta mutkitta samaan portaitten alla olevaan komeroon, jossa hänen taikasauvansa ja luudanvartensa olivat. Ensimmäiset pari lomaviikkoa Harrysta oli ollut hauska mutista hiljaa itsekseen jotain siansaksaa ja katsella sitten, kun Dudley ampaisi pakoon niin nopeasti kuin läskeistä töppöjaloista lähti. Mutta Ronin ja Hermionen pitkä hiljaisuus oli eristänyt Harryn taikamaailmasta niin tyystin, että jopa Dudleyn härnäämisestä oli mennyt maku – ja nyt olivat

Ron ja Hermione unohtaneet hänen syntymäpäivänsäkin.

Hän olisi antanut vaikka mitä, jos olisi saanut kirjeen joltain tyllypähkäläiseltä. Keneltä tahansa noidalta tai velholta. Hän olisi lähestulkoon ilahtunut jopa arkkivihollisensa Draco Malfoyn näkemisestä, ihan vain varmistuakseen ettei kaikki sittenkin ollut vain unta.

Mutta ei Harryn ensimmäinen lukuvuosi Tylypähkässä pelkkää hupiakaan ollut. Lukuvuoden lopussa Harry joutui kasvokkain itsensä lordi Voldemortin kanssa. Voldemort oli kyllä pelkkä raunio entiseen verrattuna, mutta edelleen silti pelottava, juonikas ja vallanhimoinen. Harry livahti jo toisen kerran Voldemortin kynsistä, mutta vain täpärästi, ja yhä nyt kun tapahtumasta oli kulunut monta viikkoa, Harry heräsi usein keskellä yötä yltäpäältä kylmässä hiessä, jäi miettimään missä Voldemort mahtoi sillä hetkellä olla, muisti Voldemortin raivoisat kasvot ja isot mielipuoliset silmät...

Yhtäkkiä Harry kavahti siinä puutarhapenkillä tikkusuoraksi. Hän oli tuijotellut hajamielisesti pensasaitaan – ja nyt pensasaita tuijotti takaisin! Lehtien joukkoon oli ilmestynyt kaksi valtaisaa vihreää silmää.

Harry pomppasi seisomaan juuri kun nurmikon poikki kiiri pilkallinen huuto.

”Minä tiedän mikä päivä tänään on”, Dudley ilkkui lyller-täessään kohti Harrya.

Valtaiset silmät räpsähtivät ja katosivat.

”Mitä?” Harry kysyi irrottamatta katsettaan paikasta, jossa silmät olivat olleet.

”Minä tiedän mikä päivä tänään on”, Dudley toisti ja asetui aivan Harryn eteen.

”Niin sitä pitää”, Harry sanoi. ”Olet siis vihdoin oppinut

viikonpäivät?”

”Tänään on sinun syntymäpäiväsi”, Dudley härnäsi. ”Mikset sinä ole saanut yhtään korttia? Eikö sinulla ole yhtään ystävää siinä omituisessa paikassa?”

”Varo vähän, ettei äitisi vain kuule kun puhut minun koulustani”, Harry sanoi hyisellä äänellä.

Dudley nyki housujaan ylemmäs, sillä ne valuivat lihavaa takamusta alas.

”Miksi sinä tuijotat pensasaitaa?” hän kysyi epäluuloisesti.

”Yritän päättää, millä loitsulla voisin helpoiten sytyttää sen tuleen”, Harry sanoi.

Dudley perääntyi kompastellen ja hätääntynyt ilme lihavilla kasvoillaan.

”S-sinä et v-voi – isä on sanonut, ettet sinä saa t-taikoa – isä sanoi, että hän ajaa sinut pois – eikä sinulla ole mitään muuta paikkaa minne menisit – sinulla ei ole ainuttakaan ystävää joka huolisi sinut –”

”Ketkutti metkutti!” Harry kivahti. ”Hokkus pokkus... koukero kiemura...”

”ÄITIIIIII!” Dudley ulvoi ja säntäsi jalkoihinsa kompuroiden sisälle. ”ÄITIIII! Se tekee sitä!”

Harry sai maksaa kalliisti hupihetkestään. Koska sen paremmin Dudley kuin pensasaitakaan ei ollut kärsinyt vahinkoja, Petunia-täti tiesi, ettei Harry ollut oikeasti taikonut, mutta Harry joutui silti kumartumaan nopeasti, kun Petunia-täti tähtäsi hänen päähänsä mojavon iskun saippuaisella paistinpannulla. Sitten Petunia-täti määräsi Harryn töihin ja ilmoitti, ettei tämä saisi ruokaa ennen kuin työt olisi tehty.

Dudley ahmi jäätelöä ja vetelehti katselemassa, kun Harry pesi ikkunat ja auton, leikkasi nurmikon ja kitki kukkapenkit, siisti ja kasteli ruusut ja maalasi puutarhapenkin uudestaan. Aurinko räkytti kuumana ja poltti Harryn niskaa. Harry tiesi, ettei hänen olisi pitänyt tarttua Dudleyyn syötiin, mutta Dudley oli osunut juuri siihen asiaan, jota Harry oli itsekin pohtinut... ehkei hänellä tosiaan ollut yhtään ystävää Tylypahkassa.

"Kunpa joku näkisi kuuluisan Harry Potterin nyt", hän ajatteli raivoissaan levittäessään lantaa kukkapenkkeihin selkä särkien ja hiki pitkin kasvoja noruen.

Kello oli puoli kahdeksan illalla, kun hän viimein uupuneena kuuli Petunia-tädin kutsuvan häntä.

"Tule tänne! Ja kävele sanomalehtien päällä!"

Harry meni mieluusti hohtavan keittiön tarjoamaan varjoon. Jääkaapin päällä oli illan jälkiruoka: valtava keko kermavaahtoa ja sokeroituja orvokkeja. Porsaspaisti tirisii uunissa.

"Syö äkkiä! Masonit tulevat kohta!" Petunia-täti tiuskaisi osoittaessaan kahta leivän viipaletta ja juuston kikkaraa, jotka olivat keittiön pöydällä. Hänellä oli jo lohenpunainen juhlamekko yllään.

Harry pesi kätensä ja kävi käsiksi säälittävään illalliseensa. Heti kun hän oli syönyt, Petunia-täti nappasi hänen lautasensa. "Yläkertaan! Vauhtia!"

Kun Harry kulki olohuoneen oven ohi, hän näki vilauksen smokkipukuisista Vernon-sedästä ja Dudleysta. Hän oli juuri ehtinyt yläkerran porrastasanteelle, kun ovikello soi ja Vernon-sedän ärhäkkä naama ilmaantui portaitten alapäähän.

”Muista, poika – yksikin äännähdys...”

Harry sipsutti varpaisillaan omaan huoneeseensa, pujah-
ti hiljaa ovesta, sulki oven perässään ja heittäytyi sängylleen.

Harmi vain, että joku istui jo siinä.

DOBBY VAROITAA

Harry ei huutanut ääneen, mutta vähältä piti. Sängyllä könnötti pieni olento, jolla oli isot lepakkomaiset korvat ja tennispallon kokoiset vihreät mulkosilmät. Harry tajusi heti, että juuri sen hän oli aamulla nähnyt katselevan pensasaidasta.

Kun he tuijottivat toisiaan, Harry kuuli Dudleyyn äänen eteisestä.

”Saanko ottaa takkinne, herra ja rouva Mason?”

Olento luikahti sängyltä lattialle ja kumarsi niin syvään että sen pitkän kapean nenän pää kosketti mattoa. Harry pani merkille, että sen päällä oleva vaate näytti vanhalta tyyntiinalta, johon oli repäisty aukot käsivarsia ja jalkoja varten.

”Öh – päivää”, Harry sanoi arasti.

”Harry Potter”, olento vastasi kimakalla äänellä, jonka Harry uskoi hyvinkin kantavan portaita alakertaan. ”Kovin kauan on Dobby toivonut että saa tavata hänet... Kylläpä on suuri kunnia...”

”K-kiitos”, Harry sanoi, hivuttautui seinänviertä pöytänsä luo ja vajosi tuoliin Hedwigin viereen. Hedwig nukkui isossa häkissään. Harry olisi halunnut kysyä: ”Mikä sinä

olet?” mutta hän arveli, että se olisi kuulostanut epäkohteliaalta, ja kysyi siis: ”Kuka sinä olet?”

”Dobby. Dobby vain. Kotitonttu Dobby”, olento sanoi.

”Ai – niinkö?” Harry sanoi. ”Hm – en halua olla töykeä tai sellaista, mutta – tämä ei ole oikein hyvä hetki siihen, että huoneessani on kotitonttu.”

Petunia-tädin kimeä tekonauru kiiri ruokailuhuoneesta. Tonttu painoi päänsä.

”En tarkoita, ettei minusta ole kiva tutustua sinuun”, Harry sanoi nopsasti, ”mutta, hm, tulitko tänne jostain erityisestä syystä?”

”Voi kyllä, tulin minä”, Dobby sanoi totisena. ”Dobby tuli kertomaan hänelle... tämä on vaikeaa... Dobby ei tiedä mistä aloittaa...”

”Istu alas”, Harry sanoi kohteliaasti ja viittasi sängylle.

Hänen kauhukseen tonttu pillahti itkuun – erittäin äänekkääseen itkuun.

”I-istu alas!” se vollotti. ”Ei koskaan... ei milloinkaan...”

Harrysta tuntui että alakerran äänet vaimenivat.

”Anteeksi”, hän kuiskasi. ”En tarkoittanut loukata sinua.”

”Loukata Dobbya!” tonttu nyyhkäisi. ”Kukaan velho ei koskaan ole sanonut Dobbylle istu – niin kuin samanvertaiselle.”

Harry yritti suhista ”Shh!” ja näyttää lohduttavalta samaan aikaan. Hän auttoi Dobbyn takaisin sängylle, missä se sitten istui ja hikkasi ja näytti isolta ja kamalan rumalta nukelta. Lopulta se rauhoittui ja naulitsi suurten silmiensä katseen tiukasti Harryyn ilme täynnä vetistelevää ihailua.

”Et ole tainnut usein tavata kunnollisia velhoja”, Harry sanoi yrittäen piristää Dobbya.

Dobby pudisti päätään. Sitten se yhtäkkiä loikkasi pystyyn ja alkoi paukuttaa päätään raivokkaasti ikkunaan ja huutaa: ”Tuhma Dobby! Tuhma Dobby!”

”Lopeta – mitä sinä teet?” Harry suhahti, ponnahti ylös ja veti Dobbyn takaisin sängylle. Hedwig oli herännyt ja rääkäissyt tavallista kovemmalla äänellä ja hakkasi nyt hurjasti siipiään häkkinsä kaltereihin.

”Dobbyn oli pakko rangaista itseänsä”, sanoi tonttu, jonka silmät olivat menneet lievästi kieroon. ”Dobby melkein puhui pahaä perheestänsä.”

”Perheestäsi?”

”Siitä velhoperheestä, jota Dobby palvelee... Dobby on kotitonttu – pakko palvella samaa kotia ja samaa sukua ikuisesti.”

”Tietävätkö he, että sinä olet täällä?” Harry uteli.

Dobby värisi.

”Oi voi sentään, eivät tiedä. Dobbyn täytyy rangaista itseänsä hyvin tuskallisesti, koska tuli Harry Potterin luokse. Dobbyn täytyy jättää korvat uuninluukun väliin sen takia. Jos he joskus saavat tietää...”

”Mutta eivätkö he huomaa, jos sinä jätät korvasi uuninluukun väliin?”

”Dobby ei usko sitä. Dobby joutuu vähän väliä rankaisemaan itseänsä jostakin. He antavat Dobbyn tehdä sen. Joskus he muistuttavat, että pitää antaa lisää rangaistuksia.”

”Mikset lähde sieltä? Karkaa?”

”Kotitonttu täytyy vapauttaa. Eikä se perhe vapauta Dobbya koskaan. Dobby palvelee sitä perhettä kunnes kuolee.”

Harry tuijotti ihmeissään.

”Ja minä kun luulin, että on rankkaa jaksaa täällä vielä neljä viikkoa”, hän sanoi. ”Dursleyt alkavat nyt kuulostaa melkein mukavilta. Eikö kukaan voi auttaa sinua? Enkö minä voi?”

Melkein siinä samassa Harry toivoi, ettei olisi avannut suutaan. Dobby puhkesi taas parkumaan kiitollisuudesta.

”Ole hiljaa”, Harry supatti hädissään, ”ole kiltti ja ole hiljaa. Jos nimittäin Dursleyt kuulevat jotain ja saavat tietää että sinä olet täällä...”

”Harry Potter kysyy, eikö hän voisi auttaa Dobbya. Dobby on kuullut Harry Potterin suurenmoisuudesta, mutta hänen hyvydestään Dobby ei tiennyt.”

Harry, jonka kasvoja kuumotti kovasti, sanoi: ”Mitä sitten oletkin kuullut suurenmoisuudestani, on silkkaa pötyä. En ole edes vuosikurssini paras Tylypahkassa, vaan Hermione on, hän...”

Mutta Harry vaiken nopeasti, koska Hermionen ajattelemisen tuotti tuskaa.

”Harry Potter on nöyrä ja vaatimaton”, Dobby sanoi kunnioittavasti ja pallomaiset silmät hehkuen. ”Harry Potter ei kersku, vaikka voitti hänet-joka-jääköön-nimeämättä.”

”Voldemortinko?” Harry sanoi.

Dobby läimäytti kätensä lepakonkorvilleen ja voihti: ”Ah, ei saa lausua sitä nimeä! Ei saa lausua sitä nimeä!”

”Anteeksi”, Harry sanoi vikkellästi. ”Tiedän, että moni ei tahdo kuulla sitä – minun ystäväni Ron...”

Hän vaiken taas. Roninkin ajattelemisen teki kipeää.

Dobby nojautui lähemmäs Harrya silmät suurina kuin ajovalot.

”Dobby kuuli kun kerrottiin”, se sanoi ääni käheänä, ”että Harry Potter kohtasi pimeyden ruhtinaan toistamiseen, vasta muutama viikko sitten... ja että Harry Potter pelastui taas.”

Harry nyökkäsi ja Dobbyn silmissä kiiltelivät taas kyynel.

”Ah ja voi”, se henkäisi kuivatessaan kasvojaan päällään olevan epäsiistin tyynyliinan kulmaan. ”Harry Potter on rohkea ja urhoollinen! Hän on uskaltanut mennä jo monituisen vaaraan! Mutta Dobby tuli suojelemaan Harry Potteria, varoittamaan häntä, vaikka Dobby sitten joutuukin jättämään korvat uuninluukun väliin... *Harry Potter ei saa mennä enää Tylypahkaan.*”

Syntyi hiljaisuus, jonka rikkoivat vain alakerrasta kuuluva veitsien ja haarukoiden kilinä ja Vernon-sedän äänen etäinen jyly.

”M-mitä?” Harry sopersi. ”Mutta pakkohan minun on mennä – lukukausi alkaa syyskuun ensimmäisenä. Vain sen takia minä jaksan elää. Et aavistakaan millaista täällä on. Minä en kuulu tänne. Minä kuulun sinun maailmaasi – ja Tylypahkaan.”

”Ei, ei, ei”, Dobby vinkaisi ja pudisteli päätään niin rajusti että korvat läpsyivät. ”Harry Potterin täytyy jäädä tänne turvaan. Hän on liian suurenmoinen, liian hyvä, häntä ei saa menettää. Jos Harry Potter menee takaisin Tylypahkaan, hän voi vaikka kuolla.”

”Miten niin?” Harry kysyi hämmästyneenä.

”On punottu juoni, Harry Potter. Juoni, joka aiheuttaa kamaluuksia tänä vuonna Tylypahkan noitien ja velhojen koulussa”, kuiskasi Dobby, joka oli yhtäkkiä alkanut vapista

kauttaaltaan. "Dobby on tiennyt siitä monta kuukautta. Harry Potter ei saa mennä vaaraan. Hän on liian tärkeä, on!"

"Mitä kamaluuksia?" Harry kysyi heti. "Kuka niitä juonii?"

Dobby päästi omituisen kähähdyksen ja alkoi sitten hakata päätään villisti seinään.

"Hyvä on!" Harry kiljahti ja tarttui tontun käsivarteeseen, jotta se rauhoittuisi. "Sinä et voi sanoa, ymmärrän sen. Mutta miksi sinä varoitat juuri minua?" Yhtäkkiä hänen mieleensä juolahti ikävä ajatus. "Hetkinen – ei kai tämä liity Vol – anteeksi – tiedät-kai-keneen? Voit vain nyökätä tai pudistaa päätäsi", hän lisäsi kiireesti, kun Dobbyn pää kallistui taas huolestuttavan lähelle seinää.

Dobby pudisti hiljaa päätään.

"Ei – ei häneen-joka-jääköön-nimeämättä, ei."

Mutta Dobbyn silmät olivat selällään ja Harrysta näytti, että se yritti antaa vihjeen. Harry oli kuitenkin ymmällään.

"Ei kai hänellä veljeä ole?"

Dobby pudisti päätään silmät entistäkin isompina.

"No, en minä osaa kuvitella, kuka muu voisi aiheuttaa karmeuksia Tylypahkassa", Harry sanoi. "Tai siis, onhan siellä sentään Dumbledore – sinähän kai tiedät kuka Dumbledore on?"

Dobby kumarsi.

"Albus Dumbledore on suurenmoisoin rehtori, joka Tylypahkassa on milloinkaan ollut. Dobby tietää. Dobby on kuullut, että Dumbledoren voimat vetävät vertoja hänenjoka-jääköön-nimeämättä voimille silloin kun ne olivat

vahvimmillaan. Mutta”, Dobbyn ääni hiljeni hätääntyneeksi kuiskaukseksi, ”on olemassa voimia, joita Dumbledore ei... voimia joita kukaan kunnollinen velho...”

Ja ennen kuin Harry ehti estää Dobby oli jo loikannut sängyltä, tarttunut Harryn pöytälamppuun ja ruvennut hakkaamaan itseään sillä päähän ja ulvahtelemaan niin että korviin sattui.

Alakertaan syntyi äkillinen hiljaisuus. Kahden sekunnin kuluttua Harry, jonka sydän tykytti hurjasti, kuuli Vernon-sedän kiipeävän portaita ylös ja huutelevan: ”Dudley on varmaankin taas jättänyt television auki, se pikku vinttiö!”

”Äkkiä! Vaatekaappiin!” Harry komensi, tunki Dobbyn kaappiin, sulki kaapin ja heittäytyi sängylleen juuri kun ovenkahva kääntyi.

”Mitä – pirua – sinä – täällä – teet?” Vernon-setä ärjyi hampaitaan kirskutellen naama kammottavan lähellä Harryn kasvoja. ”Sinä pilasit japanilaisen golfvitsini kohokohdan... vielä yksikin ääni, niin toivot ettet olisi koskaan syntyneenkään, räpäle!”

Herra Dursley tömistä lattajaloillaan huoneesta.

Vapiseva Harry päästi Dobbyn vaatekaapista.

”Näetkö nyt millaista täällä on?” hän sanoi. ”Tajuatko miksi minun on pakko mennä takaisin Tylypahkaan? Se on ainoa paikka, missä minulla on – tai ainakin luulen, että on – ystäviä.”

”Ystävät eivät edes kirjoita Harry Potterille?” Dobby sanoi ovelasti.

”Heillä on luultavasti vain on ollut – hetkinen”, Harry sanoi kurtistaen kulmiaan. ”Mistä sinä sen tiedät, etteivät minun ystäväni ole kirjoittaneet minulle?”

Dobby laahasi jalkojaan edestakaisin.

”Harry Potter ei saa suuttua Dobbylle – Dobby teki sen hyvää hyvyttään.”

”Oletko sinä ottanut minun kirjeeni?!”

”Dobbylla on ne täällä kyllä”, tonttu sanoi. Se astui ketterästi Harryn ulottumattomiin ja veti paksun kirjekuorinipun tyynyliinavaatteensa alta. Harry näki Hermionen siistin käsialan, Ronin suttuisen raapustuksen ja jopa töherrystä, joka näytti Tylypahkan riistanvartijan Hagridin kirjoittamalta.

Dobby katsoi Harrya ja räpytteli levottomasti silmiään.

”Harry Potter ei saa suuttua... Dobby toivoi... jos Harry Potter luulee, että ystävät ovat hyljänneet hänet... Harry Potter ei ehkä halua mennä enää kouluun.”

Harry ei kuunnellut. Hän syöksyi sieppaamaan kirjeitä, mutta Dobby hyppäsi kauemmas.

”Harry Potter saa ne kyllä, jos hän antaa Dobbylle sanaan, ettei mene enää Tylypahkaan. Ah, tätä vaaraa Harry Potter ei saa kohdata! Harry Potterin täytyy luvata, ettei mene takaisin!”

”En”, Harry ärähti. ”Anna tänne minun ystäväni kirjeet!”

”Sitten ei Harry Potter jätä Dobbylle valinnanvaraa”, tonttu sanoi surullisesti.

Ennen kuin Harry ehti hievahtaakaan Dobby oli jo ampaissut Harryn huoneen ovelle, nykäissyt sen auki – ja kiipaissut portaat alakertaan.

Harryn suu oli kuiva ja hänen vatsaansa väänsi, kun hän juoksi Dobbyn perään niin äänettömästi kuin pystyi. Hän loikkasi viimeisten kuuden portaan yli, laskeutui kissamai-

sesti matolle ja yritti nähdä, missä Dobby oli. Ruokailuhuoneesta kantautui Vernon-sedän ääni: "...kertokaa Petunialle se hirveän hassu tarina niistä amerikkalaisista putkimiehistä, herra Mason, hän on odottanut sitä kovasti..."

Harry juoksi eteiskäytävää keittiöön ja tunsi vatsansa koveruvan ontoksi.

Petunia-tädin mestariluomusjälkiruoka, kermavaahtokeko sokeroituine orvokkeineen, leijui katonrajassa. Dobby kyhjötti kyyryssä nurkkakaapin päällä.

"Ei", Harry kähisi. "Ole kiltti... ne tappavat minut..."

"Harry Potterin täytyy luvata, ettei hän mene enää kouluun –"

"Dobby... ole kiltti..."

"Hänen täytyy luvata, ettei mene."

"Minä en voi!"

Dobby katsoi häntä murheellisesti.

"Sitten Dobbyn täytyy tehdä se, Harry Potterin omaksi hyväksi."

Jälkiruoka lensi lattialle räpähtäen niin että sydän oli pysähtyä. Kerma roiskui ikkunoihin ja seinille, kun astia särkyi. Kuului kuin piiskan läimähdys ja Dobby katosi.

Ruokailuhuoneesta kuului kiljuntaa ja Vernon-setä sän-täsi keittiöön, missä hän näki kauhusta kankean Harryn, joka oli päästä varpaisiin Petunia-tädin jälkiruuan peitossa.

Aluksi vaikutti siltä, että Vernon-setä pystyisi selittelemään tapauksen parhain päin ("sisarenpoika vain – pahasti häiriintynyt... järkyttyy tavatessaan vieraita, ja siksi me annamme hänen olla yläkerrassa...") Hän hätisti säikähtäneet Masonit takaisin ruokailuhuoneeseen. Sitten hän sanoi Harrylle, että pieksisi hänet henkiahieveriin heti kun Maso-

nit lähtisivät, ja ojensi hänelle mopin. Petunia-täti kaivoi pakastimesta jäätelöä ja yhä vapiseva Harry alkoi kuurata keittiötä.

Vernon-setä olisi vielä voinut solmia sopimuksensa – jos pöllö ei olisi tullut.

Petunia-täti tarjoili minttumakeisia rasiasta, kun valtava tornipöllö lehahti sisään ruokailuhuoneen ikkunasta, pudotti rouva Masonin päähän kirjeen ja liihotti takaisin ulos. Rouva Mason kirkaisi kuin paholainen ja juoksi kadulle huutaen jotain hulluista. Herra Mason jäi vielä kertomaan Dursleyn väelle, että hänen vaimonsa pelkäsi kuollakseen kaikenmuotoisia ja -kokoisia lintuja, ja kysymään oliko pöllö heidän käsityksensä vitsistä.

Harry seiso i keittiössä ja puristi moppia kuin saisi siitä turvaa, kun Vernon-setä lähestyi häntä pirullinen kiilto pienissä silmissään.

”Lue se!” hän ärjähti ilkeästi ja heilutteli pöllön tuomaa kirjettä. ”Nyt heti – lue se!”

Harry otti kirjeen. Se ei sisältänyt syntymäpäiväonnittelua.

Hyvä herra Potter,

tietoomme on saatettu, että teidän asuintiloissanne käytettiin leijuntaloitsua tänä iltana kello kaksitoista yli yhdeksän.

Kuten hyvin tiedätte, alaikäisten velhojen ei ole lupa tehdä taikoja koulun ulkopuolella. Mikäli siis vielä taitotte, teidät voidaan erottaa koulusta (Asetus alaikäisten taikuruutta koskevista kohtuullisista rajoituksista, 1875, kappale C).

Pyydämme samalla saada huomauttaa, että kaikki taionta, joka sisältää sen riskin, että taikayhteisöön kuulumattomat (jästit) buo-

maavat taikuuden, on katsottava vakavaksi rikokseksi, mikä seikka on todettu Noitien salaisuussäädösten kansainvälisen liiton 13. kokouksessa.

Hyvää lomanjatkoa!

Terveisin,

Mafalda Hopkirk

Taikuuden sopimattoman käytön virasto

Taikaministeriö

Harry kohotti katseensa kirjeestä ja nielaisi tyhjää.

”Sinä et kertonut meille, ettet sinä saa tehdä taikoja koulun ulkopuolella”, Vernon-setä sanoi hullunkiilto silmissä pilkehtien. ”Taisit unohtaa mainita... pääsipä unohtumaan, voi sentään.”

Vernon-setä ahdisti Harrya kuin isokokoinen bulldoggi hampaat irvessä. ”No, meilläpä on sinulle uutisia, räpäle... minä lukitsen sinut tähän taloon... sinä et mene enää milloinkaan siihen kouluun... et milloinkaan... ja jos yrität sinne taikakonstein – sinut erotetaan sieltä!”

Ja nauraen kuin mielenvikainen hän raahasi Harryn takaisin yläkertaan.

Vernon-setä oli häijyjen sanojensa mittainen. Seuraavana aamuna hän maksoi miehelle, joka asensi kalterit Harryn ikkunaan. Hän itse asensi Harryn huoneen oveen kissanluukun, jonka kautta sinne voitiin työntää pieniä ruoka-annoksia kolmesti päivässä. Harry päästettiin aamuin illoin huoneesta vessaan. Muuten hän joutui olemaan lukkojen takana kellon ympäri.

Kolmen päivän kuluttua Dursleyt eivät vielä osoittaneet vä-

häisintäkään merkkiä leppymisestä eikä Harry ollut keksinyt ulospääsyä tilanteestaan. Hän makasi sängyllään, katseli miten aurinko laski ikkunassa olevien kaltereiden takana ja mietti surkeana kuinka hänen mahtaisi käydä.

Mitä hyötyä hänen olisi poistua taikomalla huoneestaan, jos hänet sen takia erotettaisiin Tylypahkasta? Elämä Likusteriitiellä oli kuitenkin saavuttanut siihenastisen aallonpohjansa. Nyt kun Dursleyt tiesivät, etteivät heräisi aamulla hedelmälepakoina, Harry oli menettänyt ainoan aseensa. Dobby saattoi ehkä säästää Harryn joiltain Tylypahkassa tapahtuvilta hirveyksiltä, mutta asiat olivat sillä mallilla, että Harry todennäköisesti kuolisi joka tapauksessa pikkuhiljaa nälkään.

Kissanluukku ratisi ja Petunia-tädin käsi ilmaantui tyrkäämään kulhollisen purkkikeittoa huoneeseen. Harry, jonka sisälmyksiä särki nälästä, pomppasi sängystä ja sieppasi kulhon. Keitto oli kylmää, mutta hän joi siitä puolet yhdellä kulauksella. Sitten hän meni huoneen toiseen päähän Hedwigin häkin luo ja kaatoi muhjuiset vihannekset kulhon pohjalta pöllön tyhjään ruokakippoon. Lintu pörhisti höyheniään ja loi Harryyn syvästi inhoavan katseen.

”Sinun ei kannata nostaa nokkaasi sille, koska muutakaan meillä ei ole”, Harry sanoi synkkänä.

Hän pani tyhjän kulhon takaisin lattialle kissanluukun viereen ja kävi loikomaan sängylle jostain syystä vielä nälkäisempänä kuin ennen keittoa.

Jos hän vielä neljän viikon kuluttua on hengissä, mitä tapahtuu kun hän ei ilmaannu Tylypahkaan? Lähetetäänkö sieltä joku katsomaan, miksi hän ei ole tullut? Pystyvätkö tylypahkalaiset pakottamaan Dursleyt päästämään hänet kouluun?

Huoneeseen alkoi tulla pimeä. Uupuneena, maha kuristen ja mieli kieppuen samojen vastaamattomien kysymysten äärellä Harry vajosi levottomaan uneen.

Unessa hän oli näytteillä eläintarhassa ja hänen häkkiinsä oli kiinnitetty kyltti: "Alaikäinen velho". Ihmiset mulkoivat kaltereiden takaa, kun hän makasi olkivuoteella nälästä heikkona. Hän näki Dobbyn kasvot väkijoukossa ja huusi sille, pyysi apua, mutta Dobby huikkasi: "Harry Potter on turvassa täällä!" ja katosi jonnekin. Sitten tulivat Dursleyt ja Dudley kolisteli häkin kaltereita ja nauroi Harrylle.

"Lopeta", Harry mumisi, kun kolistelu takoi hänen aristavaa päätänsä. "Anna minun olla... lopeta... minä yritän nukkua..."

Hän avasi silmänsä. Kuunvalo kajasti ikkunan kaltereiden takana. Ja joku tosiaan mulkoili häntä kaltereiden takaa: pisamanaamainen, punatukkainen, pitkänenäinen poika.

Harryn ikkunan takana oli Ron Weasley.

KOTIKOLO

”Ron!” Harry henkäisi, hiipi ikkunaan ja työnsi sen auki, jotta he saattoivat jutella kalterien raoista. ”Ron, miten sinä... mitä...?”

Harryn leuka lokahti, kun hän tajusi näkemänsä. Ron kurkotti ulos vanhan turkoosin auton takaikkunasta ja auto oli pysäköity ilmaan. Etupenkillä virnistelivät Fred ja George, Ronin isotveljet, jotka olivat kaksoset.

”Miten menee, Harry?”

”Mitä on tapahtunut?” Ron kysyi. ”Mikset sinä ole vastannut kirjeisiini? Minä olen pyytänyt sinua meille ainakin kymmenen kertaa ja sitten isä tuli kotiin ja sanoi, että sinä olit saanut virallisen varoituksen kun olit käyttänyt taikakeinoja jästien nähden.”

”Se en ollut minä... ja mistä hän sen tiesi?”

”Hän on töissä ministeriössä”, Ron sanoi. ”Tiedäthän sinä, ettei meidän ole lupa taikoa koulun ulkopuolella.”

”Aika paksua puhetta sinulta”, Harry sanoi katsoessaan leijuvaa autoa.

”Ai, tätä ei lasketa”, Ron sanoi. ”Me vain lainataan tätä, tämä on isän, ei me olla tätä noiduttu. Mutta sinä menit ja taioit niiden jästien nähden, joiden kanssa sinä asut.”

”Minähän sanoin, etten taikonut – mutta se on aika pitkä juttu selittää. Kuule, voitko sinä kertoa Tylypahkassa, että Dursleyt ovat lukinneet minut huoneeseeni eivätkä päästä minua kouluun enkä minä tietenkään voi taikoa itseäni vapaaksi, koska silloin ministeriö laskee, että se on jo toinen taika, jonka olen tehnyt kolmen päivän kuluessa, ja –”

”Lakkaa pajattamasta”, Ron sanoi, ”me tultiin hakemaan sinut meille.”

”Mutta ethän sinäkään voi taikoa minua täältä.”

”Ei tarvitsekaan”, Ron sanoi nykien päätään etupenkien suuntaan ja hymyillen. ”Älä unohda kenen kanssa minä tulin.”

”Sido tämä kaltereiden ympäri”, Fred sanoi ja heitti köyden pään Harrylle.

”Jos Dursleyt heräävät, minä olen vainaa”, Harry sanoi sitoessaan köyden tiukasti yhden kalterin ympärille. Fred kiihdytti auton moottoria.

”Älä pelkää”, Fred sanoi, ”ja väisty taemmas.”

Harry siirtyi varjoihin Hedwigin viereen. Hedwig näytti tajuavan, että jotain tärkeää oli tekeillä, sillä se pysyi vaiti ja liikkumatta. Auton moottori kiihtyi ja kiihtyi, kunnes yhtäkkiä kuului rousketta ja kalterit lennähtivät irti ikkunasta samalla kun Fred ajoi autoa suoraan ylöspäin – Harry juoksi ikkunaan ja näki kaltereiden riippuvan muutaman jalan päässä maasta. Ron kiskoi kalterit kovalla työllä ylös autoon. Harry kuunteli hermostuneena, mutta Dursleyn makuuhuoneista ei kuulunut äännähdystäkään.

Kun kalterit olivat turvallisesti takapenkillä Ronin vieressä, Fred peruutti niin lähelle Harryn ikkunaa kuin pääsi.

”Hyppää kyytiin”, Ron sanoi.

”Mutta kaikki minun Tylypahkan tavarani... taikasauvani... luudanvarteni...”

”Missä ne ovat?”

”Lukkojen takana portaitten alla olevassa komerossa enkä minä pääse pois tästä huoneesta.”

”Ei hätää”, George sanoi auton matkustajanpuoleiselta etuistuimelta. ”Pois tieltä, Harry.”

Fred ja George kiipesivät varovaisesti ikkunasta sisään Harryn huoneeseen. Tästä heille täytyy nostaa hattua, Harry ajatteli, kun George otti tavallisen hiuspinnin taskustaan ja alkoi tiirikoida lukkoa.

”Moni velho on sitä mieltä, että tällaisten jästitemppujen opetteleminen on ajanhukkaa”, Fred sanoi, ”mutta meidän mielestä kannatti opetella tämäkin taito, vaikka onhan tämä vähän hidasta.”

Kuului hiljainen kalahdus ja ovi heilahti auki.

”Varokaa alinta porrasta, se narisee”, Harry kuiskasi kun kaksoset katosivat pimeälle porrastasanteelle.

Harry säntäili ympäri huonettaan, keräsi tavaroitaan ja ojenteli niitä ikkunasta Ronille. Sitten hän meni auttamaan Frediä ja Georgea, jotka raahasivat matka-arkkua yläkertaan. Harry kuuli Vernon-sedän yskivän.

Lopulta he pääsivät ylätasanteelle ja kantoivat sitten arkun Harryn huoneen läpi avoimelle ikkunalle. Fred kiipesi takaisin autoon, ja hän ja Ron vetivät arkkua toisesta päästä samalla kun Harry ja George työnsivät toisesta päästä. Vähän kerrassaan matka-arkku liukui ikkunasta autoon.

Vernon-setä yski taas.

”Vielä vähän”, Fred huohotti autosta. ”Yksi rivakka tönnäisy.”

Harry ja George heittäytyivät hartiavoimin arkkua päin ja arkku liukui ikkunasta auton takapenkille.

”Okei, lähdetään”, George kuiskasi.

Mutta kun Harry kiipesi ikkunalaudalle, hänen takaansa kajahti äkkiä kauhea kirkaisu ja heti perään Vernon-sedän räyhäävä mölinä.

”SE HELKUTIN PÖLLÖ!”

”Minä unohdin Hedwigin!”

Harry syöksyi takaisin huoneeseensa juuri kun porrastanteen lamppu syttyi. Harry sieppasi Hedwigin häkin, ryntäsi ikkunaan ja ojensi häkin Ronille. Kun hän kompuroi ikkunan edessä olevan laatikoston päälle, Vernon-setä alkoi takoa ovea, joka ei enää ollut lukossa – ja ovi retkahti auki.

Vernon-setä seiso i ohikiitävän hetken ikään kuin kehystettynä oviaukossa, sitten hän mylväisi kuin vihainen härkä ja syöksyi Harryn kimppuun ja sai kiinni tämän nilkasta.

Ron, Fred ja George tarttuivat Harryn käsivarsiin ja vetivät minkä jaksoivat.

”Petunia!” Vernon-setä karjui. ”Se pääsee pakoon! SE PÄÄSEE PAKOON!”

Mutta silloin Weasleyt kiskaisivat voimiensa takaa ja Harryn jalka lipesi Vernon-sedän otteesta. Heti kun Harry oli päässyt autoon ja paukauttanut oven kiinni perässään, Ron huusi: ”Kaasu pohjaan, Fred!” Auto kiisi salamana kohti kuuta.

Harry ei ollut uskoa aistejaan – hän oli vapaa. Hän veivasi ikkunan auki, yöilma tuiskutti hänen hiuksiaan ja hän katsoi alhaalla kutistuvia Likusteritien talojen kattoja. Vernon-setä, Petunia-täti ja Dudley roikkuivat pöllämystyneinä Harryn ikkunassa.

”Tavataan ensi kesänä!” Harry huhuili.

Weasleyt ulvoivat naurusta ja Harry asettui mukavasti istuimelleen naama hymyssä korvasta korvaan.

”Päästä Hedwig vapaaksi”, hän sanoi Ronille, ”se voi lentää meidän perässämme. Se ei ole aikoihin saanut verrytellä siipiään.”

George antoi hiuspinnin Ronille ja hetken kuluttua Hedwig liihotti ikkunasta ulos ja lensi sitten heidän vieressään kuin varjo.

”No – kerro jo, Harry”, Ron hoputti kärsimättömänä. ”Mitä on tapahtunut?”

Harry kertoi kaiken Dobbysta, varoituksesta jonka se oli tuonut Harrylle ja onnettomuudesta orvokkikermavaahdon kanssa. Kun hän lopetti, syntyi pitkä järkyttynyt hiljaisuus.

”Kamalan hämää”, Fred sanoi viimein.

”Erittäin outoa”, George säesti. ”Sekö ei siis kertonut sinulle edes sitä, kuka niitä juonia muka punoo?”

”Minusta tuntuu, ettei se voinut”, Harry sanoi. ”Minähän kerroin, että joka kerta kun siltä meinasi lipsahtaa jokin, se alkoi takoa päätään seinään.”

Hän näki Fredin ja Georgen katsahtavan toisiinsa.

”Mitä? Luuletteko te, että se valehteli minulle?” Harry kysyi.

”Tuota noin”, Fred sanoi, ”sanotaan vaikka näin: kotitontuilla on kyllä omat vahvat taikavoimansa, mutta tavallisesti ne eivät voi käyttää niitä ilman isäntänsä lupaa. Minusta tuntuu, että joku lähetti Dobbyn estämään, ettet sinä pääse Tylypahkaan. Jonkun mielestä varmaan hyvä vitsi. Tuleeko mieleesi ketään, joka kantaa sinulle kaunaa?”

”Tulee”, Harry ja Ron sanoivat yhteen ääneen hetkeä-

kään empimättä.

”Draco Malfoy”, Harry sanoi. ”Hän vihaa minua.”

”Draco Malfoy?” George sanoi ja kääntyi ympäri. ”Ei kai Lucius Malfoyn poika?”

”Kyllä kai, eihän se kovin tavallinen nimi taida olla”, Harry sanoi. ”Miten niin?”

”Olen kuullut, kun isä puhuu hänestä”, George sanoi. ”Hän oli tiedät-kai-kenen innokas kannattaja.”

”Ja kun tiedät-kai-kuka katosi”, Fred sanoi ja käänsi päänsä nähdäkseen Harryn, ”Lucius Malfoy riensi takaisin meidän puolelle ja sanoi, ettei ollut koskaan oikeasti toisella puolella ollutkaan. Pelkkää potaskaa – isä on sitä mieltä, että hän oli aivan tiedät-kai-kenen sisäpiirissä.”

Harry oli aikaisemminkin kuullut samankaltaisia huhuja Malfoyn perheestä, eivätkä ne hämmästyttäneet häntä tippaakaan. Malfoihin verrattuna Dudley Dursley oli ystävällinen, ajattelevainen ja herkkä poika.

”Minä en tiedä, omistaako Malfoyn perhe kotitontun...” Harry sanoi.

”No, kotitonttuja on vain vanhoilla ja rikkailla velhoperheillä”, Fred sanoi.

”Joo, äiti toivoo koko ajan, että meillä olisi kotitonttu silittämässä vaatteet”, George sanoi. ”Mutta ei meillä ole kuin surkea paha henki ullakolla ja menninkäisiä puutarhasa. Kotitonttuja on isoissa kartanoissa ja linnoissa ja sen sellaisissa, eikä tonttua tosiaan voisi kuvitella meille.”

Harry oli hiljaa. Draco Malfoyn tavarat olivat yleensä aina parasta laatua, joten ilmeisesti hänen perheensä piehtaroi velhokullassa. Harry saattoi helpostikin kuvitella Malfoyn käyskentelemään isoon kartanoon. Ja kuulosti aivan

Malfoyn tapaiselta lähettää kotitonttu estämään Harryn paluu Tylypahkaan. Oliko Harry tehnyt tyhmästi kuunnellesaan Dobbya vakavasti?

”Onneksi me kumminkin tultiin hakemaan sinut”, Ron sanoi. ”Minä aloin huolestua tosissani, kun sinä et vastannut kirjeisiin. Ensín luulin, että se oli Errolin vika...”

”Kuka on Errol?”

”Meidän perheen pöllö. Se on ikäloppu. Ei olisi ollut ensimmäinen kerta, kun se lyyhistyy kesken postinkannon. Yritin sitten lainata Hermestä...”

”Ketä?”

”Sitä pöllöä, jonka Percy sai äidiltä ja isältä silloin kun hänestä tehtiin valvojaoppilas”, Fred sanoi etupenkiltä.

”Mutta Percy ei suostu lainaamaan sitä”, Ron sanoi. ”Tarvitsee sitä kuulemma itse.”

”Percy on ollut omituinen koko kesän”, George sanoi otsa kurtussa. ”Ja hän on tosiaan lähetellyt valtavasti kirjeitä ja ollut kamalan paljon yksin omassa huoneessaan... Ei kai valvojaoppilaan merkkiäkään voi koko ajan kiillottaa... Sinä ajat liikaa länteen, Fred”, hän lisäsi ja osoitti kojelaudassa olevaa kompassia. Fred kiepautti ohjauspyörää.

”No tietääkö teidän isä, että auto on teillä?” Harry sanoi vaikka arvasikin vastauksen.

”Äh, ei”, Ron sanoi. ”Isä joutui jäämään tänään ylitöihin. Toivottavasti me päästään takaisin autotalliin niin että äiti ei huomaa, että autolla on lennetty.”

”Mitä teidän isä oikein tekee taikaministeriössä?”

”On töissä kaikkein pitkäveteisimmällä osastolla”, Ron sanoi. ”Jästiesineiden väärinkäytön osastolla.”

”Siis millä?”

”Se liittyy siihen, kun jotkut loihtii jästien tekemiä tavaroita. Pitää vahtia, ettei tavarat päädy takaisin jästien kauppoihin tai taloihin. Niin kuin viime vuonna kävi, kun joku vanha noita kuoli ja hänen teeastionsa myytiin antiikki-kauppaan. Muuan jästinainen osti sen, vei sen kotiinsa ja yritti tarjota siitä teetä ystävilleen. Se oli painajainen – isä joutui ylitöihin moneksi viikoksi.”

”Mitä tapahtui?”

”Teepannu sai raivarin ja ruiski kiehuvan kuumaa teetä yltympäriinsä ja muuan mies joutui sairaalaan kun sokeri-pihdit takertuivat hänen nenäänsä. Isä oli mennä tolaltaan, osastossa ei ole muita kuin hän ja vanha Perkins-niminen taikuri, ja heidän täytyi tehdä vaikka minkämoisia muistiloitsuja, että tapahtunut saatiin salatuksi.”

”Mutta sinun isäsi... tämä auto...”

Fred nauroi. ”Joo, isä on hulluna jästikamaan, meidän talli on täynnä sitä. Isä purkaa tavarat, loihtii ne ja kokoaa uudestaan. Jos hän tekisi ratsian meille kotiin, hän joutuisi oitis pidättämään itsensä. Äiti meinaa tulla hulluksi.”

”Tuo on päätie”, George sanoi tiiratessaan tuulilasin läpi maahan. ”Enää kymmenen minuutin matka... ja hyvä niin, koska aamu alkaa valjeta.”

Itäisessä taivaanrannassa erottui heikko vaaleanpunertava valonkajo.

Fred laski auton alemmas ja Harry näki peltojen tumman tilkkukuvion ja pieniä metsiköitä.

”Lähestytään kylän laitamia”, George sanoi. ”Saukko-nummi.”

Lentävä auto laskeutui yhä alemmas. Loistavan punaisen auringon reuna pilkotti nyt puiden lomasta.

”Täysosuma!” Fred sanoi, kun auto töyssähti maahan. He olivat laskeutuneet pienelle pihalle, ränsistyneen autotalin eteen, ja Harry näki nyt ensimmäisen kerran Ronin kotitalon.

Se näytti siltä kuin se olisi aikanaan ollut iso kivinen sikolätti, johon oli sittemmin rakennettu lisää huoneita sinne ja tänne, kunnes se lopulta oli monen kerroksen korkuinen ja niin vinksallaan, että näytti pysyvän pystyssä pelkän taikuuden varassa (niin kuin luultavasti pysyikin, Harry ajatteli). Punaisesta katosta törrötti neljä tai viisi savupiippua. Pihaportin vieressä repsotti kyltti, jossa luki: ”Kotikolo”. Pitkin etupihaa lojui sikin sokin kumisaappaita ja yksi pahasti ruostunut pata. Muutama pulska ruskea kana kulki pitkin pihaa ja nokki maata.

”Ei se kovin häppöinen ole”, Ron sanoi.

”Se on ihana”, Harry sanoi onnellisena Likusteritie mielessään.

He nousivat autosta.

”Nyt hipsitään ihan hiljaa yläkertaan”, Fred sanoi, ”ja odotetaan, että äiti kutsuu meidät aamiaiselle. Sitten Ron, sinä hyppelehdit alakertaan ja sanot: ’Katso, äiti, kuka tupsahti yöllä meille!’ ja äiti on kamalan mielissään, kun näkee Harryn, eikä kukaan saa koskaan tietää, että me lennettiin autolla.”

”Selvä”, sanoi Ron. ”Tule, Harry, minä nukun –”

Ron muuttui äkkiä inhottavan vihertäväksi ja naulitsi katseensa taloon. Muut kolme käännähtivät ympäri.

Weasleyyn perheen äiti marssi pihan poikki niin että kangat säikkyivät mikä mihinkin suuntaan. Hän muistutti hämmästyttävän paljon sapeliammastiikeriä ollakseen niin ly-

hyt, pullea ja kilttikasvoinen nainen.

”Oho”, Fred sanoi.

”Voi ei”, George sanoi.

Weasleyn äiti pysähtyi poikien eteen kädet lanteilla ja tuijotti syyllisistä kasvoista toisiin. Hänellä oli kukallinen esiliina, jonka taskusta pisti esiin taikasauva.

”No niin”, hän sanoi.

”Huomenta, äiti”, George sanoi omasta mielestään selvästikin hilpeän valloittavalla äänellä.

”Osaatteko te edes aavistaa, miten huolissani minä olen ollut?” Weasleyn äiti kuiskasi kohtalokkaasti.

”Anteeksi, äiti, mutta kun meidän täytyi –”

Kaikki kolme Weasleyn poikaa olivat äitiään pitempiä, mutta he kyyristyivät kun äiti puhkesi myrskyisään raivoon.

”Tyhjat sängyt! Ei lappuja! Auto poissa... vaikka olisi kolari tullut... suunniltani huolesta... välitittekö te?... ei koskaan koko elämäni aikana... odottakaapa kunhan isänne tulee kotiin. Bill tai Charlie tai Percy eivät ole ikinä järjestäneet tällaista piinaa...”

”Puhtoinen Percy”, Fred jupisi.

”SINUN SIETÄISI OTTAA MALLIA PERCYSTÄ!” Weasleyn äiti kiljui ja tökki sormellaan Fredin rintaa. ”Te olisitte voineet kuolla, joku olisi voinut nähdä teidät, isä olisi voinut menettää työpaikkansa teidän takianne.”

Sitä tuntui jatkuvan tuntikausia. Weasleyn äiti oli huutanut äänensä käheäksi ennen kuin hän kääntyi Harryyn päin, joka perääntyi kauemmas.

”Oikein mukava nähdä sinua, Harry-kulta”, hän sanoi. ”Tule sisään niin saat aamiaista.”

Weasleyn äiti kääntyi ja asteli takaisin sisälle ja Harry,

vilkaistuaan hermostuneesti Roniin joka nyökkäsi rohkaisevasti, seurasi perässä.

Keittiö oli pieni ja aika ahdas. Keskellä lattiaa oli puhtaaksi kuurattu puupöytä ja tuolit, ja Harry istuutui varovaisesti pöydän ääreen ja katseli ympärilleen. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin ollut sisällä velhoperheen talossa.

Kellosa, joka oli seinällä häntä vastapäätä, oli vain yksi viisari eikä numeroita lainkaan. Sen reunoihin oli kirjoitettu seuraavanlaisia lauseita: ”Nyt laita teetä”, ”Nyt ruoki kanat” ja ”Nyt myöhästy”. Takanreunuksella oli kolmessa rivissä kirjoja, joilla oli sellaisia nimiä kuin *Loibdi oma juustosi*, *Leipomusten lumous* ja *Taio pidot minuutissa*. Ja jolleivät Harryn korvat pahasti pettäneet, vanha tiskipöydän vieressä oleva radio kuulutti juuri, että vuorossa oli ”noiduttu tunti suositun laulavan velhottaren Selestina Taigorin seurassa.”

Weasley'n äiti kolisteli ja kalisteli ja valmisti aamiaista aika sattumanvaraisesti ja heitteli äkäisiä katseita poikiinsa samaa tahtia kuin makkaroitu paistinpannuun. Silloin tällöin hän mutisi jotain sellaista kuin ”mitäköhän te oikein ajattelitte?” ja ”en olisi ikinä uskonut”.

”Sinua minä en syytä, kultaseni”, hän vakuutti Harrylle ja latoi pannusta kahdeksan tai yhdeksän makkaraa Harryn lautaselle. ”Arthur ja minä olemme mekin olleet huolissamme sinusta. Vasta eilen illalla puhuimme, että lähdemme itse hakemaan sinua jos et kirjoita Ronille perjantaihin mennessä. Mutta silti”, (nyt hän latoi Harryn lautaselle kolme paisettua munaa), ”mennä nyt lentämään laittomalla autolla puolen valtakunnan halki – kuka tahansa olisi voinut nähdä teidät.”

Hän näpäytti ohimennen taikasauvalla tiskialtaan suun-

taan, ja tiskit alkoivat peseytyä hiljaksiin kilisten.

”Siellä oli pilvistä!” Fred sanoi.

”Pidä suusi kiinni kun syöt!” pojan äiti kivahti.

”Häntä pidettiin siellä nälässä!” George sanoi.

”Sinä myös!” Weasleyin äiti sanoi, mutta hänen ilmeensä oli jo hiukan pehmennyt, kun hän alkoi leikata Harrylle leipää ja voidella sitä.

Juuri silloin kaikkien huomio kiinnittyi pieneen punatukkaiseen tyttöön, joka ilmaantui pitkässä punaisessa yöpaidassa keittiöön, vinkaisi ja kipitti taas pois.

”Ginny”, Ron sanoi matalalla äänellä Harrylle. ”Minun siskoni. Hän on puhunut sinusta koko kesän.”

”Jep, hän haluaa Harrylta nimmarin”, Fred virnuili, mutta huomasi sitten äitinsä katseen ja painoi päänsä sanaakaan sanomatta takaisin lautasen ylle. Kukaan ei sanonut enää mitään ennen kuin kaikki neljä lautasta oli tyhjennetty, mikä tapahtui yllättävän nopeasti.

”Pirhana, että väsyttää”, Fred haukotteli laskettuaan veitsen ja haarukan käsistään. ”Taidanpa mennä nukkumaan ja –”

”Etkä muuten mene”, Weasleyin äiti älähti. ”On oma vikasi, että valvoit koko yön. Sinä saat luvan kitkeä menninkäiset puutarhasta, ne ovat päässeet taas pahasti valloilleen.”

”Äh, äiti...”

”Sama pätee teihin kahteen”, Weasleyin äiti sanoi mulkoillen Ronia ja Frediä. ”Mutta sinä saat mennä yläkertaan nukkumaan, kultaseni”, hän sanoi puolestaan Harrylle. ”Sinä et pyytänyt poikia lentämään sillä kotterolla.”

Mutta Harry tunsu olonsa aivan virkeäksi ja sanoi nopeasti: ”Minä autan Ronia. En ole koskaan nähnyt kun

menninkäisiä kitketään.”

”Herttainen ajatus, kultaseni, mutta se on tylsää työtä”, Weasleyn äiti sanoi. ”Katsotaanpa, mitä Lockhart sanoo aiheesta.”

Hän veti takanreunukselta paksun kirjan. George voihkaisi.

”Äiti, me osataan kyllä kitkeä menninkäiset.”

Harry katsoi Weasleyn äidin kirjan kantta. Siihen oli kirjoitettu korein kultakirjaimin *Gilderoy Lockhartin joka kodin tuholaisopas*. Kannessa oli iso valokuva erittäin komeasta velhosta, jolla oli kihartuvat vaaleat hiukset ja kirkkaansiniset silmät. Kuten aina velhojen maailmassa, kuva liikkui: velho, jonka Harry oletti olevan Gilderoy Lockhart, iski julkeasti silmää heille kaikille. Weasleyn äiti katsoi kuvaa silmät sädehtien.

”Oi, että hän on ihmeellinen”, äiti sanoi, ”tuntee kodin tuholaiset totta tosiaan, loistava kirja...”

”Äiti on pihkassa häneen”, Fred kuiskasi erittäin kuuluvasti.

”Älä hupsi, Fred”, Weasleyn äiti sanoi posket punehtuneina. ”Hyvä on, jos sinä luulet tietäväsi paremmin kuin Lockhart, sen kun menet ja hoidat homman, mutta auta armias jos puutarhasta löytyy yksikin menninkäinen kun minä tulen tarkistamaan.”

Haukottelevat ja itsekseen jupisevat Weasleyn pojat laahustivat ulos Harry kintereillään. Puutarha oli iso ja näytti Harryn silmissä juuri sellaiselta kuin puutarhan pitikin. Dursleyt eivät olisi sietäneet sitä – rikkaruohot rehottivat ja ruoho kaipasi leikkaamista – mutta aitojen vierillä kasvoi ryhmyisiä puita, kukkapenkit pursuivat kasveja, joita Harry

ei ollut koskaan nähnytäkään, ja puutarhassa oli myös iso vihreä sammakkolampi.

”Jästeillääkin on menninkäisiä puutarhoissaan”, Harry sanoi Ronille kun he kävelivät nurmikentän yli.

”Joo, minä olen nähnyt niitä pikkuisia patsaita, joita ne luulevat menninkäisiksi”, Ron sanoi, kumartui kaksinkerroin ja työnsi päänsä pionipusikkoon. ”Ikään kuin pikkuisia joulupukkeja, joilla on onkivavat olalla.”

Kuului äkäistä tappelun nahinaa, pionipuska vavahteli ja Ron suoristi selkensä: ”Tämä tässä on menninkäinen”, hän murahti synkkänä.

”Näpit irti! Näpit irti!” menninkäinen kitisi.

Se ei tosiaankaan muistuttanut joulupukkia. Se oli pieni ja nahkamainen ja sillä oli perunan näköinen iso ja kuhmu-rainen kalju pää. Ron piti sitä käsivarren mitan päässä ja se potki pienillä känsäisillä jaloillaan. Sitten Ron tarttui menninkäisen koipiin ja roikutti sitä ylösalaisin.

”Näin niille kuuluu tehdä”, hän sanoi. Hän nosti menninkäisen päänsä yläpuolelle (”Näpit irti!”) ja alkoi pyörittää sitä isossa kaaressa kuin lassoa. Nähtyään Harryn järkyt-tyneen ilmeen hän sanoi: ”Tämä ei satuta niitä – niiden pää täytyy vain saada kunnolla pyörälle, jotteivät ne löydä heti takaisin menninkäisenkoloihinsa.”

Hän päästi irti menninkäisen nilkoista – otus lennähti viisi metriä ilman halki ja muksahti niitylle pensasaidan toiselle puolelle.

”Säälittävää”, Fred tuumasi. ”Lyödäänkö vetoa, että leiskautan pitemmälle? Tuo oli surkea esitys.”

Harry oppi nopeasti, ettei surkutellut menninkäisiä. Hän päätti vain pudottaa ensimmäisensä aidan toiselle puo-

lelle, mutta menninkäinen vaistosi heikkoutta ja iski partaveitsenterävät hampaansa Harryn sormeen ja Harrylla oli kova työ ravistella se irti, mutta pian...

"Vau, Harry – se lensi varmaan viisitoista metriä."

Ilma oli jo sakeana lentävistä menninkäisistä.

"Näetkö, ne eivät ole kovin fiksuja?" George sanoi napa-
tessaan viisi tai kuusi menninkäistä kerralla kouraan. "Heti
kun ne näkevät, että menninkäisiä kitketään, ne kipittävät
katsomaan. Voisi luulla, että ne olisivat jo oppineet pysy-
mään piiloissaan."

Niitylle lentäneet menninkäiset alkoivat pian kävellä
poispäin hajanaisena jonona pienet hartiat kyyryssä.

"Ne tulevat takaisin", Ron sanoi kun he katselivat miten
menninkäiset katosivat pensasaitaan, joka oli niityn toisella
laidalla. "Ne viihtyvät täällä... isä on niille liian helläkätinen,
koska ne ovat hänen mielestään hauskoja..."

Juuri silloin etuovi paukahti.

"Isä tuli!" George sanoi. "Isä tuli kotiin!"

Kaikki kiiruhtivat puutarhan poikki sisälle taloon.

Weasleyn isä istui lysisssä keittiöntuolissa silmälasit
edessään pöydällä ja silmät kiinni. Hän oli laiha, kaljuuntu-
va mies, jonka vähäiset hiukset olivat aivan yhtä punaiset
kuin perheen lasten. Hänellä oli yllään pitkä vihreä viitta,
joka oli pölyinen ja reissussa rähjäntynyt.

"Olipahan yö", hän voivotti ja hapuili teepannua, kun
pojat istuutuivat hänen ympärilleen. "Yhdeksän ratsiaa. Yh-
deksän! Ja vanha kunnon Mundungus Fletcher yritti loitsu-
jaan minuun heti kun selkäni käänsin."

Weasleyn isä joi ison kulauksen teetä ja huokaisi.

"Löytyikö mitään?" Fred kysyi innokkaasti.

”Vain muutama kutistuva avain ja yksi pureva kattila”, Weasleyn isä sanoi haukotellen. ”Mutta tapahtui jotain melko inhottavaakin, joskaan ei minun osastollani. Mortlake joutui kuulusteluihin muutaman äärimmäisen omituisen hillerin takia, mutta se kuuluu Kokeellisten loitsujen komitean toimialaan, luoja kiitos...”

”Miksi joku viitsii kutistaa avaimia?” George kysyi.

”Ihan vain jästejä härnätäkseen”, Weasleyn isä huokaisi. ”Myydään heille avaimia, jotka kutistuvat olemattomiksi niin etteivät jästit millään löydä niitä silloin kun tarvitsevat... Meidän on tietenkin hyvin vaikea saada ketään tuomituksi, koska yksikään jästi ei myönnä, että heidän avaimensa kutistuvat — he vänkäävät, että ne vain katoavat. On meidän onnemme, että jästit menevät vaikka miten pitkälle kieltääkseen taikuuden, vaikka se tuijottaisi heitä suoraan silmiin... mutta on uskoma-tonta, mitä kaikkea meikäläiset ovatkin lumonneet...”

”KUTEN ESIMERKIKSI AUTOJA?”

Weasleyn äiti oli tullut paikalle pitkä hiilihanko kädessään sojossa kuin miekka. Weasleyn isän silmät rävähtivät ammolleen. Hän tuijotti syyllisen näköisenä vaimoan.

”A-autoja, Molly-kulta?”

”Niin, Arthur, autoja”, Weasleyn äiti sanoi katse salamoiden. ”Kuvittele, että joku velho ostaa vanhan ruosteisen autonrämän ja sanoo vaimolleen, että haluaa vain purkaa sen nähdäkseen miten se toimii, mutta todellisuudessa sitten loih-tiikin sen lentämään.”

Weasleyn isä räpytti silmiään.

”Jaaha, no, minusta tuntuu että tuo velho ei riko lakia, jos tekee niin, joskin, hmm, hänen olisi ehkä ollut parempi, öh, kertoa vaimolleen totuus... Laissa on nimittäin porsaanreikä...”

jos tuo velho ei aikonut lentää autolla, pelkkä auton lentokyy ei vielä –”

”Arthur Weasley, sinä jätit siihen lakiin porsaanreiän, kun kirjoitit sen!” Weasleyyn äiti huusi. ”Ihan vain, jotta saat edelleen näprätä jästiromujasi autotallissa! Mutta kerronpa sinulle, että Harry saapui tänä aamuna meille sillä autolla, jolla sinä et aikonut lentää!”

”Harry?” Weasleyyn isä sanoi ilmeettömästi. ”Kuka Harry?”

Hän katsoi ympärilleen, näki Harryn ja hätkähti.

”Hyvänen aika, Harry Potterko se siinä? Erittäin miellyttävä tavata, Ron on kertonut paljon –”

”Sinun poikasi lensivät sillä autolla Harryn kotiin ja takaisin viime yönä!” Weasleyyn äiti raivosi. ”Mitä sinä siihen sanot?”

”Lensittekö todella?” Weasleyyn isä kiinnostui. ”Toimiko se kunnolla? Ta-tai siis”, hän alkoi änkyttää kun hänen vaimonsa silmistä lenteli kipunoita, ”se-se oli tuhmasti tehty, pojat – oikein tuhmasti.”

”Antaa heidän rähistä keskenään”, Ron supisi Harrylle, kun hänen äitinsä paisui kuin härkäsammakko. ”Tule, minä näytän sinulle huoneeni.”

He pujahtivat pois keittiöstä ja kapeaa käytävää pitkin onnahtelevaan portaikkoon, joka jatkui siksakkina yläkerroksiin. Kolmannella tasanteella oli ovi rakosellaan. Harry ehti juuri nähdä kirkkaat ruskeat silmät, jotka tuijottivat häntä, mutta sitten ovi räpsähti kiinni.

”Ginny”, Ron sanoi. ”Et tiedäkään, miten omituista on että hän ujostelee tällä tavalla, tavallisesti hän ei sulje suutaan hetkeksikään.”

He kipusivat vielä kaksi kerrosta ja näkivät edessään oven, jonka maali hilseili ja johon oli kiinnitetty pieni kyltti: ”Ronaldin huone”.

Harry astui sisään, oli lyödä päänsä kaltevaan kattoon ja hätkähti. Tuntui kuin olisi kävellyt tulipesään. Melkein kaikki näytti olevan raisua oranssinsävyä: päiväpeitto, seinät, katto-kin. Sitten Harry tajusi, että Ron oli peittänyt nuhjuisen tape-
tin melkein kokonaan julisteilla, joista kaikista vilkuttivat tar-
mokkaasti samat seitsemän räikyvän oransseihin kaapuihin
pukeutunutta noitaa ja velhoa luudanvarret kainalossaan.

”Huispaussuosikkisi?” Harry sanoi.

”Kadlein Kanuunat”, Ron sanoi ja osoitti oranssia päivä-
peittoa, jota komisti kaksi jättikokoista K-kirjainta ja kiitävä
kanuunankuula. ”Yhdeksäs liigassa.”

Ronin koulutaikakirjat olivat epäsiistissä pinossa huoneen
nurkassa vieressään kasa sarjakuvalehtiä, joissa kaikissa näytti
seikkailevan sama Jääräpäinen Jästi. Ronin taikasauva lojui ik-
kunalaudalla akvaarion päällä. Akvaario oli täynnä samma-
konkutua ja sen vieressä torkkui auringonlaikussa Ronin liha-
va harmaa Kutka-rotta.

Harry astui lattialla lojuvan itsestään sekoittuvan pelikort-
tipakan yli ja katsoi pikkuruisesta ikkunasta ulos. Hän näki
niitylle, jossa joukko menninkäisiä hiipparoi pikkuhiljaa ta-
kaisin Weasleyyn pensasaidan ali. Sitten hän kääntyi katso-
maan Ronia, joka tarkkaili häntä melkein hermostuneesti ai-
van kuin odottaisi hänen esittävän mielipiteensä.

”Vähän pieni tämä on”, Ron sanoi nopeasti. ”Ei sellainen
kuin se mikä sinulla oli jästien luona. Ja heti yläpuolellani
asuu ullakon paha henki, joka yhtenäen hakkaa putkia ja vai-
keroi...”

Mutta Harry hymyili leveästi ja sanoi: ”Tämän ihanam-
massa talossa en ole koskaan käynyt.”

Ronin korvat punehtuivat.

SÄILÄ & IMUPAPERI

Elämä Kotikolossa oli mahdollisimman erilaista kuin Likusteritiellä. Dursleyt tahtoivat kaiken siivona ja järjestyksessä; Weasleyn talo pursui outouksia ja arvaamattomuuksia. Harry sai sätkyn, kun hän katsoi ensimmäisen kerran keittiön takanreunuksen yläpuolella olevaan peiliin ja se huusi: "Paita housuihin, sottapytty!" Ullakon paha henki mäiski putkia ja ulisi aina kun siitä alkoi tuntua, että talossa oli liian hiljaista, eikä Fredin ja Georgen huoneesta kuuluvia pikku räjähdyksiä pidetty ollenkaan ihmeellisenä asiana. Mutta Harryn mielestä omituisinta Ronin luona ei ollut puhuva peili eikä putkia kolisteleva paha henki, vaan se että kaikki tuntuivat pitävän hänestä.

Weasleyn äiti hössötti ja huolehti, että Harrylla varmasti oli lämpimät sukat, ja yritti joka aterialla tuputtaa hänelle neljännekin annoksen ruokaa. Weasleyn isä tahtoi mielusti Harryn viereensä päivällispöydässä, jotta saattoi pommittaa häntä kysymyksillä jästien elämästä ja pyytää häntä selittämään miten vaikkapa sähköpistoke tai posti toimivat.

"Kiehtovaa!" hän huudahti, kun Harry kertoi miten puhelinta käytetään. "Nerokasta, miten monenlaisia keinoja jästit ovat kehitelleet, jotta pärjäävät ilman taikuutta."

Tylypahka antoi kuulua itsestään eräänä aurinkoisena aamuna noin viikko sen jälkeen kun Harry oli saapunut Kotikoloon. Kun hän ja Ron menivät aamiaiselle, Weasleyn äiti ja isä ja Ginny istuivat jo keittiön pöydässä. Kun Ginny näki Harryn, hän tyrkkäsi vahingossa puurolautasen kovalla räminällä lattialle. Ginny tuntui herkästi pudottelevan tavaroita Harryn astuessa huoneeseen. Nyt hän sukelsi pöydän alle hakemaan lautasen ja kömpi sitten takaisin esiin kasvot hehkuvina kuin laskeva aurinko. Harry ei ollut huomaavinaan vaan istuutui kaikessa rauhassa pöytään ja otti Weasleyn äidin antaman paahtoleivän.

”Kirjeitä koulusta”, Weasleyn isä sanoi ja ojensi Harrylle ja Ronille täsmälleen samanlaiset kellastuneet pergamenttikirjekuoret, joihin oli kirjoitettu osoitteet vihreällä musteella. ”Dumbledore tietää jo, että sinä olet täällä, Harry – siltä mieheltä ei jää yksikään metku huomaamatta. Teillekin tuli kirjeet”, hän lisäsi kun Fred ja George raahustivat keittiöön yhä pyjamasillaan.

Muutaman minuutin ajan oli hiljaista, kun kaikki lukivat kirjeitään. Harrya pyydettiin nousemaan Tylypahkan pikajunaan tavalliseen tapaan King’s Crossin asemalta syyskuun ensimmäisenä päivänä. Lisäksi hän oli saanut luettelon uusista kirjoista, jotka hänen täytyi hankkia seuraavaksi lukuvuodeksi.

Toisen vuoden oppilaat tarvitsevat:

Miranda Kanahaukka: Loitsujen käsikirja II

Gilderoy Lockhart: Ulkomailla ulvojan kanssa

Gilderoy Lockhart: Patikkaretki pahan hengen kanssa

Gilderoy Lockhart: Niityillä noita-akkojen kanssa

Gilderoy Lockhart: Pakomatka peikkojen kanssa

Gilderoy Lockhart: Vaelluksella vampyyrien kanssa

Gilderoy Lockhart: Iloinen aika ihmissusien kanssa

Gilderoy Lockhart: Lomavuosi lumimiehen kanssa

Fred, joka oli lukenut oman luettelonsa, vilkuili Harryn kirjettä.

”Sinunkin on käsketty hankkia pelkkiä Lockhartin kirjoja!” hän sanoi. ”Uusi pimeyden voimilta suojautumisen opettaja on ilmeisesti hänen ihailijansa – varmaankin noita.”

Tässä vaiheessa Fred huomasi äitinsä katseen ja kiirehti levittämään marmeladia leivälle.

”Tuo pino ei irtoa halvalla”, George sanoi ja katsahti vanhempiaan. ”Lockhartin kirjat ovat kamalan kalliita.”

”No, kyllä tästä selvitään”, Weasleyin äiti sanoi, mutta näytti huolestuneelta. ”Pystymme varmasti hankkimaan ison osan Ginnyn varusteista käytettynä.”

”Ai, tuletko sinäkin tänä vuonna Tylypahkaan?” Harry kysyi Ginnyltä.

Tyttö nyökkäsi, punastui leiskuvia hiusjuuriaan myöten ja painoi kyynänpäänsä voirasiaan. Onneksi sitä ei nähnyt kukaan muu kuin Harry, koska juuri silloin Ronin isovelji Percy astui huoneeseen. Hän oli jo täysissä pukeissa, Tylypahkan valvojaoppilaan merkki kiinnitettynä hihattomaan puseroon.

”Huomenta kaikille”, Percy sanoi reippaasti. ”Ihana päivä.”

Hän istuutui ainoalle vapaalle tuolille, mutta pomppasi saman tien ylös ja veti altaan sulkasatoisen harmaan pölyhuiskun – tai sellaiseksi Harry sitä luuli kunnes näki, että se hengitti.

"Errol!" Ron sanoi, otti velton pöllön Percyltä ja veti kirjeen sen siiven alta. "Vihdoinkin! Se toi Hermionen vastauksen. Kirjoitin hänelle ja kerroin, että olimme lähdössä pelastamaan sinua Dursleyilta."

Ron kantoi Errolin orrelle ulko-oven viereen ja yritti jättää sen istumaan siihen, mutta Errol retkahti heti alas, joten Ron nosti sen astiankuivaustelineeseen ja mutisi: "Säällittävä." Sitten hän repi Hermionen kirjeen auki ja luki sen ääneen:

Hei, Ron – ja Harry jos olet siellä, toivottavasti kaikki sujui hyvin ja Harry on okei etkä tehnyt mitään luvatonaa saadaksesi hänet sieltä pois, Ron, koska siitä koituisi Harryllekin harmia. Olen ollut hirveän huolissani, ja ilmoitathan minulle pian, onko Harrylla kaikki hyvin, mutta olisi ehkä parempi käyttää jotain toista pöllöä, koska sinun pöllösi saattaa menehtyä jos kuljettaa vielä yhdenkin kirjeen.

Minulla on tietysti kova kiire koulutöiden kanssa – "Miten se on mahdollista?" Ron kauhistui, "meillähän on loma!" – ja ensi keskiviikkona menemme Lontooseen ostamaan uudet kirjat. Tapaisimmeko Viistokujalla?

Kerro kuulumiset heti kun vain voit, terveisin, Hermione.

"No, sehän sopii mainiosti, me voimme hankkia teidän tavaranne samaan aikaan", Weasleyn äiti sanoi ja alkoi korjata astioita pöydästä. "Mitä te aiotte tehdä tänään?"

Harry, Ron, Fred ja George olivat päättäneet mennä mäen päälle pienelle laitumelle, jonka Weasleyt omistivat. Sen ympärillä kasvoi puita, jotka estivät näkyvyyden alhaalta kylästä, joten he saattoivat harjoitella siellä huispausta, kun-

han eivät lentäneet liian korkealle. He eivät voineet käyttää oikeita huispauspalloja, koska niitä olisi ollut vaikea selittää, jos ne olisivat päässeet karkuun ja lentäneet kylän ylle, niinpä he heittelivät omenoita toistensa siepattaviksi. He lensivät vuorotellen Harryn Nimbus kahdellatuhannella, joka oli ilman muuta paras luudanvarsi; Ronin vanha Tähdenlento jäi usein toiseksi jopa ohi lepattaville perhosille.

Viiden minuutin kuluttua he sitten marssivat mäkeä ylös luudanvarret olalla. He olivat kysyneet Percyäkin mukaan, mutta Percy oli sanonut, ettei hän ehdi. Harry ei ollut toistaiseksi tavannut Percyä kuin ruoka-aikoina, sillä muulloin poika oli pysynyt tiiviisti oven takana omassa huoneessaan.

”Kunpa tietäisin mitä hän oikein touhuaa”, Fred sanoi otsa rypyssä. ”Hän ei ole oma itsensä. Hänen tutkintotuloksensa tulivat päivää ennen sinua; kaksitoista V.I.P:tä eikä hän leveillyt melkein ollenkaan.”

”Velhomaailman Ihmeisiin Perekdyttävä tutkimus”, George selitti huomattuaan, että Harry oli ymmällään. ”Billkin suoritti niitä kaksitoista. Jos ei pidetä varaamme, meillä on kohta perheessä jo toinen koulun paras poika. Minä tuskin kestäisin sitä häpeää.”

Bill oli Weasleyyn veljeksistä vanhin. Hän ja hänestä seuraavaksi nuorempi Charlie olivat jo valmistuneet Tylypahkasta. Harry ei ollut tavannut kumpaakaan, mutta hän tiesi että Charlie oli Romaniassa tutkimassa lohikäärmeitä ja Bill Egyptissä velhojen pankin, Irvetan palveluksessa.

”Saa nähdä miten äidillä ja isällä on tänä vuonna varaa meidän kaikkien koulukampeisiin”, George sanoi vähän ajan kuluttua. ”Viidet Lockhartin kirjat! Ja Ginny tarvitsee kaavut ja sauvan ja kaiken...”

Harry ei sanonut mitään. Hänen olonsa oli hiukan vai-
vaantunut. Lontoossa, Irvetan maanalaisissa holveissa oli
tallessa pieni omaisuus, jonka hänen vanhempansa olivat
jättäneet hänelle. Muualla kuin velhojen maailmassa hänellä
ei tietenkään ollut rahaa, sillä kaljuunat, sirpit ja sulmut ei-
vät kelvanneet jästikaupoissa. Harry ei ollut koskaan mai-
ninnut Irvetan tilistään Dursleyn perheelle; hän ei uskonut
että heidän taikamaailmaa kohtaan tuntemansa kammo
ulottuisi isoon kultakasaan asti.

Weasleyyn äiti herätti heidät varhain keskiviikkoamuna.
Kun kaikki olivat hotkaisseet puolenkymmentä pekonivoi-
leipää, he pukivat takit päälleen ja Weasleyyn äiti otti keittiön
takanreunukselta kukkapurkin ja kurkisti sen sisään.

”Tämä alkaa käydä vähiin, Arthur”, hän huokaisi. ”Mei-
dän täytyy ostaa tänään lisää... no niin, vieraat ensin! Sinun
jälkeesi, Harry-kulta!”

Ja hän ojensi kukkapurkin Harrylle.

Harry toljotti muita, jotka tarkkailivat häntä.

”M-mitä minun kuuluu tehdä?” hän sopersi.

”Harry ei ole koskaan matkustanut hormipulverilla”,
Ron sanoi äkkiä. ”Anteeksi, Harry, en tajunnut.”

”Etkö koskaan?” Weasleyyn isä kysyi. ”Mutta miten sinä
viime vuonna pääsit Viistokujalle hankkimaan kouluvarus-
teita?”

”Menin maanalaisella.”

”Ihanko totta?” Weasleyyn isä innostui. ”Oliko siellä pul-
laportaat? Miten niissä –”

”Ei nyt, Arthur”, Weasleyyn äiti sanoi. ”Hormipulverilla
pääsee paljon nopeammin, mutta voi hyvänen aika, jos et ole

koskaan ennen käyttänyt sitä.”

”Kyllä hän pärjää, äiti”, Fred sanoi. ”Harry, ota meistä mallia.”

Fred otti kukkapurkista hyppysellisen kimmeltävää pulveria, astui tulen eteen ja viskasi pulverin liekkeihin.

Tuli leimahti smaragdinvihreäksi ja hulmahti korkeammaksi kuin Fred, joka astui tuleen, huusi: ”Viistokujalle!” ja katosi.

”Sinun täytyy puhua selkeästi, kultaseni”, Weasleyyn äiti sanoi Harrylle, kun George työnsi kätensä kukkapurkkiin. ”Ja katso, että jäät pois oikealla arinalla.”

”Millä?” Harry kysyi hermostuneena, kun tuli leimahti ja pyyhkäisi Georgenkin näkyvistä.

”No, velhojen tulisijojahan on kamalan paljon, mutta kunhan muistat puhua selvästi...”

”Poika pärjää kyllä. Molly, älä hössötä”, Weasleyyn isä sanoi ja otti hänkin hormipulveria.

”Niin mutta hyvänen aika, jos hän eksyy, miten me voimme ikinä selittää sen hänen tädilleen ja sedälleen?”

”He eivät piittaa”, Harry vakuutti. ”Dudleyn mielestä on loistovitsi, jos minä eksyn savupiippuun, älä siitä välitä.”

”No... hyvä on... mene sinä Arthurin jälkeen”, Weasleyyn äiti sanoi. ”Kun astut tuleen, muista sanoa minne olet mennossa.”

”Ja pidä kyynärpäät kylkiä vasten”, Ron neuvoi.

”Ja silmät kiinni”, Weasleyyn äiti sanoi. ”Noki –”

”Äläkä liiku”, Ron sanoi. ”Tai voit hyvinkin pudota väärään tulisijaan.”

”Mutta älä hätäile ja nouse kyydistä liian aikaisin vaan odota, että näet Fredin ja Georgen.”

Harry yritti ankarasti muistaa kaiken, otti hyppysellisen hormipulveria ja käveli tulen ääreen. Hän veti syvään henkeä, sirotteli pulverin liekkeihin ja astui eteenpäin. Tuli tuntui lämpimältä henkäykseltä. Hän avasi suunsa ja nielaisi oitis kuumaa tuhkaa.

”V-viis-tokujalle”, hän yski.

Tuntui kuin iso viemäri olisi imaissut hänet. Kiepunta oli huimaavan vikkellä... jylinä huumasi korvia... Harry yritti pitää silmät auki, mutta vihreiden liekkiä pyörre teki hänet huonovointiseksi... jokin kova kumautti häntä kyynärpäähän ja hän veti kädet lähemmäs kylkiään ja kieppui ja kieppui... nyt tuntui kuin kylmät kädet olisivat läimineet häntä kasvoihin... hän tihrusti silmälasiansa takaa ja näki yhtenä mylläkkänä tulisijoja ja väläyksiä huoneista niiden takana... pekonivoileivät velloivat hänen sisuksissaan... Hän pani silmät taas kiinni ja toivoi, että voisi pysähtyä, ja sitten – hän putosi päistikkaa kylmälle kivelle ja tunsu silmälasiansa särkyvän.

Harryn päätä huimasi ja hän oli mustelmilla ja kauttaaltaan noessa, kun hän nousi varovaisesti seisomaan ja piti rikkiäisistä silmälasistaan kiinni. Hän oli ypöyksiin eikä hänellä ollut aavistustakaan missä. Hän tajusi vain seisovansa kivistä rakennetussa takassa jossain isolta, himmeästi valaisulta velhokaupalta näyttävässä – mutta mitkään sen kaupan tuotteista eivät todennäköisesti päätyisi Tylypahkan varustelistaan.

Lähimmässä vitriinissä oli näivettynyt käsi tyynyllä, veritahrainen korttipakka ja mulkoileva lasisilmä. Häijyn näköiset naamarit toljottivat seiniltä, myyntitiskillä lojui lajitelma ihmisen luita ja katosta riippui jotain ruosteisia teräväkärki-

siä välineitä. Ja mikä vielä kamalampaa, se synkkä ja kapea katu, jonka Harry näki liikkeen pölyisen ikkunan takana, ei totta tosiaan ollut Viistokuja.

Harrylle tuli kiire pois. Hän oli lyönyt nenänsä maahan, ja sitä kirvelsi yhä kun hän lähti pikaisesti ja ääneti kohti ovea. Hän ei kuitenkaan ehtinyt edes puoleenväliin ennen kuin ikkunalasin toiselle puolelle ilmaantui kaksi ihmistä — ja toinen heistä oli juuri se, jota Harry ei suin surminkaan halunnut tavata yksityksissä, nokisena ja risat silmälasit nenällään: Draco Malfoy.

Harry katsasti kiireesti ympäristönsä ja äkkäsi vasemmallalla puolellaan ison mustan kaapin. Hän syöksyi kaappiin ja veti ovet melkein kiinni, mutta jätti sen verran rakoa että saattoi kurkkia ulos. Siinä samassa kello helähti ja Malfoy astui liikkeeseen.

Hänen perässään tullut mies ei voinut olla kukaan muu kuin hänen isänsä. Isällä ja pojalla oli samannäköiset kalvat ja suipot kasvot ja täsmälleen samanlaiset koleanharmaat silmät. Draco Malfoyn isä asteli sisemmäs liikkeeseen, silmäili haluttomasti tavaroita, soitti myyntitiskillä olevaa kelloa ja kääntyi sitten sanomaan pojalleen: ”Älä koske mihinkään, Draco.”

Draco Malfoy, joka oli juuri ollut ottamaisillaan lasisilmän käteensä, sanoi: ”Eikö sinun pitänyt ostaa minulle lahja?”

”Minähän sanoin, että ostan kilpaluudan”, sanoi pojan isä ja rummutti myyntitiskiä sormillaan.

”Mitä iloa siitä on, jos en pääse tuvan joukkueeseen?” Malfoy kysyi happamana ja huonotuulisena. ”Harry Potter sai viime vuonna Nimbus kaksitonnisen. Ja erityisluvan

Dumbledorelta, jotta sai pelata rohkelikkosten joukkueessa. Hän ei edes ole kovin hyvä, hän vain sattuu olemaan kuuluisa... kuuluisa siksi että hänellä on se älytön arpi otsassa...”

Draco Malfoy kumartui tutkimaan hyllyllistä pääkalloja.

”... hän on kaikkien mielestä niin kamalan fiksu, ihana Potter typerine arpineen ja luudanvarsineen.”

”Sinä olet kertonut tuon minulle jo ainakin kymmenen kertaa”, sanoi Malfoyn isä ja loi poikaansa katseen, jonka oli määrä vaientaa, ”ja muistuttaisin vielä, että on – järkevää – vaikuttaa kiintyneeltä Harry Potteriin, siis silloin kun omasta väestämme suurin osa käsittää hänet sankariksi, joka pakotti pimeyden lordin häipymään – kas, herra Borgin.”

Tiskin taakse oli ilmaantunut kumara mies, joka haroi rasvaista tukkaansa pois kasvoilta.

”Herra Malfoy, onpa mukava nähdä teidät taas”, herra Borgin sanoi äänellä, joka oli yhtä öljyinen kuin hänen tukkansa. ”Tämä on suuri ilo – ja nuoriherra Malfoy myös – hurmaavaa. Kuinka voin olla avuksi? Saanko näyttää teille, juuri tänään saapui erä, erittäin kohtuuhintaisia vieläpä –”

”Minä en osta tänään mitään vaan myyn”, Malfoyn isä sanoi.

”Myytte?” Hymy herra Borginin kasvoilla hälveni hitusen.

”Tehän olette tietysti kuullut, että ministeriö suorittaa entistä enemmän ratsioita”, Malfoyn isä sanoi, kaivoi pöytäkastasta pergamenttikäärön ja avasi sen herra Borginin luettavaksi. ”Minulla on kotona muutama – aah – esine, joka saattaisi aiheuttaa nolon tilanteen, mikäli ministeriö sattuisi paikalle.”

Herra Borgin puristi kakkulat nenälleen ja katsoi luetteloa.

”Ei kai ministeriö sentään teitä tohdi vaivata?”

Malfoyn isä hymyili pilkallisesti.

”Luonani ei vielä ole käyty. Malfoyn nimi herättää yhä jonkinlaista kunnioitusta, mutta ministeriöstä on tullut koko ajan tungettelevampi. Huhutaan uudesta laista jästien suojelemiseksi – se kirpunsyömä jästejä rakastava Arthur Weasley on epäilemättä sen takana...”

Harry tunsu rajun kiukun kuohahduksen.

”...ja kuten havaitsette, joistain näistä myrkyistä voisi erheellisesti olettaa...”

”Ymmärrän kyllä, totta kai”, herra Borgin sanoi. ”Katsotaanpa.”

”Saanko minä tuon?” Draco keskeytti ja osoitti tyynyllä olevaa näivettynyttä kättä.

”Aah, Kunnian käsi!” herra Borgin sanoi, hylkäsi esineluettelon ja riensi Dracon luokse. ”Pankaa siihen kynttilä, niin se antaa valoa vain kantajalleen! Varkaiden ja ryöstäjien paras ystävä! Pojallanne on hyvä maku, herra Malfoy.”

”Minä toivon, että pojastani on enempi kuin varkaaksi tai ryöstäjäksi”, Malfoyn isä sanoi viileästi ja herra Borgin kiirehti sanomaan: ”Ei millään pahalla, hyvä herra, ei millään pahalla.”

”Vaikka jos hänen kouluarvosanansa eivät kohennu”, Malfoyn isä sanoi yhä hyytävämpään sävyyn, ”juuri varkaaksi hän saattaa sittenkin soveltua.”

”Se ei ole minun vikani”, Draco vastusti. ”Opettajilla on lellikki, se Hermione Granger.”

”Sinun olisi syytä hävetä, kun tyttö joka ei ole velhoperheestä, peittoaa sinut joka kokeessa”, Malfoyn isä kivahti.

”Hah!” Harry sanoi hiljaa itsekseen tyytyväisenä, kun

näki Dracon yhtä aikaa hämillään ja suutuksissa.

”Sama juttu joka paikassa”, herra Borgin sanoi öljyisellä äänellään. ”Velhoveren merkitys vähenee kaikkialla.”

”Ei minusta”, Malfoyn isä sanoi isot sieraimet väristen.

”Ei, ei toki, ei minustakaan”, herra Borgin sanoi ja kumarsi syvään.

”Siinä tapauksessa me ehkä voimme palata minun luettelooni”, Malfoyn isä sanoi tylästi. ”Minulla on jonkinmoinen kiire, minulla on tänään tärkeitä bisneksiä toisaalla.”

He ryhtyivät tinkimään. Harry katseli levottomana, kun Draco tutki myynnissä olevia tavaroita ja tuli yhä lähemmäs hänen piilopaikkaansa. Draco pysähtyi katselemaan pitkää pyövelin viittaa ja lukemaan hymähdellen korttia, joka oli pantu pystyyn upean opaalikaulakorun viereen: *Varoitus: Ei saa koskea. Kirottu – on vaatinut tähän mennessä yhdeksäntoista jästi-omistajan bengen.*

Draco kääntyi pois päin ja näki edessään olevan kaapin. Hän käveli lähemmäs... hän ojensi kätensä tarttuakseen ovenriipaan...

”Selvän teki”, herra Malfoy sanoi myyntitiskin luona. ”Tule, Draco!”

Harry pyyhki otsaansa hihaan kun Draco kääntyi pois.

”Hyvää päivänjatkoa teille, herra Borgin, tulette siis huomenna kartanoon noutamaan kauppatavarat.”

Herra Borginin lipevä käytös kaikkosi sinä silmänräpäyksenä kun ovi oli mennyt kiinni.

”Hyvää päivänjatkoa itsellenne, fiini herra Malfoy, ja jos jutut lainkaan pitävät paikkaansa, ette myynyt minulle puoliakaan fiinin kartanonne fineistä kätköistä.”

Herra Borgin katosi takahuoneeseen jupisten synkkänä.

Harry odotti minuutin siltä varalta että mies tulisi takaisin, sitten hän luikahti niin äänettömästi kuin kykeni kaapista ulos, vitriinien ohi ovelle ja suoraan kadulle.

Hän piti rikkinäisistä silmlaseistaan kiinni, että ne pysyivät nenällä, ja tähyili ympärilleen. Hän oli tullut likaiselle takakujalle, jossa näytti olevan vain pimeyden voimiin erikoistuneita liikkeitä. Se, mistä hän oli juuri tullut ulos, Borgin & Burges, vaikutti suurimmalta, ja sitä vastapäätä oli ruma näyteikkunallinen kutistuneita päitä ja vähän matkan päässä oli iso häkillinen eläviä jättikokoisia mustia hämähäkkejä. Kaksi rähjäisen näköistä velhoa tarkkaili Harrya jonkin oviaukon varjoista ja puhui hiljaa keskenään. Harrylla oli säikky olo ja hän lähti liikkeelle, pitäen koko ajan silmlaseista kiinni ja toivoen kaikesta huolimatta, että löytäisi jollain keinolla pois sieltä missä oli.

Vanha puinen kadunnimikyltti, joka roikkui myrkkukynttilöitä myyvän liikkeen yläpuolella, kertoi että Harry oli Iskunkiertokujalla. Siitä ei ollut apua, koska Harry ei ollut koskaan kuullutkaan sellaisesta paikasta. Hän oletti puhuneensa liian epäselvästi suu täynnä tuhkaa Weasleyyn takkatulesa. Hän yritti säilyttää malttinsa ja miettiä mitä tekisi.

”Et suinkaan ole eksyksissä, ystäväiseni?” sanoi ääni aivan läheltä ja Harry kavahti.

Hänen edessään seiso iäkäs noita kädessään tarjottimellinen jotain mikä näytti kammottavasti kasalta kokonaisia ihmisen kynsiä. Noita virnuili Harrylle niin että sammaleiset hampaat näkyivät. Harry perääntyi.

”Kaikki on hyvin, kiitos”, hän sanoi. ”Minä vain –”

”HARRY? Mitä sinä täällä hortoot?”

Harryn sydän sykähti. Samoin taisi sykähtää noidan, sil-

lä kynsilasti ryöppysi maahan hänen jalkojensa juureen ja hän kirosi raskaasti, kun Tylypahkan riistanhoitaja Hagridin kookas hahmo harppoi lähemmäs sysimustat silmät vilkku- en ison pörröisen parran yläpuolella.

”Hagrid!” Harry kähähti helpottuneena. ”Minä eksyin... hormipulveri...”

Hagrid tarttui Harrya niskavilloista ja nykäisi hänet pois noidan luota kumauttaen samalla tarjottimen noidan käsistä. Noidan kirkuna seurasi heitä koko matkan mutkaista kujaa kirkkaaseen auringonpaisteeseen. Harry näki kauempana tutun lumenvalkoisen marmorirakennuksen: Irveta-pankki. Hagrid oli taluttanut hänet Viistokujalle.

”Sinä näytät karseelta!” Hagrid sanoa töksäytti ja pyyhki nokea Harrysta sellaisella voimalla, että Harry oli kaatua tynnyrilliseen lohikäärmeen lantaa apoteekkarin edessä. ”Hiipparoit Iskunkiertokujalla, sellasta en tajuu – paha paikka, Harry – sun ei parane näyttää parstääs siellä.”

”Havaitsin sen”, Harry sanoi ja kumarsi pois tieltä, kun Hagrid yritti taas pyyhkiä häntä. ”Minähän sanoin, että eksyin – mitä sinä sitä paitsi siellä teit?”

”Hain lihansyöjäetanakarkotetta”, Hagrid murahti. ”Etanat tuhoo koulun kaalit. Et kai sinä yksin tullu?”

”Tulin Weasleyyn perheen kanssa, mutta hukkasin heidät”, Harry selosti. ”Minun täytyy etsiä heidät.”

He lähtivät yhdessä kävelemään Viistokujaa.

”Mitä varten sinä et vastannu mun kirjeisiin?” Hagrid kysyi Harryn kipittäessä hänen vieressään (Harry joutui ottamaan kolme askelta jokaisella Hagridin mahtavien saappaiden harppauksella). Harry kertoi Dobbysta ja Dursleyn perheestä.

”Pirskuleen jästit”, Hagrid murautti. ”Jos vaan olisin tienny.”

”Harry! Harry! Täällä!”

Harry kohotti katseensa ja näki Hermione Grangerin, joka seisoi Irvetan valkeiden portaiden yläpäässä. Tyttö juoksi heidän luokseen tuuhea ruskea tukka hulmuten.

”Mitä sinun silmälaseillesi on tapahtunut? Hei, Hagrid... Ai, että on ihana nähdä taas teidät molemmat... Tuletko sinä Irvetaan, Harry?”

”Hetimitä kun olen löytänyt Weasleyt”, Harry sanoi.

”Sun ei tartte oottaa kauan”, Hagrid virnisti.

Harry ja Hermione katsoivat ympärilleen: kujan ihmisviliinässä juoksivat Ron, Fred, George, Percy ja Weasleyin isä.

”Harry”, Weasleyin isä huohotti. ”Toivoimme kovasti, että menit vain yhden arinan verran liian kauas...” Hän pyyhki kiiltävää kaljua päälakeaan. ”Molly on hädissään – tuolta hän nyt tulee.”

”Missä sinä tulit ulos?” Ron kysyi.

”Iskunkiertokujalla”, Hagrid totesi synkkänä.

”Loistavaa!” Fred ja George sanoivat yhteen ääneen.

”Me ei olla koskaan käyty siellä”, Ron sanoi kateellisena.

”Eikä teidän pirskule vie tarviikaan”, Hagrid urautti.

Weasleyin äiti saapui nyt täyttää laukkaa paikalle, käsilaukku heilui villisti hänen toisessa kädessään ja Ginny riippui toisessa.

”Voi Harry – voi kultapieni – olisit voinut joutua vaikka minne –”

Hän haukkoi henkeään ja kaivoi laukustaan ison vaateharjan ja alkoi siistiä pois nokea, joka ei ollut Hagridin piiskauksella lähtenyt. Weasleyin isä otti Harryn silmälasit, na-

pautti niitä taikasauvallaan ja antoi ne takaisin ehjinä.

”No, täytyy häippästä”, sanoi Hagrid, jonka kättä Weasleyn äiti juuri puristi (”Iskunkiertokujalla! Entä jos et olisi-kaan löytänyt häntä, Hagrid!”). ”Tylypahkassa tavataan!” Ja niin Hagrid lampsi matkoihinsa päätä ja hartioita pitempänä kuin kukaan muu sillä ruuhkaisella kujalla.

”Arvatkaa, kenet minä näin Borgin & Burkesilla”, Harry sanoi Ronille ja Hermionelle, kun he kiipesivät Irvetan portaita ylös. ”Malfoyn ja hänen isänsä.”

”Ostiko Lucius Malfoy jotain?” Weasleyn isä kysyi oitis heidän takanaan.

”Ei, vaan myi.”

”Hän on siis huolissaan”, Weasleyn isä sanoi vahingoniloisena. ”Voi, että olisi hienoa narauttaa Lucius Malfoy jostain.”

”Pidä varasi, Arthur”, Weasleyn äiti tokaisi, kun pankin ovea vahtiva maahinen kumarsi ja viittasi heidät käymään sisään. ”Siitä perheestä koituu hankaluuksia, älä vain haukkaa isompaa palaa kuin pystyt nielemään.”

”Eikö minussa sinun mielestäsi ole vastusta Lucius Malfoylle?” Weasleyn isä sanoi närkästyneenä, mutta sai melkein saman tien muuta ajateltavaa nähdessään Hermionen vanhemmat, jotka seisovivat hermostuneina suuren marmorisalin pitkän tiskin ääressä ja odottivat, että Hermione esittelisi heidät.

”Mutta tähän olette jästejä!” Weasleyn isä ilahtui. ”Meidän täytyy käydä lasillisella! Mitä teillä siinä on? Oi, te vaihdatte jästirahaa. Molly, katso!” Hän osoitti innoissaan kymmenen punnan seteleitä, jotka olivat Hermionen isän kädessä.

”Tavataan sitten täällä”, Ron sanoi Hermionelle, kun taas yksi Irvetan maahinen ohjasi Weasleyt ja Harryn maanalaisiin holveihin.

Holveihin mentiin pienillä maahisten ajamilla vaunuilla, jotka kiisivät minikokoisilla kiskoilla pankin maanalaisissa tunneleissa. Harry nautti huimasta matkasta alas Weasleyyn holviin, mutta kun holvi avattiin, hänelle tuli hirveä olo, paljon kamalampi kuin Iskunkiertokujalla. Holvissa oli vain hyvin pieni keko hopeasirppejä ja yksi ainoa kultakaljuuna. Weasleyyn äiti tunnusteli holvin nurkat ja pyyhkäisi sitten kaikki kolikot laukkuunsa. Harrysta tuntui vielä kamalammalta, kun he tulivat hänen holviinsa. Hän yritti tukkia näkyvyyden sen sisältöön samalla kun lappoi häthätää koura-kaupalla kolikoita nahkapussiin.

Ulkona marmoriportailla he lähtivät kaikki eri suuntiin. Percy mutisi jotain epäselvää uudesta sulkakynästä. Fred ja George olivat äkänneet tyllyyden ystävänsä Lee Jordanin. Weasleyyn äiti ja Ginny menivät käytettyjen kaapujen kauppaan. Weasleyyn isä tahtoi välttämättä viedä Grangerit Vuotavaan noidankattilaan lasilliselle.

”Tapaamme siis tunnin kuluttua Säilä & Imupaperissa ja ostamme teille kirjat”, Wesleyyn äiti sanoi ja lähti liikkeelle Ginnyn kanssa. ”Eikä askeltakaan Iskunkiertokujalle!” hän huusi kaksosten loittoneville selille.

Harry, Ron ja Hermione kuljeskelivat mutkaisella mukulakivikadulla. Pussillinen kultaa, hopeaa ja pronssia kilisi hilpeästi Harryn taskussa ja vaati päästä tuhlattavaksi, ja hän osti kolme suurta mansikka- ja maapähkinävoijäätelöä, joita he sitten nuolivat tyytyväisinä vaeltaessaan kujalla ja katsellessaan kauppojen kiehtovia ikkunoita. Ron katseli unel-

moiden Kadlein Kanuunan peliasuja ”Hienoja huispausvarusteita” tarjoavan liikkeen ikkunassa, kunnes Hermione raahasi heidät viereiseen kauppaan ostamaan mustetta ja pergamenttia. Kirman ja Japinan pilavelhoilupuodissa he tapasivat Fredin, Georgen ja Lee Jordanin, jotka olivat hankkimassa ”Tohtori Jarrumiehen mahtavia märkäsyttyviä, lämmöttömiä ilotulitteita”. Pikkuruisessa romukaupassa, joka oli ahdettu täyteen rikkinäisiä taikasauvoja, huteroja messinkivaakoja ja vanhoja taikaliemitahraisia kaapuja, he törmäsivät Percyyn, joka oli syventynyt tutkimaan pientä ja taa-tusti pitkäveiteistä kirjaa nimeltä *Valtaan nousseet valvojaoppilaat*.

”*Tutkimus Tylypahkan valvojaoppilaista ja heidän elämänuristaan*”, Ron luki ääneen takakannesta. ”Kuulostaa kiehtovalta...”

”Mene tiehesi”, Percy tiuskaisi.

”Percyllähän on mieletön kunnianhimo, hän on suunnitellut kaiken valmiiksi... hän tahtoo taikaministeriksi...” Ron sanoi matalalla äänellä Harrylle ja Hermionelle, kun he jättivät Percyn omiin oloihinsa.

Tunnin kuluttua he suuntasivat askelensa Säilä & Imupaperiin. He eivät todellakaan olleet ainoat, jotka liikkuvat kirjakaupan suuntaan. Kun he tulivat lähemmäs kauppaan, he näkivät hämmästyksekseen ison toisiaan tuuppivan väkijoukon, joka yritti ahtautua kauppaan. Syyn ruuhkaan julisti suuri mainoslakana, joka oli pingotettu yläkerran ikkunoiden poikki:

GILDEROY LOCKHART

jakaa nimikirjoituksia omaelämäkertaansa

MAAGINEN MINÄ

tänään klo 12.30–16.30

”Me saadaan tavata hänet!” Hermione kiljaisi. ”Hänhän on kirjoittanut melkein kaikki meidän oppikirjat!”

Väkijoukko näytti koostuvan enimmäkseen Weasleyn äidin ikäisistä noidista. Ovella seisoivat rasittuneen näköinen noita, joka sanoi: ”Rauhallisesti, hyvät naiset... älkää tönikö... varokaa kirjoja, hyvät naiset...”

Harry, Ron ja Hermione änkesivät sisään. Pitkä jono kiemurteli kaupan takaosaan, missä Gilderoy Lockhart jakoi nimikirjoituksia kirjoihinsa. He nappasivat jokainen oman *Ulkomailla ulvojan kanssa* -kirjan ja luikkivat jonon viertä sinne missä muut Weasleyt ja Hermionen vanhemmat seisovivat.

”Ai, siinähan te olette, hyvä”, Weasleyn äiti sanoi. Hän kuulosti hengästyneeltä ja taputteli hiuksiaan. ”Saamme nähdä hänet aivan kohta.”

Pian he näkivätkin Gilderoy Lockhartin. Mies istui pöydän takana keskellä omia kasvojaan esittäviä isoja valokuvia, jotka iskivät silmää ja välkyttelivät hohtavan valkoisia hampaitaan väenpaljoudelle. Todellisella Lockhartilla oli yllään lemmikinsininen kaapu, joka sopi täsmälleen hänen silmiensä väriin; hänen suippo velhohattunsa oli rennosti kallellaan kiharaisten hiusten päällä.

Lyhyt, ärtyneen näköinen mies tanssahteli ympäriinsä ja otti valokuvia isolla mustalla kameralla, joka sylki violetin savupöllähdyksen jokaisen sokaisevan salaman kera.

”Pois tieltä”, mies ärähti Ronille etsiessään parempaa kuvakulmaa. ”Tämä tulee Päivän Profettaan.”

”Entä sitten”, Ron tuhahti ja hieroi jalkaansa, sillä valokuvaaja oli tallannut sen päälle.

Gilderoy Lockhart kuuli hänen sanansa. Hän kohotti

katseensa. Hän näki Ronin – ja sitten hän näki Harryn. Hän tuijotti. Hän pomppasi seisaalleen ja huusi kurkku suorana: ”Ei suinkaan siinä vain ole Harry Potter?”

Väkijoukko teki tilaa ja kuiskutti kiihtyneenä. Lockhart syöksähti Harryn luo, tarttui hänen käsivarteensa ja kiskoi hänet pöydän eteen. Ihmiset puhkesivat osoittamaan suosiotaan. Harryn kasvoja kuumotti, kun Lockhart kätteli häntä ja katsoi samalla valokuvaajaa, joka räpsi hullun lailla kuvia sakean savun leijuessa Weasleyjen päälle.

”Hymyilepä oikein leveästi, Harry”, sanoi Lockhart hohtelevien hampaidensa takaa. ”Yhdessä me valloitamme etusivun.”

Kun Lockhart viimein päästi Harryn käden irti, Harryn sormet olivat miltei tunnottomat. Hän yritti hivuttautua takaisin Weasleyjen luokse, mutta Lockhart koppasi hänet kainaloonsa ja rutisti tiukasti kylkeensä.

”Hyvät naiset ja herrat”, Lockhart sanoi kovalla äänellä ja viittoili ihmisiä vaikenemaan. ”Onpa tämä harvinaislaatuinen hetki! Juuri sopiva hetki minun ilmoittaa eräästä asiasta, jonka olen salannut jo kauan!

”Kun Harry-poika tänään astui Säilä & Imupaperiin, hän tahtoi vain ostaa omaelämäkertani – jonka minä nyt mielihyvin lahjoitan hänelle ilmaiseksi.” Väkijoukko osoitti taas suosiotaan. ”Eikä hän lainkaan aavistanut”, Lockhart jatkoi ja ravisti Harrya hienoisesti niin että Harryn silmälasit valahtivat nenänpäähän, ”että hän saisi jo piakkoin paljon, paljon enemmän kuin kirjani *Maaginen minä*. Hän ja hänen koulutoverinsa saavat nimittäin aidon maagisen minut. Kyllä vain, hyvät naiset ja herrat, minulla on suuri ilo ja kunnia ilmoittaa, että minä olen ottanut vastaan Tylypahkan

noitien ja velhojen koulun tarjoaman viran ja ryhdyn ensi syyskuussa opettamaan suojautumista pimeyden voimilta!”

Väkijoukko hurrasi ja taputti käsiään ja Harry huomasi saaneensa lahjaksi Gilderoy Lockhartin koko tuotannon. Hän horjahteli hiukan kirjojen painosta, mutta pääsi kuin pääsikin parrasvaloista kaupan toiseen päähän, missä Ginny seisoi uuden noidankattilansa vieressä.

”Ota sinä nämä”, Harry mumisi tytölle ja pudotti kirjat kattilaan. ”Minä ostan itse omat.”

”Taisit nauttia tuosta, etkö vain, Potter?” kuului ääni, jonka Harry tunnisti helposti. Harry suoristi ryhtinsä ja näki edessään Draco Malfoyn, jonka kasvoilla kareili tuttu ivallinen hymy.

”Harry Potter on niin mahdottoman kuuluisa”, Malfoy vinoili. ”Ei voi mennä kirjakauppaankaan ilman että joutuu etusivun uutiseksi.”

”Anna hänen olla, ei hän sitä itse halunnut!” Ginny sanoi. Hän puhui silloin ensimmäisen kerran Harryn kuullen. Hän mulkoili pahasti Malfoya.

”Potter onkin saanut tyttöystävän!” Malfoy härpitti. Ginny lehahti helakanpunaiseksi ja samaan aikaan Ron ja Hermione änkesivät väenpaljouden läpi paikalle syli täynnä Lockhartin kirjoja.

”Ai, sinä”, Ron sanoi katsoessaan Malfoya kuin jotain vastenmielistä kengänpohjaan tarttunutta. ”Taisit hämmästyä kun näit Harryn?”

”Vielä enemmän hämmästyin, kun näen sinut kaupassa”, Malfoy letkautti. ”Vanhempasi joutuvat takuulla näkemään kuukausikaupalla nälkää, jotta voivat maksaa tuon kasan.”

Ron punastui yhtä syvästi kuin Ginny. Hänkin pudotti

kirjansa noidankattilaan ja astui lähemmäs Malfoyta, mutta Harry ja Hermione ottivat kiinni hänen takkinsa selkämyksestä.

”Ron!” Weasleyn isä sanoi tunkeuduttuaan Fredin ja Georgen kanssa muiden luo. ”Mitä sinä teet? Täällä on täysi hullunmylly, mennään ulos.”

”Kas, kas, kas – Arthur Weasley.”

Se oli Malfoyn isä. Hän asettui seisomaan käsi Dracon harteilla ja aivan samanlainen ivallinen hymy kasvoillaan.

”Lucius”, Weasleyn isä sanoi ja nyökkäsi viileästi.

”Kiireistä aikaa ministeriössä kuulemma”, Malfoyn isä sanoi. ”Kauheasti ratsioita... toivottavasti ylitöistä maksetaan hyvin?”

Hän kaivoi Ginnyn noidankattilasta kiiltävien Lockhartin kirjojen seasta erittäin vanhan ja rähjäisen kirjan *Muodonmuutokset aloittelijoille*.

”Ilmeisesti ei”, hän sanoi. ”Hyvä tavaton, mitä järkeä on olla häpeäksi velhojen maineelle, jos siitä ei edes makseta hyvin?”

Weasleyn isä punehtui syvemmin kuin Ron tai Ginny.

”Meillä on tyystin eri käsitys siitä mikä häpäisee velhojen maineen”, hän sanoi.

”Siltä vaikuttaa”, Malfoyn isä sanoi, ja hänen kalvakoiden silmiensä katse harhaili Hermionen vanhempiin, jotka tarkkailivat huolestuneina tilannetta. ”Millaisessa seurassa sinä liikutkaan, Weasley... ja minä kun luulin, ettei sinun perheesi voisi vajota enää yhtään alemmas.”

Kuului metallinen kalahdus, kun Ginnyn noidankattila lensi kumoon: Weasleyn isä oli syöksynyt Malfoyn isän kimppuun ja tyrkännyt tämän selkä edellä kirjahyllyyn.

Kymmenittäin raskaita loitsukirjoja putosi rämisten heidän päälleen. Joko Fred tai George karjaisi: "Näytä sille, isä!" Weasleyn äiti kirkui: "Ei, Arthur, ei!" Väkijoukko perääntyi hädissään takaperin pois tieltä ja lisää hyllyjä kaatui. "Älkää, hyvät herrat – älkää!" kaupanmyyjä aneli. Sitten kuului muiden äänten yli: "Lopettakaa heti, miehet, lopettakaa."

Hagrid kahlasi kirjojen yli heidän luokseen. Hän vetäisi Weasleyn isän ja Malfoyn isän irti toisistaan. Weasleyn isältä oli huuli halki ja Malfoyn isä oli saanut *Maailman myrkkysienistä* kolauksen silmäänsä. Hänellä oli yhä Ginnyn vanha muodonmuutoskirja kädessään. Hän sysäsi sen tytölle silmät pahanilkisesti kiiluen.

"Siinä, tyttö – ota kirjasi – parempaa ei isäsi pysty sinulle antamaan."

Hän riistäytyi irti Hagridin otteesta, vinkkasi Dracolle ja pyyhkäisi ulos kaupasta.

"Sun ei olis kuulunu piitata tosta äijästä, Arthur", Hagrid sanoi ja melkein nosti Weasleyn isän ylös maasta kun tämä oikoi kaapuaan. "Läpimätä äijä, mätä perhe, kaikki sen tietää. Yhtään Malfoyta ei kannata kuunnella. Pahaa verta, sitä se on. Tulkaa nyt – painutaan pois täältä."

Kaupanmyyjä näytti siltä kuin olisi halunnut estää heidän lähtönsä, mutta oli pituudeltaan Hagridia hädin tuskin vyötäisille ja päätti kai siksi olla vaiti. He kiiruhtivat kadulle, Grangerit vapisivat pelosta ja Weasleyn äiti oli raivosta suunniltaan.

"Näytitpä hienoa mallia lapsillesi... kärhämöit julkisesti... mitäköhän Gilderoy Lockhartkin mahtoi ajatella..."

"Oli mielissään", Fred sanoi. "Etkö kuullut, mitä hän sanoi, kun me oltiin lähdössä? Hän kysyi siltä Päivän Pro-

feetan miekkoselta, saataisiinko tappelukin mahtumaan lehtijuttuun – on kuulemma hyvää julkisuutta.”

Kaikilla oli mieli maassa, kun he suunnistivat takaisin Vuotavan noidankattilan takan eteen. Sieltä Harry ja Weasleyt ostoksineen matkasivat takaisin Kotikoloon hormipulverin avulla. Ensin he hyvästelivät Grangerit, jotka lähtivät pubin toisesta ovesta jästikadulle. Weasleyyn isä rupesi jo kyselemään, miten bussipysäkit toimivat, mutta vaikenä äkkiä nähdessään vaimonsa ilmeen.

Harry otti silmälasit päästään ja pani ne turvallisesti taskuun ennen kuin otti hormipulveria. Hormimatkustus ei tosiaankaan ollut hauskin tapa siirtyä paikasta toiseen.

TÄLLIPAJU

Kesäloma loppui Harryn mielestä liian pian. Hänestä oli hauska palata Tylypahkaan, mutta kuukausi Kotikolossa oli ollut hänen elämänsä onnellisin. Hän oli väkisinkin vähän kateellinen Ronille ajatellessaan Dursleyn perhettä ja kohtelua, jonka hän saisi ilmaantuessaan taas seuraavan kerran Likusteritielle.

Loman viimeisenä iltana Weasleyyn äiti loihti pöytään ylellisen aterian, johon kuului kaikkia Harryn lempiherkkuja ja jälkiruuaksi suussasulavaa kinuskivanukasta. Fred ja George kruunasivat illan Jarrumiehen ilotulituksella: he täyttivät keittiön punaisilla ja sinisillä tähdillä, jotka kimpoilivat katosta ja seinistä ainakin puoli tuntia. Sitten oli aika juoda vielä viimeinen mukillinen kuumaa kaakaota ja painua pehkuihin.

Seuraava aamu käynnistyi hitaasti. Kaikki heräsivät kukonlaulun aikaan, mutta puuhaa tuntui jostain syystä olevan valtavasti. Weasleyyn äiti säntäili pahantuulisena edestakaisin etsiessään varasukkia ja sulkakyniä, puolipukeiset ihmiset törmäilivät portaissa toisiinsa paahtoleipää käsissään ja Weasleyyn isä oli katkaista niskansa, kun hän kompastui harhateille eksyneeseen kanaan kantaessaan Ginnyn matka-

arkkua pihan poikki autoon.

Harry ei ymmärtänyt, miten kahdeksan ihmistä, kuusi isoa matka-arkkua, kaksi pöllöä ja rotta mahtuisivat yhteen pieneen Ford Angliaan. Hän ei ollut huomioinut Weasleyn isän asentamia erikoisominaisuuksia.

”Ei sanaakaan Mollylle”, Weasleyn isä kuiskasi Harrylle, avasi takaluukun ja näytti, miten se oli taiottu laajemmaksi niin että matka-arkut mahtuivat vaivatta.

Kun he viimein istuivat autossa, Weasleyn äiti vilkaisi takapenkille, jonne Harry, Ron, Fred, George ja Percy mahtuivat mukavasti vierekkäin, ja sanoi: ”Jästit kyllä ovat taitavampia kuin me luulemme.” Hän ja Ginny istuivat etuistuimelle, joka oli venynyt niin että se näytti puistonpenkiltä. ”Tarkoitan, ettei ikinä ulkoa katsoen arvaisi, että tämä auto on näin tilava.”

Weasleyn isä käynnisti moottorin ja he ajaa köröttivät pois pihasta. Harry kääntyi vielä katsomaan taloa. Hän ehti tuskin miettiä, milloin näkisi sen uudestaan, kun he jo palasivat pihaan: George oli unohtanut Jarrumiehen ilotulitteensa. Viiden minuutin kuluttua he pysähtyivät taas pihaan, jotta Fred sai kipaista hakemaan luudanvartensa. He olivat päässeet jo melkein moottoritielle, kun Ginny kirkaisi unohtaneensa päiväkirjansa. Kun Ginny kapusi takaisin autoon, he olivat pahasti myöhässä ja hyvin hermostuneita.

Weasleyn isä katsahti kelloa ja sitten vaimoaan.

”Molly kiltti...”

”Ei, Arthur.”

”Kukaan ei näe. Tämä pikku nappula tässä on vasta asennettu näkymättömyystehostin – käytämme sitä kun nousemme ilmaan – sitten lennämme pilvien yläpuolella ja olemme kymmenen minuutin kuluttua perillä eikä kukaan edes aavis-

ta mitään.”

”Ei, Arthur, ei kirkkaassa päivänvalossa.”

He saapuivat King's Crossin asemalle, kun kello oli viisitoista vaille yksitoista. Weasleyn isä syöksyi hakemaan kadun toiselta puolelta kärryjä, joissa he työnsivät matkarakkunsa. Sitten he kiiruhtivat sisään asemalle.

Harry oli matkustanut Tylypahkan pikajunalla jo edellisenä vuonna. Hankalinta oli päästä laiturille yhdeksän ja kolme neljännestä, sillä se oli kätkeyty jästien katseilta. Sinne päästäkseen täytyi kävellä laiturien yhdeksän ja kymmenen välissä olevan vankan kaiteen läpi. Se ei sattunut, mutta se täytyi tehdä harkitusti, jotta jästit eivät huomanneet että joku yhtäkkiä katosi.

”Ensin Percy”, Weasleyn äiti sanoi vilkuillessaan hermostuneesti päiden päällä olevaa kelloa, joka osoitti että heillä oli vain viisi minuuttia aikaa kadota muina miehinä kaiteen läpi.

Percy harppoi rivakasti eteenpäin ja katosi. Weasleyn isä meni seuraavana ja Fred ja George hänen jälkeensä.

”Minä vien Ginnyn ja te kaksi tulette heti meidän peräsämme”, Weasleyn äiti sanoi Harrylle ja Ronille, tarttui Ginnyä kädestä ja lähti liikkeelle. Silmänräpäyksessä hekin olivat poissa.

”Mennään yhdessä, meillä on enää minuutti aikaa”, Ron sanoi Harrylle.

Harry varmisti, että Hedwigin häkki oli kiilattu turvallisesti matkalaukun päälle, ja työnsi tavarakärryä eteenpäin aikomuksenaan mennä kaiteen läpi. Hänen olonsa oli itsevarma; tämä ei ollut läheskään yhtä hankalaa kuin hormipulverin käyttö. Pojat kumartuivat matalaksi kärryn työntöaisan

ylle ja kävelivät määrätietoisesti kohti kaidetta koko ajan vauhtiaan kiihdyttäen. Paria metriä ennen kaidetta he pyrähtivät juoksuun ja...

KRÄTS!

Molemmat kärkyt tömähtivät päin kaidetta ja kimposivat takaisin. Ronin matka-arkku putosi rymisten kärkyistä, Harry lensi nenälleen ja Hedwigin häkki pomppasi kiiltävälle lattialle ja lähti kierimään linnun räähkyessä närkästyneenä. Ihmiset tuijottivat heitä joka puolelta ja lähellä ollut vartija huusi: "Mitä halvattua te oikein meinaatte?"

"Kärky karkasi", Harry hengähti ja nousi kyliään pidellen ylös. Ron juoksi hakemaan Hedwigin, joka möykkäsi niin että väkijoukosta kuului jo aika tavalla mutinaa eläinten julmasta kohtelusta.

"Miksei me päästä läpi?" Harry kuiskasi Ronille.

"Minä en tiedä."

Ron pälyili hädissään ympärilleen. Ainakin kymmenen uteliasta ihmistä tarkkaili heitä edelleen.

"Me myöhästytään junasta", Ron kuiskasi. "Minä en käsitä, miksi portti on mennyt lukkoon."

Harry katsoi isoa ylhäällä olevaa kelloa kuvottava tunne vatsanpohjassaan. Kymmenen sekuntia... yhdeksän sekuntia...

Hän työnsi kärkyä varovaisesti eteenpäin, kunnes se oli kiinni kaiteessa. Silloin hän pukkasi kaikin voimin. Metallikaide ei antanut periksi.

Kolme sekuntia... kaksi sekuntia... yksi sekunti...

"Se meni jo", Ron sanoi tyrmistyneenä. "Juna lähti jo. Entä jos äiti ja isä eivät pääse takaisin tänne? Onko sinulla yhtään jästirahaa?"

Harry naurahti ontosti. "Dursleyt eivät ole antaneet mi-

nulle taskurahaa suunnilleen kuuteen vuoteen.”

Ron painoi korvansa kylmään kaiteeseen.

”Ei kuulu mitään”, hän sanoi kireällä äänellä. ”Mitä nyt tehdään? Minä en tiedä, kauanko kestää ennen kuin äiti ja isä pääsevät takaisin tälle puolelle.”

He katsoivat ympärilleen. Ihmiset tuijottivat heitä yhä, lähinnä kai siksi että Hedwig kirkui edelleen.

”Minusta tuntuu, että meidän on viisainta mennä odotamaan auton luokse”, Harry sanoi. ”Me kiinnitämme liikaa huo –”

”Harry!” Ron sanoi silmät kiiluen. ”Auto!”

”Mitä siitä?”

”Me voidaan lentää Tylypahkaan!”

”Niin mutta eikös –”

”Me ei päästä mihinkään, eikö niin? Ja meidän täytyy mennä kouluun, eikö niin? Ja alaikäisetkin velhot saavat turvautua taikuuteen, jos on kyse todellisesta hätätilanteesta, yhdeksästoista kappale tai jotain laista, joka rajoittaa...”

Harryn hätäntynyt olo muuttui äkisti innostukseksi.

”Osaatko sinä lentää sitä?”

”Ilman muuta”, Ron sanoi ja pyöräytti kärryinsä ympäri kohti uloskäyntiä. ”Tule, lähdetään. Jos pidetään kiirettä, voidaan seurata Tylypahkan pikajunaa.”

Ja niin he marssivat matkoihinsa uteliaan jästijoukon läpi, asemalta ulos ja takaisin sille sivukadulle, jonne vanha Ford Anglia oli pysäköity.

Ron avasi luolaa muistuttavan tavarasäiliön muutamalla taikasauvan kopautuksella. He hilasivat matka-arkkunsu takaisin tavaratilaan, panivat Hedwigin takapenkille ja istuivat itse eteen.

”Varmista, ettei kukaan katsele”, Ron sanoi ja käynnisti auton napauttamalla taas taikasauvallaan. Harry työnsi päänsä ikkunasta ulos: liikenne jylisi edessä näkyvällä pääkadulla, mutta sivukatu oli autio.

”Okei”, hän sanoi.

Ron painoi pikkuista hopeaista nappulaa kojelaudassa. Auto katosi heidän ympäriltään – ja niin katosivat he itsekin. Harry tunsu istuimen värähtelevän allaan, kuuli moottorin, tunsu kätensä polvillaan ja silmälasinsa nenällään, mutta jos pelkkään näköaistimukseen oli luottaminen, hänestä oli jäljellä vain kaksi silmämunaa, jotka leijuivat korkealla maanpinnan yläpuolella allaan pölyinen katu ja pysäköityjä autoja.

”Mennään”, kuului Ronin ääni hänen vierestään.

Maa ja likaiset talot näyttivät putoavan heidän kummallakin puolellaan yhä kauemmas auton noustessa ylemmäs, ja jo muutaman sekunnin kuluttua koko Lontoo avautui savuisena ja kimaltelevana heidän alapuolellaan.

Sitten kuului poksahdus, ja auto, Harry ja Ron tulivat taas näkyviksi.

”Huiui”, Ron sanoi ja ronkki näkymättömyystehostinta. ”Siinä on jotain vikaa.”

He nuijivat nappulaa kumpikin. Auto katosi. Sitten se lepatti taas näkyviin.

”Pidä kiinni!” Ron huudahti ja survaisi kaasupoljinta. He ampaisivat täyttä kyytiä ylhäällä liitäviin villaisen näköisiin pilviin ja näkymä muuttui epäselväksi ja sumuiseksi.

”Mitä nyt?” Harry sanoi ja räpytti silmiään kun pilvet ympäröivät heitä joka suunnasta.

”Meidän täytyy nähdä juna, että tiedetään mihin suun-

taan pitää mennä”, Ron sanoi.

”Sukella alemmas – nopeasti.”

He pudottautuivat takaisin pilvien alapuolelle, kääntyivät istuimillaan ja tähysivät maahan.

”Se näkyy!” Harry huusi. ”Suoraan edessä – tuolla!”

Tylypahkan pikajuna kiisi heidän alapuolelleen eteenpäin kuin helakanpunainen käärme.

”Pohjoiseen”, Ron sanoi katsottuaan kojelaudassa olevaa kompassia. ”Okei, meidän täytyy vain vilkaista junaa suunnilleen puolen tunnin välein. Pidä kiinni...” Ja he ampaisivat pilviin. Minuutin kuluttua he putkahtivat auringonpaahteseen.

Se oli oma maailmansa. Auton renkaat viistivät pörröistä pilvimerta, taivas oli kirkas ja loputtoman sininen sokaisevan valkoisen auringon alla.

”Nyt meidän ei tarvitse murehtia muusta kuin lentokoneista”, Ron sanoi.

He katsoivat toisiinsa ja purskahtivat nauruun eivätkä pystyneet lopettamaan hekotustaan pitkään aikaan.

Tuntui kuin he olisivat syöksyneet satumaiseen uneen. Tämä, Harry ajatteli, on ilman muuta maailman paras tapa matkustaa: lumivalkoisten pilvien pyörteiden ja hattaroiden yllä, kuuman ja kirkkaan auringonvalon hohteessa autossa, jonka hansikaslokerossa on iso toffeepaketti, ja edessä vielä odotettavissa Fredin ja Georgen kateelliset ilmeet, kun auto on laskeutunut sulavasti ja näyttävästi Tylypahkan linnan kumpuilevalle nurmikentälle.

He kävivät säännöllisin väliajoin katsomassa junaa ja jatkoivat lentoaan yhä pohjoisemmaksi. Joka kerta sukelluttuaan pilvien alle he näkivät uudenlaisen maiseman. Lontoo

jäi pian taakse ja sen tilalle avautui vihreitä peltoja, joiden jälkeen näkyi laajoja, punertavia nummia, kyliä pienine lelu-kirkkoineen ja iso kaupunki, jossa vilisi autoja kuin monen-värisiä muurahaisia.

Usean rauhallisen tunnin kuluttua Harryn täytyi kuitenkin myöntää, että hauskuus alkoi vähän jo väljähtyä. Toffeesta oli tullut kamala jano eikä heillä ollut mitään juotavaa. He riisuiivat jumpperinsa, mutta T-paita liimautui selkänojaan ja silmälasit tuppasivat valumaan hikistä nenänvartta alas. Harry ei enää huomannut ihmeellisen muotoisia pilviä, vaan ajatteli kaivaten junamatkaa, jonka aikana saattoi ostaa jääkylmää kurpitsamehua myyntikärrystä, jota työnsi pulka noita. Miksi he eivät olleet päässeet laiturille yhdeksän ja kolme neljänneestä?

"Eihän tästä voi enää kovin pitkä matka olla?" Ron kähisi, kun oli kulunut monta tuntia ja aurinko alkoi laskea heidän pilvimaahansa ja värjätä sen syvän punaiseksi. "Vilkais-taanko taas junaa?"

Junaa oli edelleen heidän alapuolellaan, kiemursi eteen-päin lumihuippuisen vuoren ohi. Pilvikatoksen alapuolella oli paljon pimeämpää.

Ron painoi kaasua ja ajoi heidät taas ylös, mutta kun hän teki niin, moottori alkoi ulvoa.

Harry ja Ron katsahivat huolestuneina toisiinsa.

"Se on varmaan vain väsynyt", Ron sanoi. "Sitä ei ole ennen lennetty näin kauas."

Ja he teeskentelivät kumpikin, etteivät muka huomanneet kun ulvonta ylti yhä kovemmaksi samalla kun taivas tum-mui tummumistaan. Tähdet syttyivät pimeään. Harry veti jumpperin takaisin päälleen ja yritti olla välittämättä siitä,

miten vaisusti tuulilasinyyhkiöt toimivat, melkein kuin olisivat esittäneet vastalauseita.

”Ei enää kauan”, Ron sanoi pikemmin autolle kuin Harrylle. ”Ei kestä enää kauan.” Ja hän taputti hermostuneesti kotelautaa.

Kun he vähän ajan kuluttua lensivät taas pilvien alapuolelle, he joutuivat siristämään silmiään pimeässä nähdäkseen tuttuja maamerkkejä.

”Tuolla!” Harry huusi niin että Ron ja Hedwig hätkähtivät. ”Suoraan edessä!”

Siluettina tummaa horisonttia vasten, järven takana olevan korkean kallion päällä näkyivät Tylypahkan linnan monet tornit ja pylväät.

Mutta auto oli alkanut täristä ja menettää vauhtiaan.

”Jaksa nyt”, Ron maanitteli ja ravisteli ohjauspyörää, ”olaaan jo melkein perillä, jaksa nyt.”

Moottori vaikeroi. Konepellin alta purkautui ohuita höyrysuihkuja. Harry huomasi rutistavansa istuimensa reunoja erittäin lujasti, kun he lensivät järveä kohti.

Auto vaappui inhottavasti. Harry katsoi ikkunasta ulos ja näki veden tasaisen, mustan, lasilta näyttävän pinnan mailin päässä alapuolellaan. Ron puristi rattia rystyset valkeina. Auto huojahti taas.

”Jaksa nyt”, Ron mutisi.

He olivat järven yllä... linna oli suoraan edessä... Ron painoi kaasua.

Kuului kova kalahdus, siihenää, ja moottori sammui tyystin.

”Huiui”, Ron sanoi hiljaisuuteen.

Auton nokka valahti alemmas. He putosivat, vauhti kiihtyi

ja suunta oli suoraan päin linnan vankkaa muuria.

"Eeeeeiii!" Ron huusi ja pyöräytti rattia. He hujahtivat melkein hipoen vankan kivimuurin ohi, liisivät pimeiden kasvihuoneiden yli, sitten vihannesmaan ja mustien nurmienttien yli ja menettivät koko ajan korkeutta.

Ron laski kokonaan irti ohjauspyörästä ja veti taikasauvansa taskusta.

"SEIS! SEIS!" hän kiljui ja läimi kojelautaa ja tuulilasia, mutta he syöksyivät yhä eteenpäin ja maa nousi yhä heitä kohti...

"EI PÄIN PUUTA!" Harry karjahti ja syöksähti tarttumaan rattiin, mutta liian myöhään.

KRÄKS.

Metalli räsähti korviahuumaavasti, kun he törmäsivät paksuun puunrunkoon ja putosivat raskaasti jysähtäen maahan. Höyryä tuprusi ruttaantuneen konepellin alta, Hedwig kirkui kauhusta, golfpallon kokoinen kuhmu tykytti Harryn päässä, sillä hän oli lyönyt päänsä tuulilasiin, ja hänen oikealla puolellaan Ronilta pääsi matala, epätoivoinen vai-kerrus.

"Miten sinun kävi?" Harry kysyi hädissään.

"Minun taikasauvani", Ron sanoi tärisevällä äänellä. "Katso minun taikasauvaani."

Se oli napsahtanut melkein poikki – sen pää repsotti velttona vain parin säleen varassa.

Harry avasi suunsa sanoakseen, että varmasti se voidaan korjata koulussa, muttei saanut suustaan ensimmäistäkään sanaa. Juuri sillä hetkellä jokin jysähti Harryn puoleiseen auton kylkeen rajusti kuin hyökkäävä härkä ja Harry horjahti sivuttain Ronin päälle samaan aikaan kun auton kat-

toon osui yhtä raskas isku.

"Mitä tapaht-?"

Ron haukkoi henkeä tuijottaessaan tuulilasin läpi ulos ja Harry käännähti katsomaan juuri parahiksi, kun pytonkäärmeen paksuinen oksa räsähti päin ikkunaa. Puu, johon he olivat törmänneet, hyökkäsi heidän kimppuunsa. Sen runko oli taipunut miltei kaksinkerroin ja sen kyhmyräiset paksut oksat takoivat autoa kaikkialta, mihin vain ylettyivät.

"Aaaauuh!" Ron parkaisi kun taas yksi taipunut oksa kumautti ison lommon hänen puoleiseensa oveen. Tuulilasi tärisi nyt rystysiä muistuttavien risujen ladellessa iskujaan ja muurinmurtajan paksuisen haaran takoessa raivoisasti kattoa, joka näytti antavan periksi.

"Juokse!" Ron huusi ja heittäytyi täydellä painollaan ovea vasten, mutta siinä samassa taas yhden oksan hirmuinen lyönti ylhäältä oli jo tönäissyt hänet takaperin Harryn syliin.

"Me ollaan mennyttä!" hän voihkaisi kun kattoon ilmestyi iso lommo, mutta yhtäkkiä auton lattia alkoi väristä – moottori oli käynnistynyt.

"Peruuta!" Harry kiljui ja auto ampaisi taaksepäin. Puu yritti edelleen lyödä heitä. He kuulivat puun juurien natisuvan, kun se melkein repi itsensä irti ja sivalteli heidän suuntaansa heidän kiitäessä sen ulottumattomiin.

"Se oli täpärällä", Ron huohotti. "Hyvin toimittu, auto."

Auto oli kuitenkin uuvuttanut itsensä loppuun. Kuului kaksi terävää kalahdusta, kun auton ovet lennähtivät auki. Harry tunsu istuimensa kallistuvan ja saman tien hän jo makasi raajat levällään kosteassa maassa. Kovat tömähdykset kertoivat hänelle, että auto paiskoi heidän matkatavaroitaan

peräluukusta. Hedwigin häkki lensi ilmassa ja levähti auki. Pöllö nousi siivilleen kiukkuisesti räähkyen ja liisi linnaan päin vilkaisemattakaan taakseen. Sitten kolhuinen, naarmuinen ja höyryävä auto mennä jyristi pimeyteen takavalot vihaisesti hehkuen.

"Tule takaisin!" Ron huusi auton perään ja heristi rikkonaista taikasauvaansa. "Isä tappaa minut!"

Mutta auto hävisi näkyvistä tuhautettuaan vielä kerran pakoputkestaan.

"Voiko näin uskomatonta tuuria ollakaan?" Ron sanoi surkeana ja kumartui ottamaan Kutka-rotan maasta. "Puis-to on puita täynnä, mutta meidän pitää törmätä juuri siihen joka lyö takaisin."

Hän katsahti olkansa yli ikivanhaa puuta, joka yhä heilutteli uhkaavasti oksastiaan.

"Tule", Harry sanoi väsyneesti, "meidän on viisainta mennä kouluun."

He eivät saapuneetkaan niin voitokkaina kuin olivat kuvitelleet. Kankeina, viluisina ja ruhjeisina he tarttuivat matka-arkkuihinsa ja alkoivat raahata niitä ruohikkoista mäkeä ylös kohti linnan jyhkeitä tammiovia.

"Pidot ovat varmaan jo alkaneet", Ron sanoi, pudotti matka-arkkunsaa maahan eturappusten eteen ja hipsi ääneti katsomaan ikkunasta sisään kirkkaasti valaistuun saliin. "Hei, Harry, tule katsomaan – lajittelu!"

Harry riensi Ronin luo ja he tiirailivat yhdessä suureen saliin.

Lukemattomat kynttilät leijuivat ilmassa neljän pitkän täpötäyden pöydän yllä ja kultaiset lautaset ja pikarit säihkyivät. Salin lumottu katto, joka heijasti ulkona olevaa tai-

vasta, sädehti tähtikirkkaana.

Mustien suippojen Tylypahkan hattujen meren takana Harry näki pitkän jonon säikyn näköisiä ensiluokkalaisia, jotka tulivat juuri saliin. Ginny oli heidän joukossaan helposti erottuvana Weasleyn heleiden hiusten ansiosta. Samaan aikaan professori McGarmiwa, silmälasipäinen noita, jonka hiukset olivat tiukalla nutturalla, asetti Tylypahkan kuuluisan lajitteluhatun jakkaralle uusien tulokkaiden eteen.

Joka vuosi tuo paikattu, rispaantunut ja likainen ikäkulu hatturaihna lajitteli uudet oppilaat Tylypahkan neljään tupaan (Rohkelikko, Puuskupuh, Korpinkynsi ja Luihuinen). Harry muisti hyvin, miltä oli tuntunut panna hattu päähän tasan vuosi sitten ja odottaa kauhusta kankeana sen päätöstä ja kuunnella kun se pohti ääneen. Muutaman kauhean sekunnin ajan hän oli pelännyt, että hattu panisi hänet Luihuiseen, tupaan joka oli kasvattanut enemmän pimeyden noitia ja velhoja kuin mikään muu – mutta lopulta hän oli päätenyt Rohkelikkoon Ronin, Hermionen ja muiden Weasleyn poikien kanssa. Harry ja Ron olivat auttaneet Rohkelikkoa voittamaan tupamestaruuden ja peittoamaan Luihuisen seitsemän vuoden tauon jälkeen.

Pienikokoinen poika, jolla oli hiirenväriset hiukset, oli kutsuttu salin eteen panemaan hattu päähänsä. Harryn katse siirtyi pojan ohi sinne missä rehtori Dumbledore istui katselemassa lajittelua henkilökunnan pöydästä pitkä hopeanharmaa parta ja puolikuun muotoiset silmälasit kynttilänvalossa kirkkaasti hohtaen. Muutaman istuimen päässä hänestä Harry näki Gilderoy Lockhartin yllään akvamariininsininen kaapu. Ja laitimmaisena istui jättikokoinen ja

karvainen Hagrid, joka joi pitkin kulauksin pikaristaan.

"Hetkinen..." Harry mutisi Ronille. "Henkilökunnan pöydässä on tyhjä tuoli... Missä Kalkaros on?"

Professori Severus Kalkaros oli opettajista se, josta Harry piti vähiten. Ja sattumalta Harry oli oppilaista se, josta Kalkaros piti vähiten. Julma, ivallinen ja kaikkien muiden kuin oman tupansa (Luihaisen) oppilaiden inhoama Kalkaros opetti taikajuomia.

"Ehkä hän on sairas!" Ron ehdotti toiveikkaasti.

"Ehkä hän on häipynyt kokonaan", Harry sanoi, "koska hän ei taaskaan päässyt opettamaan suojautumista pimeyden voimilta!"

"Tai hän on voinut saada potkut!" Ron innostui. "Siis kun kaikkihan vihaavat häntä."

"Tai ehkä", sanoi hyytävä ääni aivan heidän takaansa, "hän odottaa että saa kuulla, miksi te kaksi ette saapuneet kouluun junassa."

Harry käännähti kannoillaan. Siinä, musta kaapu koleassa tuulessa lepattaen, seisoi Severus Kalkaros. Hän oli laiha mies, jolla oli kelmeä iho, koukkunokka ja rasvaiset olkapäille roikkuvat mustat hiukset, ja juuri sillä hetkellä hän hymyili tavalla, josta Harry tiesi että hän ja Ron olivat joutuneet pahaan kiipeliin.

"Seuratkaa minua", Kalkaros käski.

Uskaltamatta vilkaistakaan toisiinsa Harry ja Ron seurasivat Kalkarosta portaat ylös valtavaan, kaikuvaan eteishalliin, joka oli valaistu leimuavin soihtuin. Herkullinen ruuantuoksu leijui suuresta salista kapeisiin kivirappusiin, jotka johtivat tyrmiin.

"Sinne!" Kalkaros sanoi avatessaan oven kylmän käytä-

vän puolivälissä ja osoittaen kädellä sisään.

He astuivat Kalkaroksen huoneeseen ja heitä puistatti. Varjoisilla seinillä oli hyllyjä ja hyllyissä lasipurkkeja, joissa kellui ties mitä kuvottavuuksia, joiden nimiä Harryn ei sillä hetkellä tehnyt mieli tietää. Takka oli pimeä ja tyhjä. Kalkaros sulki oven ja kääntyi Harryyn ja Roniin päin.

”No niin”, hän sanoi pehmeästi, ”juna ei ole kyllin hyvä kuuluisalle Harry Potterille ja hänen uskolliselle aseenkantajalleen Ron Weasleylle. Tahdoitte siis saapua rytinällä, pojat?”

”Ei tahdottu, vaan kaide King’s Crossilla, se –”

”Vaiti!” Kalkaros komensi tyyneästi. ”Mitä te teitte autolle?”

Ron nielaisi. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Harrysta tuntui että Kalkaros osasi lukea ajauksia. Mutta hetken kuluttua hän tajusi, mistä oli kyse, kun Kalkaros kääräisi auki sen päivän Iltaprofeetan.

”Teidät nähtiin”, Kalkaros ärähti ja näytti otsikkoja: LENTÄVÄ FORD ANGLIA HÄMMENSI JÄSTEJÄ. Hän alkoi lukea ääneen. ”Kaksi jästiä uskoi Lontoossa nähneensä vanhan auton lentävän postitornin yli ... puolilta päivin Norfolkissa rouva Hetty Bayliss ripustaessaan pyykkejä... herra Angus Fleet Peeblesissä ilmoitti poliisille... kuusi tai seitsemän jästiä kaikkiaan. Käsittääkseni sinun isäsi työskentelee Jästivalmisteiden väärinkäytön valvomossa?” hän sanoi kohottaen katseensa Roniin ja hymyillen yhä vain häijymmin. ”Voi voi sentään... että oma poika...”

Harrysta tuntui, että hän sai juuri yhdeltä sen hullun puun paksuimmista oksista tällin vatsaan. Jos joku saisi tietää, että Weasleyyn isä oli lumonnut auton... Se juolahti vasta

nyt hänen mieleensä.

”Panin merkille, kun suoritin etsintöjä puistossa, että erittäin arvokkaalle tällipajulle oli tehty merkittävää vahinkoa”, Kalkaros jatkoi.

”Se puu teki meille enemmän vahinkoa kuin me –” Ron puuskahti.

”Vaiti!” Kalkaros äyskähti taas. ”On erittäin valitettavaa, ettette kuulu minun tupaani enkä minä siis saa päättää erotamisestanne. Minä menen nyt hakemaan ne henkilöt, joilla on se ihana valta. Te odotatte täällä.”

Harry ja Ron tuijottivat toisiaan kalmankalpeina. Harrylla ei enää ollut nälkä. Hänellä oli äärettömän huono olo. Hän yritti olla katsomatta isoa limaista möykkyä, joka kului vihreässä liemessä Kalkaroksen pöydän takana. Jos Kalkaros hakisi Rohkelikon tuvanjohtajan professori McGarmiwan, heidän asemansa tuskin kohenisi. McGarmiwa oli kyllä reilumpi kuin Kalkaros, mutta silti äärimmäisen ankara.

Kymmenen minuutin kuluttua Kalkaros palasi ja hänen kanssaan saapui kuin saapuikin juuri professori McGarmiwa. Harry oli nähnyt McGarmiwan vihaisena montakin kertaa, mutta joko hän oli unohtanut miten äkäiseksi tämän suu asettui tai hän ei ollut milloinkaan ennen nähnyt yhtä kiivasta kiukkua. McGarmiwa kohotti taikasauvansa heti saavuttuaan huoneeseen. Harry ja Ron kavahtivat kumpikin, mutta professori osoittikin sauvallaan tyhjään takkaan, johon roihahti heti tuli.

”Istukaa”, hän sanoi ja pojat perääntyivät takan edessä oleviin tuoleihin.

”Selittäkää”, McGarmiwa sanoi ja hänen silmälasinsa

kiiluivat pahaenteisesti.

Ron alkoi kertoa, aloittaen siitä ettei aseman kaide suos-
tunut päästämään heitä läpi.

”... siksi meillä ei ollut valinnanvaraa, professori, me emme päässeet junaan.”

”Miksette lähettäneet meille kirjettä pöllöllänne? Käsit-
tääkseni sinulla on pöllö?” professori McGarmiwa sanoi kylmällä äänellä Harrylle.

Harry töllisteli häntä. Nyt kun se oli sanottu, se tuntui ilmiselvältä ratkaisulta.

”Minä – minä en ajatellut.”

”Et totta tosiaan”, professori McGarmiwa tuumasi.

Ovelta kuului koputus ja Kalkaros, joka näytti nyt on-
nellisemmalta kuin koskaan, avasi oven. Käytävässä seisoi
rehtori Dumbledore.

Harryn koko ruumis valahti turraksi. Dumbledore näyt-
ti epätavallisen vakavalta. Hän katseli heitä kyhmyistä nenä-
varttaan pitkin ja Harry huomasi äkkiä toivovansa, että hän
ja Ron saisivat edelleen selkäänsä tällipajulta.

Syntyi pitkä hiljaisuus. Sitten Dumbledore sanoi: ”Ol-
kaa hyvät ja selittäkää miksi te teitte sen.”

Olisi ollut mukavampaa, jos hän olisi huutanut. Harrya
inhotti kuulla pettymys hänen äänessään. Hän ei jostain
syystä pystynyt katsomaan Dumbledorea silmiin, vaan pu-
hui hänen polvilleen. Hän kertoi Dumbledorelle kaiken
paitsi sen, että Weasleyyn isä omisti lumotun auton. Hän an-
toi ymmärtää, että hän ja Ron olivat sattumalta löytäneet
lentävän auton, joka oli pysäköity aseman taakse. Hän tiesi,
että Dumbledore näkisi heti selityksen läpi, mutta Dumble-
dore ei kysellyt enempää autosta. Kun Harry oli lopettanut,

Dumbledore vain tiiraili poikia silmälasiansa takaa.

"Me mennään hakemaan tavarat", Ron sanoi toivotto-
man kuuloisella äänellä.

"Mistä sinä puhut?" Professori McGarmiwa äyskähti.

"No meidät kai erotetaan?" Ron sanoi.

Harry katsahti Dumbledorea.

"Ei tänään, Weasley", Dumbledore sanoi. "Mutta minun on korostettava, että olette syyllistyneet hyvin vakavaan rik-
keeseen. Lähetän kummankin perheelle tänä iltana kirjeen. Minun on myös varoitettava, että jos teette jotain tämän ta-
paista vastaisuudessa, minulla ei ole enää jäljellä muita vaih-
toehtoja kuin teidän erottamiseenne."

Kalkaros näytti siltä, että joulukuu oli peruutettu. Hän ryki ja sanoi: "Rehtori Dumbledore, nämä pojat ovat uhmanneet
alaikäisiä velhoja koskevien rajoitusten säädöstä, aiheutta-
neet vakavaa vahinkoa erittäin vanhalle ja arvokkaalle puul-
le... tottahan tämänluontoiset teot..."

"On professori McGarmiwan asia päättää näiden poi-
kien rangaistus, Severus", Dumbledore sanoi tyyneesti. "He
kuuluvat hänen tupaansa ja ovat siis hänen vastuullaan."
Hän kääntyi professori McGarmiwaan päin. "Minun on
palattava pitoihin, Minerva, minun on annettava pari ilmoi-
tusta. Tule, Severus, siellä on herkullisen näköistä vaniljapii-
rasta, jota mieleni tekee maistaa."

Kalkaros loi Harryyn ja Roniin silkkää myrkkyyä tihku-
van katseen, kun hän poistui omasta huoneestaan ja jätti
pojat McGarmiwalle, joka yhä mulkoili heitä kuin raivostu-
nut kotka.

"Sinun on paras mennä sairaalasiipeen, Ron, sinä vuodat
verta."

”Ihan vähän”, Ron sanoi ja pyyhkäisi otsaan tullutta haa-
vaa häthätää hihalla. ”Professori, minä olisin halunnut nähdä
kun minun siskoni lajitellaan.”

”Lajitteluseremonia on päättynyt”, professori McGarmi-
wa sanoi. ”Sinun sisaresi on rohkeliikko.”

”Ai, hyvä”, Ron sanoi.

”Ja rohkeliikoista puheen ollen –” professori McGarmiwa
sanoi tiukasti, mutta Harry keskeytti: ”Professori, kun otim-
me auton, lukukausi ei ollut vielä alkanut, joten – joten Roh-
kelikolta ei oikeastaan pitäisi ottaa pisteitä pois sen takia, ei-
hän vain?” hän sanoi ja katsoi professoria levottomana.

Professori McGarmiwa loi Harryyn läpituokevan katseen,
mutta Harrysta tuntui selvästi että häntä hymyilytti. Aina-
kaan hänen suunsa ei enää näyttänyt yhtä ankaralta.

”En ota pisteitä Rohkelikolta”, hän sanoi ja Harryn sydän
keventyi huomattavasti. ”Mutta te kaksi joudutte jälki-istun-
toon.”

Se sujui paremmin kuin Harry oli toivonut. Se, että
Dumbledore kirjoitti Dursleyille, oli yhdentekevää. Harry
tiesi vallan mainiosti, että heitä vain harmittaisi ettei tällipaju
ollut lyönyt Harrya liiskaksi.

Professori McGarmiwa kohotti taas taikasauvansa ja
osoitti sillä Kalkaroksen työpöydälle. Iso lautasellinen voilei-
piä, kaksi hopeista pikaria ja kannullinen jäähdytettyä kurpit-
samehua ilmaantuivat pokshtaen.

”Te syötte täällä ja menette sitten suorinta tietä omaan
tupaanne”, hän sanoi. ”Minunkin on palattava pitoihin.”

Kun ovi oli sulkeutunut McGarmiwan perässä, Ron päästi
pitkän matalan vihellyksen.

”Minä luulin, että oltiin jo mennyttä”, hän sanoi ja sieppa-

si voileivän.

”Sama täällä”, Harry sanoi ja otti hänkin leivän.

”Uskomaton tuuri”, Ron sanoi suu täynnä kananpoikaa ja kinkkua. ”Fred ja George ovat lentäneet autolla ainakin viisi tai kuusi kertaa, muttei yksikään jästi ole nähnyt heitä.” Ron nielaisi ja haukkasi lisää leipää. ”Miksi me ei päästy kaiteen läpi?”

Harry kohautti olkapäitään. ”Meidän täytyy olla vastedes varovaisia”, hän sanoi ja siemaisi aimo kulauksen kurpitsamehua. ”Kurjaa, ettei saatu mennä pitoihin.”

”McGarmiwa ei halua, että me kerskutaan”, Ron sanoi viisaasti. ”Hän ei halua, että jotkut ajattelevat että oli nokkelaa tulla autolla.”

Kun he olivat syöneet kyllikseen voileipiä (lautanen täytyi koko ajan itsestään), he lähtivät pois huoneesta ja kulkiivat tuttua reittiä Rohkelikkotorniin. Linnassa oli hiljaista, pidot olivat kai päättyneet. He kävelivät itsekseen mutisevien muotokuvien ja narisevien haarniskojen ohi ja kiipesivät kapeita kiviportaita ylös, kunnes vihdoin viimein saapuivat käytävään, johon Rohkelikkotornin salaovi oli kätkeyty erittäin rehevää naista esittävän muotokuvan taakse. Nainen oli sonnustautunut vaaleanpunaiseen silkkileninkiin.

”Tunnussana?” lihava leidi sanoi kun he tulivat sen eteen.

”Ööh –” Harry sanoi.

He eivät tienneet uuden lukuvuoden tunnussanaa, koska eivät olleet vielä tavanneet Rohkelikon valvojaoppilasta, mutta apu saapui melkein saman tien. He kuuluivat takaansa kiireisten askelten kopinaa, kääntyivät ja näkivät Hermionen rientävän heitä kohti.

”Siinähan te olette! Missä te olette olleet? Aivan älyttö-

miä juoruja on liikkeellä – joku sanoi, että teidät erotettiin koulusta, koska olitte lentäneet autoa.”

”No, ei meitä erotettu”, Harry vakuutti.

”Ette kai te väitä, että te todella lensitte tänne?” Hermione sanoi ja kuulosti melkein yhtä vakavalta kuin professori McGarmiwa.

”Älä nyt ala saarnata”, Ron sanoi kärsimättömänä, ”vaan kerro mikä on uusi tunnussana.”

”Se on helttalintu”, Hermione sanoi yhtä kärsimättömänä, ”mutta siitä ei tässä ole kyse –”

Hänen lauseensa jäi kuitenkin kesken, kun lihavan leidin muotokuva heilahti auki ja äkkiä kuului myrskyisää käntäpöytästä. Näytti siltä, että koko Rohkelikkotupa oli vielä valveilla ja kaikki olivat ahtautuneet pyöreään oleskeluhuoneeseen ja kiivenneet seisomaan vinksottaville pöydille ja räjähtäneisiin nojatuoleihin ja odottamaan, että he saapuisivat. Kädet kurkottuivat muotokuva-aukkoon vetämään Harryn ja Ronin sisään ja Hermione sai kompuroida omin voimin perässä.

”Loistavaa!” Lee Jordan huudahti. ”Innoittunutta! Mikä kouluuntulo! Lentää nyt autolla suoraan päin tällipajua, tästä puhutaan vielä monta vuotta!”

”Niin sitä pitää”, sanoi eräs viidesluokkalainen, jonka kanssa Harry ei ollut koskaan puhunut, ja joku taputti häntä selkään aivan kuin hän olisi juuri voittanut maratonin. Fred ja George työntyivät väkijoukon läpi ja sanoivat yhteen ääneen: ”Miksette te pyytäneet meitä mukaan?” Ronin kasvot olivat tulipunaiset ja hän virnuili vaivaantuneena, mutta Harry näki sen ainoan ihmisen, joka ei näyttänyt lainkaan tyytyväiseltä. Percy oli joidenkin innostuneiden ensiluokka-

laisten takana ja hän yritti nyt päästä kyllin lähelle heitä antaakseen heidän kuulla kunniansa. Harry pukkasi Ronia kylkeen ja nyökkäsi Percyn suuntaan. Ron tajusi oitis.

”Täytyy mennä yläkertaan – väsyttää”, hän sanoi, ja niin hän ja Harry lähtivät tunkeutumaan porukan läpi huoneen toiselle puolelle, josta nousivat kierreportaat makuusaleihin.

”Oitä”, Harry huikkasi Hermionelle, jonka kasvoilla oli aivan yhtä halveksiva ilme kuin Percylläkin.

Kun he kulkivat huoneen poikki, koko ajan joku taputtelei heitä selkään, mutta lopulta he pääsivät rauhalliseen portaikkoon. He riensivät portaat ylös, ylimpään kerrokseen asti ja tulivat vihdoinkin oman tutun makuusalinsa ovelle, johon oli nyt kiinnitetty kyltti: ”Toisluokkalaiset”. He astuivat kodikkaaseen pyöreään huoneeseen, jossa oli kapeat ikkunat ja viisi pylvässänkä punaisine samettiverhoineen. Heidän matka-arkkunsu oli jo tuotu ylös ja pantu sänkyjen jalkopäihin.

Ron virnisti syyllisen näköisesti Harrylle.

”Tiedän, etten olisi saanut nauttia siitä yhtään tai mitään sellaista, mutta...”

Makuusalin ovi lennähti auki ja sisään astuivat muut toisluokkalaiset rohkelikkopojat Seamus Finnigan, Dean Thomas ja Neville Longbottom.

”Uskomatonta!” Seamus sanoi naama sädehtien.

”Makeeta”, Dean sanoi.

”Ällistytävää”, Neville sanoi ihailleen.

Harry ei mahtanut sille mitään. Hänkin virnisti.

GILDEROY LOCKHART

Seuraavana päivänä Harrya ei enää paljon hymyilyttänyt. Asiat alkoivat mennä alamäkeen jo aamiaisella suuressa salissa. Neljään pitkään pöytään oli katettu kulhoittain puuroa, lautasittain savusilliä, vuorittain paahtoleipää ja vadeittain munia ja pekonia lumotun katon alle (sinä päivänä ankeaa pilvistä harmaata). Harry ja Ron istuivat rohkeliikkojen pöytään Hermionen viereen ja Hermionella oli *Vaelluksella vampyyrien kanssa* pystyssä maitokannua vasten. Hän toivotti hyvää huomenta hivenen jäykästi, mistä Harry arvasi, että hän paheksui yhä tapaa jolla he olivat saapuneet kouluun. Neville Longbottom puolestaan tervehti iloisesti. Neville oli pyöreäkasvoinen onnettomuusaltis poika, jolla oli huonompi muisti kuin kenelläkään muulla Harryn tuntemalla ihmisellä.

”Posti tulee aivan kohta – minusta tuntuu, että mummi lähettää minulle muutaman unohtuneen tavarän.”

Harry oli vasta aloittanut puuronsa, kun päiden päältä jo kuului kahinaa ja satakunta pöllöä lehahti sisään, kierteli salissa ja pudotteli kirjeitä ja paketteja puliseville oppilaille. Iso muhkurainen paketti kimposi Nevillen päästä ja hetken kulluttua jokin kookas ja harmaa lensi Hermionen edessä olevaan kannuun niin että heidän kaikkien päälle roiskui maitoa

ja höyheniä.

"Errol!" Ron sanoi, tarttui ryvettyneen pöllön jalkoihin ja nykäisi sen pois kannusta. Errol lyyhistyi tajuttomana pöydälle koivet kohti kattoa ja märkä punainen kirjekuori nokassaan.

"Voi ei!" Ron parkaisi.

"Ei hätää, se on hengissä", Hermione sanoi tökkiessään Errolia hellästi sormenpäällään.

"En minä sitä kauhistunut – vaan tuota."

Ron osoitti punaista kirjekuorta. Se näytti Harryn mielestä aivan tavalliselta kuorelta, mutta Ron ja Neville katsoivat sitä kuin odottaisivat sen räjähtävän.

"Mikä hätänä?" Harry sanoi.

"Äiti – äiti on lähettänyt minulle räyhääjän", Ron sanoi voimattomasti.

"Sinun kannattaa avata se", Neville sanoi arasti kuiskaten. "Se pahenee, jos et avaa. Minun mummini lähetti keran räyhääjän enkä minä välittänyt siitä ja –" Neville nielaisi, "se oli hirveää."

Harry katsoi ystäviensä kauhistuneista kasvoista kirjekuoreen.

"Mikä räyhääjä on?" hän kysyi.

Mutta Ron oli kiinnittänyt kaiken huomionsa kirjeeseen, jonka nurkat olivat ruvenneet sauhuamaan.

"Avaa se", Neville hoputti. "Kohta se on ohi."

Ron ojensi vapisevan kätensä, hivutti kirjekuoren irti Errolin nokasta ja repäisi sen auki. Neville työnsi sormet korviinsa. Sekunnin murto-osan kuluttua Harry tiesi miksi. Hän luuli hetken, että kirje oli sittenkin räjähtänyt, sillä pauhaava karjunta täytti valtavan salin ja järisytti pölyä sen katosta.

”...VARASTAA NYT AUTO, EN OLISI IHMETEL-
LYT VAIKKA SINUT OLISI EROTETTU, ODOTAPA
KUNHAN SAAN SINUT KÄSIINI, ET TAINNUT
YHTÄÄN MIETTIÄ MILTÄ ISÄSTÄSI JA MINUSTA
TUNTUI KUN HUOMASIMME ETTÄ AUTO OLI
POISSA...”

Rouva Weasleyyn satakertaiseksi paisutetut nuhteet helisti-
vät lautasia ja lusikoita pöydillä ja kaikuivat korvia vihlovana
kiviseinistä. Kaikki salissa kääntyivät katsomaan, kuka oli saa-
nut räyhääjän, ja Ron valui tuolissaan niin alas että hänestä
näkyi pelkkä punaisena helottava otsa.

”...KIRJE DUMBLEDORELTA EILEN ILLALLA,
LUULIN JO ETTÄ ISÄSI KUOLEE HÄPEÄSTÄ, ME
EMME KASVATTANEET SINUA KÄYTTÄYTY-
MÄÄN NÄIN, SINÄ JA HARRY OLISITTE VOINEET
KUOLLA KUMPAINENKIN...”

Harry olikin jo ehtinyt ihmetellä, milloin hänen nimensä
putkahtaisi esiin. Hän yritti ankarasti näyttää siltä, ettei kuul-
lut tärykalvoissaan tykyttävää ääntä.

”...HIRVITTÄVÄN INHOTTAVAA, ISÄSI JOUTUU
TÖISSÄ KUULUSTELUUN, SE ON KOKONAAN SI-
NUNVIKASI, JA JOS ET VASTEDES PYSY TIUKASTI
RUODUSSA, ME HAEMME SINUT OIKOPÄÄTÄ KO-
TIIN.”

Saliin laskeutui soiva hiljaisuus. Punainen kirjekuori, joka
oli pudonnut Ronin kädestä, roihahti liekkeihin ja kurtistui
tuhkaksi. Harry ja Ron istuivat tyrmistyneinä kuin hyökyaal-
to olisi vyörynyt heidän ylitseen. Muutama oppilas naurahteli
ja vähitellen puheensorina alkoi taas.

Hermione sulki kirjansa ja katsoi ylhäältä Ronin päälakea.

”Enpä tiedä, mitä mahdoit kuvitella, Ron, mutta sinä –”

”Älä sano, että minä ansaitsin sen”, Ron tiuskaisi.

Harry työnsi puurolautasen pois. Hänen sisuksissaan poltteli syyllisyys. Weasleyn isä joutui työssään kuulusteluun. Kaiken sen jälkeen mitä Weasleyt olivat kesällä tehneet hänen hyväkseen...

Mutta Harry ei ehtinyt jäädä murehtimaan sitä, sillä professori McGarwiwa käveli rohkelikkojen pöydän viertä ja jakoi lukujärjestyksiä. Harry otti omansa ja näki, että ensimmäisenä oli yrttitiedon kaksoistunti puuskupuhien kanssa.

Harry, Ron ja Hermione lähtivät yhdessä linnasta, kulkiivat vihannestarhan halki ja suunnistivat kasvihuoneeseen, jossa taikakasvit kasvoivat. Yhden hyvän asian räyhääjä oli sentään saanut aikaan: Hermione oli näköjään sitä mieltä, että poikia oli rangaistu tarpeeksi, ja kohteli heitä taas aivan ystävällisesti.

Kun he lähestyivät kasvihuoneita, he näkivät luokkatoverinsa seisomassa niiden ulkopuolella odottamassa professori Versoa. Harry, Ron ja Hermione ehtivät hädin tuskin liittyä muiden joukkoon, kun Verso jo harppoi nurmikentän poikki Gilderoy Lockhartin kanssa. Verson käsivarret olivat täynnä laastareita ja Harryn omatunto pisti taas, kun hän näki kauempana tällipajun, jonka oksista oli moni nyt kantositeessä.

Professori Verso oli pieni paksu noita, jolla oli paikattu hatu kurittomien hiuksien päällä. Hänen vaatteissaan oli yleensä runsaasti multaa ja hänen kynnenalusensa olisivat saaneet Petunia-tädin pyörtymään. Gilderoy Lockhart puolestaan oli tahraton hulmuavassa turkoosissa kaavussaan ja

kultareunaisessa hatussaan.

”Kas, hyvää päivää!” Lockhart huikkasi ja katsoi säteillen paikalle kokoontuneita oppilaita. ”Näytin juuri professori Versolle oikean tavan tohtoroida tällipajua! Mutta älkää vain kuvitelko, että minä olen parempi yrittätietäjä kuin hän! Minä vain sattumoisin olen törmännyt useisiin eksoottisiin kasveihin matkojeni varrella..”

”Kasvihuone kolme tänään, oppilaat!” sanoi professori Verso, joka näytti selvästi nyrpeältä eikä ollenkaan tavallisen hilpeältä itseltään.

Kuului kiinnostunutta puheensorinaa. He olivat siihen mennessä työskennelleet vain kasvihuone ykkösessä – kasvihuone kolmosessa oli huomattavasti mielenkiintoisempia ja vaarallisempia kasveja. Professori Verso otti ison avaimen vyöltään ja avasi oven. Harry haistoi kostean ilman ja lannoitteen, jotka sekoittuivat joidenkin jättisuurten, sateenvarjon kokoisten katosta roikkuvien kukkien huumaavaan tuoksuun. Hän oli vähällä mennä Ronin ja Hermionen perässä sisään kasvihuoneeseen, kun Lockhart äkkiä ojensi käntensä.

”Harry! Minulla on sinulle asiaa – et kai pane pahaksesi, jos hän myöhästyy muutaman minuutin, Verso?”

Professori Verson happamasta ilmeestä päätellen hän pani pahakseen, mutta Lockart sanoi: ”Tulkitsen tuon myöntymiseksi” ja sulki kasvihuoneen oven Verson naaman edestä.

”Harry”, Lockhart sanoi ja hänen isot valkeat hampaansa välkähtelivät auringossa, kun hän ravisti päätään. ”Harry, Harry, Harry.”

Harry oli ymmällään eikä sanonut mitään.

”Kun minä kuulin – vaikka vikahan oli tietysti kokonaan minun – olisin voinut potkaista itseäni.”

Harrylla ei ollut aavistustakaan, mistä mies puhui. Hän aikoi juuri sanoa sen, kun Lockhart jatkoi: ”En muista, milloin olisin niin kovasti järkyttynyt. Lentää nyt autolla Tylypahkaan! No, totta kai minä käsitin heti, miksi sinä sen teit. Ilmiselvää. Harry, Harry, Harry.”

Oli käsittämätöntä, miten Lockhart pystyikin näyttämään joka ainoaa hohtelevaa hammastaan silloinkin kun ei puhunut.

”Taisin tuupata sinut julkisuuden makuun?” Lockhart sanoi. ”Sinä sait tartunnan. Pääsit etusivulle minun kanssani ja jäit malttamattomana odottamaan lisää.”

”Ei ei, professori, kun –”

”Harry, Harry, Harry”, Lockhart sanoi taas ja kurkotti puristamaan Harryn olkapäätä. ”Minä ymmärrän kyllä. On luonnollista haluta lisää heti kun on saanut ensi maistiaisen – ja minä syytän itseäni siitä, että annoin sen maistiaisen sinulle, koska tottahan se nousi päähäsi – mutta muista nyt, nuori mies, ettet voi ruveta lentelemään autoilla saadaksesi huomiota. Jäitä hattuun vain. Ehdit tehdä vaikka mitä, kunhan tuosta vanhenet. Aivan, aivan, tiedän kyllä mitä ajattelet! ’Hän saa tehdä mitä tahtoo, koska hän on jo kansainvälisesti kuuluisa velho!’ Mutta kun minä olin kahdentoista, olin aivan samanlainen mitättömyys kuin sinä olet nyt. Olin itse asiassa sinuakin mitättömämpi! Tarkoitin, että sinustahan ovat jotkut jo kuulleet. Kun olet ollut tekemisissä hänen kanssaan, joka jääköön nimeämättä!” Lockhart katsahti Harryn otsassa olevaa salama-arpea. ”Tiedän, tiedän, eihän se yhtä makealta maistu kuin Me Noitien hurmaavimman

hymyn palkinnon voittaminen viidesti peräkkäin, kuten minä olen voittanut – mutta siitä se lähtee, Harry, siitä se lähtee.”

Lockhart iski Harrylle riehakkaasti silmää ja lamsi tiehensä. Harry seiso hetken tyrmistyneenä ja muistettuaan sitten, että hänen kuuluisi olla kasvihuoneessa, hän avasi oven ja pujahti sisään.

Professori Verso seisoi pukkipyöydän takana keskellä kasvihuonetta. Pyöydällä oli paritkymmenet eri väriset korvalaput. Kun Harry oli asettunut paikalleen Ronin ja Hermionen väliin, Verso sanoi: ”Me siirrämme alruunat uusiin ruukkuihin tänään. No niin, osaako joku kertoa alruunan ominaisuuksista?”

Kukaan ei hämmästynyt, kun Hermionen käsi nousi ensimmäisenä pystyyn.

”Alruuna eli mandragora on tehokas vahvistajakasvi”, Hermione sanoi ja kuulosti tavalliseen tapansa siltä, että oli nielaissut oppikirjan. ”Sen avulla palautetaan muodonmuutoksen kokeneet tai kirotut ihmiset takaisin ennalleen.”

”Erinomaista. Kymmenen pistettä Rohkelikolle”, professori Verso sanoi. ”Alruuna on olennainen osa useimpia vastamyrkkyjä. Se on kuitenkin myös vaarallinen. Osaako joku kertoa miksi?”

Hermione viittasi niin innokkaasti, että oli lyödä Harrylta lasit päästä.

”Alruunan parku on kohtalokas sille, joka kuulee sen”, hän sanoi viipymättä.

”Täsmälleen. Saatte toiset kymmenen pistettä”, professori Verso sanoi. ”Nämä alruunat, jotka meillä on tässä, ovat vielä hyvin nuoria.”

Hän osoitti puhuessaan kahta pitkää istutusruukkuriviä ja kaikki siirtyivät lähemmäs nähdäkseen paremmin. Satakunta pientä tupsumaista sinipunervan vihreää kasvia kasvoi riveissä. Ne näyttivät Harryn mielestä aivan tavallisilta eikä hänellä ollut aavistustakaan mitä Hermione oli tarkoittanut alruunan ”parulla”.

”Ottakaapa sitten korvalaput”, professori Verso kehotti.

Syntyi hässäkkä, kun kaikki yrittivät saada sellaiset, jotka eivät olleet pinkit ja pörröiset.

”Kun pyydän teitä panemaan laput korvilleenne, varmistakaa että ne peittävät korvanne kokonaan”, professori Verso sanoi. ”Kun voitte ottaa laput turvallisesti korvilta, minä nostan peukalot pystyyn. Selvä – korvalaput päähän.”

Harry napsautti laput korvilleen. Ne sulkiivat äänet kokonaan pois. Professori Verso pani pinkin pörröparin omille korvilleen, kääri kaapunsa hihat, tarttui lujasti yhteen kasvitupsuun ja nykäisi voimakkaasti.

Harrylta pääsi hämmästynyt ähkäisy, jota kukaan ei kuullut.

Juurten sijaan mullasta putkahti pikkuinen, likainen ja kamalan ruma vauva. Lehdet kasvoivat sen päästä. Sillä oli kalpeanvihreä ja laikukas iho ja se selvästikin kirkui täyttä kaulaa.

Professori Verso otti ison kukkaruukun pöydän alta ja työnsi alruunaan siihen, hautasi sen mustaan, kosteaan kompostimultaan niin että pelkkä vihreä lehtitupsu jäi näkyviin. Verso hieroi mullan käsistään, nosti peukalonsa pystyyn ja riisui omat korvalappunsa.

”Koska nämä alruunat ovat vasta taimia, niiden parku ei vielä tapa”, hän sanoi tyynesti, ikään kuin ei äsken olisi teh-

nyt mitään sen kiintoisampaa kuin kastellut parvekekukat. ”Se kuitenkin lyö kuulijansa tajuttomaksi monen tunnin ajaksi, ja koska olen varma ettei kukaan teistä tahdo menettää lukukauden ensimmäistä koulupäivää, toivon että pidätte korvalappunne tosiaan tukevasti paikoillaan kun työskentelette. Minä kiinnitän huomionne sitten kun on aika lopettaa tunti.

”Neljä oppilasta yhdelle istutuslaatikolle – ruukkuja on runsaasti täällä – kompostimultaa on noissa säikeissä tuolla – ja muistakaa varoa myrkkylonkeroista, se saa hampaista.”

Puhuessaan hän läimäytti rivakasti piikkistä, tummanpunaista kasvia. Kasvi veti sisään pitkät tuntosarvensa, joita se oli pikkuhiljaa ujuttanut Verson olan yli.

Harry, Ron ja Hermione saivat ryhmäänsä kiharatukkaisen puuskupuhin, jonka Harry tunsi vain ulkonäöltä.

”Justin Finch-Fletchley”, poika sanoi reippaasti ja ravisti Harryn kättä. ”Tiedän tietysti, keitä te olette, kuuluisa Harry Potter... ja sinä olet Hermione Granger – aina ykkösenä kaikessa...” (Hermione loisti, kun oli hänen vuoronsa käteillä) ”ja Ron Weasley. Eikös se lentävä auto ollut sinun?”

Ron ei hymyillyt. Räyhääjä taisi vielä painaa hänen mieltään.

”Se Lockhart on mahtava, eikö vain?” Justin sanoi iloisesti, kun he alkoivat täyttää kukkaruukkuja lohikäärmeenlannan ja kompostimullan seoksella. ”Kamalan rohkea hep-pu. Oletteko lukeneet hänen kirjojaan? Minä olisin kuollut kauhusta, jos ihmissusi olisi ahdistanut minut puhelinkioskiin, mutta hän säilytti malttinsa ja – tsap – tosiaan ihmeellistä.

”Minä olin myös Etonin listoilla, mutta ette arvaakaan

miten onnellinen olen, kun pääsin tänne. Äiti oli tietysti vähän pettynyt, mutta kun panin hänet lukemaan Lockhartin kirjoja, hän taisi vähitellen tajuta, miten hyödyllistä on jos suvussa on yksi koulutettu velho...”

Sen jälkeen he eivät oikein voineet puhua. Korvalaput pantiin taas päähän ja heidän täytyi keskittyä alruunoihin. Professori Verso oli saanut istuttamisen näyttämään helpolta, mutta sitä se ei ollut. Alruunat eivät halunneet pois mulasta, mutta eivät ne halunneet sinne takaisinkaan. Ne rimpuilivat, potkivat, huitoivat terävillä pikku nyrkeillään ja kiristelivät hampaitaan. Harrylta meni kymmenen minuuttia rutistaa yksi erityisen paksu yksilö ruukkuun.

Tunnin lopussa Harry, kuten kaikki muutkin, oli hiki-nen, monesta paikasta kipeä ja yltä päältä mullassa. He rahjustivat linnaan, kävivät pikaisesti pesulla ja sitten rohkelikot riensivät muodonmuutostunnille.

Professori McGarmiwan tunneilla oli aina aherrettava, mutta sinä päivänä oli erityisen rankkaa. Kaikki, minkä Harry oli edellisenä vuonna oppinut, tuntui valuneen kesän aikana pois päästä. Hänen oli tarkoitus muuttaa koppakuoriainen napiksi, mutta hän onnistui vain antamaan koppakuoriaiselle rutkasti liikuntaa kun se kipitti ympäri pöytää väistellen Harryn taikasauvaa.

Ronilla oli vielä paljon vaikeampaa. Hän oli paikannut taikasauvansa joltain lainaamallaan ihmeteipillä, mutta sauva ei ollut tullut kuntoon. Se rätisi ja kipunoi väärään aikaan, ja aina kun Ron yritti muuttaa koppakuoriaisen napiksi, sauva sylki hänen ympärilleen sankan harmaan savupilven, joka haisi mädiltä kananmunilta. Kun Ron ei nähnyt mitä teki, hän vahingossa murskasi koppakuoriaisensa kyy-

närpäällään ja joutui pyytämään uuden. Professori McGar-miwa ei ollut mielissään.

Harry huokaisi helpotuksesta, kun lounaskello soi. Hä-nen aivonsa tuntuivat kuivaksi väännetyltä sieneltä. Kaikki muut lähtivät luokasta paitsi Harry ja Ron, joka mäiski rai-vokkaasti taikasauvalla pulpettia.

”Typerä... hyödytön... kapine.”

”Kirjoita kotiin ja pyydä uusi”, Harry ehdotti, kun sauva ryöpsäytti ilmoille joukon pamauksia kuin sähinkäinen.

”Joo joo, saisin paluupostissa toisen räyhääjän”, Ron sa-noi ja tunki sihisevän sauvansa laukkuun. ”*On oma vikasi, että taikasauvasi napsahti katki...*”

He menivät syömään eikä Ronin mieliala ainakaan ko-hentunut, kun Hermione esitteli heille kourallisen kauniita pompannappeja, jotka hän oli valmistanut muodonmuu-toksella.

”Mitä meillä on tänään iltapäivällä?” Harry kysyi vaih-taakseen nopeasti puheenaiheen.

”Suojustumista pimeyden voimilta”, Hermione vastasi heti.

”Miksi sinä olet koristellut kaikki Lockhartin tunnit pienillä sydämillä?” Ron tivasi ja nappasi Hermionen luku-järjestyksen.

Hermione sieppasi lukujärjestyksen takaisin ja punastui rajusti.

He söivät loppuun ja menivät ulos pilviselle pihamaalle. Hermione istui kivrappusille ja uppoutui taas lukemaan kirjaa *Vaelluksella vampyyrien kanssa*. Harry ja Ron juttelivat jonkin aikaa huispauksesta, mutta sitten Harry tajusi että joku tarkkaili häntä. Hän kohotti katseensa ja näki sen pik-

kuisen hiiritukkaisen pojan, jonka oli edellisenä iltana nähnyt sovittamassa lajitteluhattua. Poika tuijotti hievahtamatta Harrya. Hän puristi kädessään jotain mikä näytti tavalliselta jästikameralta, ja kun Harry katsoi häneen, hän lehahti siinä samassa kirkkaan punaiseksi.

”Terve, Harry. Minä – minä olen Colin Creevey”, poika sanoi hengästyneenä ja astui varovaisesti askelen lähemmäs. ”Minä olen rohkelikko. Voisinko – sopisiko sinulle, että – saanko ottaa valokuvan?” hän sanoi ja kohotti kameraa toiveikkaasti ylemmäs.

”Kuvan?” Harry toisti ihmeissään.

”Niin että voin todistaa, että olen tavannut sinut”, Colin Creevey innostui ja hivuttautui vielä vähän lähemmäs. ”Minä tiedän sinusta kaiken. Kaikki puhuu sinusta. Siitä että jäit henkiin kun tiedät-kai-kuka yritti tappaa sinut ja että tiedät-kai-kuka katosi sitten ja vaikka mitä ja että sinulla on edelleen salama-arpi otsassasi”, (hänen katseensa tutki Harryn hiusrajaa) ”ja yksi poika meidän makuusalista sanoi, että jos kehitän filmin oikeassa nesteessä, kuvat jopa liikkuvat.” Colin veti innosta väristen henkeä ja sanoi: ”Täällä on ihanaa. Minä en ollenkaan tiennyt, että kaikki se kummallinen, jota osaan tehdä, on taikuutta, mutta sitten sain kirjeen Tylypahkasta. Meidän isä on maitomies, ja hänkin ällistyi kauheasti. Siksi minä otan paljon kuvia ja lähetän ne hänelle kotiin. Ja on tosi hienoa, jos saan kuvan myös sinusta.” Poika katsoi tutkivasti Harrya. ”Ehkä sinun kaverisi voi ottaa kuvan ja minä voin seistä sinun vieressäsi? Ja saisinko sitten vielä nimikirjoituksesi siihen?”

”Nimikirjoitus valokuvaan? Jakaako Potter nimikirjoituksia valokuviiin?”

Draco Malfoyn ääni raikui kovana ja murhaavana kautta pihan. Hän oli pysähtynyt aivan Colinin taakse ja hänen kyljessään kyhnyttivät, kuten aina Tylypahkassa, hänen isokokoiset ja roistomaiset kaverinsa Crabbe ja Goyle.

”Muodostakaa jono!” Malfoy mylvi pihalla olevalle porukalle. ”Harry Potter jakaa nimmareita ja valokuvia!”

”Enkä jaa”, Harry sanoi kiukkuisena kädet tiukasti nyrkissä. ”Tuki suusi, Malfoy.”

”Sinä vain olet kateellinen”, puuttui puheeseen Colin, jonka koko ruumis oli suunnilleen saman paksuinen kuin Crabben kaula.

”Kateellinen?” Malfoy toisti joutumatta enää huutamaan, koska puolet pihan porukoista oli jo pysähtynyt kuuntelemaan. ”Mistä? En ainakaan halua rumaa arpea ottaani, kiitti vaan. Enkä usko, että kenestäkään tulee kovin kummoinen vain siksi että hänen naamansa viilletään halki.”

Crabbe ja Goyle tirskuivat typerästi.

”Pure etanaa”, Ron sanoi kiukkuisesti. Crabbe lakkasi nauramasta ja alkoi hieroa hevostastanjamaisia rystysiään uhkaavan näköisesti.

”Pidä varasi, Weasley”, Malfoy ilkkui. ”Sinun ei kannata hankkiutua kiipeliin, ettei äitimuori tule ja hae sinua pois koulusta.” Hän alkoi huutaa kimakalla, läpätunkevalla äänellä: *”Jos et vastedes pysy tiukasti ruodussa...”*

Lähellä seisova viidesluokkalaisten luihuisten joukko rämähti nauruun.

”Weasley tahtoo nimmarin ja valokuvan, Potter”, Malfoy virnuili. ”Se on arvokkaampi kuin Weasleyn kotitalo.”

Ron vetäisi ihmeteipatun taikasauvansa esiin, mutta

Hermione pamautti *Vaelluksella vampyyrien kanssa* -kirjan kiinni ja kuiskasi: "Varo!"

"Mitäs tämä on, mitäs tämä on?" Gilderoy Lockhart harppoi heitä kohti turkoosi kaapu hulmuten. "Kuka jakelee nimikirjoituksia ja valokuvia?"

Harry avasi suunsa, muttei ehtinyt sanoa mitään kun Lockhart jo kahmaisi hänet kainaloonsa ja jylisi hyväntuulisesti: "Olisi pitänyt arvata! Me tapaamme taas, Harry!"

Harry oli satimessa Lockhartin kyljessä, häpeä poltti häntä ja hän näki Malfoyn luikahtavan leuhkasti virnuillen väkijoukon sekaan.

"Tulepa sitten, Creevey", Lockhart sanoi sädehtien Colinille. "Tuplamuotokuva, reilu peli jos mikä, ja saat siihen nimikirjoituksen meiltä kummaltakin."

Colin käsitteli kömpelösti kameraansa ja otti valokuvan juuri kun kello soi heidän takanaan iltapäivän oppituntien alkamisen merkiksi.

"Menkäähän siitä, liikettä niveliin", Lockhart huuteli seisoskelijoille ja lähti itse kulkemaan kohti linnaa puristaen yhä kainalossaan Harrya, joka toivoi että osaisi toimivan katoamistaan.

"Viisas ymmärtää vähästäkin, Harry", Lockhart sanoi isällisesti, kun he astuivat sivuovesta sisään linnaan. "Minä pelastin sinun nahkasi äsken nuoren Creeveyn kanssa – kun hän otti kuvan myös minusta, koulutoverisi eivät kuvittele, että sinä luulet itsestäsi liikoja."

Lockhart ei ollut kuulevinaan Harryn mutinoita, vaan pyyhälsi hänen kanssaan pitkin käytävää, jonka reunoilla toiset oppilaat tuijottivat, ja portaita ylös.

"Tahdon kuitenkin neuvoa, ettei sinun ole viisasta jakaa

nimikirjoituksilla varustettuja valokuvia vielä tässä urasi vaiheessa – se vaikuttaa rahtusen omahyväiseltä, Harry, jos suoraan sanon. Saattaa hyvinkin koittaa aika, jolloin sinun, kuten minun nykyään, täytyy pitää valmista kuvapinoa mukanas minne menetkin, mutta –” Lockhart hörähti, ”et taida olla vielä aivan niin pitkällä.”

He olivat tulleet Lockhartin luokkahuoneen eteen ja Lockhart vapautti vihdoin Harryn. Harry oikoi kaapuaan ja paineli istumaan takariviin, missä hän hääräsi oitis eteensä pinnon kaikista seitsemästä Lockhartin kirjasta, jottei joutuisi katsomaan miestä itseään.

Muut oppilaat tulivat kolistellen sisään ja Ron ja Hermione istuivat Harryn viereen.

”Sinun naamasi päällä olisi voinut paistaa kananmunan”, Ron sanoi. ”Sinun täytyy toivoa, ettei Creevey tutustu Ginnyyn. Hehän perustaisivat Harry Potterin ihailijakerhon.”

”Suu kiinni”, Harry älähti. Hän ei todellakaan halunnut Lockhartin kuulevan, kun joku sanoo ”Harry Potterin ihailijakerho”.

Kun kaikki olivat asettuneet pulpetteihin, Lockhart ryki koväänisesti ja luokkaan laskeutui hiljaisuus. Lockhart kumartui ottamaan Nevillen pulpetilta kirjan *Pakomatka peikkojen kanssa* ja kohotti sen ylös näyttääkseen omaa, silmää iskevää kuvaansa sen kannessa.

”Minä”, hän sanoi osoittaen kuvaa ja iskien itsekin silmää, ”Gilderoy Lockhart, Merlinin ritarikunta, Kolmas luokka, Pimeyden Voimilta Puolustajien Liiton kunniajäsen ja viisinkertainen Me Noitien hurmaavimman hymyn palkinnon voittaja – mutta siitä en puhu. En häätänyt Bandonin naispoholaista hymyilemällä!”

Hän odotti yleisönsä nauravan ja muutama oppilas hymähti vaisusti.

”Huomaan, että olette kaikki ostaneet koko kirjasarjani – hyvä niin. Ajattelin, että aloitamme tänään pikku kyselyllä. Älkää huolestuko – tarkistan vain, miten hyvin olette lukeneet kirjat, miten olette sisäistäneet ne.”

Jaettuaan koepaperit hän palasi luokan eteen ja sanoi: ”Aikaa on puoli tuntia. Alkaa – nyt!”

Harry luki paperistaan:

1. Mikä on Gilderoy Lockhartin lempiväri?
2. Mikä on Gilderoy Lockhartin salainen haave?
3. Mikä on sinun mielestäsi Gilderoy Lockhartin tähän mennessä suurin saavutus?

Ja niin se jatkui, kolmella puolella paperia, kunnes viimeisenä:

54. Milloin on Gilderoy Lockhartin syntymäpäivä ja mikä olisi hänelle paras lahja?

Puolen tunnin kuluttua Lockhart keräsi paperit ja kävi ne läpi luokan edessä.

”Aijaijai – hyvin harva on muistanut, että lempivärini on liila. Mainitsen sen *Lomavuosi lumimiehen kanssa* -kirjassa. Ja muutaman täytyy kerrata *Iloinen aika ihmissusien* kanssa tarkkaavaisemmin – totean selvästi kahdennessatoista luvussa, että paras syntymäpäivälahja minulle olisi sopusointu taikuutta harrastavien ja harrastamattomien ihmisten välillä – joskaan en kieltäytyisi isosta pullosta Ogdenin vanhaa tuliviskiä!”

Hän iski taas veitikkamaisesti silmää. Ron tuijotti nyt

Lockhartia epäuskoinen ilme kasvoillaan ja Seamus Finnigan ja Dean Thomas, jotka istuivat eturivissä, hytkyivät äänettömästi naurusta. Hermione puolestaan kuunteli Lockhartia haltioituneena ja hätkähti, kun Lockhart mainitsi hänen nimensä.

”Hermione Granger sen sijaan tiesi, että salainen haaveeni on karkottaa pahuus maailmasta ja laskea markkinoille oma hiustenhoitosarja – hyvä tyttö! Itse asiassa –” Lockhart käänteli Hermionen paperia, ”täydet pisteet! Missä istuu Hermione Granger?”

Hermione kohotti vapisevan kätensä.

”Erinomaista!” Lockhart riemuitsi, ”kerrassaan erinomaista! Ansaitsit kymmenen pistettä Rohkelikolle! Ja sitten asiaan.”

Hän kumartui pöytänsä taakse ja nosti ison, peitetyn häkin pöydälle.

”Nyt – pitäkää varanne! Minun tehtäväni on antaa teille aseet velhokunnan tuntemista olennoista ikävimpiä vastaan! Te saatatte joutua kohtaamaan pahimpia pelkojanne tässä luokassa. Muistakaa kuitenkin, ettei teille voi sattua mitään vahinkoa niin kauan kuin minä olen täällä. Pyydän vain, että pysytte rauhallisina.”

Harry kurkisti tahtomattaan kirjapinonsa takaa nähdäkseen häkin paremmin. Lockhart painoi kätensä häkin peitteille. Deania ja Seamusia ei enää naurattanut. Neville istui kyyryssä eturivin pulpetissaan.

”Minun on pyydetävä, ettette kilju”, Lockhart sanoi matalalla äänellä. ”Se saattaa ärsyttää niitä.”

Koko luokan pidättäessä henkeä Lockhart riuhtaisi peitteen pois.

”Aivan”, hän sanoi juhlallisesti, ”vastapyydettyjä cornwalilaisia ilkiöitä.”

Seamus Finnigan ei jaksanut enää hillitä itseään. Hän pärskähti sellaiseen nauruun, jota Lockhartkaan ei voinut erehtyä luulemaan kauhunkirkunaksi.

”Niin?” hän hymähti Seamusille.

”No kun ne eivät ole – ne eivät ole – vaarallisia”, Seamus sai sanotuksi.

”Älä ole niin varma!” Lockhart sanoi heristäen ärsyttävästi sormea. ”Osaavat olla pirullisia pikku kiusankappaleita!”

Nämä ilkiöt olivat sähkönsinisiä ja noin kahdeksan tuuman mittaisia. Niillä oli suippo naama ja niin kimakka ääni, että kuulosti kuin joukko undulaatteja olisi tapellut. Heti kun peite poistettiin, ne alkoivat pälpättää ja säntäillä ympäriinsä, kalistella häkin kaltereita ja irvistellä merkillisesti lähimpänä oleville ihmisille.

”Selvän teki”, Lockhart sanoi kovaa. ”Katsotaanpa miten pärjätte niiden kanssa!” Ja hän avasi häkin.

Syntyi sekasorto. Ilkiöt poukkoilivat sinne tänne kuin raketit. Kaksi niistä tarttui Nevilleä käsistä ja nosti hänet ilmaan. Muutama ampaisi päätä pahkaa ikkunan läpi niin että lasinsirpaleita varisi takariviläisten päälle. Loput ryhtyivät tuhoamaan luokkahuonetta tehokkaammin kuin pillastunut sarvikuono. Ne nappasivat mustepulloja ja ruiskuttivat mustetta ympäriinsä, repivät kirjoja ja papereita, raastoivat kuvia seiniltä, käänsivät roskakorin nurin, sieppasivat laukkuja ja kirjoja ja paiskoivat niitä rikutusta ikkunasta ulos. Muutaman minuutin kuluttua puolet oppilaista kyhjötti suojassa pulpettien alla ja Neville roikkui kattokruunusta.

”Toimikaa, kerätkää ne yhteen, kerätkää ne yhteen, ne-

hän ovat vain pieniä ilkiöitä”, Lockhart huusi.

Hän kääri hihansa, heristi taikasauvaansa ja mylväisi: ”Kiusihengi kiusannemi!”

Sanoilla ei ollut kerrassaan mitään vaikutusta. Yksi ilkiö nappasi Lockhartin taikasauvan ja nakkasi senkin ikkunasta ulos. Lockhart nielaisi tyhjää ja syöksyi opettajanpöydän alle. Vähältä piti, ettei hän liiskaantunut Nevillen alle, kun Neville putosi lattialle kattokruunun kiinnityksen petettyä.

Kello soi ja porukka säntäsi pää kolmantena jalkana ulko-ovelle. Sen jälkeen syntyneessä suhteellisessa tyvenessä Lockhart nousi ylös, hoksasi Harryn, Ronin ja Hermionen, jotka olivat jo melkein ovella, ja sanoi: ”Te kolme saattekin sitten napsaista nämä loput takaisin häkkiin.” Hän pyyhälsi heidän ohitseensa ja sulki kiireesti oven perässään.

”Uskomaton äijä”, Ron karjaisi, kun yksi ilkiö puraisi häntä kipeästi korvasta.

”Hän vain halusi antaa meille käytännön kokemusta”, Hermione sanoi, kangisti kaksi ilkiötä yhdellä ovelalla jähmetysloitsulla ja tunki ne takaisin häkkiin.

”Käytännön kokemusta?” Harry sanoi yrittäessään siepata ilkiön, joka tanssahteli juuri ja juuri hänen ulottumattomissaan ja näytti kieltä, ”hänellä ei ollut aavistustakaan mitä hän teki, Hermione.”

”Pötypuhetta”, Hermione sanoi. ”Olethan sinä lukenut hänen kirjansa – ajattele mitä kaikkea ällistytävää hän on tehnyt.”

”Tai siis sanoo tehneensä”, Ron jupisi.

KURAVERTA JA MUTINAA

Harrylta meni muutamana seuraavana päivänä paljon aikaa Gilderoy Lockhartin väistelyyn käytävillä. Vaikeampi oli pujahtaa pakoon Colin Creeveyltä, joka näytti opetelleen ulkoa Harryn lukujärjestyksen. Mikään ei tuntunut riemastuttavan Colinia enempää kuin se, että hän sai sanoa ”Terve, Harry” kuusi tai seitsemän kertaa päivässä ja kuulla vastaukseksi ”No hei, Colin”, sanoipa Harry sen miten ärtyneellä äänellä hyvänsä.

Hedwig vihoitteli yhä Harrylle onnettoman automatkan vuoksi ja Ronin taikasauva toimi edelleen miten sattui. Sauva ylitti itsensä perjantaiamuna lennähtämällä loitsutunnilla Ronin kädestä ja iskemällä vanhaa ja hintelää professori Lipetitiä silmien väliin ja aiheuttamalla osumakohtaan suuren ja sykkivän vihreän paiseen. Kun asiat siis olivat sillä mallilla, Harry oli todella iloinen kun viikonloppu saapui. Hän, Ron ja Hermione olivat päättäneet käydä lauantaiamuna Hagridin luona. Rohkelikon huispausjoukkueen kapteeni Oliver Wood kuitenkin ravisteli Harryn hereille monta tuntia aikaisemmin kuin Harrysta oli kivaa.

”Mitä nyt?” Harry sanoi unenpöpperössä.

”Huispausharjoitukset!” Wood sanoi. ”Ala tulla!”

Harry katsoi silmät sirrissä ikkunaan. Punertavan ja kullankarvaisen taivaan edessä roikkui ohut usva. Nyt kun Harry oli hereillä, hän ei enää käsittänyt miten oli pystynyt nukkumaan kun linnut mekastivat niin.

”Oliver”, Harry kähisi. ”Aamu vasta sarastaa.”

”Niin sarastaa”, Wood sanoi. Hän oli pitkä ja roteva kuudesluokkalainen ja sillä hetkellä hänen silmänsä kiiluivat mielipuolista innostusta. ”Tämä kuuluu harjoitusohjelmaan. Ylös siitä, nappaa luudanvartesi niin mennään”, Wood sanoi reippaasti. ”Muut joukkueet eivät ole vielä aloittaneet harjoituksia, eli me ollaan tänä vuonna ensimmäisenä liikkeellä.”

Haukotellen ja hiukan väristen Harry kapusi vuoteesta ja yritti etsiä huispauskaapuaan.

”Hyvä homma”, Wood sanoi. ”Tavataan kentällä vartin päästä.”

Löydettyään tulipunaisen pelikaapunsa ja puettuaan lämpimän viittansa päälle Harry raapusti Ronille lapun, jossa kertoi minne oli mennyt, ja laskeutui kierreportaita oleskeluhuoneeseen Nimbus kaksituhatta olallaan. Hän oli juuri ehtinyt muotokuva-aukon kohdalle, kun hän kuuli taakansa kopinaa ja näki, että Colin Creevey rynnisti kierreportaita alas. Kamera heilahteli raisusti hänen kaulassaan ja hän puristi jotain kädessään.

”Minä kuulin, kun joku sanoi sinun nimesi portaissa, Harry! Katso mitä minulla on! Sain kehitettyä sen, haluan näyttää sinulle.”

Harry katsoi häkeltyneenä valokuvaa, jota Colin heiluteli hänen nenänsä edessä.

Liikkuva mustavalkoinen Lockhart kiskoi lujasti kättä,

jonka Harry tunnisti omakseen. Hän oli mielissään huomattessaan, että hänen valokuvaitSENSÄ pani niin kovasti hanttiin eikä suostunut raahattavaksi näyttille. Harryn katsoessa Lockhart antoi periksi ja lyyhistyi huohottaen valokuvan valkoisia reunoja vasten.

”Panetko siihen nimikirjoituksen?” Colin pyysi kiihkeästi.

”En”, Harry tokaisi ja vilkuili ympärilleen varmistaakseen, ettei huoneessa todellakaan ollut muita. ”Sori, Colin, minulla on kiire – huispausharjoitukset.”

Hän kiipesi muotokuva-aukon läpi.

”Vau! Odota! Minä en ole koskaan nähnyt huispausotte-lua!”

Colin kompuroi Harryn perässä aukon läpi.

”Siellä on tosi tylsää”, Harry sanoi nopeasti, mutta Colin, jonka kasvot loistivat innosta, ei välittänyt.

”Sinä olit nuorin tupapelaaja sataan vuoteen, etkö ollutkin, Harry? Etkö ollutkin?” Colin sanoi hölkyttäessään Harryn vieressä. ”Sinä olet varmasti hirveän etevä. Minä en ole milloinkaan lentänyt. Onko se helppoa? Onko tuo luudanvarsi sinun omasi? Onko se paras mahdollinen?”

Harry ei tiennyt miten karistaisi Colinin kannoiltaan. Tuntui kuin hän olisi saanut erittäin puheliaan varjon.

”Minä en ymmärrä huispausta ollenkaan”, Colin sanoi hengästyneenä. ”Onko siinä tosiaan neljä palloa? Lentääkö kaksi niistä ympäriinsä tyrkkimässä pelaajia luudilta?”

”Kyllä vain”, Harry huokaisi alistuneena ja ryhtyi selittämään huispauksen mutkikkaita sääntöjä. ”Niitä sanotaan ryhmyiksi. Kummassakin joukkueessa on kaksi lyöjää, jotka yrittävät lyödä mailoillaan ryhmyt pois omalta kenttäpuolis-kolta. Fred ja George Weasley ovat Rohkelikon lyöjät.”

”Mitä ne muut pallot sitten tekevät?” Colin kysyi ja kompasteli muutaman askelen, koska toljotti Harrya suu ammollaan.

”No, kaato – se isonpuoleinen punainen pallo – on se, jolla tehdään maaleja. Kummassakin joukkueessa on kolme jahtaajaa, jotka heittävät kaatoa toisilleen ja yrittävät saada sen kentän päädyssä oleviin maalialkoihin – ne ovat ne pitkät salot, joiden päässä on renkaat.”

”Entä neljäs pallo?”

”Se on kultasieppi”, Harry sanoi, ”ja se on hyvin pieni, erittäin vikkela ja vaikea saada kiinni. Mutta etsijöiden on napattava se, koska huispausottelu ei pääty ennen kuin sieppi on saatu kiinni. Ja se joukkue, jonka etsijä on saanut siepin kiinni, saa vielä sataviisikymmentä pistettä lisää.”

”Ja sinä olet Rohkelikon etsijä?” Colin sanoi ihailien.

”Niin”, Harry sanoi, kun he astuivat ulos linnasta ja lähtivät kävelemään kasteesta märän nurmikon yli. ”Ja pelissä on myös pitäjä. Hän vartioi maalialkoja. Siinä se oikeastaan on.”

Mutta Colinilla riitti kysymyksiä koko matkan loivaa nurmirinnettä huispauskentälle. Harryn onnistui karistaa Colin vasta pukuhuoneen ovella. Colin huuteli hänen peräänsä piipittäväällä äänellä: ”Minä menen ottamaan hyvän paikan, Harry!” ja kiiruhti katsomoon.

Muut Rohkelikkojoukkueen jäsenet olivat jo pukuhuoneessa. Vain Wood näytti kunnolla heränneeltä. Fred ja George Weasley istuivat penkillä silmät turvoksissa ja tukka pörrössä, vieressään Alicia Spinnet, joka nuokkui takanaan olevaa seinää vasten. Hänen jahtaajatoverinsa Katie Bell ja Angelina Johnson haukottelivat vierekkäin vastapäisellä

penkillä.

”Siinähan sinä olet, Harry, missä viivyt?” Wood sanoi reippaasti. ”Tahdon aluksi vähän puhua teidän kanssanne ennen kuin mennään kentälle, sillä minä olen koko kesän kehittänyt uutta treenausohjelmaa ja uskon, että sillä on tosiaan suuri vaikutus.”

Wood nosti näkyviin ison huispauskenttää esittävän kaaviokuvan, johon oli piirretty useita viivoja, nuolia ja rasteja erivärisillä musteilla. Hän otti esiin taikasauvansa ja napautti kaaviota. Nuolet alkoivat kiemurrella kuvion poikki kuin kaalimadot. Kun Wood ryhtyi puhumaan uudesta taktiikasta, Fred Weasleyyn pää notkahti Alicia Spinnetin olkapäälle ja poika alkoi kuorsata.

Ensimmäisen kaavion selittämiseen meni melkein kaksikymmentä minuuttia, mutta sen alta paljastui vielä toinen ja toisen alta kolmas. Harry vaipui horrokseen, kun Wood puhui ja puhui yksitoikkoisella äänellään.

”No niin”, Wood sanoi vihdoinkin ja Harry havahtui unelmoimasta kaihoisasti siitä, mitä voisi juuri sillä hetkellä syödä aamiaiseksi linnassa. ”Tuliko selväksi? Onko kysyttävää?”

”Minulla on kysyttävää, Oliver”, sanoi George, joka oli säpsähtänyt hereille. ”Mikset voinut kertoa noita juttuja eilen kun oltiin valveilla?”

Wood ei ilahtunut.

”Kuunnelkaapa nyt kaikki”, hän sanoi ja mulkoili heitä. ”Meidän olisi kuulunut voittaa huispausmestaruus viime vuonna. Meillä oli ylivoimaisesti paras joukkue. Mutta valitettavasti, johtuen olosuhteista jotka eivät olleet vallassamme...”

Harry liikahteli syyllisenä penkillä. Hän oli maannut ta-

juttomana sairaalasiivessä edellisen vuoden loppuottelun ajan, josta syystä Rohkelikolta oli puuttunut yksi pelaaja ja se oli kärsinyt kirvelevimmän tappionsa kolmeensataan vuoteen.

Wood vaikeni hetkeksi ja kokosi itsensä. Heidän edellinen tappionsa piinasi häntä selvästi edelleen.

”Niinpä me harjoitellaan tänä vuonna kovemmin kuin koskaan ennen... OK, lähdetäänpä siten soveltamaan uusia teorioita!” Wood huusi, tarttui luudanvarteensa ja johti joukkueen pukuhuoneista kentälle. Kankeajäseniset ja yhä haukottelevat pelaajat seurasivat perässä.

He olivat olleet pukuhuoneessa niin kauan, että aurinko oli ehtinyt nousta paistamaan, joskin stadionin yllä leijui vielä usvan hahtuvia. Kun Harry käveli kentälle, hän näki Ronin ja Hermionen istuvan katsomossa.

”Etkö pääsekään vielä pois?” Ron huikkasi epäuskoisena.

”Me ei olla edes aloitettu”, Harry sanoi ja katseli kateelisenä paahtoleipää ja marmeladia, jotka Ron ja Hermione olivat tuoneet mukanaan suuresta salista. ”Wood on opettanut uusia siirtoja.”

Harry nousi luudanvarrelle, ponkaisi ilmaan ja liisi korkeuksiin. Aamun viileä ilma piiskoi hänen kasvojaan ja herätti hänet tehokkaammin kuin Woodin pitkä puhe. Tuntui ihanalta olla taas huispauskentällä. Hän liisi stadionin ympäri täyttä vauhtia kilpaa Fredin ja Georgen kanssa.

”Mitä tuo hassu naksahdus on?” Fred huuteli, kun he viilettivät kaarteessa.

Harry vilkaisi katsomoon. Colin istui siellä ylärivissä, tähtäsi kamerallaan ja napsi kuvan kuvan perään. Kameran

ääni voimistui oudosti autiossa katsomossa.

"Katso tänne, Harry! Tänne päin!" Colin kimitti.

"Kuka tuo on?" Fred kysyi.

"Ei aavistustakaan", Harry valehteli ja kiihdytti luudanvartensa sellaiseen kiriin, että pääsi mahdollisimman kauas Colinista.

"Mitä täällä tapahtuu?" Wood ihmetteli otsa rypyssä lii-
täessään ilman halki heidän luokseen. "Miksi tuo poika ot-
taa kuvia? Minä en pidä siitä. Hän voi olla Luihuisen vakoo-
ja, joka yrittää saada selville meidän uuden harjoitteluohjel-
man."

"Hän on rohkeliikko", Harry sanoi nopeasti.

"Eikä luihaiset tarvitse vakoojaa", George sanoi.

"Miten niin eivät?" Wood ärähti.

"Koska he ovat täällä itse", George sanoi ja osoitti sor-
mella.

Vihreisiin kaapuihin sonnustautunut joukko käveli ken-
tälle luudanvarret käsissään.

"Minä en usko tätä!" Wood sähisi raivoissaan. "Minä va-
rasin kentän meille! Tämä ei jää tähän!"

Wood ampaisi kohti maata, laskeutui kiukuissaan tök-
sähtävämmiin kuin oli aikonut ja hoippuroi hiukan noustes-
saan luudan selästä. Harry, Fred ja George menivät hänen
perässään.

"Flint!" Wood mylväisi Luihuisen kapteenille. "Tämä on
meidän harjoitusaika! Me herätettiin tätä varten! Te saatte lu-
van häipyä!"

Marcus Flint oli Woodiakin kookkaampi. Hänen il-
meessään oli peikkomaista oveluutta, kun hän vastasi: "On-
han täällä tilaa meille kaikille."

Angelina, Alicia ja Katie olivat hekin tulleet alas. Luihuisen joukkueessa ei ollut tyttöjä. Luihaiset seisoivat olka olkaa vasten rinnakkain ja katselivat rohkelikkoja julkeasti virnistellen.

”Mutta minä varasin kentän!” Wood sanoi ja alkoi jo sylkeä raivosta. ”Minä varasin sen!”

”Vai niin”, Flint sanoi. ”Mutta minulla on tässä professori Kalkaroksen omin käsin allekirjoittama viesti: *Minä, professori Kalkaros, annan Luihuisen joukkueelle luvan harjoitella tänään huispauskentällä siksi että heidän uusi etsijänsä tarvitsee harjoitusta.*”

”Onko teillä uusi etsijä?” Wood sanoi hämillään. ”Missä?”

Ja kuuden ison pelaajan takaa tuli esiin seitsemäs, pienikokoisempi poika, joka hymyili omahyväisesti koko kalvakan, pitkulaisen naamansa leveydeltä. Draco Malfoy.

”Etkös sinä ole Lucius Malfoyn poika?” Fred sanoi ja katseli Malfoya inhoten.

”Hassua, että tulit maininneeksi Dracon isän”, sanoi Flint, ja koko Luihuisen joukkue hymyili yhä vain leveämmin. ”Minäpä näytän sinulle, millaisen anteliaan lahjan Luihuisen joukkue sai häneltä.”

Kaikki seitsemän pelaajaa ojensivat luudanvartensa esiin. Seitsemän välkehtiväksi kiillotettua upouutta vartta ja seitsemät hienot kultakirjaimet, jotka muodostivat sanat ”Nimbus kaksituhattayksi”, kimmelsivät rohkelikkojen nenän edessä varhaisessa aamuauringossa.

”Tuliterä malli. Tuli markkinoille vasta kuukausi sitten”, Flint sanoi huolettomasti samalla kun näpäytti pölyhiukkasen oman luudanvartensa päältä. ”Taitaa peitota vanhan kaksituhatta-sarjan varsin merkittävällä tavalla. Ja mitä taas

vanhoihin Puhtolakaisuihin tulee”, hän hymyili häijyisti Fredille ja Georgelle, jotka kumpikin puristivat Puhtolakaisu viitosta, ”niillä voi lakaista vaikka lattiaa.”

Kukaan rohkeliikoista ei keksinyt sillä hetkellä mitään sanomista. Malfoy virnuili niin tyytyväisenä, että hänen silmänsä olivat vain kapeat raot.

”Oho, katsokaa”, Flint sanoi, ”tunkeilijoita kentällä.”

Ron ja Hermione kävelivät ruohokentän poikki katsomaan, mitä oli tekeillä.

”Mitä tapahtuu?” Ron kysyi Harrylta. ”Miksette te pe-laa? Ja mitä tuo tekee täällä?”

Hän katsoi Malfoya ja yritti ymmärtää, miksi tällä oli Luihuisen huispauskaapu päällä.

”Minä olen Luihuisen uusi etsijä”, Malfoy sanoi omahyväisesti. ”Kaikki ovat tässä kovasti ihailleet luudanvarsia, jotka minun isäni osti joukkueelle.”

Ron tuijotti suu auki seitsemää ylivertaista luudanvartta.

”Hyviä, eivätkö vain?” Malfoy sanoi lipevästi. ”Mutta ehkäpä Rohkelikon joukkue pystyy keräämään vähän kultaa ja hankkimaan uudet luudat itselleenkin. Tehän voisitte panna arpajaisiin palkinnoksi Puhtolakaisu viitosenne, varmaankin joku museo kiinnostuisi niistä.”

Luihuiset ulvoivat naurusta.

”Kukaan rohkeliikoista ei kuitenkaan joutunut ostamaan tietään joukkueeseen”, Hermione sanoi terävästi. ”Joka ainoa on joukkueessa yksinomaan lahjakkuuden vuoksi.”

Malfoyn omahyväinen ilme värjyi.

”Kukaan ei kysynyt sinulta mitään, senkin saastainen kuvaverinen”, hän sylki.

Harry tiesi, että Malfoy oli sanonut jotain tosi pahaa,

koska sanat aiheuttivat välittömästi kuohuntaa. Flint joutui syöksymään Malfoyn eteen, etteivät Fred ja George olisi hyökänneet hänen kimppuunsa. Alicia kirkui: ”Miten sinä kehtaat!” ja Ron työnsi käden kaapunsa uumeniin, veti esiin taikasauvan, huusi: ”Tuosta hyvästä saat maksaa, Malfoy!” ja osoitteli raivoissaan Flintin käsivarren alta kurkisteleviin Malfoyn kasvoihin.

Stadionilla kajahti kovaääninen pamaus ja Ronin taikasauvan väärästä päästä syöksähti vihreä valosuihku, joka osui Ronia mahaan ja lennätti hänet hoipertelemaan takaperin ruohikolla.

”Ron! Ron! Sattuiko sinuun?” Hermione parkaisi.

Ron avasi suunsa puhuakseen, mutta sanoja ei tullutkaan. Sen sijaan häneltä pääsi mahtava röyhtäys ja suusta tipahteli hänen syliinsä useita etanoita.

Luihaiset nauroivat vedet silmissä. Flint taipui kaksinkerroin ja nojasi uuteen luudanvarteensa ettei kaatuisi. Malfoy oli nelinkontin ja hakkasi nyrkeillä maata. Rohkelikot kokoontuivat Ronin ympärille ja Ron röyhtäili isoja, kiilteleviä etanoita. Kukaan ei näyttänyt haluavan koskea Roniin.

”Meidän täytyy viedä hänet Hagridille, se on lähin paikka”, Harry sanoi Hermionelle, joka nyökkäsi urheasti. He autoivat Ronin ylös käsistä vetämällä.

”Mitä tapahtui, Harry? Mitä tapahtui? Onko hän sairas? Mutta kai sinä osaat parantaa hänet?” Colin oli juossut katsomosta ja hyppelehti nyt heidän ympärillään, kun he lähtivät kentältä. Ron huokaisi syvään ja etanoita tipahteli taas hänen rinnoksilleen.

”Oooh”, Colin sanoi ja kohotti kameransa. ”Voitko pitää häntä paikoillaan?”

”Mene pois tieltä, Colin!” Harry tiuskaisi vihaisesti. Hän ja Hermione taluttivat Ronin ulos stadionilta ja nurmikentän poikki kohti metsänreunaa.

”Ollaan melkein perillä, Ron”, Hermione sanoi kun riistanvartijan mökki näkyi jo. ”Kestä vielä vähän aikaa... melkein perillä...”

He olivat kahdenkymmenen jalan päässä Hagridin talosta, kun etuovi aukesi, mutta ulos ei tullutkaan Hagrid. Gilderoy Lockhart, jolla oli tällä kertaa yllään haalean ruusunpunainen kaapu, harppoi talosta pihaan.

”Äkkiä piiloon”, Harry kuiskasi ja veti Ronin lähimmän pensaan taakse. Hermione meni perässä, joskin vastentahdoisesti.

”Siinä on yksinkertaisesti kyse siitä, että täytyy tietää mitä tekee!” Lockhart sanoi kovalla äänellä Hagridille. ”Jos tarvitset apua, tiedät mistä löydät minut! Minä toimitan sinulle kirjani – yllättävää, ettei sinulla jo ole sitä. Laitan siihen tänä iltana nimikirjoitukseni ja lähetän sen tänne. Näkemiin sitten!” Ja hän lähti pitkin askelin linnaan päin.

Harry odotti, ettei Lockhartia enää näkynyt, ja veti sitten Ronin pensaan takaa Hagridin ovelle. He koputtivat kiiwaasti.

Hagrid tuli heti avaamaan naamallaan juro ilme, joka kirkastui heti kun hän näki ketkä olivat oven takana.

”Oonki jo miettiny, että millon te tuutte käymään – tulkaa sisään, tulkaa sisään – aattelin, että jos se Lockhart tulee takasi.”

Harry ja Hermione auttoivat Ronin kynnyksen yli yksihuoneiseen mökkiin, jonka yhdessä nurkassa oli valtava sänky ja toisessa iloisesti rätisevä takkatuli. Hagrid ei näyttänyt

huolestuvan Ronin ongelmasta, jonka Harry selitti kiireesti samalla kun he laskivat Ronin istumaan tuoliin.

”Parempi saada ne ulos sisuksista”, Hagrid tuumasi hilpeästi ja kumautti ison kuparivadin Ronin eteen. ”Anna tulla kaikki vaan.”

”Muuta ei taida olla tehtävissä kuin odottaa, että se menee ohi”, Hermione sanoi levottomana katsellessaan, kun Ron kumartui vadin ylle. ”Tuo on hankala kirous kumota parhaassakin tapauksessa, mutta kun taikasauva on risa..”

Hagrid hyöri ja hääri ja keitti heille teetä. Hänen metsäkoiransa Tora kuolasi Harryn päälle.

”Mitä Lockhart sinusta tahtoi?” Harry kysyi Hagridilta rapsuttaessaan Toran korvia.

”Se tuli neuvoon, millä hiidet saa hävitettyä kaivosta”, Hagrid murahti, siirsi puoliksi kynityn kukon pois pultaaksi jynssätyltä pöydältä ja nosti siihen teepannun. ”Niin-ku en itte tietäis. Ja paukutteleen henkseleitänsä jostain paholaisesta, jonka muka karkotti jostain. Jos ees yks sana sen jutuista on totta, niin minä syön ton kattilan.”

Ei ollut ollenkaan Hagridin tapaista arvostella Tylypahkan opettajia ja Harry katsoikin häntä yllättyneenä. Hermione kuitenkin sanoi hitusen tavallista kimeämmällä äänellä: ”Minusta sinä olet vähän epäreilu. Dumbledoren mielestä hän on selvästikin ollut paras mies tehtävänsä.”

”Ainoo mies se siihen pestiin on ollu”, sanoi Hagrid ja tarjosi heille siirappitoffeeta samalla kun Ron yski koristen vatiin. ”Ja mä tarkotan tosissaan et ihka ainoo. Rupee oleen kamalan vaikee löytää ketään opettaan suojautumista pimeyden voimilta. Kukaan ei nimittäin oikeen tahtois siihen hommaan. Porukka on ruvennu aatteleen, et siinä tulee jo-

tain huonoo onnee. Kukaan ei oo vähään aikaan kestäny siinä kauan. Mutta hei”, Hagrid sanoi heilauttaen päätään Roniin päin. ”Kenet Ron meinas kirotta?”

”Malfoy haukkui Hermionea joksikin. Se oli varmaan tosi rumasti sanottu, koska siitä syntyi heti kamala mekka-la.”

”Oli se tosi rumasti sanottu”, Ron sanoi karhealla äänellä ja kohotti kalpean ja hikisen päänsä pöydän reunan yläpuolelle. ”Malfoy haukkui Hermionea kuraveriseksi.”

Ron vajosi taas näkyvistä, ja seuraava ryöppy etanoita purskahti vatiin. Hagrid tulistui.

”Ei kai sentäs!” hän murahti Hermionelle.

”Kyllä vain”, Hermione sanoi. ”Mutta minä en tiedä, mitä se tarkoittaa. Huomasin tietysti, että jotain hirveän häijyä se oli.”

”Paljon sen törkeämpää loukkausta Malfoy ei olisi voinut keksiä”, Ron henkäisi kohotessaan taas pystympään. ”Kuraverinen on herjanimi niille, jotka ovat jästisyntyisiä – siis joiden vanhemmat ei taio. Jotkut velhot – niin kuin Malfoyn perhe – luulee olevansa parempia kuin muut, koska ovat puhtasverisiä.” Ron röyhtäisi ja yksi ainokainen etana putosi hänen käteensä. Hän heitti sen vatiin ja jatkoi: ”Tai siis, me muuthan tiedetään, ettei sillä ole mitään merkitystä. Otetaan vaikka Neville Longbottom – hän on puhtasverinen ja osaa hädin tuskin pystyttää noidankattilan oikein päin.”

”Eikä sellasta taikaa oo ees keksitty, jota tää meidän Hermione ei osais tehdä”, Hagrid sanoi ylpeänä ja Hermione lehahti kirkkaan purppuranpunaiseksi.

”Kamalan inhottavaa nimittelyä”, Ron sanoi pyyhkies-

sään hikistä otsaansa vapisevalla kädellä. ”Likaista verta muka. Rahvaan verta. Mieli puolista. Suurin osa velhoista on sitä paitsi nykyään puoliverisiä. Jos me ei mentäisi naimisiin jästien kanssa, me oltaisiin jo kuoltu sukupuuttoon.”

Ron yökkäsi ja kumartui taas pois näkyvistä.

”Joo, en moiti sua vaikka yrititki kirota Malfoyn”, Hagrid sanoi kuuluvalla äänellä, kun vatiin mätkähteli taas etanoita. ”Mutta saatto silti olla vaan hyväks, että sun sauvas kampfes takaiskun. Veikkaan nääs, että Lucius Malfoy olis marssinu suoraa päätä kouluun, jos sä oisit kironnu sen pojan. Nyt et sentäs joutunu vaikeuksiin.”

Harry olisi huomauttanut, ettei osannut kuvitella paljon sen pahempia vaikeuksia kuin etanoitten tippuminen suusta, mutta hän ei voinut, sillä Hagridin siirappitoffee oli liisteröinyt hänen leukansa yhteen.

”Harry”, Hagrid sanoi yhtäkkiä, kun jotain juolahti hänen mieleensä, ”mun täytyy kyniä yks kana sun kanssa. Jakelet kuulemma valokuvia, joissa on nimmarit. Miksen minä oo saanu sellasta?”

Harry väänsi raivoissaan hampaansa irti toffeesta.

”Minä en jakele nimikirjoituksia enkä valokuvia”, hän sanoi kiivaasti. ”Jos Lockhart yhä höpöttää siitä...”

Mutta sitten hän näki, että Hagrid nauroi.

”Leikkii minä vaan laskin”, Hagrid sanoi ja taputti Harrya ystävällisesti selkään sellaisella voimalla, että Harry löi naamansa pöytään. ”Tietty mä tiesin, ettet oikeesti mee tekeen semmosta. Sanoin vielä Lockhartillekki, ettei sun tartte. Sinä oot häntä kuulusampi ihan ilmanki.”

”Siitä hän ei tainnut tykätä”, Harry sanoi ja suoristi selkensä ja hieroi leukaansa.

”Eipä vissiin tykänny”, Hagrid sanoi silmät tuikkien. ”Ja sitte menin sanomaan, etten oo lukenu yhtikäs hänen kirjojansa, ja silloin hän päätti lähteä pois. Otakko siirappitoffeeta, Ron?”, hän lisäsi, kun Ron nousi taas näkyviin.

”Kiitos ei”, Ron sanoi heikosti. ”En uskalla.”

”Tulkaa kattomaan, mitä minä oon kasvattanu”, Hagrid sanoi, kun Harry ja Hermione hörppäsivät teensä loppuun.

Pienellä vihannesmaalla Hagridin mökin takana kasvoi kaksitoista suurinta kurpitsaa, jotka Harry oli eläissään nähnyt. Ne olivat kuin valtavia kivenmurikoita.

”Hyvältä näyttää, vai mitä?” Hagrid sanoi tyytyväisenä. ”Kurpitsajuhlaa varten... varmaan ne on silloin jo tarpeeks isoja.”

”Millä sinä olet ravinnut niitä?” Harry kysyi.

Hagrid katsoi olkansa yli varmistaakseen, että he olivat yksin.

”Noo, minä oon laittanu niille – tota noin – vähäsen avitusta.”

Harry pani merkille, että Hagridin vaaleanpunainen kukkaissateenvarjo nojasi töllin takaseinään. Harry oli jo aikaisemmin epäillyt vahvasti, ettei tuo sateenvarjo ollut pelkästään sitä miltä näytti, vaan että Hagridin vanha koulu-aikainen taikasauva oli piilossa sen sisällä. Hagridilla ei ollut lupaa taikoa. Hänet oli erotettu Tylypahkasta, kun hän oli ollut kolmannella luokalla, mutta Harry ei tiennyt miksi – kun asia vain mainittiinkin, Hagrid ryki äänekkäästi ja muuttui salaperäisesti mykäksi ja pysyi mykkänä siihen asti kun puheenaihe vaihtui.

”Ahmintaloitsu, olettaisın?” Hermione sanoi tietämättä oikein, paheksuisiko vai huvittuisiko. ”No, hyvää työtä sinä

olet tehnyt.”

”Samaa sano sun pikkusiskos”, Hagrid totesi nyökäten Roniin päin. ”Tavattiin justiinsa eilen.” Hagrid loi syrjäsilmäyksen Harryyn, ja jokin nyki hänen partaansa. ”Tyttö väitti, että katteli vaan ympärilleen, mutta taisipa toivoa, että törmäis yhteen tiettyyn tyyppin täällä mun mökissä.” Hän iski silmää Harrylle. ”Ja jos saan sanoo, nii se tyttö ottais aika mieluusti nimmarin.”

”Äh, ole hiljaa”, Harry sanoi. Ron pärskähti naurusta ja etanoita ruiskusi maahan.

”Varo vähän!” Hagrid karjaisi ja veti Ronin pois kallisarvoisten kurpitsojensa läheltä.

Oli jo melkein lounasaika, ja koska Harry ei ollut aamunkoiton jälkeen syönyt kuin kokkareen siirappitoffeeta, hänelle tuli kiire kouluun syömään. He hyvästelivät Hagridin ja kävelivät takaisin linnaan. Ron hikkasi silloin tällöin, mutta enää hänen suustaan ei tullut kuin pari aivan pikkuisia etanaa.

He olivat tuskin astuneet sisään viileään eteishalliin, kun jostain kajahti ääni: ”Siinähan te olette, Harry ja Ron.” Professori McGarmiwa käveli tuiman näköisenä heitä kohti. ”Te suoritatte jälki-istuntonne tänä iltana.”

”Miten me suoritetaan se?” Ron kysyi ja tukahdutti hermostuneena röyhtäyksen.

”Sinä kiillotat palkintohuoneen hopeat vahtimestari Voron kanssa”, McGarmiwa sanoi. ”Eikä taikatempuilua, Ron – rehellistä työtä.”

Ron nielaisi tyhjää. Kaikki koulun oppilaat inhosivat vahtimestari Argus Voroa.

”Ja sinä, Harry, autat professori Lockhartia vastaamaan

ihailijapostiinsa”, McGarmiwa sanoi.

”Voi ei – enkö minäkin voi mennä jynssäämään palkintoja?” Harry sanoi epätoivoissaan.

”Taatusti et”, McGarmiwa sanoi kulmakarvat koholla. ”Professori Lockhart pyysi juuri sinut avukseen. Tasan kello kahdeksan, kumpainenkin teistä.”

Harry ja Ron laahustivat suureen saliin syvästi synkistyneinä, perässään Hermione, jolla oli kasvoillaan *mitäs-rikoitte-koulun-sääntöjä*-ilme. Harry ei pitänyt lihaperunasoselaatikosta niin paljon kuin oli luullut. Sekä hän että Ron olivat omasta mielestään saaneet inhottavamman tehtävän kuin toinen.

”Voro pitää minut siellä yöhön asti”, Ron huokaisi. ”Ei taikoja! Siinä huoneessa on takuulla sata pokaalia. Minä en ole taitava jästisiivouksessa.”

”Minä vaihtaisin osia kanssasi, jos voisin”, Harry sanoi ontolla äänellä. ”Sain paljon harjoitusta Dursleyilla. Lockhartin ihailijapostiin vastaaminen sen sijaan... se on painajainen...”

Lauantain iltapäivä kului kuin itsestään ja tuossa tuokiossa kello oli jo viittä vaille kahdeksan. Harry asteli jalkojaan laahaten toisen kerroksen käytävää kohti Lockhartin työhuonetta. Hän puri hammasta ja koputti.

Ovi lennähti oitis auki. Lockhart katsoi häntä säteillen.

”Ah, siinä se lurjus saapuu!” hän sanoi. ”Käy peremmälle, Harry, käy peremmälle.”

Seinillä oli lukemattomia kehystettyjä Lockhartia esittäviä valokuvia, jotka hohtelivat kirkkaasti useiden kynttilöiden valossa. Joissain oli jopa hänen nimikirjoituksensa. Pöydällä oli myös korkea pino kuvia.

”Sinä saat kirjoittaa nimet kuoriin!” Lockhart sanoi Harrylle aivan kuin se olisi ollut suurtakin huvia. ”Tämä ensimmäinen menee Gladys Gudgeonille, siunattu nainen – antaumuksellinen ihailijani.”

Minuutit matelivat. Harry antoi Lockhartin äänen valua toisesta korvasta ulos ja sanoi vain aika ajoin: ”Mmm” ja ”Niin” ja ”Joo”. Silloin tällöin hänen korviinsa osui sellaisia lauseita kuin: ”Maine on oikukas ystävä, Harry” tai ”Kuuluisuus on sitä miksi sen itse tekee, muista se.”

Kynttilät paloivat yhä lyhyemmiksi ja valo lepatti monissa liikkuvissa Lockhartin kasvoissa, jotka katselivat seiniltä. Harry liikutti särkevää kättään omasta mielestään tuhannen kirjekuoren päällä, kirjoitti siihen Veronica Smethleyn osoitteen. Tämä loppuu varmasti pian, Harry ajatteli surkeana, kunpa tämä loppuisi pian...

Ja silloin hän kuuli jotain – jotain aivan muuta kuin samuvien kynttilöiden sihinän ja Lockhartin jaarituksen ihailijoistaan.

Ihmisiään, äänen joka hyyti luuydintä ja salpasi hengen, jääkylmän myrkyllisen äänen.

”Tule... tule luokseni... revin sinut... raatelen sinut... tapan sinut...”

Harry hätkähti rajusti ja Veronica Smethleyn kirjeeseen ilmestyi iso liila tahra.

”Mitä?” hän älähti kovalla äänellä.

”Aivan niin!” Lockhart sanoi. ”Kuusi kokonaista kuu-kautta myydyimpien kirjojen listan kärjessä! Rikkoi kaikki ennätykset!”

”Ei”, Harry sanoi hädissään. ”Se ääni!”

”Anteeksi?” Lockhart sanoi ymmällään. ”Mikä ääni?”

”Se – se ääni, joka sanoi – etkö sinä kuullut sitä?”

Lockhart katsoi Harrya aivan hölmistyneenä.

”Mistä sinä oikein puhut? Alatkohan sinä olla hieman unelias? Hyvät pyrstöt – kappas kelloa! Olemme tehneet tätä melkein neljä tuntia! Ei olisi uskonut – aika on lentänyt.”

Harry ei vastannut. Hän hörästi korviaan kuullakseen äänen uudestaan, mutta mitään muuta ei kuulunut kuin Lockhartin selostus siitä, ettei Harryn kannattanut odottaa tällaista hupia joka kerta kun joutui jälki-istuntoon. Harry lähti pää pyörällä pois.

Oli niin myöhäistä, että Rohkelikon oleskeluhuone oli melkein autio. Harry meni suoraan ylös makuusaliin. Ron ei ollut vielä siellä. Harry puki yöpuvun päälleen, kapusi sänkyyn ja jäi odottamaan. Puolen tunnin kuluttua Ron tuli, hieroskeli oikeaa käsivarttaan ja pölläytti vahvan tuulahduksen kiillotteen tuoksua pimeään huoneeseen.

”Kaikki lihakseni ovat krampissa”, hän vaikeroi ja vajosi vuoteeseen. ”Jouduin puleeraamaan yhden huispauspokaalin neljätoista kertaa ennen kuin Voro oli tyytyväinen. Ja sitten sain etanakohtauksen koulun hyväksi tehdyistä palveluksista myönnettävän erikoispalkinnon päälle. Vei ikuisuuksia hieroa lima... Miten meni Lockhartin kanssa?”

Harry puhui hiljaa, ettei herättäisi Nevilleä, Deania ja Seamusia, ja kertoi Ronille tarkalleen mitä oli kuullut.

”Ja Lockhartko sanoi, ettei kuullut mitään?” Ron kysyi. Harry näki kuunvalossa, että Ron rypisti otsaansa. ”Mah-toiko hän valehdella? Mutta minä en tajua – näkymättömänkin täytyisi avata ovi.”

”Niinpä”, Harry sanoi maatessaan pylvässängyssään ja tuijottaessaan katosta yläpuoleltaan. ”Minä en käsitä.”

KUOLEMAPÄIVÄJUHLAT

Lokakuu saapui ja levitti kostean kylmyyden pihaan ja linnaan. Matami Pomfreylla, joka oli sairaalasiiven ylihoitaja, riitti kiirettä kun moni opettaja ja oppilas poti äkillistä flunssaa. Matamin pippurijuoma tepsii salamannopeasti, mutta potilaan korvat savusivat sen jälkeen monta tuntia. Ginny Weasley oli näyttänyt kipeältä ja Percy oli pakottanut hänet nielemään juomaa. Kun tytön helakan tukan alta nousi savua, näytti että koko hänen päänsä oli tulella.

Kuulan kokoiset sadepisarat moukaroivat linnan ikkunoita päivätolkulla herkeämättä lainkaan, kukkapenkit muuttuivat mutavelliksi ja Hagridin kurpitsat paisuivat pienen puutarhavajan kokoisiksi. Oliver Woodin into säännöllisiin huispausharjoituksiin ei kuitenkaan hyytynyt, ja siksi Harryn nähtiin myöhään eräänä myrskyisenä lauantaina muutamaa päivää ennen kurpitsajuhlaa saapuvan Rohkelikotorniin yltäpäältä likomärkänä ja kuraisena.

Paitsi että satoi ja tuuli, treeneissä oli ollut muutenkin kurjaa. Fred ja George olivat vakoilleet luihuisten joukkuetta ja nähneet omin silmin, millaista vauhtia uusilla Nimbus kaksituhattaykkösillä pääsi. He kertoivat, että luihuiset olivat pelkkiä vihertäviä läiskiä, jotka kiitivät ilman halki kuin

hävittäjät.

Kun Harry mennä lotisteli autiolla käytävällä, hän tapasi erään joka näytti myös olevan aivan omissa maailmoissaan. Melkein päätön Nick, rohkelikkojen tornikummitus, tuijotteli äreänä ikkunasta ulos ja jupisi itsekseen: "... ei täytä muka vaatimuksia... puoli tuumaa, jos se..."

"Hei, Nick", Harry tervehti.

"Heipä hei", melkein päätön Nick sanoi hätkähtäen ja katsoi ympärilleen. Pitkät kiharaiset hiukset, korea sulkahattu ja röyhelöinen tunika kätkivät sen tosiseikan, että Nickin pää oli melkein kokonaan irti. Nick oli savunharmaa aave, ja Harry näki sen lävitse tummalle taivaalle ja ulkona ryöppyävään kaatosateeseen.

"Näytät huolestuneelta, nuori Potter", Nick sanoi taitellessaan läpinäkyvän kirjeen ja työntäessään sen takkinsa alle.

"Niin näytät sinäkin", Harry sanoi.

"Ah", melkein päätön Nick huitaisi elegantilla kädelään, "yhden tekevää... enhän minä todella halunnutkaan liittyä... ajattelin vain anoa, mutta en kuulemma 'täytä vaatimuksia'."

Nickin äänensävy oli kepeä, mutta sen kasvoissa näkyi raju katkeruus.

"Voisi toisaalta kuvitella", se puuskahti yhtäkkiä ja veti kirjeen taskustaan, "että kelpaisi mukaan päättömään jahiin, kun on saanut kaulaansa neljäkymmentäviisi iskua tylpistä kirveestä."

"Niin – joo", sanoi Harry, josta tuntui että hänen kuului olla samaa mieltä.

"Tai siis, tietysti minusta olisi mukavampaa, jos se olisi tehty siististi ja nopeasti ja pääni olisi irronnut kokonaan,

tai siis, olisinhan minä säästynyt paljolta kärsimykseltä ja pilkanteolta. Mutta silti...” melkein päätön Nick ravisti kirjeen auki ja luki raivoissaan ääneen:

”Voimme hyväksyä osallistujiksi vain niitä, joiden pää on kunnolla irti muusta ruumiista. Ymmärtänet, että muunlaisten osallistujien on mahdoton olla mukana sellaisissa riennoissa kuin pään pallottelu ratsain ja pääpoolo. Siksi minun on suureksi harmikseni ilmoitettava, ettet sinä täytä vaatimuksiamme. Parhain terveisin, sir Patrick Delaney-Podmore.”

Kiukusta kihisevä melkein päätön Nick sulloi kirjeen taskuunsa.

”Päätäni pitelee puoli tuumaa ihoa ja jännettä, Harry! Useimpien mielestä kaula on silloin katkaistu, mutta eipä kelpaa herra sir Asianmukaisesti Mestattu Podmorelle, ehei.”

Melkein päätön Nick veti monta kertaa syvään henkeä ja sanoi sitten rauhallisemmalla äänellä: ”No – mikä sinua vai-vaa? Voinko minä auttaa?”

”Et”, Harry sanoi. ”Ellet satu tietämään, mistä me saadaan ilmaiseksi seitsemän Nimbus kaksituhattaykköistä matsiin Luihuista vast–”

Loput Harryn sanoista hukkuivat ärhäkän kimakkaan naukaisuun, joka kuului hänen jalkojensa juuresta. Hän katsoi alas ja huomasi tuijottavansa lamppumaisiin keltaisiin silmiin. Siinä oli Norriskä, luihulaiha harmaa kissa, jota vahtimestari Argus Voro käytti eräänlaisena apulaisenaan loputtomassa taistelussaan oppilaita vastaan.

”Sinun kannattaa häipyä täältä, Harry”, Nick sanoi nopeasti. ”Voro on pahalla päällä. Hänellä on flunssa, ja jotkut kolmasluokkalaiset liisteröivät vahingossa sammakon aivoja viitostyrmän kattoon. Voro on siivonnut koko aamupäivän,

ja jos hän näkee että sinä levität rapaa pitkin käytäviä...”

”Okei”, Harry sanoi ja perääntyi Norriskan syyttävän katseen alta, mutta ei kyllin vikkelästi. Voro ja hänen ruma kissansa olivat kuin jonkin salaperäisen voiman kautta yhteydessä toisiinsa, ja nyt Voro ilmestyi Harryn oikealla puolella olevan kuvakudoksen läpi hinkuvasti hengittäen ja sääntöjen rikkojaa hurjistuneesti mulkoillen. Hän oli kääri-nyt päähänsä paksun skottiruutuisen huivin ja hänen nenän-
sä oli tavattoman sinipunainen.

”Likaa!” hän huusi niin että leuat hytisivät ja silmät pul-
lottivat. Hän osoitti kuralätäkköä, joka oli norunut lattialle
Harryn huispauskaavusta. ”Sotkua ja törkyä kaikkialla!
Minä olen saanut tarpeekseni, nyt saa riittää! Seuraa minua,
Potter!”

Harry siis vilkutti synkeät hyvästit melkein päättömälle
Nickille ja lähti Voron perässä alakertaan, jolloin lattiaan
tuli taas uusia kuraisia jalanjälkiä.

Harry ei ollut koskaan aikaisemmin käynyt Voron työ-
huoneessa – yleensäkin oppilaat välttelivät sitä. Huone oli
ankea ja ikkunaton ja sitä valaisi yksi ainoa öljylamppu, joka
roikkui matalasta katosta. Ilmassa leijui hento paistetun ka-
lan haju. Seiniä kiersivät puiset arkistokaapit. Harry näki
nimilapuista, että ne sisälsivät tiedot kaikista oppilaista, joi-
ta Voro oli joskus rangaissut. Fred ja George Weasleylle oli
varattu kokonainen laatikko. Voron työpöydän takana sei-
nällä roikkui kirkkaaksi kiillotettu kokoelma kahleita ja ket-
tinkejä. Oli yleisesti tiedossa, että Voro kerjäsi alinomaa
Dumbledorelta lupaa ripustaa oppilaita nilkoista kattoon.

Voro otti pöydällään olevasta purkista sulkakynän ja al-
koi penkoa jostain pergamenttia.

”Sontaa”, hän mumisi raivoissaan, ”isot tirisevät lohikäärmeen jätökset... sammakon aivoja... rotan suolia... nyt saa riittää... minä teen esimerkkitapauksen... missä se kaavake on... tässä...”

Hän veti ison pergamenttikäärön työpöytänsä laatikosta, levitti sen eteensä ja kasteli pitkän mustan sulkakynän mustepulloon.

”Nimi... Harry Potter. Rikos...”

”Kuraahan se vain oli!” Harry sanoi.

”Sinulle se on pelkkää kuraa, poika, mutta minulle se merkitsee tunnin ylimääräistä jynssäystä!” Voro huusi ja tippa tutisi iljettävästi hänen sipulimaisen nenänsä päässä. ”Rikos... linnan sotkeminen... ehdotettu rangaistus...”

Voro taputteli vuotavaa nenänsä ja kyräili Harrya, joka odotti henkeä pidättäen tuomion julistamista.

Mutta kun Voro laski sulkakynän, työhuoneen katosta kuului ärhäkkä PAMAUS! joka rämisteli öljylamppua.

”RIESU!” Voro karjaisi ja sinkautti raivospäissään sulkakynän kädestään. ”Nyt minä sinut nappaan, minä nappaan sinut!”

Ja vilkaisemattakaan taakseen Voro rymisti pois huoneestaan ja Norriskä viiletti hänen rinnallaan.

Riesu oli koulun räyhähenki, virnistelevä, ilmassa kulkeva kiusankappale, jonka elämän tarkoitus oli tuottaa hätää ja hävitystä. Harry ei liiemmin pitänyt Riesusta, mutta oli väkisinkin tyytyväinen sen tämänkertaiseen ajoitukseen. Toivottavasti se, mitä Riesu olikin tehnyt (ja kuulosti siltä, että se oli sillä kertaa tuhonnut jotain kookasta), siirtäisi Voron ajatukset pois Harrysta.

Harry arveli, että hänen täytyi jäädä odottamaan Voroa,

ja istahti koinsyömään tuoliin kirjoituspöydän viereen. Pöydällä oli puoliksi täytetyn kaavakkeen lisäksi vain yksi tavara: kookas, kiiltävä, sinipunainen kirjekuori, johon oli kirjoitettu jotain hopeisin kirjaimin. Vilkaistuaan kiireesti ovelle, ettei Voro ollut jo tulossa takaisin, Harry nappasi kirjekuoren ja luki:

PIKALUMO
Taikuuden alkeet
Kirjekurssi

Harryn uteliaisuus heräsi ja hän kiepautti kuoren auki ja veti esiin sen sisällä olleen pergamenttinipun. Etumaiselle sivulle oli kirjoitettu taas koukeroisin, hopeisin kirjaimin:

Etkö tunne olevasi nykypäivän taikojen tasalla? Joudutko keksimään tekosyitä, jottet joudu yrittämään yksinkertaisintakaan loitsua? Pilkataanko surkeaa sauvankäyttöäsi?

Pulmaan on ratkaisu!

Pikalumo on upouusi, takuuvarma, nopeatehoinen ja helppo kurssi. Sadat noidat ja velhot ovat jo hyödyntäneet Pikalumo-menetelmää!

Matami Z. Nokkonen Topshamista kirjoittaa:

”Loitsumuistini oli olematon ja taikajuomani perheenkeskeinen vitsi! Nyt kun olen käynyt Pikalumo-kurssin, olen juhlien keskipiste ja ystävät anelevat sädehtimisliuokseni reseptiä!”

Taikuri D. J. Survi Didsburystä kertoo:

”Vaimollani oli tapana pilkata heikkoja taikakeinojani,

mutta jo kuukauden loistavaa Pikalumo-kurssianne käytyäni onnistuin muuttamaan hänet jakkihäräksi! Kiitos, Pikalumo!”

Harry selasi hämmentyneenä läpi loput kirjekuoren sisällöstä. Miksi ihmeessä Voro tahtoi Pikalumo-kurssille? Eikö hän siis ollut kunnan velho? Harry luki kohtaa: ”Ensimmäinen oppitunti: Taikasauvan pitäminen kädessä (muutama näppärä vinkki)”, kun käytävällä laahustavat askelet kertoivat Voron palaavan. Harry sulloi pergamentit takaisin kuoreen ja heitti kuoren pöydälle juuri kun ovi avautui.

Voro näytti voitonriemuiselta.

”Se häivytyaskaappi oli erittäin arvokas!” hän sanoi vahingoniloisena Norriskalle. ”Tällä kertaa me karkotamme Rie-sun, ihanaiseni.”

Hänen katseensa osui Harryyn ja singahti sitten Pikalumo-kirjekuoreen, joka lojui aika kaukana siitä missä se oli alunperin ollut, kuten Harry tajusi liian myöhään.

Voron taikinamaiset kasvot lehahtivat tiilenpunaisiksi. Harry varautui raivokohtaukseen. Voro nilkutti pöytänsä taakse, sieppasi kirjekuoren ja viskasi sen laatikkoon.

”Oletko sinä – luitko sinä –?” hän sopersi.

”En”, Harry valehteli kiireesti.

Voro väenteli ryhmyisiä käsiään.

”Jos olettaisın, että luit yksityistä... vaikka eihän se minun ole... vaan ystävän... oli miten oli... joka tapauksessa...”

Harry tuijotti Voroa varuillaan, sillä tämä näytti suuttuneemmalta kuin koskaan aiemmin. Voron silmät pullistelivat ja elohiiri nyki toista hänen roikkuvista poskistaan eikä

skottiruutuhuivikaan pehmentänyt kuvaa.

”Hyvä on... mene... äläkä hiiskahda sanaakaan... ei sikäli... mutta jos et sittenkään lukenut... mene nyt, minun täytyy kirjoittaa kantelu Riesusta... mene...”

Tuuristaan ällistynyt Harry kiiruhti ulos huoneesta, käytävälle ja takaisin yläkertaan. Se, että pääsi Voron huoneesta pois ilman rangaistusta, oli varmasti ainutlaatuinen tapaus koulun historiassa.

”Harry! Harry! Auttoiko se?”

Melkein päätön Nick liukui ulos läheisestä luokkahuoneesta. Sen takana Harry näki säpäleinä ison mustan- ja kullankirjavan kaapin, joka oli ilmeisesti pudotettu jostain korkealta.

”Minä suostuttelin Riesun rämäyttämään kaapin suoraan Voron huoneen päälle”, Nick selitti innoissaan. ”Ajattelin, että se vetäisi Voron huomion puoleensa.”

”Sinäkö se olit?” Harry sanoi kiitollisena. ”Joo, se auttoi, minä en saanut edes jälki-istuntoa. Kiitos, Nick!”

He lähtivät yhdessä eteenpäin. Harry pani merkille, että sir Patrickin lähettämä hylkäämiskirje oli edelleen melkein päättömän Nickin kädessä.

”Kunpa minä voisin jotenkin auttaa sinua sen päättömän jahdin kanssa”, Harry sanoi.

Melkein päätön Nick pysähtyi niille sijoilleen ja Harry käveli sen läpi. Se ei ollut kivaa – tuntui kuin olisi astunut jäätävän suihkun läpi.

”Sinä kyllä voit tehdä jotain minun hyväkseni”, Nick sanoi innoissaan. ”Harry – pyydänpököhän nyt liian paljon – kyllä varmaan, et sinä halua...”

”Mitä minä en halua?” Harry kysyi.

”No kun minulla on tämän vuoden kurpitsajuhlan aikana viidessadas kuolemapäiväni”, melkein päätön Nick sanoi ja ryhdistäytyi niin että näytti arvokkaalta.

”Oho”, Harry sanoi tietämättä oikein pitäisikö siitä olla iloinen vai pahoillaan. ”Vai niin.”

”Minä pidän juhlat yhdessä avarammista tyrmistä. Sinne tulee ystäviä kaikkialta maasta. Olisi suuri kunnia, jos sinä osallistuisit juhliin. Ron Weasley ja Hermione Granger ovat tietysti myös mitä tervetulleimmat – mutta varmasti sinä menet mieluummin koulun kesteihin?” Se pälyili Harrya kuin tulisilla hiilillä.

”Ei”, Harry sanoi saman tien. ”Minä tulen sinun juhliisi.”

”Voi veikkoset! Harry Potter minun kuolemapäiväjuhlassani! Ja”, se empi mutta näytti innostuneelta, ”voisitkohan sinä mahdollisesti mainita sir Patrickille, että minä olen sinun mielestäsi mahdollottoman pelottava ja vaikuttava?”

”Tietysti – totta kai”, Harry sanoi.

Melkein päättömän Nickin kasvot säteilivät.

”Kuolemapäiväjuhlat?” Hermione riemastui, kun Harry oli viimein vaihtanut rapaiset vaatteensa ja mennyt hänen ja Ronin luokse oleskeluhuoneeseen. ”Tuskinpa kovin moni elävä ihminen voi kehua käyneensä sellaisissa – onpa kiehtovaa!”

”Miksi kukaan muka tahtoo juhlia kuolinpäiväänsä?” ihmetteli Ron, joka teki taikajuomien kotiläksyjä ja oli pahalla päällä. ”Kuulostaa kuolettavan masentavalta, jos saan sanoa.”

Sade piiskoi yhä ikkunoita, jotka olivat nyt musteisen mustia, mutta sisällä näytti kirkkaalta ja iloiselta. Takkatuli

loimusi ja valaisi lukuisat pehmoiset nojatuolit, joissa ihmiset istuivat ja lukivat, juttelivat, tekivät läksyjä tai, kuten Fred ja George, yrittivät saada selvää, miten käy jos syöttää Jarrumiehen ilotulitteen salamanterille. Fred oli ”pelastanut” räikeän oranssin, tulessa viihtyvän liskon taikaolentojen hoidon tunnilta ja nyt se kyti hiljalleen pöydällä, jonka ympärillä istui joukko uteliaita.

Harry oli jo ehtinyt kertoa Ronille ja Hermionelle Vorosta ja Pikalumo-kurssista, kun salamanteri yhtäkkiä suhahti ilmaan ja sinkoili rajusti pamahdellen ympäri huonetta. Samalla kun Percy karjui äänensä käheäksi Fredille ja Georgelle, salamanterin suusta purkautui loistelas sarja mandariininvärisiä tähtiä ja otus pakeni koko ajan räjähdellen takkatuleen. Harry unohti sitä katsellessaan sekä Voron että Pikalumon.

Kun kurpitsajuhlan päivä lopulta koitti, Harry katui jo hätköityä lupaustaan osallistua kuolemapäivän viettoon. Kaikki muut koululaiset odottivat iloisilla mielin kurpitsakestejä. Suuri sali oli koristeltu jokavuotiseen tapaan elävillä lepa-koilla, Hagridin valtavat kurpitsat oli koverrettu niin isoiksi lyhdyiksi, että kolme miestä mahtui istumaan niiden sisään, ja huhuttiin että Dumbledore on hankkinut tanssivia luurankoja viihdykkeeksi.

”Lupaus on lupaus”, Hermione muistutti Harrya topakasti. ”Sinähän sanoit Nickille, että menet kuolemapäivän juhliin.”

Kun siis kello tuli seitsemän, Harry, Ron ja Hermione kävelivät noin vain ohi ihmisiä pursuvan suuren salin oven-suun, vaikka he näkivät siellä kutsuvasti kimmeltävät kulta-

lautaset ja kynttilät, ja suuntasivat askelensa tyrmiin.

Käytävä, joka johti melkein päättömän Nickin juhliin, oli sekin kynttilöin koristeltu, mutta vaikutelma oli kaikkea muuta kuin hilpeä: nämä olivat pitkiä, ohuita sysimustia kynttilöitä, joissa lepattava sininen valo loi aavemaisen hehkun jopa heidän eläviin kasvoihinsa. Lämpötila laski jokaisella askelella, jonka he astuivat. Kun Harry värisi ja kietoi kaapua tiukemmin ympärilleen, hän kuuli jotain sen tapaista kuin tuhat kynttä olisi raapinut valtavaa liitutaulua.

”Onko tuo olevinaan musiikkia?” Ron supatti. He kääntyivät käytävän mutkasta ja näkivät melkein päättömän Nickin seisomassa oviaukossa, jossa riippui mustat sametti-verhot.

”Rakkaat ystäväni”, Nick sanoi murheellisesti, ”tervetuloa, tervetuloa... mukavaa että pääsitte...”

Se pyyhkäisi sulkahatun suurieleisesti päästään ja kumarasi heidät sisään.

Näky oli uskomaton. Tyrmä oli täynnä satoja helmiäisenvalkoisia läpikuultavia kummituksia, joista suurin osa häälyi täpötäyden tanssilattian yllä ja tanssi valssia orkesterin soittaessa kolmeakymmentä moukuvaa sahaa mustaksi verhotulla korokkeella. Kynttiläkruunu heidän yläpuolellaan roihuusi yönsinisenä tuhansin mustin kynttilöin. Tanssijoiden hengitys kohosi usvana ylöspäin – tuntui kuin olisi astunut pakastimeen.

”Katsellaanko ympärillemme?” Harry ehdotti, sillä hänen teki mieli lämmitellä jalkojaan.

”Varokaa, ettette kävele aaveiden läpi”, Ron sanoi hermostuneena, ja niin he lähtivät kiertämään tanssilattian ympäri. He ohittivat joukon synkkämielisiä nunnia, rähjäisen

kahlevangin ja lihavan munkin, Puuskupuhin hilpeän kummituksen. Sen juttukumppani oli ritari jonka otsasta törrötti nuoli. Harry ei hämmästynyt nähdessään, että muut aaveet väistelivät Luihuisen kolhoa ja tuijottelevaa kummitusta, veristä paronia, joka oli yltäpäältä hopeanhoitoisten veritahrojen peitossa.

”Voi ei”, Hermione sanoi pysähdyttyään yhtäkkiä. ”Kääntykää pois, kääntykää pois, minä en halua jutella murjottavan Myrtin kanssa.”

”Kenen?” Harry kysyi kun he perääntyivät vikkelästi.

”Myrtti kummittelee ensimmäisen kerroksen tyttöjen vessassa”, Hermione sanoi.

”Vessakummitus?”

”Niin juuri. Vessa on ollut koko vuoden epäkunnossa, koska Myrtti saa kohtauksia ja järjestää tulvia. Minä en enenkään käynyt siellä, ellei ollut ihan pakko, koska on kamalaa kuunnella vessassa aaveen ulinaa.”

”Hei, ruokaa!” Ron sanoi.

Tyrmän toisella puolella oli pitkä pöytä, joka sekin oli peitetty mustalla sametilla. He menivät innoissaan sen luo, mutta pysähtyivät kohta kauhistuneina niille sijoilleen. Haju oli todella kuvottava. Isoja, mätiä kaloja oli aseteltu tyylikkäille vadeille, hiilenmustiksi poltettuja kakkuja oli kokonainen keko, lisäksi oli matoista sisälmysmureketta ja vihreään homeeseen peittynyt juustonkimpale ja kaiken keskelä komeili valtava hautakiven muotoinen täytekakku, jonka päälle oli kirjoitettu tervamaisella kuorurutteella sanat:

Sir Nicholas de Mimsy-Porpington

kuoli 31. lokakuuta, 1492

Harry katseli ihmeissään, kun tanakka haamu lähestyi pöytää, kyyristyi ja käveli pöydän läpi suu niin ammollaan että yksi kokonainen haiseva lohi osui sen kohdalle.

”Maistuuuko ruuat kun kävelee niiden läpi?” Harry kysyi haamulta.

”Melkein”, haamu sanoi surullisesti ja leijui tiehensä.

”Ruuan on varmaan annettu mädäntyä, jotta sen maku olisi voimakkaampi”, Hermione sanoi tietäväisesti, otti nestään kiinni ja kumartui lähemmäs pilaantunutta sisälmysmureketta.

”Voidaanko me mennä jonnekin muualle, minua oksettaa”, Ron pyysi.

He ehtivät kuitenkin vain hädin tuskin kääntyä kannoiltaan, kun pienikoinen ukkeli viuhahti esiin pöydän alta ja pysähtyi ilmassa heidän eteensä.

”Terve, Riesu”, Harry sanoi varuillaan.

Toisin kuin kummitukset heidän ympärillään, räyhähengi Riesu oli kaikkea muuta kuin kalpea ja läpinäkyvä. Hänellä oli oranssi pahvihattu, pyörivä kissanrusetti ja leveä hymy leveällä, ilkeällä naamallaan.

”Pikku purtavaa?” hän sanoi herttaisesti ja tarjosi heille härmäisiä pähkinöitä.

”Ei kiitos”, Hermione sanoi.

”Kuulin, että puhuitte Myrtti-parasta”, Riesu sanoi silmät pälyillen, ”Te puhuitte töykeitä Myrtti-parasta.” Hän veti syvään henkeä ja mylvähti: ”HOI! MYRTTI!”

”Voi ei, Riesu, älä kerro sille mitä minä sanoin, ettei se pahastu”, Hermione kuiskasi hädissään. ”En tarkoittanut mitään, ei minua haittaa, vaikka se – öh, hei, Myrtti.”

Pieni ja pulska tyttöhaamu liukui paikalle. Sen kasvot

olivat puoliksi piilossa suoran tukan ja paksujen helmiäis-sankaisten silmälasien takana ja ilmeeltään apeimmat, jotka oli Harry oli ikinä nähnyt.

”Mitä?” murheellinen aave sanoi.

”Mitä kuuluu, Myrtti?” Hermione sanoi tekopirteästi. ”Hauska nähdä sinua muuallakin kuin vessassa.”

Myrtti tuhahti.

”Hermione tässä juuri puhui sinusta...” Riesu sanoi viekkaasti Myrffin korvaan.

”Sanoin juuri – sanoin – että näytät oikein kivalta tänään”, Hermione sanoi ja mulkoili pahasti Riesua.

Myrtti silmäili epäluuloisesti Hermionea.

”Sinä pilkkaat minua”, se sanoi ja hopeanhoitoiset kyynelkivohosivat sen pieniin läpinäkyviin silmiin.

”En pilaile – ihan totta – enkö sanonutkin äsken, että Myrtti on kivannäköinen tänään?” Hermione sanoi ja tuuppi Harrya ja Ronia kylkiin niin että sattui.

”Ai, joo...”

”Sanoi hän...”

”Älkää valehdelko minulle”, Myrtti puuskahti ja kyynelkivet valuiivat sen kasvoille, kun taas Riesu hihitteli tyytyväisenä sen selän takana. ”Luuletteko te, etten minä tiedä mitä minun selkäni takana puhutaan? Läski Myrtti! Ruma Myrtti! Surkea, murjottava, mököttävä Myrtti!”

”Sinä unohdit ’näppylänaaman’”, Riesu sihisi sen korvaan.

Murjottava Myrtti purskahti tuskaisiin nyyhkytyksiin ja pakeni tyrmästä. Riesu ampaisi perään, pommitti Myrttiä härmäisillä pähkinöillä ja kiljuu: ”Näppylänaama! Näppylänaama!”

”Voi kauheaa”, Hermione sanoi surullisena.

Melkein päätön Nick leijui nyt heidän luokseen juhla-kansan läpi.

”Viihdyttekö te?”

”Kyllä vain”, he valehtelivat.

”Ei hassumpi osanotto”, melkein päätön Nick sanoi ylepeänä. ”Uliseva leski tuli Kentistä asti... Kohta on minun puheeni aika, minun täytyy mennä varoittamaan orkesteria.”

Orkesteri lakkasi kuitenkin soittamasta juuri silloin. Soittajat ja kaikki muut tyrmässä olevat vaikenivat ja katselivat kiinnostuneina ympärilleen, kun jostain kuului jahtitorven törähdys.

”Äh, nyt se alkaa”, melkein päätön Nick sanoi katkerana.

Tyrmään pelmahti seinien läpi tusina aavehevosia, joista jokaista ratsasti päätön mies. Paikalla olevat taputtivat villisti käsiään – Harrykin aloitti, mutta lakkasi äkkiä huomattuaan Nickin ilmeen.

Hevoset nelistivät keskelle tanssilattiaa ja pysähtyivät, kavahtivat takajaloilleen ja kumartuivat eteen. Etumainen kookas aave, jonka parrakas pää oli kainalossa puhaltamassa torveen, loikkasi hevosen selästä, kohotti päänsä korkealle ilmaan, josta se näki väkijoukon yli (kaikki nauroivat), lampsi melkein päättömän Nickin luo ja survaisi matkan varrella päänsä paikoilleen.

”Nick!” se karjaisi. ”Miten menee? Ei kai meininki ole liian päätöntä?”

Se päästi röhönaurun ja läimäytti melkein päätöntä Nickiä hartialle.

”Tervetuloa, Patrick”, Nick sanoi kireästi.

”Eläviä!” sir Patrick sanoi hoksattuaan Harryn, Ronin ja

Hermionen. Se oli hätkähtävinään kamalasti niin kuin olisi säikähtänyt ja sen pää putosi taas (väkijoukko ulvoi naurusta).

”Onpa huvittavaa”, melkein päätön Nick sanoi synkkänä.

”Älkää välittäkö Nickistä!” sir Patrickin pää huusi lattialta, ”sitä harmittaa vieläkin, kun emme huolineet häntä jahtiin! Tai siis tarkoitan että – katsokaa nyt miestä...”

”Minusta”, Harry kiirehti sanomaan Nickin luotua häneen merkitsevän katseen, ”Nick on hyvin – pelottava ja – öh –”

”Hah!” sir Patrickin pää huusi, ”lyön vetoa, että se pyysi sinua sanomaan tuon!”

”Pyytäisin huomiota, sillä on puheeni aika!” melkein päätön Nick sanoi kovalla äänellä, harppoi kohti puhujakoroketta ja kiipesi jääsiniseen valokeilaan.

”Hyvät autuaasti edesmenneet ylimykset, hyvät naiset ja herrat, minulla on suuri suru...”

Mutta kukaan ei kuullut paljon enempää. Sir Patrick ja muut päättömän jahdin osallistujat ryhtyivät saman tien pelaamaan pääkiekkoa ja kaikki tahtoivat katsella sitä. Melkein päätön Nick yritti turhaan kiinnittää yleisön huomion itseensä, ja antoi periksi kun sir Patrickin pää liisi sen ohitse hurjien suosionosoitusten saattamana.

Harrylla oli jo kova vilu, nälästä puhumattakaan.

”Minä en kestä tätä enää”, Ron marisi hampaat kalisten, kun orkesteri alkoi taas kirskuttaa ja kummitukset liihottivat takaisin tanssilattialle.

”Lähdetään pois”, Harry myöntyi.

He liikkuivat takaperin kohti ovea, nyökytellen ja hy-

myillen kaikille, jotka sattuiivat katsomaan heihin päin. Koh- ta he jo kiiruhtivat mustin kynttilöin valaistua käytävää tyr- mistä pois.

”Ehkei jälkiruokaa ole vielä syöty loppuun”, Ron sanoi toiveikkaasti kulkiessaan etunenässä kohti eteisaulaan vieviä portaita.

Ja silloin Harry kuuli sen.

”...revin... raatelen... tapan...”

Se oli sama kylmä, murhanhimoinen ääni, jonka hän oli kuullut Lockhartin työhuoneessa.

Hän kompasteli, pysähtyi, tukeutui kiviseinään ja hörästi korviaan, tiiraili ympärilleen, tähyili silmät sirrissä joka suuntaan hämärässä käytävässä.

”Harry, mitä sinä –”

”Se on taas se ääni – olkaa hetki hiljaa.”

”... kova nälkä... kauan aikaa...”

”Kuunnelkaa!” Harry käski, ja Ron ja Hermione jähmet- tyivät ja katselivat Harrya.

”...tapan... aika tappaa...”

Ääni heikkeni. Harry oli varma, että se liikkui pois päin – ylöspäin. Hän tuijotti tummaa kattoa pelon ja jännityksen sekaisin tuntein – miten se saattoi liikkua ylöspäin? Oliko se aave, jolle kiviseinillä ei ollut merkitystä?

”Tätä tietä”, hän huudahti, pinkaisi juoksuun ja harppoi portaat ylös eteishalliin. Siellä oli turha yrittääkään kuulla mitään, sillä suuresta salista kaikui kurpitsakestien puheen- sorina. Harry kipitti marmoriportaat ylös toiseen kerrok- seen ja Ron ja Hermione tulla kopistelivat hänen perässään.

”Harry, mitä me –”

”SHH!”

Harry hörsti taas korviaan. Jostain kaukaa, katosta yläpuoleltaan, hän kuuli yhä heikkenevän äänen: "...*baistan veren... HAISTAN VEREN!*"

Hänen vatsassaan nuljahti. "Se tappaa jonkun!" hän huusi ja lainkaan välittämättä Ronin ja Hermionen hämmentyneistä ilmeistä loikki seuraavan porrasvälin ylös kolme rappua kerrallaan ja yritti samalla kuunnella jyskivien askelensa äänen yli.

Harry viiletti ympäri koko kolmannen kerroksen ja Ron ja Hermione tulivat huohottaen perässä. Harry pysähtyi vasta kun oli kääntynyt nurkan taakse viimeiseen autioon käytävään.

"Mitä kummaa se oikein oli, Harry?" Ron sanoi pyyhkiessään hikeä kasvoistaan. "Minä en kuullut mitään."

Mutta Hermione haukkoi äkkiä henkeään ja osoitti käytävälle heidän eteensä.

"Katsokaa!"

Vastapäisessä seinässä oli jotain kiiltävää. He lähestyivät sitä hitaasti, tihrusivat pimeään. Seinään kahden ikkunan väliin oli töherretty jotain jalan korkuisin kirjaimin maalilla, joka himersi lepattavien soihtujen luomassa valossa.

SALAISUUKSIEN KAMMIO ON AVATTU. VAROKAA, PERILLISEN VIHOLLISET.

"Mikä tuo on – tuo mikä roikkuu sen alapuolella?" Ron sanoi hieman tärisevällä äänellä.

Kun he hiipivät lähemmäs, Harry oli liukastua nurin: lattialla oli iso vesilammikko. Ron ja Hermione saivat hänestä kiinni, ja he hiipivät lähemmäs seinäkirjoitusta katse tiukasti

iskostettuna tummaan varjoon sen alapuolella. Kaikki kolme tajusivat yhtä aikaa, mikä se oli, ja kavahtivat taemmas niin että vesi roiskui.

Vahtimestarin Norriskä-kissa riippui hännästään soihdunjalassa. Se oli jäykkä kuin lankku ja sen silmät tuijottivat laajenneina tyhjään.

Hetkeen kukaan ei hievahtanutkaan. Sitten Ron sanoi: "Häivytään täältä."

"Eikö meidän pidä yrittää auttaa..." Harry aloitti neuvottomana.

"Usko minua", Ron sanoi. "Parempi ettei meitä löydetä täältä."

Mutta se oli jo myöhäistä. Etäällä jyrisevää ukkosta muistuttava kumu kertoi kurpitsajuhlien päättyneen. Kummastakin päästä käytävää kantautui satojen portaita kiipeävien askelten ääni ja hyvinsyöneiden ihmisten iloinen ja kovaääninen puheensorina. Siinä samassa oppilaita alkoi jo virrata käytävään sen kummastakin päästä.

Rupattelu, hyörinä ja askelten kopina loppuivat kuin seinään, kun etumaiset tulijat äkkäsivät roikkuvan kissan. Harry, Ron ja Hermione seisoivat yksin keskellä käytävää, kun hiljaisuus laskeutui oppilaiden keskuuteen ja kaikki tungeksivat katsomaan kaameaa näkyä.

Sitten huuto rikkoi hiljaisuuden.

"Varokaa, perillisen viholliset! Teidän vuoronne seuraavaksi, kuraveriset!"

Se oli Draco Malfoy. Hän oli työntynyt tungoksen kärkeen, hänen kylmät silmänsä leimusivat ja hänen tavallisesti verettömät kasvonsa punoittivat, kun hän virnisti nähdessään seinällä liikkumattomana roikkuvan kissan.

– Ybdeksäs luku –

SEINÄKIRJOITUS

”Mitä täällä tapahtuu? Mitä on tekeillä?”

Argus Voro raivasi tiensä tungoksen läpi epäilemättä Malfoyn huudon houkuttelema. Sitten hän näki Norriskan ja perääntyi kauhuissaan kädet kasvoilla.

”Minun kissani! Minun kissani! Mitä Norriskalle on tehty?” hän ulisi.

”Te!” hän parahti. ”Te! Te olette murhanneet minun kissani! Te tapoitte sen! Minä tapan teidät! Minä –”

”Argus!”

Dumbledore oli saapunut tapahtumapaikalle perässään joukko muita opettajia. Hän paineli muitta mutkitta Harryn, Ronin ja Hermionen ohi ja irrotti Norriskan soihdunjälästä.

”Tule minun mukaani, Argus”, hän sanoi Vorolle, ”samoin te, Harry, Ron ja Hermione.”

Lockhart astui innokkaana edemmäs.

”Minun huoneeni on lähin, rehtori – tuossa yläkerrassa – olkaa hyvä ja...”

”Kiitos, Gilderoy”, Dumbledore sanoi.

Vaitonainen väkijoukko väistyi, jotta Dumbledore ja muut pääsivät sen läpi. Innostuneen ja tärkeän näköinen

Lockhart kiiruhti Dumbledoren kannoilla ja niin tekivät myös professorit McGarmiwa ja Kalkaros.

Kun he astuivat Lockhartin pimeään huoneeseen, seinillä kävi kova vilske ja Harry näki usean Lockhartin syöksähtävän kuvista piiloon papiljotit päässä. Aito Lockhart sytytti työpöytänsä kynttilät ja astui sivuun. Dumbledore laski Norriskan kiillotetulle pöydälle ja alkoi tutkia sitä. Harry, Ron ja Hermione vaihtoivat pingottuneita katseita ja vajosivat tarkkailemaan tilannetta tuoleista, jotka jäivät kynttilöiden luoman valon ulkopuolelle.

Dumbledoren kookkaan konkanokan pää oli tuskin tuuman päässä Norriskan turkista. Hän tutki kissaa huolellisesti puolikuulasiensa läpi ja tökki ja sorkki sitä hellästi pitkillä sormillaan. Professori McGarmiwa oli kumartunut lähes yhtä lähelle ja hänen silmänsä olivat pelkät viirut. Kalkaros seiso i heidän takanaan puolittain varjossa ja kasvoiltaan hyvin omituinen ilme: aivan kuin hän olisi kovasti pidätellyt hymyä. Ja Lockhart hääl yi kaikkialla ja teki ehdotuksia.

”Kiros sen taatusti tappoi – todennäköisesti muodonmuuttajan tuskitus. Minä olen nähnyt sen useita kertoja, todella sääli etten sattunut paikalle. Minä osaan juuri sen vastakirouksen, jolla kissa olisi pelastettu.”

Lockhartin jaaritusta säästi Voron kuiva, riipaiseva volloitus. Hän oli lyyhistynyt tuoliin pöydän ääreen, mutta ei pysynyt katsomaan Norriskaa vaan hautasi kasvot käsiinsä. Niin paljon kuin Harry inhosikin Voroa, hän ei voinut olla säälimättä tätä pikkuisen, vaikka paljon enemmän hän kyllä sääli itseään. Jos Dumbledore uskoisi Voroa, Harry erotettaisiin taatusti koulusta.

Dumbledore mutisi nyt jotain omituista matalalla äänellä ja naputteli Norriskaa taikasauvallaan, mutta mitään ei tapahtunut: kissa näytti edelleen vastikään täytetyltä.

”... minä muistan erään hyvin samantyyppisen tapauksen Ouagadougousta”, Lockhart sanoi, ”hyökkäysten sarja, koko tarina löytyy omaelämäkerrastani. Minä kykenin jakamaan kaupunkilaisille erilaisia onnenkaluja, jotka selvittivät tilanteen viipymättä.”

Seinillä riippuvat Lockhartin valokuvat nyökyttelivät myöntävästi Lockhartin puhuessa. Yhdelle oli unohtunut hiusverkko päähän.

Lopulta Dumbledore suoristi selkensä.

”Se ei ole kuollut, Argus”, hän sanoi lempeästi.

Lockhart laski juuri ääneen, montako murhaa hän oli esittänyt, mutta nyt hän vaikenä kesken kaiken.

”Ei ole kuollut?” Voro nyyhkytti ja katsoi sormiensa lomasta Norriskaa. ”Mutta miksi se on – noin jäykkä ja jähmeä?”

”Se on kangistettu”, Dumbledore sanoi. (”AH! Sitä arvelinkin!” Lockhart totesi.) ”Mutta miten, sitä en tiedä...”

”Kysy tuolta!” Voro ulvaisi ja käänsi laukukat ja kyynelten tahrinat kasvonsa Harryyn päin.

”Toisluokkalainen ei ole voinut tehdä sitä”, Dumbledore sanoi empimättä. ”Siihen on tarvittu erittäin edistynyttä pimeää taikuutta.”

”Tuo sen teki! Tuo sen teki!” Voro äyski roikkuva naama punaisena. ”Sinä näit, mitä hän kirjoitti seinään! Hän löysi – työhuoneestani – hän tietää että olen – olen –” Voron kasvot muuntuivat kammottavasti, ”hän tietää että olen surkki!” hän paukautti lopulta.

”Minä en koskenutkaan Norriskaan!” Harry sanoi kovalla äänellä kiusallisen tietoisena siitä, että kaikki katsoivat häntä, myös kaikki seinillä riippuvat Lockhartit. ”Enkä minä edes tiedä, mikä surkki on.”

”Pötyä!” Voro ärisi. ”Hän näki Pikalumo-kirjeeni!”

”Jos minä saisin puheenvuoron, rehtori”, Kalkaros sanoi varjoista ja Harryn pahat aavistukset syvenivät. Hän oli varma, ettei Kalkaros sanoisi mitään hänelle edullista.

”Potter ja hänen ystävänsä saattoivat vain olla väärässä paikassa väärään aikaan”, Kalkaros sanoi ja hento ivahymy nyrpisti hänen huuliaan ikään kuin hän olisi epäillyt asiaa, ”mutta meillä on tässä silti vakava tilanne. Miksi he ylipäättään olivat yläkerran käytävässä? Mikseivät he olleet kurpitsakesteillä?”

Harry, Ron ja Hermione ryhtyivät selostamaan kuolemapäiväjuhlia, ”... siellä oli satoja aaveita, ne kertovat kyllä, että me oltiin siellä.”

”Mutta miksi ette sieltä tultuanne liittyneet juhlaan?” kysyi Kalkaros mustat silmät kynttilänvalossa kiiluen. ”Miksi menitte yläkerran käytävään?”

Ron ja Hermione katsoivat Harrya.

”Koska – koska –”, Harry änkytti. Hänen sydämensä tykytti kamalan nopeasti ja hänestä tuntui, että kuulostaisi liian omituiselta, jos hän kertoisi että hänet johdatti käytävään tyhjästä kuulunut ääni, jota kukaan muu ei edes kuulut, ”koska meitä väsytti ja me oltiin menossa nukkumaan”, hän sanoi.

”Ilman ruokaako?” Kalkaros sanoi ja voitonriemuinen hymy karehti hänen kolhoilla kasvoillaan. ”Tuskinpa aaveet tarjosivat kutsuillaan ruokaa, joka soveltuu eläville ihmisille.”

"Meillä ei ollut nälkä", Ron sanoi kovalla äänellä, mutta hänen vatsansa kurisi mahtavasti.

Kalkaroksen häijy hymy leveni.

"Epäilen, rehtori, ettei Harry ole aivan rehellinen", hän sanoi. "Voisi olla hyvä ajatus evätä häneltä joitain oikeuksia, jotta hän kertoisi koko totuuden. Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että hänet tulisi poistaa Rohkelikon huispausjoukkueesta siihen asti kun hän suostuu kertomaan totuuden."

"Älä viitsi, Severus", professori McGarmiwa täräytti, "en näe mitään syytä estää poikaa pelaamasta huispausta. Tuota kissaa ei ole isketty luudanvarrella päähän. Mikään ei todista, että Harry olisi tehnyt jotain pahaa."

Dumbledore katsoi Harrya tutkivasti. Hänen tuikkiva sininen katseensa tuntui Harrysta kuin läpivalaisulta.

"Poika on syytön, kunnes toisin todistetaan, Severus", Dumbledore sanoi vakaasti.

Kalkaros oli raivoissaan. Samoin Voro.

"Minun kissani on kangistettu!" Voro karjui silmät pulistuen. "Minä tahdon tästä jollekulle rangaistuksen!"

"Kissa voidaan parantaa", Dumbledore selitti kärsivällisesti. "Matami Verso on vastikään saanut muutaman alruunan itämään. Kunhan ne ehtivät täysikasvuiseksi, valmistutan taikajuoman, joka virvoittaa Norriskan."

"Minä teen sen", Lockhart sekaantui asiaan. "Olen tehnyt sitä varmasti sata kertaa ja osaan kiehauttaa vahvistavan alruunaliemen vaikka unissani."

"Anteeksi nyt", Kalkaros totesi hyisesti, "mutta minä taidan olla tämän koulun juomamestari."

Syntyi hyvin kiusaantunut hiljaisuus.

”Saatte mennä”, Dumbledore sanoi Harrylle, Ronille ja Hermionelle.

He lähtivät niin vikkelaisti kuin pystyivät pyrähtämättä sentään juoksuun. Kun he olivat Lockhartin huoneen yläpuolisessa kerroksessa, he menivät tyhjään luokkahuoneeseen ja sulkiivat oven hiljaa perässään. Harry tiirasi ystäviensä kasvoja hämärässä.

”Olisiko minun teidän mielestänne pitänyt kertoa siitä äänestä, jonka kuulin?”

”Ei”, Ron sanoi epäröimättä. ”Ei ole hyvä kuulla ääniä, joita muut ei kuule, ei edes velhomaailmassa.”

Jokin Ronin äänensävyssä sai Harryn kysymään: ”Kai sinä uskot minua?”

”Tietysti”, Ron sanoi nopeasti. ”Mutta – myönnät kai että se on omituista?”

”Totta kai se on omituista”, Harry sanoi. ”Koko juttu on omituinen. Mitä se seinäkirjoitus oli olevinaan? *Kammio on avattu* – mitä se tarkoittaa?”

”Jotenkin se kuulostaa etäisesti tutulta”, Ron sanoi hitaasti. ”Minusta tuntuu, että joku on joskus kertonut minulle jostain salakammioista Tylypahkassa... saattoi olla Bill...”

”Entä mikä ihme on surkki?” Harry kysyi.

Hänen hämmästykseseen Ron tirskahti vaivaantuneesti.

”No – oikeastaan se ei ole hassua – muuten kuin Voron tapauksessa...” hän sanoi. ”Surkki on sellainen, joka on syntynyt velhoperheeseen, mutta jolla ei ole taikavoimia. Tavaltaan niin kuin jästisyntyisten velhojen vastakohta, mutta surkit ovat sangen harvinaisia. Jos Voro yrittää opetella taikuuksia Pikalumo-kurssilla, hän luultavasti on tosiaan surk-

ki. Se selittää paljon. Niin kuin sen, että hän vihaa oppilaita niin kovasti.” Ron hymyili tyytyväisenä. ”Hän on katkera.”

Kello helähti jossain.

”Keskiyö”, Harry sanoi. ”Meidän täytyy mennä nukkumaan ennen kuin Kalkaros ehtii tänne ja yrittää lavastaa meidät syyllisiksi taas johonkin.”

Muutamaan päivään koulussa ei muusta puhuttukaan kuin Norriskan kovasta kohtalosta. Voro piti aiheen tuoreena ja kaikkien mielessä kävelemällä edestakaisin siellä, missä kissan kimppuun oli hyökätty, kuin olisi odotellut että hyökkääjä tulee takaisin. Harry oli nähnyt hänen hinkkaavaan seinäkirjoitusta Joka Sotkun Taikaputsiksella, mutta tuloksetta: sanat kimmelsivät kivessä edelleen yhtä kirkkaina. Kun Voro ei vahtinut rikospaikkaa, hän hiiviskeli silmät punaisina käytävillä, syöksähteli pahaan aavistamattomien oppilaiden kimppuun ja yritti järjestää heille jälki-istuntoa sellaisista syistä kuin ”liian äänekkäs hengittäminen” tai ”onnellinen ilme”.

Ginny Weasleyta Norriskan kohtalo näytti vaivaavan kovasti. Ron kertoi, että Ginny oli kissaihmissiä.

”Mutta sinä et ehtinyt tutustua Norriskaan”, Ron yritti piristää häntä. ”Meidän on ihan totta parempi olla ilman sitä.” Ginnyn huuli tärisi. ”Ei Tylypahkassa usein tapahdu tällaista”, Ron lohdutti sisartaan. ”Se kahjo, joka sen teki, saadaan pian kiinni ja hän lentää koulusta alta aikayksikön. Toivon vain, että hän ehtii kangistaa Voron ennen kuin hänet erotetaan. Minä pilailin vain”, Ron lisäsi kiireesti, kun Ginny kalpeni.

Hyökkäyksellä oli vaikutuksensa myös Hermioneen. Oli

ihan tavallista, että Hermionelta meni paljon aikaa lukemiseen, mutta nyt hän ei juuri muuta tehnyt. Eivätkä sen paremmin Harry kuin Ronkaan saaneet häneltä järjellistä vastausta, kun kysyivät mitä hän puuhasi. Se selvisi heille vasta seuraavana keskiviikkona.

Kalkaros oli käsenyt Harryn jäämään taikajuomatonnin jälkeen kuuraamaan putkimatoja pulpeteista. Syötyään häthätää lounaan Harry meni yläkertaan, missä oli sopinut tapaavansa Ronin kirjastossa. Siellä hän näki yrttitiedon tunneilta tutun puuskupuhpojan Justin Finch-Fletchleyn tulevan käytävällä vastaan. Harry oli juuri avannut suunsa tervehtiäkseen, kun Justin äkkäsi hänet, teki äkkikäännöksen ja kipitti vastakkaiseen suuntaan.

Harry löysi Ronin kirjaston viimeisestä perukasta mittaamasta taikuuden historian läksyä. Professori Binns oli käsenyt kirjoittaa kolmen jalan mittaisen aineen aiheesta "Velhojen kokoontuminen keskiajan Euroopassa".

"Minä en käsitä tätä. Minulta puuttuu vielä kahdeksan tuumaa", Ron meuhkasi ja päästi irti pergamentistaan, joka karkasi takaisin rullalle, "ja Hermione on kirjoittanut neljä jalkaa seitsemän tuumaa pikkiriikkisellä käsialallaan."

"Missä hän on?" Harry kysyi, otti mittanauhan ja rullasi oman läksynsä auki.

"Jossain tuollapäin", Ron sanoi osoittaen hyllyjä, "etsimässä taas uutta kirjaa. Minusta tuntuu, että hän yrittää lukea kirjaston läpi ennen joulua."

Harry kertoi Ronille, että Justin Finch-Fletchley oli juossut häntä pakoon.

"Mitä sinä siitä piittaa, aika tomppeli hän minusta on", Ron sanoi kirjoittaen samalla ainettaan mahdollisimman

isolla käsialalla. ”Höpötti jotain roskaa Lockhartin suuruudesta.”

Hermione ilmaantui kirjahyllyjen takaa. Hän näytti ärtysiseltä ja suostui vihdoon ja viimein puhumaan Harryn ja Ronin kanssa.

”Kaikki kappaleet *Tylypahkan historiaa* ovat lainassa”, hän valitti istuutuessaan poikien viereen. ”Ja niihin on kahden viikon jono. Kunpa en olisi jättänyt omaani kotiin. Mutta kun se ei mahtunut matka-arkkuun kaikkien niiden Lockhartin kirjojen lisäksi.”

”Miksi sinä sitä kaipaat?” Harry kysyi.

”Samasta syystä kuin kaikki muutkin”, Hermione sanoi, ”lukeakseni salaisuuksien kammion tarinan.”

”Mikä se salaisuuksien kammio on?” Harry kysäisi.

”Siinäpä se. Minä en muista”, Hermione sanoi huultaan purren. ”Enkä löydä tarinaa mistään muualta.”

”Hermione, saanko lukea aineesi?” Ron pyysi epätoivoissaan katsottuaan kelloa.

”Et saa”, Hermione kivahti äkkiä ankarana. ”Sinulla on ollut kymmenen päivää aikaa kirjoittaa oma.”

”Minulta puuttuu enää kaksi tuumaa, anna nyt.”

Kello soi. Ron ja Hermione nahistelivat koko matkan taikuuden historian tunneille.

Taikuuden historia oli lukujärjestyksen pitkäveteisin aine. Professori Binns, joka opetti sitä, oli heidän ainoa aaveopettajansa, eikä tunneilla tapahtunut koskaan mitään sen mielenkiintoisempaa kuin että opettaja saapui joskus luokkaan liitutaulun läpi. Binns oli ikivanha ja kurttuinen ja moni väitti, ettei se ollut edes huomannut kuolleenensa. Eräänä päivänä se vain oli lähtenyt opettamaan ja jättänyt ruu-

miinsa nojatuoliin opettajainhuoneen takkatulen eteen – sen päiväjärjestys ei ollut siitä pitäen hitustakaan muuttunut.

Tämäkin tunti oli yhtä tylsä kuin kaikki muut. Professori Binns avasi muistiinpanonsa ja alkoi lukea niitä yksitoikkoisella äänellä kuin vanha pölynimuri, ja kohta olivat melkein kaikki vaipuneet syvään horrokseen, josta he havahtuivat vain aika ajoin kirjoittamaan muistiin jonkin nimen tai vuosiluvun ja nukahtivat sitten takaisin. Binns oli puhunut puolisen tuntia, kun tapahtui jotain mitä ei ollut koskaan ennen tapahtunut. Joku viittasi.

Professori Binns kohotti katseensa kesken pitkäväteistä luentoa vuoden 1289 kansainvälisestä noitasapatista ja hämmästyí.

”Neiti – öh –?”

”Hermione Granger. Ajattelin vain, että voisitko kertoa meille salaisuuksien kammioista”, Hermione sanoi kirkkaalla äänellä.

Dean Thomas, joka oli istunut leuka loksahaneena ja ikkunasta ulos tuijottaen, hätkähti hereille transsistaan, Lavender Brownin pää kohosi käsivarsien varasta ja Nevillen kyynärpää luiskahti pöydältä.

Professori Binns räpytteli silmiään.

”Minä opetan taikuuden historiaa”, se sanoi kuivakalla, hinkuvalla äänellään. ”Minä olen tekemisissä tosiasioden kanssa, neiti Granger, en myyttien ja tarujen.” Se ryki hiljaisella äänellä, joka toi mieleen liidun katkeamisen, ja jatkoi: ”Saman vuoden syyskuussa sardinialaisten taikurien alako- mitea...”

Se änkytti ja vaikení. Hermionen käsi huitoi taas ilmaa.

”Neiti Grant?”

”Eikö taruilla ole kuitenkin lähtökohtansa todellisuudessa?”

Professori Binns katsoi Hermionea niin ällistyneenä, että Harry oli varma ettei kukaan oppilas ollut koskaan aikaisemmin keskeyttänyt sitä – elävänä tai kuolleena.

”Tuota noin”, professori Binns sanoi hitaasti. ”Kyllä, niin voisi kai väittää.” Se tähyili Hermionea aivan kuin ei olisi koskaan ennen kunnolla nähnyt oppilasta. ”Tämä taru kuitenkin, josta nyt on puhe, on niin uskomatonta, niin älytöntä satua...”

Mutta koko luokka tarrasi nyt professori Binnsin jokaiseen sanaan. Se katsoi sumein silmin heitä kaikkia, ja joka ainoat kasvot olivat kääntyneet siihen päin. Harry huomasi, että Binns oli sangen otettu niin tavattomasta kiinnostuksesta.

”Nojaa, hyvä on”, Binns sanoi hitaasti. ”Hetkinen nyt... salaisuuksien kammio...”

”Tehän tietysti tiedätte, että Tylypahkan perustivat yli tuhat vuotta sitten – täsmällistä päivämäärää emme tiedä – neljä aikansa suurinta noitaa ja velhoa. Koulun neljä tupaa ovat saaneet nimensä heidän mukaansa: Godric Rohkelikko, Helga Puuskupuh, Rowena Korpinkynsi ja Salazar Luihuinen. He rakensivat tämän linnan yhdessä kauas jästien uteliailta katseilta, sillä siihen aikaan tavalliset ihmiset pelkäsivät taikuutta. Noitia ja velhoja vainottiin laajalti.”

Professori Binns piti tauon, katseli sumeilla silmillään ympäri luokkaa ja jatkoi: ”Muutaman vuoden perustajat työskentelivät sulassa sovussa, etsivät nuoria, jotka osoittivat kykyä taikomiseen, ja kutsuivat heitä linnaan koulutettaviksi. Mutta sitten heidän välilleen syntyi erimielisyyksiä. Luihui-

sen ja muiden välille repesi kasvava juopa. Luihuinen olisi halunnut valita Tylypahkaan hyväksyttävät oppilaat tiukemalla seulalla. Hänen mielestään taikuuksien oppiminen olisi tullut pitää taikaperheiden yksinoikeutena. Hän ei halunnut ottaa oppilaita jästiperheistä, sillä hänen mielestään he olivat epäluotettavia. Vähän ajan kuluttua aiheesta syntyi vakava riita Luihuisen ja Rohkelikon välille, ja Luihuinen poistui koulusta.”

Professori Binns piti taas tauon, puristi huulet yhteen ja näytti vanhalta ryppyiseltä kilpikonnalta.

”Tämän verran tietoa saamme luotettavista historiallisista lähteistä”, hän sanoi, ”mutta nämä aidot tosiseikat ovat hämärtyneet, kun on ruvettu kertomaan mielikuvituksellista tarua salaisuuksien kammion. Tarinan mukaan Luihuinen rakennutti linnaan salaisen kammion, josta muut perustajat eivät tieneet mitään.

”Edelleen tarinan mukaan Luihuinen sinetöi salaisuuksien kammion kiinni, jottei kukaan saisi sitä auki ennen kuin kouluun saapuisi hänen oma aito perillisensä. Vain hänen perillisensä voisi avata salaisuuksien kammion sinetin, vapauttaa kauhut sen sisältä ja puhdistaa niiden avulla koulusta kaikki ne, jotka eivät ole kyllin arvokkaita opiskelemaan taikuuksia.”

Luokassa oli hiljaista, kun Binns oli kertonut tarinan loppuun, mutta se ei ollut samaa uneliasta hiljaisuutta kuin yleensä Binnsin oppitunneilla. Tilanne oli vaivaantunut, kun kaikki katsoivat edelleen Binnsiä ja toivoivat, että tämä jatkaisi. Professori Binns näytti aika ärsyyntyneeltä.

”Koko juttuhan on tietysti silkkaa palturia”, hän sanoi. ”Merkkejä sellaisen kammion olemassaolosta on totta kai

etsitty koulusta monta kertaa mitä oppineimpien noitien ja velhojen voimin. Kammiota ei ole. Tämä on pelkkä tarina hyväuskoisimpien pelottelemiseksi.”

Hermionen käsi kohosi taas ylös.

”Mitä mahtavat tarkoittaa kauhut kammion sisässä?”

”Uskotaan, että siellä on jonkinlainen hirviö, jota ai-noastaan Luihuisen perillinen kykenee hallitsemaan”, professori Binns sanoi kuivalla, kimakalla äänellään.

Oppilaat vaihtoivat hermostuneita katseita.

”Minähän sanoin, ettei sellaista ole olemassakaan”, professori Binns sanoi selatessaan muistiinpanojaan. ”Kammiota ei ole eikä hirviötä.”

”Niin mutta”, Seamus Finnigan sanoi, ”jos kammion saa auki vain Luihuisen aito perillinen, kukaan muu ei voi löytää sitä, eikö niin?”

”Höpsistä, O’Flaherty”, professori Binns sanoi ärsyyntyneeseen sävyyn, ”jos yksikään Tylypahkan tähänastisista rehtoreista ei ole löytänyt sitä...”

”Niin mutta”, puuttui puheeseen Parvati Patil, ”sen avaamiseen tarvitaan todennäköisesti pimeää taikuutta...”

”Se, että tietty velho ei käytä pimeyden taikoja, ei suinkaan tarkoita, ettei hän osaisi niitä käyttää, neiti Pennyfeather”, professori Binns kivahti. ”Toistan, että jos Dumbledoren kaltaiset –”

”Mutta ehkä täytyy olla sukua Luihuiselle, joten Dumbledore ei voi...” Dean Thomas aloitti, mutta professori Binns oli saanut kyllikseen.

”Tämä saa riittää”, hän sanoi terävästi. ”Se on myytti! Sitä ei ole! Siitä, että Luihuinen olisi rakentanut joskus edes salaisen luutakaapin, ei ole ensimmäistäkään todistetta! Ka-

dun, että kerroin teille niin hölmön tarinan! Palaamme nyt, jos sallitte, historiaan, vankkoihin, uskottaviin ja todistettaviin tosiseikkoihin!”

Ja viiden minuutin kuluttua koko luokka oli vajonnut taas tylsyyteen.

”Minä olen aina tiennyt, että Salazar Luihuinen oli kieroutunut mielipuoli”, Ron sanoi Harrylle ja Hermionelle, kun he kiiruhtivat kuhisevien käytävien läpi ehtiäkseen tunnin jälkeen viedä laukkunsa pois ennen päivällistä. ”Mutta en tiennyt, että juuri hän aloitti tämän puhdasverisyysjutun. Minä en suostuisi hänen tupaansa maksustakaan. Ihan totta, jos lajitteluhattu olisi yrittänyt panna minut Luihuiseen, olisin lähtenyt seuraavalla junalla takaisin kotiin.”

Hermione nyökytti kiihkeästi, mutta Harry ei sanonut mitään. Hänen vatsassaan väänsi inhottavasti.

Harry ei ollut kertonut Ronille ja Hermionelle, että lajitteluhattu oli vakavissaan harkinnut, panisiko hänet Luihuiseen. Hän muisti kuin eilisen päivän sen pienen äänen, joka puhui hänen korvaansa, kun hän edellisenä vuonna pani hatun päähänsä.

”Sinusta voi tulla jotain suurta, kuule, sinulla on ainekset päässäsi, ja Luihuisesta saisit paljon apua matkallasi suuruuteen, siitä ei ole epäilystäkään...”

Mutta Harry oli ehtinyt kuulla Luihuisen tuvan maineesta tuottaa pimeyden velhoja ja ajatteli epätoivoissaan: ”Ei Luihuiseen!” ja lopulta hattu sanoi: *”No, jos olet varma – ole sitten ROHKELIKKO.”*

Kun he etenivät tuoppien tungoksessa, Colin Creevey tuli vastaan.

”Heippa, Harry!”

”No hei, Colin”, Harry vastasi konemaisesti.

”Harry – Harry – yksi meidän luokan poika väittää, että sinä olet –”

Mutta Colin oli niin pieni, ettei pystynyt vastustamaan ihmisjoukkoa, joka työnsi häntä suureen saliin. Harry kuuli hänen vinkaisevan: ”Nähdään, Harry!” ja äkkiä hän oli kadonnut.

”Mitä joku hänen luokkalaisensa poika väittää sinusta?” Hermione jäi miettimään.

”Varmaankin että minä olen Luihuisen perillinen”, Harry sanoi ja hänen vatsaansa kouristi taas, kun hän yhtäkkiä muisti miten Justin Finch-Fletchley oli paennut häntä aiemmin päivällä.

”Täköläiset uskovat mitä tahansa”, Ron sanoi inhoten.

Ruuhka hellitti ja he pääsivät kapuamaan portaat vaikeuksitta ylös.

”Uskotko sinä, että salaisuuksien kammio on oikeasti olemassa?” Ron kysyi Hermionelta.

”En tiedä”, Hermione sanoi otsa rypyssä. ”Dumbledore ei pystynyt parantamaan Norriskaa. Siksi epäilen että se, mikä hyökkäsi sen kimppuun, ei ehkä ollut – tuota noin – ihminen.”

Hermionen puhuessa he kääntyivät kulmasta ja huomasivat olevansa juuri sen käytävän päässä, missä hyökkäys oli tapahtunut. He pysähtyivät katselemaan ympärilleen. Tapahtumapaikalla oli kaikki ennallaan paitsi ettei soihdunjalasta roikkunut jäykkää kissaa ja tyhjä tuoli oli tuotu sen seinän eteen, jossa oli kirjoitus ”Kammio on avattu”.

”Tuossa Voro istuksii vahtimassa”, Ron mumisi.

He katsoivat toisiinsa. Käytävä oli autio.

”Ei se voi haitata, jos me vähän kolutaan”, Harry sanoi, pudotti laukkunsa ja laskeutui nelinkontin etsimään johtolankoja.

”Palojälkiä!” hän sanoi. ”Tuossa – ja tuossa –”

”Tule katsomaan tätä!” Hermione sanoi. ”Hassua...”

Harry nousi ylös ja meni sen ikkunan luo, joka oli seinäkirjoituksen vieressä. Hermione osoitti ikkunan ylintä ruutua, jossa kipitteli parisenkymmentä hämähäkkiä näköjään ponnistellen päästäkseen ikkunassa olevan pienen halkeaman läpi. Pitkä hopeanhohtoinen lanka riippui kuin köysi ja näytti kuin hämähäkit olisivat kiivenneet sitä pitkin kovassa kiireessä päästäkseen ulos.

”Oletko koskaan nähnyt hämähäkkien käyttäytyvän noin?” Hermione sanoi ihmeissään.

”En”, Harry sanoi, ”oletko sinä, Ron? Ron?”

Hän katsoi olkansa yli. Ron seisoi kauempana ja näytti kamppailevan, ettei pinkkaisi juoksuun.

”Mitä nyt?” Harry kysyi.

”Minä – en – pidä – hämähäkeistä”, Ron sanoi pingotuneesti.

”Sitä minä en tiennyt”, Hermione sanoi ja katsoi kummissaan Ronia. ”Sinähän olet käyttänyt hämähäkkejä taikajuomiin vaikka miten monta kertaa.”

”Eivät ne kuolleina häiritse”, Ron sanoi ja katseli visusti kaikkialle muualle paitsi ikkunaan. ”En vain halua, että ne liikkuvat.”

Hermione tirskahti.

”Se ei ole hauskaa”, Ron sanoi kiivaasti. ”Jos sinun on pakko saada tietää, niin olin kolmevuotias, kun Fred muutti

minun... nalleni isoksi likaiseksi hämähäkiksi vain siksi että minä olin rikkonut hänen luudanvartensa. Et itsekään tykkäisi hämähäkeistä, jos olisit pitänyt nallea sylissä ja yhtäkkiä sille olisi tullut liikaa jalkoja ja...”

Hän vaikenä ja häntä puistatti. Hermione yritti selvästi edelleen pidätellä naurua. Harrysta tuntui, että se aihe oli viisainta jättää sillä erää, ja hän sanoi: ”Muistatteko sen veden silloin lattialla? Mistä se oli tullut? Joku on mopannut sen pois.”

”Se oli suunnilleen tässä”, Ron sanoi ja toipui sen veran, että saattoi kävellä pari askelta Voron tuolin ohi ja osoittaa: ”Tasoissa tämän oven kanssa.”

Hän ojensi kätensä messinkiseen ovenkahvaan, mutta vetäisi sen sitten äkisti pois kuin tulesta.

”Mikä hätänä?” Harry kysyi.

”Ei sinne voi mennä”, Ron töksäytti, ”se on tyttöjen vessa.”

”Äh, Ron, ei siellä ole ketään”, Hermione sanoi nousuaan ylös ja käveltyään Ronin viereen. ”Se on murjottavan Myrtin vessa. Tulkaa, mennään katsomaan.”

Ja välittämättä isosta ”Epäkunnossa”-kylistä hän avasi oven.

Harry ei ollut koskaan elämässään astunut synkempään, masentavampaan vessaan. Ison halkeilleen ja tahraisen peilin alla oli rivi lohkeilleita kivisiä pesuaitaita. Lattia oli kostea ja heijasti himmeää valoa muutamasta kynttilänysästä, jotka paloivat jaloissaan. Vessankoppien puiset ovet hilseilivät ja olivat naarmuilla ja yksi repsotti irti saranoilta.

Hermione painoi sormen huulilleen ja käveli kohti vii-

meistä koppia. Kun hän tuli sen luo, hän sanoi: "Hei, Myrtti, mitä kuuluu?"

Harry ja Ron menivät katsomaan. Murjottava Myrtti leijui pytyn vesisäiliön yllä ja puristi näppylää poskestaan.

"Tämä on tyttöjen vessa", se sanoi ja silmäili epäluuloisesti Ronia ja Harrya. "Nuo eivät ole tyttöjä."

"Eivät", Hermione myönsi, "minä vain halusin näyttää heille, miten – öh – mukavaa täällä on."

Hän viittasi epämääräisesti likaisen peilin ja kostean lattian suuntaan.

"Kysy, näkikö se mitään", Harry sanoi Hermionelle liikuttaen ääneti huuliaan.

"Mitä te kuiskitte?" Myrtti kysyi ja tuijotti Harrya.

"Ei mitään", Harry sanoi vikkellästi. "Me haluttiin kysyä..."

"Kunpa ihmiset lakkaisivat puhumasta minun selkäni takana!" Myrtti sanoi itkuisella äänellä. "Minulla nimittäin on tunteet, vaikka olenkin kuollut."

"Kukaan ei halua pahoittaa mieltäsi, Myrtti", Hermione sanoi. "Harry vain..."

"Vai ei kukaan halua pahoittaa mieltäni! Hyvä vitsi!" Myrtti ulvahti. "Minun elämäni oli täällä pelkkää surkeutta, ja nyt ihmiset tulevat ja pilaavat kuolemanikin!"

"Me vain haluttiin kysyä, että oletko nähnyt viime aikoina jotain omituista", Hermione sanoi nopeasti, "koska yhden kissan kimppuun hyökättiin aivan sinun ovesi edessä kurpitsajuhlan iltana."

"Näitkö sinä ketään täällä silloin?" Harry sanoi.

"En kiinnittänyt huomiota", Myrtti sanoi teatraalisesti. "Riesu kiusasi minua niin, että tulin tänne ja yritin tappaa

itseni. Sitten minä tietysti muistin, että olen – olen –”

”Jo kuollut”, Ron auttoi.

Myrtti niiskautti murheellisesti, kohosi ilmaan, kääntyi ympäri, sukelsi pää edellä vessanpyttyyn roiskauttaen vettä heidän päälleen ja katosi näkyvistä. Tukahtuneista nyyhkytyksistä päätellen hän oli jäänyt lepäämään putken mutkaan.

Harry ja Ron seisoivat suut ammollaan, mutta Hermione kohautti väsyneesti olkiaan ja sanoi: ”Se oli ihan totta melkeinpä hilpeää Myrttiä. Tulkaa, lähdetään.”

Harry ehti tuskin sulkea oven ja jättää Myrтин kurlauksilta kuulostavat nyyhkytykset sen taakse, kun kova huuto sai heidät kaikki hätkähtämään.

”RON!”

Percy Weasley oli pysähtynyt portaiden päähän. Valvojaoppilaan merkki kiilsii ja Percyn kasvoilla oli hirvittävän järkyttynyt ilme.

”Se on tyttöjen vessa!” hän henkäisi. ”Mitä te oikein touhuate?”

”Kunhan käytiin katsomassa”, Ron sanoi muina miehinä. ”Etsittiin nimittäin johtolankoja.”

Percy puhisi niin että Harryn mieleen tuli väkisinkin Weasleyn perheen äiti.

”Painukaa – pois – täältä”, Percy komensi ja lähti harppomaan heitä kohti ja patistamaan heitä käsiään läiskien liikkeelle. ”Ettekö yhtään välitä, miltä tuollainen näyttää? Tulette nyt tänne silloin kun kaikki muut on päivällisellä.”

”Miksi täällä ei saisi olla?” Ron hikeentyi, pysähtyi niille sijoilleen ja mulkoili Percyä. ”Me ei kuule koskettukaan siihen kattiin!”

”Sitä minä sanoin Ginnyllekin”, Percy tiuskaisi hurjana, ”mutta hän taitaa edelleen kuvitella, että teidät erotetaan koulusta. Minä en ole koskaan nähnyt häntä niin järkyttyneenä, hän vain parkuu lohduttomasti. Te voisitte ajatella vähän häntä. Kaikki ensiluokkalaiset ovat kerta kaikkiaan kuohuksissaan tästä jutusta.”

”Itse et välitä Ginnystä”, Ron sanoi korvat punoittaen. ”Sinä pelkää vain, että me sotketaan sinun mahdollisuutesi olla koulun ykköspoika.”

”Viisi pistettä pois Rohkelikolta!” Percy sanoi piukeasti ja näpräsi valvojaoppiaan merkkiään. ”Ja toivottavasti te opitte tästä! Salapoliisin työt saavat luvan loppua tähän tai minä kirjoitan äidille!”

Ja hän lampsi matkoihinsa niska yhtä punaisena kuin Ronin korvat.

Sinä iltana Harry, Ron ja Hermione valitsivat oleskeluhuoneessa istuinpaikat mahdollisimman kaukana Percystä. Ron oli edelleen kamalan pahalla tuulella ja tuhuri koko ajan loit-suläksyään. Kun hän kurkotti hajamielisesti taikasauvaansa poistaakseen tuhrut, sauva sytytti pergamentin liekkeihin. Ron kävi melkein yhtä kuumana kuin läksypaperinsa ja läimäytti *Loitsujen käsikirja II:n* kiinni. Harryn hämmästykseksi Hermione teki samoin.

”Kuka se siis voi olla?” Hermione sanoi hiljaisella äänellä kuin jatkaen keskustelua, jota oli juuri käyty. ”Kuka tahtoisi surkit ja jästit pois Tylypahkasta?”

”Täytyy miettiä”, Ron sanoi muka ymmällään. ”Kukakohan sellainen me tunnetaan, kenen mielestä jästisyntyiset ovat pohjasakkaa?”

Ron katsoi Hermionea. Hermione katsoi takaisin, mutta ei vakuuttuneena.

”Jos puhut Malfoysta...”

”Tietysti puhun!” Ron sanoi. ”Kuulithan itsekin: *’Teidän vuoronne on seuraavaksi, kuraveriset!’* Älä viitsi, eihän sinun tarvitse kuin katsoa hänen rumaa rotannaamaansa, niin tiedät että hän se on.”

”Malfoyko Luihuisen perillinen?” Hermione sanoi epäileväisesti.

”Ajattele hänen perhettään”, Harry sanoi ja pani hänkin kirjansa kiinni. ”Koko porukka on ollut Luihuisessa, ainahan hän sillä kerskuu. Voivat ihan hyvin olla Luihuisen sukua. Hänen isänsä on taatusti kyllin paha.”

”Salaisuuksien kammion avain on voinut olla heillä vuosisatoja!” Ron sanoi. ”Ovat antaneet sen perintönä isältä pojalle.”

”No jaa”, Hermione sanoi varovaisesti, ”kaipa se on mahdollista.”

”Mutta miten me todistetaan se?” Harry sanoi synkkänä.

”Siihen saattaa olla keino”, Hermione sanoi hitaasti, madaltaen ääntään vielä hiukan ja vilkaisten huoneen toisella puolella istuvaa Percyä. ”Helppoa se ei tietenkään ole. Vaan vaarallista, erittäin vaarallista. Me joudutaan rikkomaan suunnilleen viittäkymmentä koulun sääntöä, luulisin.”

”Jos ehkä joskus kuukauden kuluttua vaikka mielesi tekee selittää, kerrothan meillekin?” Ron sanoi ärtyneenä.

”Hyvä on”, Hermione sanoi kylmästi. ”Meidän täytyy päästä Luihuisen oleskeluhuoneeseen ja kysyä Malfoylta muutama kysymys ilman että hän tajuaa, kuka niitä kyselee.”

”Mutta sehän on mahdotonta”, Harry sanoi ja Ron nauri.

”Eikä ole”, Hermione totesi. ”Tarvitsemme vain tilkan monijuomaliientä.”

”Mitä se on?” Ron ja Harry kysyivät yhteen ääneen.

”Kalkaros mainitsi sen tunnilla pari viikkoa sitten.”

”Kuvitteletko sinä, ettei meillä ole taikajuomatunnilla parempaa tekemistä kuin kuunnella Kalkarosta?” Ron mutisi.

”Se muuttaa juojansa joksikin toiseksi. Ajatelkaapa! Me voitaisiin muuttua kolmeksi luihuiseksi. Kukaan ei tajuaisi, että me siinä ollaan. Malfoy kertoisi meille luultavasti mitä tahansa. Luultavasti hän kerskuu Luihuisen oleskeluhuoneessa tällä hetkelläkin. Me vain ei kuulla sitä.”

”Tämä monijuomajuttu kuulostaa minusta aika vaaralliselta”, Ron sanoi otsa kurtussa. ”Entä jos me jäädytään ikuisiksi ajoiksi kolmen luihuisen näköisiksi?”

”Sen vaikutus kuluu pikkuhiljaa pois”, Hermione sanoi ja huitaisi kärsimättömänä kädellään, ”mutta reseptin hankkiminen voi olla vaikeaa. Kalkaros sanoi, että se löytyy kirjasta nimeltä *Liemistä tenhoavimmat*, ja kirja on taatusti kirjastossa salaisten kirjojen osastolla.”

Salaisten kirjojen osastolta sai lainata kirjan vain yhdellä keinolla: täytyi olla opettajan allekirjoittama lupalappu.

”Vaikea keksiä, miksi me tahdottaisiin se kirja”, Ron sanoi, ”jos ei aiota kokeilla jotain taikajuomaa.”

”Minusta tuntuu”, Hermione sanoi, ”että meidän täytyy saada joku opettaja uskomaan, että meitä kiinnostaa siinä vain teoria. Muuten meillä ei ole mitään mahdollisuuksia.”

”Äh, älä viitsi, eihän kukaan opettaja mene tuollaiseen halpaan”, Ron sanoi. ”Täytyy olla todellinen paksupää...”

RIIVIÖRYHMY

Ilkiöiden kanssa sattuneen onnettoman välikohtauksen jälkeen professori Lockhart ei enää tuonut eläviä olentoja luokkahuoneeseen. Sen sijaan hän luki oppilaille pätkiä kirjoistaan ja joskus näytteli joitain hurjimpia kohtauksia. Tavallisesti hän valitsi Harryn avukseen noihin näytöksiin. Harry oli siihen mennessä joutunut jo esittämään yksinkertaista transilvaniaalaista kylänmiestä, jonka Lockhart paransi höpötyskirouksesta, päänsä kylmettänyttä lumimiestä ja vampyyria, jonka Lockhart lumosi syömään pelkkää salaattia.

Harry kiskottiin luokan eteen taas yhdellä pimeyden voimilta suojautumisen tunnilla, tällä kertaa esittämään ihmishäviötä. Jos hänellä ei olisi ollut erittäin hyvää syytä pitää Lockhart hyvällä tuulella, hän olisi kieltäytynyt kunniaa.

”Komea pitkä ulvaisu, Harry – juuri noin – ja sitten, jos voit uskoa, minä syöksyin – näin – ja iskin sen maahan – tällä tavalla – ja yhdellä kädellä onnistuin pitämään sen siinä – toisella kohotin taikasauvan sen kurkulle – sitten kokosin viimeisetkin voimanrippeeni ja lausuin erittäin mutkikkaan ihmistysloitsun – siltä pääsi surkea voihkaisu – anna mennä, Harry – korkeammalta – hyvä – sen turkki katosi – tora-

hampaat kutistuivat – ja se muuttui taas ihmiseksi. Yksinkertaista mutta tehokasta – ja taas yksi kylä muistaa minut ikuisesti sankarina, joka vapautti asukkaat ihmissuden kuu-kausittaisista hyökkäyksistä.”

Kello soi ja Lockhart nousi seisomaan.

”Läksyksi: laatikaa runo siitä, miten minä voitin Wagga Wagga -ihmissuden! Parhaalle on luvassa omistuskirjoituksella varustettu kirjani *Maaginen minä!*”

Luokka alkoi tyhjentyä. Harry meni paikalleen luokan perälle, missä Ron ja Hermione odottivat häntä.

”Valmista?” Harry mutisi.

”Odotetaan, että muut lähtevät ensin”, Hermione sanoi hermostuneena. ”No nyt.”

Hermione lähestyi Lockhartin opettajanpöytää paperilappunen tiukasti kädessään ja Harry ja Ron aivan kintereillä.

”Hmm... professori Lockhart?” Hermione sopersi. ”Minä haluan... lainata tämän kirjan kirjastosta. Taustalukemiseksi vain.” Hän ojensi paperilappusen hiukan tärisevin käsin. ”Mutta kun se on salaisten kirjojen osastolla, niin tarvitsen opettajan allekirjoittaman lupalapun. Olen varma, että voisin tämän kirjan avulla ymmärtää paremmin ne jutut hidasvaikutteisista myrkyistä *Patikkaretkessä pahan hengen kanssa.*”

”Ah! *Patikkaretki pahan hengen kanssa!*” Lockhart ilahtui ja otti Hermionen ojentaman lappusen leveästi hymyillen. ”Kenties aivan lempikirjani. Pidätkö sinä siitä?”

”Oikein kovasti”, Hermione tuumasi. ”Oli kamalan ove-laa pyydystä se viimeinen teesiivilällä.”

”No, tuskinpa kukaan panee pahakseen, jos vähän autan

vuoden parasta oppilasta”, Lockhart sanoi lämpimästi ja kaivoi esiin jättikokoisen riikinkukonsulkakynän. ”Aivan, kaunis kynähän tämä on”, hän sanoi tulkittuaan väärin Ronin inhoavan ilmeen. ”Säästelen tätä yleensä vain omistuskirjoitusten jakamiseen.”

Hän allekirjoitti lupalapun suurin kiehkuraisin kirjaimin ja ojensi sen sitten takaisin Hermionelle.

”No, Harry”, Lockhart sanoi, kun Hermione taitteli lapun kömpelöin sormin ja livautti sen laukkuunsa, ”huomenna taitaa olla kauden ensimmäinen huispausottelu? Rohkelikko vastaan Luihuinen, ellen väärin muista. Sinä olet kuulemma etevä pelaaja. Minä itsekin olin etsijä. Minua kehoitettiin pyrkimään maajoukkueeseen, mutta päätin mieluummin omistautua pimeyden voimien kukistamiselle. Mutta jos sinusta joskus tuntuu, että olet pienen yksityisvalmennuksen tarpeessa, kysy vain minulta. Ammennan aina kernaasti kokemuksistani taitamattomampien pelaajien hyödyksi.”

Harry päästi kurkustaan epäselvän äännähdyksen ja kii-rehti Ronin ja Hermionen perään.

”Uskomaton juttu”, hän sanoi, kun he tutkivat kolmisin allekirjoitusta. ”Hän ei edes katsonut, minkä kirjan me lainaamme.”

”Niin, koska hän on aivoton törppö”, Ron sanoi. ”Mutta väliäkö hällä, me saatiin mitä tahdottiin.”

”Ei hän ole aivoton törppö”, Hermione sanoi kiukkui- sesti, kun he painelivat puolijuoksua kirjastoon.

”Vain siksi että hän sanoi sinua vuoden parhaaksi oppi- laaksi...”

He madalsivat äänensä astuessaan kirjaston hiljaiseen

rauhaan. Kirjastonhoitaja matami Prilli oli laiha ja kärttyinen nainen, joka näytti huonosti ruokitulta petolinnulta.

”*Liemistä tenhoavimmat?*” hän toisti epäluuloisena ja yritti ottaa lapun Hermionen kädestä. Hermione ei antanut lappua.

”Ajattelin että saisin pitää sen”, hän sanoi hengästyneenä.

”Ah, älä viitsi”, Ron sanoi, väänsi lapun Hermionen kädestä ja tyrkkäsi sen matami Prillille. ”Hankitaan sinulle uusi nimmari. Lockhart kirjoittaa nimensä mihin vain mikä pysyy tarpeeksi kauan paikoillaan.”

Matami Prilli katsoi lappua valoa vasten ilmeisesti tutkiakseen oliko se väärennös, ja lappu läpäisi testin. Matami marssi jonnekin mahtavien hyllyjen väliin ja tuli muutaman minuutin kuluttua takaisin kädessään homeisen näköinen iso kirja. Hermione pani kirjan visusti laukkuunsa ja he lähtivät pois yrittäen varoa kävelemästä liian ripeästi tai näyttämästä liian syyllisiltä.

Viiden minuutin kuluttua he olivat taas linnoittautuneet murjottavan Myrtin epäkuntoiseen vessaan. Hermione oli tyrmännyt Ronin vastalauseet huomauttamalla, että sinne ei tulisi ainakaan kukaan täysissä järjissään oleva eli he saisivat takuulla olla rauhassa. Murjottava Myrtti vollotti kopissaan, mutta he eivät välittäneet Myrtistä eikä Myrtti heistä.

Hermione avasi varovaisesti *Liemistä tenhoavimmat* ja he kumartuivat kolmisiin kosteuden tuhrimien sivujen ylle. Jo ensi vilkaisulla näki, miksi kirja oli salaisella osastolla. Joidenkin liemien vaikutukset olivat liian karmeita ajatellakaan, ja kirjassa oli joitain hyvin vastenmielisiä kuvia esimerkiksi miehestä, joka näytti kääntyneen kokonaan nurinpäin, ja noi-

dasta jonka päästä törrötti ylimääräisiä käsivarsia.

"Tässä se on", Hermione sanoi jännittyneenä löydettyään sivun, jonka otsikko kuului: *Monijuomaliemi*. Kuvituksena oli piirroksia ihmisistä, jotka olivat juuri muuttumassa toiseksi ihmisiksi. Harry toivoi vilpittömästi, että taiteilija oli vain kuvitellut muuttujien tuskaiset ilmeet.

"Näin mutkikkaasta keitoksesta en ole ennen kuullutkaan", Hermione sanoi kun he tutkivat reseptiä. "Pitsiperhosen siipiä, iilimatoja, vuoheinää ja piharatamoa", hän mumisi kuljettaessaan sormeaan ainesluetteloa alas. "No, ne hoituvat helposti, niitä on oppilaiden varastokaapissa, voimme pihistää sieltä. Oho, kaksisarvisen sarvijauhetta – mistäköhän me sitä saamme... suikaloitua puukäärmeen nahkaa – sekin on hankala – ja tietysti pala sitä keneksi me aiotaan muuttua."

"Anteeksi nyt?" Ron älähti. "Mitä se tarkoittaa? Pala sitä keneksi me aiotaan muuttua? Minä en juo mitään missä on Crabben varpaankynsiä."

Hermione ei ollut kuulevinaan.

"Sitä meidän ei tarvitse vielä miettiä, koska ne palaset lisätään viimeiseksi."

Ron kääntyi mykistyneenä Harryyn päin, mutta Harrylla oli toinen huolenaihe.

"Tajuatko ollenkaan, Hermione, miten paljon me joudutaan varastamaan? Suikaloitua puukäärmeen nahkaa ei takuulla ole oppilaiden kaapissa. Mitä me tehdään, murtaudutaan Kalkaroksen yksityisiin varastoihin? En oikein tiedä, onko tämä sittenkään kovin hyvä idea."

Hermione paukautti kirjan kiinni.

"No, jos te jänistätte, niin olkoon", hän sanoi. Hänen pos-

kissaan paloi kirkkaan punaiset laikut ja hänen silmänsä olivat tavallista kirkkaammat. ”Minähän en huvikseni riko sääntöjä. Minusta vain jästisyntyisten uhkaileminen on paljon kama-lampi asia kuin hankalan liemen keittäminen. Mutta jos te ette tahdo selvittää, oliko se Malfoy, minä painun suoraan matami Prillin luokse ja palautan tämän kirjan saman tien.”

”En olisi uskonut, että näen vielä senkin päivän jolloin sinä suostuttelet meitä rikkomaan sääntöjä”, Ron sanoi. ”Hyvä on, tehdään se. Mutta ilman varpaankynsiä.”

”Kauankohan sen valmistuminen kestää?” Harry kysyi, kun Hermione, joka näytti tyytyväisemmältä, avasi kirjan uudestaan.

”No, koska vuoheinä täytyy poimia täydenkuun aikaan ja pitsiperhosia on haudutettava kaksikymmentäyksi päivää... kyllä se varmaan suunnilleen kuukauden kuluttua on valmista, jos saadaan kaikki ainekset kasaan.”

”Kuukauden?” Ron sanoi. ”Puolet koulun jästisyntyisistä ehtii sillä välin saada Malfoyn kimppuunsa!” Mutta Hermionen silmät siristyivät taas vaarallisesti ja Ron lisäsi vikkelaisti: ”Mutta tämän parempaa suunnitelmaa meillä ei ole, joten täyttä höyryä vain eteenpäin!”

Mutta kun Hermione tarkisti oliko reitti selvä, jotta he voisivat poistua vessasta, Ron mutisi Harrylle: ”Selvitään paljon vähemmällä hässäköllä, jos sinä tyrkkäät Malfoyn huomenna luudanvarrelta.”

Harry heräsi lauantaiamuna varhain ja loikoi vähän aikaa miettimässä tulevaa huiSPAUSOTTELUA. Häntä hermostutti. Eniten hän pelkäsi, mitä Wood sanoisi jos Rohkelikko häviäisi. Mutta hirvittävää oli myös kohdata joukkue, joka len-

si nopeimmilla luudanvarsilla jotka kullalla saa. Harry tahtoi peitota Luihuisen enemmän kuin koskaan. Hänen vatsaansa nipisteli, mutta maattuaan puolisen tuntia sängyssä hän nousi ylös, pukeutui ja meni alakertaan varhaiselle aamiaiselle. Muut rohkeliikkjoukkueen jäsenet istuivat siellä yhtenä rykelmänä pitkässä tyhjässä pöydässä ja kaikki näyttivät kireiltä eikä kukaan puhunut paljon.

Kun kello lähestyi yhtätoista, koko koulu suuntasi askelensa huispausstadionille. Päivä oli hiostava ja ilmassa oli lähestyvän ukkosen tuntu. Ron ja Hermione riensivät toivottamaan Harrylle onnea, kun Harry meni pukuhuoneeseen. Pelaajat pukeutuivat tulenpunaisiin huispauskaapuihinsa ja asettuivat sitten tavalliseen tapaan kuuntelemaan Woodin kannustuspuhetta.

”Luihuisilla on paremmat luudat kuin meillä”, Wood aloitti. ”Sitä on turha kiistää. Mutta meillä on paremmat pelaajat luutien selässä. Me ollaan harjoiteltu rankemmin kuin muut, me ollaan lennetty oli sää millainen tahansa..” (”Liiankin totta”, George Weasley mutisi, ”minä en ole ollut kunnolla kuiva sitten elokuun.”) ”... ja meidän ansiosta luihaiset katuvat kohta katkerasti sitä päivää, jolloin se pikku niljake, Malfoy, osti tiensä joukkueeseen.”

Woodin rinta pullistui vahvoista tunteista ja hän kääntyi puhumaan Harrylle.

”Sinun tehtäväsi on näyttää niille, että etsijältä vaaditaan muutakin kuin rikas isä. Ota sinä kultasieppi, Harry, älä anna sitä Malfoylle edes kuolleen ruumiisi yli, sillä tänään meidän on pakko voittaa, aivan pakko.”

”Älä ota turhia paineita, Harry”, Fred sanoi ja iski silmää.

Kun he marssivat kentälle, yleisö tervehti heitä äänek-

käästi, lähinnä hurraten, koska korpinkynnet ja puuskupuhitkin toivoivat että luihuiset saavat selkäänsä. Mutta kyllä luihuisten buuaukset ja vihellykset kuuluivat nekin. Matami Huiski, joka opetti huispausta, käski Flintiä ja Woodia paiskaamaan kättä, minkä he tekivät tuijottaen toisiaan uhkaavasti ja puristaen toistensa kättä liiankin lujaa.

”Lähtee vihellyksestä”, matami Huiski sanoi, ”kolme... kaksi... yksi...”

Yleisön pauhun kannustamat neljätoista pelaajaa nousivat kohti lyijynharmaata taivasta. Harry lensi korkeammalle kuin kukaan muu ja tähyili koko ajan, näkykö sieppi.

”Miten menee, arpinaama?” Malfoy huusi ampaistessaan Harryn alitse kuin näyttääkseen luudanvartensa tehoja.

Harry ei ehtinyt vastata. Juuri silloin lensi raskas musta ryhmä täyttä vauhtia häntä kohti – hän väisti sen niin täpärästi että tunsu miten se pörrötti hänen hiuksiaan ampaistessaan ohi.

”Läheltä liippasi, Harry!” George sanoi viilettäessään Harryn ohi maila kädessään, valmiina iskemään ryhmyn takaisin Luihuisen puolelle. Harry näki, kun George kumautti ryhmyn täysillä kohti Adrian Puceyta, mutta ryhmä vaihtoi suuntaa kesken lennon ja ampaisi taas Harrya päin.

Harry pudottautui nopeaan väistöliikkeeseen ja Georgen onnistui iskeä ryhmä Malfoyn suuntaan. Mutta taas ryhmä kaarsi kuin bumerangi takaisin kohti Harryn päätä.

Harry kiihdytti hurjaan syöksyyn ja kiisi kohti kentän toista päätä. Hän kuuli ryhmyn ujelluksen takanaan. Mitä nyt? Ryhmät eivät keskittyneet sillä tavalla yhteen pelaajaan, vaan yrittivät tyrkätä mahdollisimman monta pelaajaa luudanvarrelta.

Fred Weasley odotti ryhmä toisessa päässä. Harry syökyi alas, kun Fred humautti ryhmä kaikin voimin – ryhmä kimposi radaltaan.

”Se siitä!” Fred kiljaisi riemuissaan, mutta oli väärässä. Kuin magneetin vetämänä ryhmä poukahti taas Harryn perään ja Harryn oli pakko lentää täyttä vauhtia pakoon.

Oli alkanut sataa. Harry tunsu isojen pisaroiden vihmoavan kasvoilleen ja roiskivan silmilasejaan. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mitä muualla pelikentällä tapahtui, ennen kuin hän kuuli ottelua selostavan Lee Jordanin äänen: ”Luihuinen johtaa, kuusikymmentä vastaan nolla.”

Luihuisten ylivertaiset luudanvarret selvästikin tepsivät ja samaan aikaan hullu ryhmä teki kaikkensa tipauttaakseen Harryn maahan. Fred ja George lensivät nyt niin lähellä Harryn molemmin puolin, ettei Harry nähnyt muuta kuin heidän ryhmä huitelevat kätensä eikä millään voinut etsiä sieppiä, saati sitten napata sitä.

”Joku on – peukaloinut – tuota – ryhmä”, Fred ähki heilauttaessaan kaikin voimin mailaansa, kun ryhmä yritti taas kerran hyökätä Harryn kimppuun.

”Me tarvitaan aikalisa”, George sanoi yrittäessään yhtä aikaa viittilöidä Woodille ja estää ryhmä murtamasta Harryn nenää.

Wood oli ilmeisesti tajunnut tilanteen. Matami Huisikin pilli soi ja Harry, Fred ja George syöksyivät kohti maata edelleen väistellen hullua ryhmä.

”Mitä siellä tapahtuu?” Wood kysyi, kun rohkelikot koontuivat yhteen ja yleisössä olevat luihaiset kiljuivat iva huutoja. ”Meidäthän lyödään liiskaksi. Fred, George, missä te olitte kun se ryhmä esti Angelinaa tekemästä maalia?”

”Me oltiin kaksikymmentä jalkaa Angelinan yläpuolella ja estettiin, ettei se toinen ryhmä murhannut Harrya”, George kiukustui. ”Joku on sormeillut sitä – se ei jätä Harrya hetkeksikään, se ei ole yrittänytkään ketään muuta koko pelin aikana. Luihaiset on takuulla tehneet sille jotain.”

”Mutta ryhmät ovat olleet viime harjoituksista lähtien matami Huiskin huoneessa lukkojen takana, eikä niissä viimeksi ollut mitään vikaa”, Wood sanoi huolissaan.

Matami Huiski oli tulossa heidän luokseen. Harry näki olkansa yli, että luihuisten joukkue virnuili ja osoitteli häntä.

”Kuulkaa”, Harry sanoi Fredille ja Georgelle matami Huiskin lähestyessä, ”kun te kaksi lennätte koko ajan lähelläni, en saa sieppiä kiinni, ellei se satu lentämään hihaani”, Harry sanoi. ”Menkää te vahtimaan muuta joukkoa ja antakaa minun hoidella se riiviö.”

”Älä ole hölmö”, Fred sanoi. ”Sehän tuuppaa sinulta pään irti.”

Wood katsoi vuoroin Harrya, vuoroin Weasleyyn veljeksiä.

”Oliver, tämä on hullua”, Alicia Spinet tiuskaisi, ”et voi antaa Harryn hoitaa sitä ryhmä yksin. Pyydetään tutkimusta.”

”Jos matsi lopetetaan nyt, meidän täytyy antaa luovutusvoitto!” Harry sanoi. ”Eikä me ruveta häviämään Luihuiselle yhden hullun ryhmän takia! Älä viitsi, Oliver, sano vain että jättävät minut rauhaan!”

”Tämä on kokonaan sinun vikasi”, George kivahti Woodille. ”Älä anna sieppiä edes kuolleen ruumiisi yli”, todella typerä neuvo Harrylle!”

Matami Huiski tuli nyt heidän luokseen.

”Joko voimme jatkaa?” hän kysyi Woodilta.

Wood katsoi Harryn määrätietoista ilmettä.

”Hyvä on”, hän sanoi. ”Fred ja George, te kuulitte mitä Harry sanoi – jättäkää hänet rauhaan ja antakaa hänen hoidella se ryhmä itse.”

Sade oli yltynyt. Matami Huisikin puhallettua pilliin Harry ponkasi vauhdilla ilmaan ja kuuli ryhmystä juoruvan suihkeen perästään. Harry nousi yhä ylemmäs. Hän teki silmukoita ja syöksähdyksiä, kieppui, poukkoili ja pyöri. Häntä huimasi hiukan, mutta silmänsä hän piti koko ajan auki. Sade täplitti hänen silmälasinsa ja valui hänen sieraimiinsa kun hän kiepahti ylösalaisin väistäessään jälleen kerran ryhmyn rajun hyökkäyksen. Hän kuuli naurua katsoimesta ja tiesi näyttävänsä typerältä, mutta riiviöryhmy oli raskas eikä pystynyt yhtä nopeaan kiemurteluun kuin hän. Hän aloitti eräänlaisen vuoristorata-ajelun stadionin reunon ja myöten, tähyili hopeanharmaan kaatosateen läpi Rohkelikon maalialkoja, joiden luona Adrian Pucey yritti päästä Woodin ohi.

Ujellus Harryn korvassa kertoi, että ryhmä oli taas mennyt likeltä ohi. Harry suoristi luudanvarren ja kiisi vastakkaiseen suuntaan.

”Treenaatko balettia?” Malfoy huusi, kun Harry joutui taas kiepahtelemaan typerännäköisesti ilmassa syöksyäkseen ryhmä pako. Harry lensi tiehensä, ryhmä seurasi lähellä perässä – ja silloin, mulkaistessaan raivoissaan Malfoya, hän näki sen: kultasiepin. Se hääläi hyvin lähellä Malfoyn vasenta korvaa – eikä Malfoy Harrylle naureskellessaan huomannut sitä.

Yhden tuskallisen hetken Harry riippui ilmassa uskaltamatta kiihdyttää Malfoya kohti, ettei tämä vain kohottaisi katsettaan ja näkisi sieppiä.

VUMP!

Harry oli ollut liikkumatta sekunnin liian kauan. Ryhmy pääsi vihdoinkin iskemään, se törmäsi Harryn kyynärpäähän, ja Harry tunsu luun murtuvan. Silmät sumeina, käsivarressa viiltävän kivun pökerryttämänä hän liukui kylki edellä sateen liukastamalta luudanvarrelta, toinen polvi yhä koukussa varren ympärillä, oikea käsivarsi käyttökelvottomana. Ryhmy syöksyi takaisin hyökätäkseen toisen kerran ja tähtäsi nyt kasvoihin. Harry kaartoi pois alta vain yksi asia turtiin aivoihinsa iskostuneena: Kosta Malfoylle!

Sateen ja kivun sumun läpi hän syöksyi kohti alapuolellaan himertäviä, ilkkuvia kasvoja ja näki silmien laajenevan pelosta: Malfoy luuli, että Harry hyökkäisi hänen kimpuunsa.

”Mitä ih—”, Malfoy henkäisi ja kallistui pois Harryn tieltä.

Harry irrotti terveen kätensä luudanvarresta ja kurkotti villiin sieppaukseen; hän tunsu sormiensa sulkeutuvan kylmän siepin ympärille, mutta piti nyt luudanvarresta kiinni vain jaloillaan. Katsomosta kuului huutoa, kun Harry suunnisti suoraan kohti maata ja yritti ankarasti olla pyörtymättä.

Harry töksähti loiskahtaen kuraan ja kierähti pois luudan selästä. Hänen käsivartensa roikkui omituisesti vääntyneenä. Hän kuuli piinaavan kivun läpi ikään kuin jostain kaukaa huutoa ja vihellyksiä. Hän kohdisti kaiken huomionsa sieppiin, jota hän puristi terveessä kädessään.

”Hahaa”, hän sopersi, ”voitto kotiin.”

Ja pyörtyi.

Kun hän tuli tajuihinsa, sade valui hänen kasvoilleen, hän makasi yhä kentällä ja joku oli kumartunut hänen yläpuolelleen. Hän näki kimmeltävät hampaat.

”Voi ei, et sinä”, hän vaikeroi.

”Poika puhuu sekavia”, Lockhart sanoi kuuluvalla äänellä rohkeliikoille, jotka tungeksivat heidän ympärillään. ”Älä pelkää, Harry. Minä korjaan sinun kätesi.”

”Ei!” Harry sanoi. ”Minä pidän sen tällaisena, kiitos.”

Hän yritti nousta istumaan, mutta kipu oli kamala. Jostain läheltä kuului tuttuja naksahduksia.

”Minä en halua tästä valokuvaa, Colin”, hän sanoi lujaa.

”Lepää nyt, Harry”, Lockhart tynnytteli. ”Tämä on yksinkertainen loitsu, jota olen käyttänyt lukemattomat ker- rat.”

”Miksen voi päästä sairaalasiipeen?” Harry sanoi hampaitaan kiristellen.

”Sinne hänet tosiaan pitäisi viedä”, sanoi kurainen Wood, joka ei mahtanut hymylleen mitään, vaikka hänen etsijänsä olikin loukkaantunut. ”Loistosieppaus, Harry, todella näyttävä, parhaasi tähän mennessä.”

Harry näki ympärillään olevan jalkaviidakon läpi Fred ja George Weasley, jotka ponnistelivat taltuttaakseen riiviöryhmyä laatikkoon. Se tappeli edelleen rajusti vastaan.

”Väistyköö”, Lockhart sanoi ja kääri jadenvihreitä hihojaan ylös.

”Ei – älä”, Harry sanoi heikosti, mutta Lockhart kiepautti taikasauvaansa ja tähtäsi sillä saman tien Harryn käsi- varteen.

Omituinen ja epämiellyttävä tunne alkoi Harryn olkapäästä ja levisi siitä sormenpäihin. Tuntui kuin käteen olisi puhallettu ilmaa. Hän ei uskaltanut katsoa, mitä tapahtui. Hän oli ummistanut silmänsä ja kääntänyt kasvonsa pois päin kädestä, mutta ilmeisesti hänen pahimmat pelkonsa kävivät toteen, sillä ihmiset hänen ympärillään haukkoivat henkeä ja Colin Creevey napsi vimmatusti kuvia. Käsi ei ollut enää kipeä – muttei tuntunut milteään käden tapaiselta-kaan.

”Kappas vain”, Lockhart sanoi. ”Niinpä niin. Noin saattaa joskus käydä. Mutta tärkeintä on, että luut eivät enää ole poikki. Se on syytä pitää mielessä. No niin, Harry, talsipa sitten sairaalasiipeen – kas, Ron ja Hermione, saattaisitteko hänet sinne? Matami Pomfrey saa – tuota noin – siistiä häntä hieman.”

Kun Harry nousi seisomaan, hän tunsi olevansa omituisen vino. Hän veti syvään henkeä ja katsoi oikealle puolelleen. Vähältä piti, ettei hän pyörtynyt uudestaan.

Kaavun hihasta pisti ulos jokin mikä näytti paksulta, ihonväriseltä kumihanskalta. Harry yritti liikuttaa sormiaan. Mitään ei tapahtunut.

Lockhart ei ollut korjannut Harryn luita. Hän oli poistanut ne. Matami Pomfrey ei ollut lainkaan hyvillään.

”Sinun olisi pitänyt tulla suoraan minun luokseni!” hän raivosi ja kohotti surkeaa, velttoja jäännöstä siitä mikä oli vasta puoli tuntia aikaisemmin ollut toimiva käsivarsi. ”Osaan korjata luut tuossa tuokiossa – mutta niiden kasvataminen takaisin...”

”Kai sen voi tehdä?” Harry kysyi epätoivoisena.

”Voi toki, mutta kivuliasta se on”, matami Pomfrey sa-

noi synkkänä ja nakkasi Harrylle yöpuvun. "Sinun täytyy jäädä yöksi."

Hermione odotti Harryn sängyn ympärille vedetyn verhon takana sillä välin kun Ron auttoi Harrylle yöpuvun päälle. Kesti aikansa ennen kuin kumimainen, luuton käsivarsi oli sullottu hihaan.

"Miten sinä nyt enää pystyt pitämään Lockhartin puolia, Hermione?" Ron huikkasi verhon taakse kiskoessaan Harryn veltoja sormia hihasta ulos. "Jos Harry olisi tahtonut luidenpoiston, hän olisi pyytänyt sitä."

"Kuka tahansa voi erehtyä", Hermione sanoi. "Eikä käteen sitä paitsi satu enää, eihän, Harry?"

"Ei", Harry sanoi, "mutta ei sillä mitään teekään."

Kun hän heittäytyi vuoteeseen, käsivarsi läpsyi tyhjän panttina.

Hermione ja matami Pomfrey avasivat verhon. Matami Pomfreylla oli kädessään iso pullo jotain ainetta, jonka nimi oli Luuran-Koko.

"Sinulla on edessäsi rankka yö", matami Pomfrey sanoi, kaatoi höyryävää nestettä mittalasiin ja ojensi sen Harrylle. "Luuston uudelleen kokoaminen on ikävää puuhaa."

Samoin oli Luuran-Kokon nieleminen. Se poltti suuta ja nielua ja yskitytti ja pärskitytti. Matami Pomfrey poistui paikalta motkottaen mennessään jotain vaarallisista urheilulajeista ja taitamattomista opettajista. Ron ja Hermione auttoivat Harrya hörppäämään vähän vettä.

"Voitto tuli kuitenkin kotiin", Ron sanoi ja hänen naamansa levisi hymyyn. "Se oli mahtava se sinun sieppauksesi. Malfoyn ilme... hän näytti murhanhimoiselta!"

”Olisi kiva tietää, miten hän peukaloi sitä ryhmyä”, Hermione sanoi synkkänä.

”Kysytään sitäkin häneltä sitten, kun on juotu monijuomalientä”, Harry sanoi ja vaipui takaisin tyynyille. ”Toivottavasti se ei maistu yhtä pahalta kuin tämä litku.”

”Jos siinä on palanen jotakuta luihuista? Lasket tietysti leikkiä”, Ron sanoi.

Sairaalasiiven ovi lennähti juuri silloin auki. Muut Rohkelikon pelaajat tulivat likaisina ja litimärkinä katsomaan Harrya.

”Uskomaton lento, Harry”, George sanoi. ”Näin äsken, kun Marcus Flint rähjäsi Malfoylle. Huusi, että Malfoylla oli sieppi päänsä päällä eikä hän silti huomannut sitä. Malfoy ei vaikuttanut oikein iloiselta.”

He olivat tuoneet kakkuja, karamellejä ja pullokaupalla kurpitsamehua ja asettuivat nyt Harryn sängyn ympärille ja olivat juuri aloittaneet lupaavalta vaikuttavat hipat, kun matami Pomfrey rynnisti paikalle ja huusi jo tullessaan: ”Poika tarvitsee lepoa! Hänen täytyy kasvattaa kolmekymmentäkolme uutta luuta! Ulos! ULOS!”

Ja Harry jäi yksin eikä mikään vetänyt hänen ajatuksiaan pois veltossa kädessä vihlovasta kivusta.

Monen tunnin kuluttua Harry heräsi yhtäkkiä pilkkopi-meässä ja vinkaisi kivusta: käsivarsi tuntui nyt olevan täynnä isoja säpäleitä. Hetken hän luuli heränneensä siihen. Sitten hän tajusi kauhuissaan, että jokin pyyhki hänen otsaansa pi-meässä.

”Häivyy!” hän sanoi lujaa, ja sitten: ”Dobby!”

Kotitontun mulkoilevat tennispallosilmät tiirasivat Har-

rya pimeässä. Yksi ainokainen kyynel valahti tontun terävälle nenälle.

”Harry Potter tuli takaisin kouluun”, tonttu kuiskasi surkeana. ”Dobby varoitti ja varoitti Harry Potteria. Ah, miksi hän ei piitannut Dobbyn varoituksista? Miksi Harry Potter ei palannut kotiin, kun ei päässyt junaan?”

Harry punkesi pystympään tyyntyjen varassa ja työnsi Dobbyn sienen pois otsaltaan.

”Mitä sinä täällä teet?”, hän sanoi. ”Ja mistä sinä tiesit, etten minä päässyt junaan?”

Dobbyn huuli värisi ja Harryyn iski äkillinen epäily.

”Sinä sen siis teit!” hän sanoi hitaasti. ”Sinä et antanut kaiteen päästää meitä läpi!”

”Aivan oikein”, Dobby sanoi nyökytellen päätään ponnekkaasti ja korvat lepattaen. ”Dobby meni piiloon ja vahti Harry Potteria ja sulki portin ja sitten Dobby joutui silittämään kätensä.” Hän näytti Harrylle kymmentä laastaroitua sormeaa. ”Mutta Dobby ei välittänyt, koska Dobby luuli, että Harry Potter oli turvassa, eikä Dobby edes unissaan kuvitellut, että Harry Potter pääsee kouluun muulla keinolla!”

Tonttu keinahteli edestakaisin ja ravisteli rumaa päätään.

”Kun Dobby kuuli, että Harry Potter oli taas Tylypahkassa, Dobby järkyttyi vallan kauheasti ja antoi isännän ruuan palaa pohjaan! Sellaista selkäsaunaa ei Dobby ole koskaan ennen saanut.”

Harry vajosi taas makaamaan tyyntyille.

”Ron ja minä saatiin melkein potkut koulusta”, hän sanoi raivoissaan. ”Sinun on viisainta häipyä täältä ennen kuin luuni kasvavat takaisin, etten vain kurista sinua.”

Dobby hymyili vaisusti.

”Dobby on tottunut tappouhkauksiin. Dobby saa niitä kotona viisi päivässä.”

Se niisti nenänsä yllään olevan likaisen tyynyliinan reunaan ja näytti niin säälittävältä, että Harry tunsi tahtomattaankin kiukkunsa laantuvan.

”Miksi sinulla on tuollainen vaate, Dobby?” hän kysyi uteliaana.

”Tämäkö?” Dobby sanoi ja nyki tyynyliinaansa. ”Tämä on merkki kotitontun orjuudesta. Dobby voi päästä vapaaksi vain jos isäntä antaa sille vaatteen. Perhe varoo visusti, ettei vain anna Dobbylle edes sukkaa, koska silloin Dobby vapautuisi ikuisiksi ajoiksi heidän talostaan.”

Dobby pyyhki mulkosilmittää ja sanoi yhtäkkiä: ”Harry Potterin täytyy lähteä kotiin! Dobby luuli, että Dobbyn ryhmä riittää –”

”Sinun ryhmäsi?” Harry sanoi ja kihisi taas kiukusta. ”Mitä sinä tarkoitat, miten niin sinun ryhmäsi? Sinäkö usutit sen ryhmän tappamaan minut?”

”En tappamaan, Harry Potter, en ikinä tappamaan!” Dobby sanoi järkyttyneenä. ”Dobby tahtoo pelastaa Harry Potterin hengen! Parempi lähteä kotiin vaikka vakavasti loukkaantuneena kuin jäädä tänne! Dobby yritti vain satuttaa Harry Potteria sen verran, että hän lähtee kotiin!”

”Vai niin, siinäkö kaikki?” Harry suutahti. ”Et varmaankaan suostu kertomaan, miksi tahdoit lähettää minut pieninä palasina kotiin?”

”Ah, kunpa Harry Potter tietäisikin!” Dobby voihi ja kyynel valui taas sen resuiselle tyynyliinalle. ”Kunpa hän tietäisi, miten tärkeä hän on meille, meille alhaisille,

meille orjille, meille taikamaailman pohjasakalle! Dobby muistaa millaista oli, kun hän-joka-jääköön-nimeämättä oli voimainsa tunnossa! Meitä kotitonttuja kohdeltiin kuin syöpäläisiä! Vaikka kyllä Dobbya edelleen kohdellaan niin”, se myönsi ja kuivasi taas kasvojaan tyynyliinaan. ”Mutta enimmäkseen minunlaisteni elämä on muuttunut paremmaksi sen jälkeen kun Harry Potter voitti hänet-joka-jääköön-nimeämättä. Harry Potter jäi henkiin ja pimeyden ruhtinaan valta kukistui ja tuli uusi aamunkoitto ja Harry Potter loisti kuin toivonsäde meille, jotka luulimme etteivät pimeät päivät milloinkaan pääty... Ja nyt alkaa Tylypahkassa tapahtua hirveitä, tai ehkä tapahtuu jo, eikä Dobby voi antaa Harry Potterin jäädä tänne nyt kun historia toistaa itseään, nyt kun salaisuuksien kammio on taas avattu.”

Dobby jähmettyi kauhuissaan ja nappasi sitten Harryn vesikannun yöpöydältä, pamautti sillä päähänsä ja kaatui pois näkyvistä. Hetken kuluttua se kömpi takaisin vuoteelle silmät kierossa ja mutisten: ”Tuhma Dobby, tuhma tuhma Dobby...”

”Salaisuuksien kammio on siis olemassa?” Harry kuiskasi. ”Ja – sanoitko sinä, että se on avattu aikaisemminkin? Puhu minulle, Dobby!”

Harry tarttui tontun luisevaan ranteeseen, kun sen käsi hivuttautui kohti vesikannua. ”Mutta enhän minä ole jästisyntyinen – miten kammio voisi uhata minua?”

”Ah, Harry Potter ei saa kysyä enempää, hän ei saa kysyä enempää Dobby-raasulta”, tonttu sopersi valtavat silmät hämärästä tuijottaen. ”Pimeitä tekoja suunnitellaan täällä, mutta Harry Potter ei saa olla täällä sitten kun ne tapahtuvat. Hänen täytyy lähteä kotiin. Hänen täytyy lähteä, sillä

hän ei saa sekaantua tähän, tämä on liian vaarallista.”

”Kuka se on, Dobby?” Harry sanoi ja puristi samalla tiukasti Dobbyn rannetta, ettei se päässyt taas hutkimaan itseään vesikannulla päähän. ”Kuka sen on avannut? Kuka sen viimeksi avasi?”

”Dobby ei voi, ei, Dobby ei voi, Dobby ei saa kertoa!” tonttu vinkui. ”Harry Potter lähtee nyt kotiin, hän lähtee kotiin!”

”Minä en lähde minnekään!” Harry tulistui. ”Yksi parhaista ystäväistäni on jästisyntyinen, ja hän on ensimmäisenä tulilinjalla, jos kammio todella on avattu.”

”Harry Potter panee oman henkensä alttiiksi ystäviensä hengen vuoksi!” Dobby voivotti jonkinlaisessa murheellisessa hurmiossa. ”Niin jalo! Niin uljas! Mutta hänen täytyy pelastaa itsensä, hänen täytyy, Harry Potter ei saa –”

Äkkiä Dobby jähmettyi ja sen lepakonkorvat värisivät. Harrykin kuuli sen. Joku käveli käytävällä oven takana.

”Dobbyn täytyy mennä!” tonttu henkäisi kauhuissaan. Kuului kova napsahdus ja yhtäkkiä Harryn nyrkki puristi pelkkää ilmaa. Hän lyyhistyi takaisin sänkyyn ja suuntasi katseensa sairaalasiiven pimeälle ovelle, kun askelten äänet lähestyivät.

Dumbledore tuli sairaalahuoneeseen selkä edellä, yllään pitkä villainen aamutakki ja yömyssy. Hän kantoi toisesta päästä jotain patsaan näköistä. Professori McGarmiwa tuli perässä ja kantoi patsasta sen jaloista. Yhdessä he heivasivat patsaan sänkyyn.

”Hae matami Pomfrey”, Dumbledore kuiskasi ja professori McGarmiwa riensi Harryn sängyn jalkopään ohi näkymättömiin. Harry makasi aivan hiljaa ja oli nukkuviinaan.

Hän kuuli hätäisiä ääniä, ja kohta professori McGarmiwa ilmaantui taas näkyviin ja hänen kintereillään tuli matami Pomfrey, joka veti villatakkia yöpaitansa päälle. Harry kuuli jonkun haukkovan henkeä.

”Mitä tapahtui?” matami Pomfrey kuiskasi Dumbledorelle kumartuessaan sängyssä makaavan patsaan ylle.

”Toinen hyökkäys”, Dumbledore sanoi. ”Minerva löysi hänet portaikosta.”

”Hänen vieressään oli terttu viinirypäleitä”, McGarmiwa sanoi. ”Me otaksumme, että hän aikoi livahtaa tänne tapaamaan Harrya.”

Harryn vatsassa nuljahti inhottavasti. Hän kohottaautui hyvin hitaasti ja varovaisesti muutaman tuuman, jotta näki sängyssä makaavan patsaan. Kuunsäde lankesi patsaan tyhjää tuijottaville kasvoille.

Se oli Colin Creevey. Colinin silmät olivat selällään ja kädet olivat jäykistyneet pitämään kameraa.

”Kangistettu?” matami Pomfrey kuiskasi.

”Niin juuri”, McGarmiwa sanoi. ”Mutta puistattaa ajatellakin... Jos Albus ei olisi mennyt alakertaan hakemaan kaakaota, kuka tietää mitä olisi voinut...”

Kaikki kolme tuijottivat Colinia. Sitten Dumbledore kumartui ja kankesi kameran irti Colinin jäykästä otteesta.

”Mahtoiko hän saada valokuvan päällekkäajasta?” McGarmiwa innostui.

Dumbledore ei vastannut. Hän väänsi kameran taustalevyn auki.

”Laupias taivas!” matami Pomfrey sanoi.

Kamerasta suhahti höyrysiuhku. Harry, joka oli kolmen sängyn päässä, haistoi palaneen muovin pistävän lemun.

”Sulanut”, matami Pomfrey sanoi mieltäväisenä, ”täysin sulanut...”

”Mitä tämä merkitsee, Albus?” McGarmiwa kysyi hädisään.

”Sitä että salaisuuksien kammio on tosiaan taas auki”, Dumbledore sanoi.

Matami Pomfrey läimäisi käden suulleen. Professori McGarmiwa tuijotti Dumbledorea.

”Mutta Albus... ei kai... kuka?”

”Olellainen kysymys ei ole ’kuka’”, Dumbledore sanoi katse edelleen Colinissa. ”Vaan ’miten’.”

Ja Harry päätteli McGarmiwan varjoisista kasvoista, ettei tämä ymmärtänyt asiaa yhtään sen paremmin kuin hän.

KAKSINTAISTELUKERHO

Harry heräsi sunnuntaiaamuna siihen, että talviaurinko paisoi sairaalahuoneeseen ja hänen kädessään oli uudet luut, vaikkakin jäykät. Hän nousi nopeasti istumaan ja yritti katsoa Colinin sänkyyn, mutta sen eteen oli vedetty samanlaiset verhot, joiden takana Harry oli edellisenä päivänä vaihtanut vaatteet. Huomattuaan, että Harry oli valveilla, matami Pomfrey tulla touhotti tuomaan aamiaistarjotinta ja alkoi sitten taivutella ja venytellä Harryn käsivartta ja sormia.

”Kaikki kunnossa”, hän sanoi, kun Harry söi kömpelösti puuroa vasemmalla kädellä. ”Kun olet syönyt, voit lähteä pois.”

Harry pukeutui niin nopeasti kuin pystyi ja kiiruhti sitten Rohkelikkotorniin. Hänellä oli kova hinku päästä kertomaan Ronille ja Hermionelle Colinista ja Dobbysta, mutta he eivät olleet tornissa. Harry ihmetteli, minne he olivat voineet kadota, ja lähti etsimään heitä hitusen loukkaantuneena, kun heitä ei ollutkaan kiinnostanut, olivatko hänen luunsa kasvaneet takaisin vai eivät.

Kun Harry kulki kirjaston ohi, Percy Weasley tuli sieltä ulos ja näytti paljon hyväntuulisemmalta kuin edellisellä taapaamiskerralla.

”Ai, hei, Harry”, hän sanoi. ”Lensit erinomaisesti eilen, todella erinomaisesti. Rohkelikko on juuri noussut tupames-taruussarjan johtoon – sinä ansaitsit viisikymmentä pistettä!”

”Oletko nähnyt Ronia ja Hermionea?” Harry kysyi.

”Ei, en ole”, Percy sanoi ja hänen hymynsä hyytyi. ”Toivottavasti Ron ei taas norikoile jossain tyttöjen vessassa.”

Harry naurahti väkinäisesti, odotti että Percy katosi näkyvistä ja suunnisti sitten suorinta tietä murjottavan Myrtin vessaan. Hän ei käsittänyt, miksi Ron ja Hermione olisivat siellä, mutta varmistettuaan, ettei sen paremmin Voroa kuin valvojaoppilaitakaan ollut lähettyvillä, hän avasi oven ja kuuli Ronin ja Hermionen äänet lukitusta kopista.

”Minä täällä”, hän sanoi ja sulki oven perässään. Kopista kuului kolaus, loiskaus ja huokaus ja Harry näki Hermionen silmän kurkistavan avaimenreiästä.

”Harry!” Hermione huudahti. ”Sinä säikäytit meidän pahanpäiväisesti. Tule sisään – miten kätesi jaksaa?”

”Hyvin”, Harry vastasi ja ahtautui koppiin. Pytyn päällä oli vanha noidankattila ja sen alta kuuluvasta rätinästä Harry arvasi, että siellä paloi tuli. Kannettavien, vedenkestävien nuotioiden sytyttely oli Hermionen erikoisalaa.

”Meinattiin tulla katsomaan sinua, mutta päätettiin sitenkin aloittaa monijuomaliemen valmistus”, Ron selitti, kun Harry keplotteli kopin oven takaisin lukkoon. ”Ajateltiin, että tämä on turvallisin piilopaikka.”

Harry ryhtyi kertomaan Colinista, mutta Hermione keskeytti: ”Me tiedetään jo, kuultiin kun McGarmiwa kertoi siitä tänä aamuna Lipetitille. Siksi juuri me päätettiin, että täytyy aloittaa.”

”Mitä pikemmin saadaan Malfoy tunnustamaan, sitä pa-

rempi”, Ron ärsi. ”Tiedättekö mitä minä luulen? Malfoy oli huispausmatsin jälkeen kamalan pahalla päällä ja purki sen Coliniin.”

”Minulla on muutakin kerrottavaa”, Harry sanoi katsellessaan, kun Hermione repi piharatamonippuja ja heitteli niitä liemeen. ”Dobby kävi tapaamassa minua keskellä yötä.”

Ron ja Hermione kohottivat ällistyneinä katseensa. Harry kertoi heille kaiken, mitä Dobby oli kertonut hänelle – ja myös sen mitä Dobby oli jättänyt kertomatta. Ron ja Hermione kuuntelivat tyrmistyneinä.

”Salaisuuksien kammio on siis avattu aikaisemminkin?” Hermione hämmästeli.

”Se on sitten sillä selvä”, Ron totesi voitonriemuisella äänellä. ”Lucius Malfoy avasi kammion silloin kun kävi täällä koulua ja on neuvonut vanhalle kunnon Dracolle, miten se tapahtuu. Päivänselvää. Sääli kuitenkin, ettei Dobby kertonut millainen se hirviö siellä on. Olisi hyvä tietää, miksei kukaan ole huomannut kun se hiiviskelee ympäri koulua.”

”Ehkä se pystyy tekeytymään näkymättömäksi”, Hermione ehdotti sorkkiessaan kattilan pohjalla olevia iilimatoja. ”Tai ehkä se osaa naamioida itsensä – olla olevinaan vaikka haarniska tai jotain sellaista. Minä olen lukenut paikoista kameleonttihengistä.”

”Sinä luet liikaa”, Ron sanoi ja kaatoi kuolleet pitsiperhoset iilimatojen päälle. Hän rypisti tyhjän pitsiperhospussin ja käänsi katseensa Harryyn päin.

”Dobby siis esti meidän pääsyn junaan ja mursi sinun käsivartesi.” Hän pudisti päätään. ”Tiedätkö mitä, Harry? Jollei se kohta lakkaa pelastamasta henkeäsi, se vielä tappaa sinut joku kerta.”

Tieto siitä, että Colin Creevey oli joutunut hyökkäyksen kohteeksi ja makasi nyt kuolleen lailla sairaalasiivessä, oli maanantaiaamun koittaessa levinnyt koko kouluun. Ilma oli yhtäkkiä sakeana huhuista ja epäilyksistä. Ensiluokkalaiset liikkuivat linnassa tiiviissä pikku ryhmissä, sillä heitä pelotti että heidän kimppuunsa hyökkäisi, jos he seikkailisivat yksin käytävillä.

Ginny Weasley, joka oli ollut Colin Creeveyn vierustoveri loitsutunneilla, oli suunniltaan, mutta Harryn mielestä Fred ja George yrittivät piristää häntä väärillä keinoilla. He verhosivat itsensä vuoroin karvapeitteellä vuoroin paiseilla ja hyppäsivät Ginnyn eteen milloin minkäkin patsaan takaa. He lopettivat sen vasta kun raivosta ähkivä Percy uhkasi kirjoittaa kotiin äidille ja kannella, että Ginny näki painajaisia.

Ja opettajien selän takana kävi kiivas talismaanien, amuletien ja muiden onnenkalujen kauppa. Neville Longbottom osti ison, pahanhajuisen vihreän sipulin, teräväkärkisen sinipunaisen kristallin ja mätänevän vesiliskon pyrstön ennen kuin toiset rohkelikot huomauttivat hänelle, ettei hänellä ollut hätäpäivää: hänhän oli puhdasverinen eikä siis ollenkaan todennäköinen hyökkäyksen kohde.

”Se kävi ensimmäisenä Voron kissan kimppuun”, Neville sanoi pelokas ilme pyöreillä kasvoillaan, ”ja kaikkihan sen tietää, että minä olen melkein surkki.”

Joulukuun toisella viikolla professori McGarniwa teki tavanomukaisen kierroksensa ja kyseli, ketkä aikoivat viettää joulun koulussa. Harry, Ron ja Hermione ilmoittautuivat. He olivat kuulleet, että Malfoykin oli jäämässä jouluksi, mikä oli heidän mielestään hyvin epäilyttävää. Lomalla he

aikoivat käyttää monijuomalientä ja nyhtää Malfoylta tunnustuksen.

Valitettavasti vain liemi oli vasta puolivalmista. Heiltä puuttui vielä kaksisarvisen sarvijauhe ja puukäärmeen nahka, eivätkä he voineet saada niitä muualta kuin Kalkaroksen yksityisistä varastoista. Harry ajatteli salaa mielessään, että kohtaisi ennemmin Luihaisen tarunhoitoisen hirviön kuin jäisi kiinni ryöstöpuuhissa Kalkaroksen työhuoneessa.

”Meidän täytyy järjestää harhautus”, Hermione sanoi reippaasti, kun torstai ja taikajuomien kaksoistunti lähestyi uhkaavasti. ”Sitten joku meistä livahtaa Kalkaroksen huoneeseen ja ottaa sen mitä meiltä puuttuu.”

Harry ja Ron katsoivat häntä hermostuneina.

”Minun on varmaan viisainta hoitaa varsinainen varastaminen”, Hermione jatkoi asialliseen sävyyn. ”Te kaksi saatte potkut, jos joudutte vielä kiipeliin, mutta minulla on puhtaat paperit. Teidän täytyy siis vain aiheuttaa sen verran sekasortoa, että Kalkaroksella on puuhaa viitisen minuuttia.”

Harry hymyili vaisusti. Tahallinen sekasorron aiheuttaminen Kalkaroksen taikajuomatunnilla oli suurin piirtein yhtä turvallista kuin nukkuvan lohikäärmeen tökkääminen silmään.

Taikajuomatunnit pidettiin yhdessä isommista tyrmistä. Torstain iltapäivätunti eteni tavalliseen tapaan. Kaksikymmentä noidankattilaa höyrysi purkkeja ja vaakoja pursuilevien pulpettien välissä. Kalkaros kuljeksi huurujen seassa ja teki ärhäköitä huomautuksia rohkelikkojen työstä luihusten tirskuessa kiitollisina. Draco Malfoy, joka oli Kalkaroksen lellikki, neppaili pallokalan silmiä päin Ronia ja Harrya, jotka tiesivät etteivät voineet kostaa, koska siitä seuraisi jäl-

ki-istunto nopeammin kuin kukaan ehtisi sanoa ”epäreilua”.

Harryn turvotusliuos oli aivan liian juoksevaa, mutta hänen ajatuksensa askartelivat tärkeämmissä asioissa. Hän odotti Hermionen merkkiä ja tuskin kuulikaan, kun Kalkaros pysähtyi pilkkaamaan hänen vetistä liuostaan. Kun Kalkaros kääntyi pois ja lähti kiusaamaan Nevilleä, Hermione tavoitti Harryn katseen ja nyökkäsi.

Harry kumartui kiireesti noidankattilansa taakse, veti Frediltä saamansa Jarrumiehen ilotulitteen taskustaan ja survaisi sitä pikaisesti taikasauvalla. Ilotulite alkoi sähistä ja putputtaa. Harry tiesi, ettei aikaa ollut monta sekuntia, nousi ylös, tähtäsi ja viskasi raketin ilmaan – ja osui napakymppiin eli Goylen noidankattilaan.

Goylen liuos räjähti ja suihkusi ympäri luokkaa. Ihmiset kirkuivat, kun turvotusliuos roiskui heidän päälleen. Malfoy sai litkua kasvoilleen ja hänen nenänsä alkoi paisua kuin ilmapallo. Goyle kompuroi ympäriinsä kädet silmillä, jotka olivat paisuneet lautasten kokoisiksi, kun taas Kalkaros yritti saada rauhaa luokkaan ja selvittää mitä oli tapahtunut. Sekaannuksen keskellä Harry näki Hermionen pujahtavan hiljaa ovesta ulos.

”Hiljaa! HILJAA!” Kalkaros karjui. ”Kaikki roiskeita saaneet tänne hakemaan kutistusjuomaa. Kunhan minä selvitän, kuka tämän teki...”

Harry yritti olla nauramatta katsellessaan, kun Malfoy kiiruhti luokan eteen pää pienen melonin kokoisen nenän painosta kumarassa. Kun puoli luokkaa raahusti Kalkaroksen pöydän luo – joillain taakkanaan isojen nuijien paksuiset käsivarret ja toisilla jättikokoiset umpeen turvonneet

huulet – Harry näki, miten Hermione livahti takaisin tyr-
mään kaavun etumus pullollaan.

Kun kaikki olivat hörpänneet vasta-ainetta ja turvotuk-
set olivat laskeneet, Kalkaros liihotti Goylen kattilan ääreen
ja onki ilotulitteen vääntyneen mustan jämän käteensä. Syn-
tyi syvä hiljaisuus.

”Jos joskus saan tietää, kuka tämän heitti”, Kalkaros
kuiskasi, ”pidän taatusti huolen, että se henkilö erotetaan.”

Harry yritti sovitella kasvoilleen niin ihmettelevän il-
meen kuin suinkin osasi. Kalkaros katsoi häntä silmiin, eikä
kymmenen minuutin kuluttua kajahtanut kellon soitto olisi
voinut olla tervetullempi.

”Hän tiesi että se olin minä”, Harry sanoi Ronille ja
Hermionelle, kun he riensivät taas murjottavan Myrtin ves-
saan. ”Sen näki.”

Hermione nakkasi uudet ainekset kattilaan ja alkoi häm-
mentää kiivaasti.

”Kahden viikon päästä se on valmista”, hän sanoi tyyty-
väisenä.

”Kalkaros ei pysty todistamaan, että se olit sinä”, Ron
lohdutti Harrya. ”Mitä hän voi tehdä?”

”Kalkaroksen tuntien, jotain inhottavaa”, Harry sanoi
liemen vaahdotessa ja kupliessa.

Viikon kuluttua Harry, Ron ja Hermione kävelivät eteishal-
lin poikki, kun he näkivät pienen ihmisjoukon kokoontu-
neen ilmoitustaulun eteen lukemaan vasta siihen kiinnitet-
tyä pergamenttia. Seamus Finnigan ja Dean Thomas viittasi-
vat heidätkin katsomaan ja näyttivät innostuneilta.

”Tänne perustetaan kaksintaistelukerho!” Seamus sanoi.

”Ensimmäinen kokous on tänään! Enpä pane pahakseni opetusta kaksintaistelun taidossa, se voi tulla vielä tarpeeseen.”

”Mitä, oletatko sinä että Luihuisen hirviö harrastaa kaksintaistelua?” Ron vitsaili, mutta luki hänkin kiinnostuneena ilmoitusta.

”Voisi olla hyödyllistä”, hän sanoi Harrylle ja Hermionelle matkalla syömään. ”Osallistutaanko?”

Harry ja Hermione kannattivat ajatusta, joten kellon tullessa sinä iltana kahdeksan he riensivät taas suureen saliin. Pitkät ruokapöydät olivat kadonneet ja yhdelle seinälle oli ilmestynyt kullattu näyttämö, joka oli valaistu tuhansin päiden päällä leijuvin kynttilöin. Katto oli taas kerran kuin mustaa samettia ja suurin osa koulun oppilaista näytti tungexivan sen alla, kaikilla taikasauva kädessä ja jännittynyt ilme kasvoilla.

”Kukakohan meitä opettaa?” Hermione mietti ääneen, kun he hivuttautuivat rupattelevaan väenpaljouteen. ”Joku kertoi, että Lipetit oli joskus nuorena kaksintaistelumestari, ehkä hän opettaa.”

”Kunhan ei kuitenkaan –” Harry aloitti, mutta päätti lauseensa voihkaisuun, sillä Gilderoy Lockhart asteli lavalle säihkyvässä luumunpunaisessa kaavussa ja seuranaan kuka pa muu kuin Kalkaros, tavalliseen mustaan pukeutuneena.

Lockhart heilautti kättään saadakseen hiljaisuuden ja huudahti sitten: ”Tulkaa lähemmäs, tulkaa lähemmäs! Näkevätkö kaikki minut? Kuulevatko kaikki minut? Loistavaa!”

”No niin, rehtori Dumbledore myönsi minulle luvan, jotta sain perustaa tämän vaatimattoman kaksintaistelukerhon ja valmentaa teitä sen varalle, että joskus joudutte puo-

lustamaan itseänne, niin kuin minä olen lukemattomia kertoja joutunut – tarkat tiedot löydätte julkaistuista teoksistani.

”Saanko esitellä apulaiseni professori Kalkaroksen”, Lockhart sanoi ja väläytti leveän hymyn. ”Hän tietää omien sanojensa mukaan pikkuhiukkasen kaksintaistelusta hänkin ja on urheasti lupautunut avukseni lyhyeen näytökseen ennen kuin varsinaisesti aloitamme. No niin, älkääpä sitten nuoret huolestuko – taikajuomien opettajanne on yhä keskuudessamme senkin jälkeen kun olen käsitellyt häntä, älkää siis pelätkö!”

”Eikö olisikin mainiota, jos he päästäisivät toinen toisensa päiviltä?” Ron mutisi Harryn korvaan.

Kalkaroksen ylähuuli mutristui. Harry ihmetteli miksi Lockhart hymyili yhä – jos Kalkaros olisi katsonut Harrya yhtä pahasti, Harry olisi juossut pois päin niin lujaa kuin jaloista lähti.

Lockhart ja Kalkaros kääntyivät vastakkain ja kumarsivat. Tai ainakin hurjasti käsiään vääntelevä Lockhart kumarsi, kun taas Kalkaros lähinnä nytkäytti äreästi päätään. Sitteen he kohottivat taikasauvat eteensä kuin miekat.

”Kuten näette, me pidämme miekkojamme hyväksyttävässä taisteluasennossa”, Lockhart selosti hiljaiselle yleisölle. ”Kun lasken kolmeen, teemme ensimmäiset taikamme. Kumpikaan meistä ei tietenkään pyri tappamaan toista.”

”En menisi siitä takuuseen”, Harry mumisi nähdessään, miten Kalkaros paljasti hampaansa.

”Yksi – kaksi – kolme.”

Kumpikin heilautti sauvansa ylös yli hartian korkeuden. Kalkaros huudahti: ”Karkotaseet!”

Näkyi häikäisevä tulenpunainen välkähdyks ja Lockhartilta meni jalat alta: hän lennähti takaperin näyttämöltä, rojautti päin seinää ja valui siitä raajat hajallaan lattialle.

Malfoy ja muutama muu luihuinen hurrasi. Hermione hypähteli varpaillaan. "Sattuikohan häneen pahasti?" hän vinkaisi sormiensa lomasta.

"Mitä väliä?" Harry ja Ron sanoivat yhteen ääneen.

Lockhart hoipperoi pystyyn. Hänen hattunsa oli pudonnut päästä ja hänen kiharaiset hiuksensa sojottivat pystyssä.

"Siinä siis näitte!" hän sanoi hoippuessaan takaisin lavalle. "Se oli aseistariisuntaloitsu – kuten näette, olen menettänyt taikasauvani – ahaa, kiitos, Lavender. Mainiota, oli loistava ajatus näyttää heille se, professori Kalkaros, mutta jos et pane pahaksesi, sanoisin että oli varsin ilmiselvää mitä aioit. Jos olisin halunnut estää taian, olisin helposti voinut tehdä sen. Minusta oli kuitenkin opettavaista antaa oppilaiden nähdä..."

Kalkaros näytti murhanhimoiselta. Lockhart ehkä huomasi sen, koska hän sanoi: "Näytös päättyy! Minä laskeudun nyt sinne teidän keskuuteenne ja jaan teidät pareiksi. Professori Kalkaros, viitsisitkö auttaa..."

He liikkuvat tungoksessa ja järjestivät pareja. Lockhart yhdisti Nevillen ja Justin Finch-Fletchleyn pariksi, mutta Kalkaros ehti ennen häntä Harryn ja Ronin kohdalle.

"Taitaa olla aika rikkoa unelmatiimi", hän ilkkui. "Weasley, sinä menet Finniganin pariksi. Potter..."

Harry siirtyi vaistomaisesti lähemmäs Hermionea.

"Eipä taida onnistua", Kalkaros sanoi kalsea hymy kasvoillaan. "Malfoy, tulepa tänne. Katsotaan, mitä sinä saat aikaiseksi kuuluisan Potterin kanssa. Ja sinä, Hermione –

sinä saat pariksesi Millicentin.”

Malfoy saapasteli paikalle omahyväinen virne naamal-
laan. Hänen takanaan tuli Luihuiseen kuuluva tyttö, joka toi
Harryn mieleen kuvan kirjasta *Niityillä noita-akkojen kanssa*.
Tyttö oli isokokoinen ja roteva ja hänen raskastekoinen leu-
kansa sojotti ärhäkästi ulos. Hermione väläytti hänelle hy-
myntapaisen, mutta hän ei vastannut siihen.

”Kasvokkain parin kanssa!” Lockhart huusi palattuaan
lavalle, ”Ja kumarrus!”

Harry ja Malfoy hädin tuskin liikauttivat päätään irrot-
tamatta katsettaan toisistaan.

”Taikasauvat valmiina!” Lockhart huusi. ”Kun lasken
kolmeen, te loitsitte aseistariisuvat loitsunne vastustajiinne
– mutta vain aseistariisuvat loitsut – tapaturmia emme tah-
do. Yksi... kaksi... kolme...”

Harry heilautti taikasauvansa olan yli, mutta Malfoy oli
aloittanut jo kun Lockhart laski ”kaksi” ja hänen loitsunsa
osui Harryyn niin rajusti, että Harrysta tuntui että hän sai
paistinpannusta päähänsä. Hän kompuroi, mutta jäsenet
tuntuivat toimivan eikä hän hukannut aikaa vaan osoitti sau-
vallaan suoraan päin Malfoya ja huusi: ”Halkinaurus!”

Hopeainen valosuihku iski Malfoya vatsaan ja Malfoy
taipui kähisten kaksinkerroin.

”Pelkkää aseistariisuntaa, minä sanoin!” Lockhart karjui
hädissään taistelevan joukon yli Malfoyn vajotessa polvil-
leen. Harry oli iskenyt kutitusloitsulla ja Malfoy oli tikah-
tua nauruunsa. Harry epäröi, sillä hänellä oli kumma tunne,
ettei ollut reilua noitua Malfoya silloin kun tämä kiemurte-
li lattialla, mutta se oli erehdys. Malfoy osoitti taikasauvalla
Harryn polviin ja kähähti: ”Tarantallegro!” Siinä samassa

Harryn jalat alkoivat nytkiä hillittömästi sinne tänne jonkinlaisin tanssiaskelin.

"Seis! Seis!" Lockhart kiljui, mutta Kalkaros otti ohjat käsiinsä.

"Lopeti loitsuimes!" hän huusi. Harryn jalat lakkasivat tanssimasta, Malfoy lakkasi nauramasta ja he pystyivät katsomaan ympärilleen.

Tapahtumapaikan yllä leijui vihertävä savusumu. Neville ja Justin makasivat kumpikin lattialla huohottamassa, Ron piti kasvoiltaan tuhkanväristä Seamusia pystyssä ja pyyteli anteeksi rikkinäisen taikasauvansa tekosia, mutta Hermione ja Millicent Bulstrode liikkuiivat yhä. Millicent oli ottanut Hermionesta niskalenkin ja Hermione uikutti kivusta. Kummankin taikasauvat lojuivat unohdettuina lattialla. Harry syöksyi kiskomaan Millicentin irti. Se ei käynyt helposti, sillä tyttö oli paljon Harrya isompi.

"Hyvänen aika", Lockhart sanoi liihottaessaan väkijoukossa katselemassa kaksintaistelujen jälkipuintia. "Ylös siitä, Macmillan... ole varovainen, Fawcett... nipistä sitä lujasti, niin vuoto lakkaa pian, Boot..."

"Minun täytyy varmaankin opettaa teille, miten epäystävälliset tait estetään", Lockhart sanoi seistessään hermostuneena keskellä salia. Hän vilkaisi Kalkarosta, jonka mustat silmät kiiluivat, ja käänsi äkkiä katseensa pois. "Otetaanpa vapaaehtoinen pari – Neville ja Justin, tuletteko te?"

"Huono ajatus, Lockhart", Kalkaros sanoi lipuessaan paikalle kuin iso ja pahantahtoinen lepakko. "Neville aiheuttaa tuhoa yksinkertaisimpienkin loitsujen kanssa, saamme vielä lähettää Justinin jäännökset tulitikkulaatikossa sairaalasiipeen." Nevillen pyöreät punakat kasvot punehtuivat

entisestään. ”Entä te, Malfoy ja Potter?” Kalkaros sanoi kiero-rosti hymyillen.

”Loistava ajatus!” Lockhart tuumasi ja viittilöi Harryn ja Malfoyn keskelle salia muiden perääntyessä ja tehdessä heille tilaa.

”No niin, Harry”, Lockhart sanoi, ”kun Draco osoittaa sinua sauvallaan, tee näin.”

Hän kohotti oman sauvansa, esitti jotain mutkikkaan näköistä kuviota ja pudotti sauvan. Kalkaros hymyili ilkeästi kun Lockhart nosti sauvansa ja sanoi: ”Hupsista – minun sauvani käy pikkuisen ylikierroksilla.”

Kalkaros siirtyi lähemmäs Malfoyta, kumartui ja kuiskasi jotain pojan korvaan. Malfoy hymyili ilkeästi. Harry katsoi hermostuksissaan Lockhartia ja sanoi: ”Voisitko näyttää sen estojutun uudestaan?”

”Pelottaako?” Malfoy mutisi niin hiljaa, ettei Lockhart kuullut.

”Turha toivo”, Harry ärähti suupielestään.

Lockhart läppäsi Harrya hilpeästi hartiaan. ”Teet vain niin kuin minä äsken tein!”

”Mitä, pudotan sauvani?”

Mutta Lockhart ei kuunnellut.

”Kolme – kaksi – yksi – nyt!” hän huusi.

Malfoy kohotti taikasauvansa ja mylvähti: ”Käärme-
stulios!”

Malfoyn taikasauvan kärki räjähti. Harry katsoi kauhuissaan, kun sauvasta ampaisi ulos pitkä musta käärme, joka tömähti lattialle heidän väliinsä ja nousi iskuvalmiina pystyyn. Kuului kirkaisuja kun ihmiset perääntyivät pois tieltä, ja lattialla oli äkkiä iso tyhjä tila.

”Älä liiku, Potter”, Kalkaros sanoi laiskasti ja nautti selvästi, kun näki Harryn seisovan hievahtamatta ja tuijottavan vihaista käärmettä silmiin. ”Minä hoidan sen pois...”

”Salli minun!” Lockhart huudahti. Hän heristi taikasauvaansa käärmeelle ja kuului kova pamaus – käärme ei kadonnut vaan lensi korkealle ilmaan ja mätkähti takaisin lattialle. Raivoissaan ja vimmatusti sihisten se luikersi suoraan kohti Justinia ja kohosi taas myrkkyhampaat paljastettuina ylös iskuvalmiuteen.

Harry ei tiennyt mikä häneen meni. Hän ei edes tietoisesti päättänyt tehdä mitään. Hän vain tajusi, että jalat kantivat häntä edemmäs aivan kuin niiden alla olisi ollut rullat ja että hän huusi käärmeelle typerästi: ”Anna Justinin olla!” Ja kuin ihmeen kaupalla – selittämättömästi – käärme lysähti lattiaan säyseänä kuin paksu musta puutarhaletku ja katsoi Harrya. Pelko valahti Harrysta pois. Hän tiesi, ettei käärme enää hyökkäisi kenenkään kimppuun, vaikka ei osannutkaan selittää, mistä hän sen tiesi.

Harry katsoi Justinia ja hymyili, luuli näkevänsä Justinin kasvoilla helpotuksen, tyrmistyksen tai vaikka kiitollisuuden – mutta ei totisesti vihaa ja pelkoa.

”Mitä sinä oikein pelleilet?” Justin huusi eikä Harry ehtinyt sanoa mitään ennen kuin Justin jo käännähti kannoiltaan ja rynnisti ulos salista.

Kalkaros astui eteenpäin ja heilautti taikasauvaansa. Käärme katosi pienessä mustassa savupölyhdyksessä. Kalkaroksenkin katse yllätti, kun hän katsoi Harrya: se oli ovela ja laskelmoiva, eikä Harry pitänyt siitä. Samalla Harry tajusi hämärästi, että seinien vierustalta kuului uhkaavaa mutinaa. Sitten hän tunsu jonkun nykivän kaapunsa selkää.

”Tule”, Ronin ääni sanoi hänen korvaansa, ”Liikettä – tule jo...”

Ron ohjasi Harryn pois salista ja Hermione kipitti heidän kannoillaan. Kun he menivät ovesta, ihmiset heidän kummallakin puolellaan vetäytyivät syrjään aivan kuin peläten saavansa jonkinlaisen tartunnan. Harrylla ei ollut aavistustakaan, mistä oli kyse, eivätkä Ron ja Hermione selittäneet hänelle mitään ennen kuin olivat raahanneet hänet Rohkelikkotornin tyhjään oleskeluhuoneeseen. Siellä Ron sysäsi Harryn nojatuoliin ja sanoi: ”Sinä olet kärmessuu. Mikset kertanut meille?”

”Mikä minä olen?” Harry sanoi.

”Kärmessuu!” Ron sanoi. ”Osaat puhua käärmeiden kanssa!”

”Niin osaan”, Harry sanoi. ”Tai siis, tämä oli vasta toinen kerta kun tein sitä. Kerran eläintarhassa usutin vahingossa kuristajaboan Dudley-serkkuni kimppuun – se on pitkä tarina – mutta kun se boa sanoi minulle, ettei ollut koskaan nähnyt Brasiliiaa, niin minä tavallaan vapautin sen, vaikken tehnytkään mitään. Se tapahtui silloin kun en vielä tiennyt, että olen velho.”

”Kuristajaboa sanoi sinulle, ettei ollut koskaan nähnyt Brasiliiaa?” Ron toisti voimattomana.

”Mitä kummaa siinä on?” Harry ihmetteli. ”Varmasti monikin ymmärtää käärmeitä.”

”Ehei, ei ymmärrä”, Ron sanoi. ”Se ei ole mikään tavallinen kyky. Tämä on paha juttu.”

”Mikä on paha juttu?” Harry sanoi ja alkoi jo tuohtua. ”Mikä kaikkia oikein riivaa? Kuule nyt, jos minä en olisi sanonut sille käärmeelle, että antaa Justinin olla –”

”Ai, niinkö sinä sille sanoit?”

”Miten niin? Olit itse siellä... sinä kuudit, mitä minä sanoin.”

”Kuulin vain, että puhuit kärmeskieltä”, Ron sanoi, ”käärmeiden kieltä. Olisit voinut sanoa mitä tahansa. Ei ihme, että Justin hätääntyi, kun vaikutti siltä että sinä yllytit käärmettä tai jotain vastaavaa. Se oli todella kammottavaa.”

Harry vain tuijotti Ronia.

”Puhuinko minä jotain vierasta kieltä? Mutta – en minä huomannut – miten minä voin puhua jotain kieltä tajuamatta sitä itse?”

Ron pudisti päätään. Sekä hän että Hermione näyttivät siltä, että joku oli kuollut. Harry ei tajunnut mikä niin hirveää oli.

”Etkö voisi kertoa, mitä pahaa siinä on, että estää isoa rumaa käärmettä puraisemasta Justinin pään irti?”, hän sanoi. ”Mitä väliä sillä on, miten minä sen tein, kunhan Justin ei joudu osallistumaan seuraavaan päättömään jahtiin?”

”On sillä väliä”, Hermione sanoi hiljaisella äänellä avattuaan viimein suunsa, ”koska juuri kyvystä puhua käärmeitten kanssa Salazar Luihuinen oli kuuluisa. Siksi Luihaisen tuvan symbolikin on käärme.”

Harryn suu lokahti auki.

”Juuri niin”, Ron sanoi. ”Ja nyt koko koulu luulee, että sinä olet Luihaisen pojanpojanpojanpojanpoika tai jotain sen suuntaista.”

”Mutta enhän minä ole”, Harry sanoi jostain syystä hyvin kauhuissaan.

”Sitä sinun on vaikea todistaa”, Hermione sanoi. ”Sa-

lazar Luihuinen eli joskus tuhat vuotta sitten. Emmehän me tiedä, vaikka olisitkin.”

Harry makasi sinä iltana tuntikausia hereillä. Hän katseli pylvässänkynsä verhojen raosta, kun lumihuutalet tanssivat tornin ikkunan takana, ja pohti.

Saattoiko hän sittenkin olla Salazar Luihaisen perillinen? Eihän hän tiennyt isänsä suvusta mitään. Dursleyt olivat kieltäneet häntä kyselemästä velhosukulaisistaan.

Harry yritti sanoa jotain hiljaa kärmeskielellä. Sanat eivät tulleet. Ilmeisesti hänen piti olla kasvokkain käärmeen kanssa pystyäkseen puhumaan sitä.

”Mutta minähän olen rohkeliikko”, Harry ajatteli. ”Lajitteluhattu ei olisi pannut minua tänne, jos minussa virtaisi Salazar Luihaisen verta.”

”Jaaha”, sanoi ilkeä pikku ääni hänen päässään. ”Mutta lajitteluhattuhan halusi panna sinut Luihaiseen, etkö muista?”

Harry käänsi kylkeä. Hän tapaisi Justinin seuraavana päivänä yrttitiedon tunnilla ja selittäisi silloin, että oli käskenyt käärmettä lopettamaan eikä suinkaan yllyttänyt sitä, niin kuin (hän ajatteli vihaisena ja takoi tyynyään) kenen tahansa olisi pitänyt tajuta.

Illalla alkanut lumisade oli kuitenkin seuraavana aamuna yltynyt niin sankaksi myräkäksi, että lukukauden viimeinen yrttitiedon tunti peruutettiin. Professori Verso tahtoi pukea alruunoille sukat ja huivit. Se oli hankala toimenpide, jota hän ei uskonut kenellekään muulle enää nyt kun alruunojen täytyi kasvaa nopeasti ja virvoittaa Norriskaa ja Colin Creeveyä.

Harry harmitteli tunnin peruuntumista rohkelikkosten oleskeluhuoneen takan ääressä, kun taas Ron ja Hermione pelasivat hyppytunnilla velhošakkia.

”Taivaan tähden, Harry”, Hermione sanoi ärtyneenä, kun Ronin lähetti kellisti hänen ratsunsa ja raahasi sen pois laudalta. ”Mene etsimään Justin, jos se on sinulle noin tärkeää.”

Niin Harry nousi ylös ja lähti muotokuva-aukon kautta käytävälle miettien missä Justin mahtoi olla.

Linnassa oli pimeämpää kuin tavallisesti päiväsaikaan, koska kaikkien ikkunoiden takana kieppui sankka pyry. Harry käveli hyttisten ohi luokkahuoneiden, joissa pidettiin oppitunteja, ja kuuli pikku pätkiä sieltä täältä. Professori McGarmiwa rähjäsi jollekulle, joka oli kai muuttanut ystävänsä mäyräksi. Harry hillitsi uteliaisuutensa ja jatkoi eteenpäin. Hän ajatteli, että Justin saattoi käyttää hyppytunnin läksyihin, ja päätti käydä ensin kirjastossa.

Joukko puuskupuheja, joilla olisi silloin ollut yrttitietoa, istuikin kirjaston perällä, mutta eivät he läksyjä tehneet. Harry näki pitkien ja korkeiden hyllyrivistöjen välistä, että heidän päänsä olivat lähellä toisiaan ja he näyttivät keskustelemaan kiihkeästi. Hän ei nähnyt, oliko Justin mukana. Hän käveli heitä kohti, kun jokin mitä he sanoivat osui hänen korviinsa ja hän piiloutui näkymättömyysosastolle sala-kuuntelemaan.

”Oli miten oli”, muuan tanakka poika sanoi, ”minä sanoin Justinille, että pysy piilossa meidän makuusalissa. Tai siis, jos Potter on valinnut hänet seuraavaksi uhriksi, hänen on viisainta pysyä melko piilossa jonkin aikaa. Justinhan on tietty pelännyt että jotain tällaista tapahtuu siitä saakka kun

hän möläytti Potterille, että on jästisyntyinen. Justin jopa kertoi Potterille, että aikoi mennä Etoniin. Eihän sellaista asiaa pidä levitellä, kun Luihuisen perillinen on vapaalla jalalla.”

”Niin mutta Ernie, oletko sinä aivan varma, että se on juuri Potter?” tyttö, jolla oli vaaleat saparot, kysyi levottomana.

”Älä viitsi, Hannah”, tanakka poika sanoi vakavasti, ”hänhän on kärmessuu. Kaikkihan sen tietää, että se on pimeyden velhon merkki. Oletko joskus kuullut jostakusta kunnollisesta, joka puhuu käärmeiden kanssa? Luihuista itseään kutsuttiin Käärmekieleksi.”

Toiset supisivat jotain, ja Ernie jatkoi: ”Muistathan, mitä seinään oli kirjoitettu? *Varokaa, perillisen viholliset*. Potterilla oli jokin selkkaus Voron kanssa. Ja saman tien käy Voron kissan köpelösti. Se ensiluokkalainen, Creevey, ärsytti Potteria huispauskentällä, kun otti kuvia Potterista makaamassa kurassa. Ja yhtäkkiä käy Creeveynkin köpelösti.”

”Hän on kumminkin tuntunut aina niin kiltiltä”, Hannah sanoi epävarmasti, ”ja hänhän sentään ajoi tiedät-kai-kenet karkuun. Ei kai hän voi läpeensä paha olla?”

Ernie madalsi äänensä salaperäiseksi, puuskupuhit kumartuivat lähemmäs ja Harry hivuttautui hänkin lähemmäs, jotta kuulisi Ernien sanat.

”Kukaan ei tiedä, miten hän jäi henkiin tiedät-kai-kenen hyökkäyksestä. Tai siis, hänhän oli vasta vauva kun se tapahui. Hänen olisi kuulunut räjähtää pirstaleiksi. Vain hyvin vahva pimeyden velho voi selvitä hengissä sellaisesta kirouksesta.” Ernie madalsi vielä ääntään niin että se oli tuskin kuiskausta kuuluvampi ja sanoi: ”Luultavasti juuri siksi tie-

dät-kai-kuka alun alkaen tahtoi hänet tappaa. Ei halunnut toista pimeyden ruhtinasta kilpailijakseen. Olisi kiva tietää, mitä muita voimia Potter salaa meiltä.”

Harry ei kestänyt enempää. Hän rykäisi äänekkäästi ja astui esiin hyllyjen välistä. Jos häntä ei olisi suututtanut niin kovasti, hän olisi nauranut sille mitä näki: joka ainoa puuskupuh jähmettyi vain siksi, että hän oli tullut esiin, ja Ernien kasvoista valahti väri.

”Hei”, Harry sanoi. ”Tiedättekö te, missä Justin Finch-Fletchley on?”

Puuskupuhien pahimmat pelot saivat vahvistuksen. Kaikki katsoivat peloissaan Ernieta.

”Mitä sinä hänestä tahdot?” Ernie sanoi tärisevällä äänellä.

”Tahdon kertoa, mitä sen käärmeen kanssa oikeasti tapahtui siellä kaksintaistelukerhossa”, Harry sanoi.

Ernie puri huulta, veti syvään henkeä ja sanoi sitten: ”Me oltiin siellä. Me nähtiin mitä tapahtui.”

”Sitten te siis huomaisitte, että käärme peräntyi kun minä olin puhunut sille?” Harry sanoi.

”Minä en nähnyt muuta kuin että sinä puhuit kärmeskieltä”, Ernie sanoi jääräpäisesti vaikka vapisikin puhuesaan, ”ja ajoit käärmettä Justinia päin.”

”Enkä ajanut sitä häntä päin!” Harry sanoi ääni vihasta täristen. ”Käärme ei hipaissutkaan Justinia!”

”Mutta vähältä piti”, Ernie sanoi. ”Ja ettet vain saa mitään typerää ideoita”, hän lisäsi kiireesti, ”voin mainita, että minun sukupuustani löytyy yhdeksän sukupolvea noitia ja minun vereni on niin puhdasta kuin vain voi, joten –”

”Vähät minä sinun verestäsi välitän!” Harry ärähti.

”Miksi minä tahtoisin kiusata jästisyntyisiä?”

”Sinä kuulemma inhoat niitä jästejä, joiden luona asut”, Ernie sanoi vikkellästi.

”Dursleyn perheessä ei voi asua inhoamatta heitä”, Harry sanoi. ”Olisi kiva nähdä, kun sinä yrität.”

Hän kääntyi kannoillaan ja rynni pois kirjastosta kirvoittaen paheksuvan katseen matami Prilliltä, joka kiillotti ison loitsukirjan kullattua kantta.

Harry kompuroi portaat ylös tuskin edes nähden minne meni, niin raivoissaan hän oli. Siitä johtui, että hän käveli päin jotain hyvin isoa ja kiinteää ja lensi törmäyksen voimasta istualleen lattialle.

”Ai hei, Hagrid”, Harry sanoi katsoessaan ylöspäin.

Hagridin kasvot olivat silmiä lukuun ottamatta lumisen kommandopipon peitossa, mutta kukaan muukaan se ei voinut olla, sillä melkein koko käytävä tukkeutui myyränahkatakisesta hahmosta. Hagridilla oli jyhkeissä käsissään kintaat ja toisessa retkotti kuollut kukko.

”Kuis sujuu, Harry?” hän sanoi kiskottuaan pipon naamaltaan, jotta pystyi puhumaan. ”Mikset oo tunnilla?”

”Se peruutettiin”, Harry sanoi ja nousi ylös. ”Mitä sinä täällä teet?”

Hagrid nosti velttoa kukkoa.

”Jo toinen raato tämän lukukauden aikana”, hän selitti. ”Siellä käy joko kettuja tai verenimijä-mörkö, ja minä tarvitsen rehtorin luvan, et voin loihdii kanalan ympäristön.”

Hän tiiraili tarkemmin Harrya paksujen kuuraisten kulmakarvojensa alta.

”Onko sulla varmasti asiat mallillaan? Sinä näytät kiukuselta ja kärttyseltä.”

Harry ei voinut millään toistaa, mitä Ernie ja muut puuskuhuhit olivat sanoneet hänestä.

”Ei hätää”, hän sanoi. ”Minun täytyy mennä, Hagrid, seuraavaksi on muodonmuutoksia ja minun on haettava kirjat.”

Hän käveli tiehensa mieltien edelleen Ernien sanoja.

”Justinhan on tietysti pelännyt että jotain tällaista tapahtuu siitä saakka kun hän möläytti Potterille, että on jästisyntyinen.”

Harry tömistä portaat ylös ja kääntyi taas yhdelle käytävälle, joka oli erityisen pimeä, koska soihdut oli sammutettu. Hyytävän kylmä viima puhalsi sisään väljästä ikkunan-karmista. Harry oli puolivälissä käytävää, kun hän kompastui päistikkaa johonkin lattialla makaavaan.

Hän kääntyi katsomaan, mihin oli kompastunut, ja hänestä tuntui että hänen vatsansa liukeni.

Justin Finch-Fletchley makasi lattialla jäykkänä ja kylmänä, kauhistunut ilme kasvoillaan ja silmät tyhjinä kattoon tuijottaen. Eikä siinä kaikki. Hänen vieressään oli toinen hahmo, eikä Harry ollut eläissään nähnyt mitään niin omituista.

Melkein päätön Nick, joka ei enää ollut helmiäisenvalkoinen ja läpikuultava vaan musta ja savuava, leijui liikkumattomana vaakasuorassa kuuden tuuman korkeudella lattiasta. Pää retkotti melkein irti ja kasvoilla oli samanlainen kauhistunut ilme kuin Justinilla.

Harry nousi ylös, hän hengitti nopeasti ja pinnallisesti, hänen sydämensä päristi kuin rumpu kylkiluita vasten. Hän katsoi hurjana ympärilleen autiossa käytävässä ja näki jonon hämähäkkejä, jotka kipittivät minkä kintuistaan pääsivät pois päin lattialla lojuvista ruumiista. Kuului vain opettajien

vaimeaa ääntä käytävän kummallakin puolella olevista luokista.

Harry voisi paeta, eikä kukaan saisi koskaan tietää hänen olleen siellä. Mutta hän ei voinut jättää Justinia ja melkein päätöntä Nickiä siihen... hänen oli pakko hakea apua. Uskoisiko kukaan, ettei hänellä ollut mitään tekemistä tapahtuneen kanssa?

Kun hän seisoj siinä hädissään, ovi hänen vieressään avautui paukahtaen. Rähähänki Riesu tuli kovaa kyytiä käytävään.

"Kappas, höperö pikku Potter!" Riesu käkätti ja tyrkkäsi Harryn silmälasit vinoon hypätessään hänen ohitsean. "Mitäs Potter puuhaa? Mitäs Potter vaanii..."

Riesu pysähtyi kesken ilmassa heitetyn kuperkeikan. Ollessaan ylösalaisin se äkkäsi Justinin ja melkein päättömän Nickin. Se kiepahti oikeinpäin, veti keuhkot täyteen ilmaa ja kirkui ennen kuin Harry ehti estää: "HYÖKKÄYS! HYÖKKÄYS! TAAS HYÖKKÄYS! YKSIKÄÄN KUOLEVAINEN TAI AAVE EI OLE TURVASSA! JUOSKAA HENKENNE EDESTÄ! HYÖKKÄÄÄÄÄYS!"

Kräk – kräk – kräk: ovi toisensa perään lennähti auki ja ihmiset rynnivät luokista. Monen pitkän minuutin ajan käytävässä vallitsi sellainen sekasorto, että Justin oli vaarassa liiskaantua ja ihmiset seisovat melkein päättömässä Nickissä. Harry oli puristettu seinää vasten, kun opettajat huusivat hiljaisuutta. Professori McGarmiwa tuli juoksujalkaa, kannoillaan oma luokkansa, jonka yhdellä oppilaalla oli edelleen mustavalkoraidallinen tukka. Hän päästi taikasauvaan kovan pamauksen, mikä palautti hiljaisuuden, ja komensi kaikki takaisin luokkiin. Heti sekamelskan selvittyä

puuskupuh Ernie saapui läähättäen paikalle.

"Kiinni itse teossa!" Ernie huusi naama vitivalkoisena ja osoitti kohtalokkaasti Harrya.

"Riittää, Ernie", professori McGarmiwa kivahti.

Riesu pomppi päiden päällä ilkeä hymy huulillaan ja tutkaili tilannetta; Riesu rakasti sekasortoa. Kun opettajat kumartuivat Justinin ja melkein päättömän Nickin ylle, Riesu puhkesi lauluun:

"Voi Harry sua kurjaa, voi mistä taas tuut?"

"On susta kai kivaa, kun tappaa voit muut –"

"Lopeta jo, Riesu!" McGarmiwa äyskähti, ja Riesu ampaisi takaperin pois päin ja näytti kieltä Harrylle.

Lipetit ja tähtitieteen professori Sinistra kantoivat Justinin sairaalasiipeen, mutta kukaan ei tuntunut tietävän mitä tehdä melkein päättömälle Nickille. Lopulta McGarmiwa nyhjäisi tyhjästä ison viuhkan ja pyysi Ernieta leijuttamaan melkein päättömän Nickin sen avulla yläkertaan. Sen Ernie teki ja Nick lipui portaikkoon kuin musta ja äänetön ilma-tyynyalus. Harry ja McGarmiwa jäivät kahden.

"Tätä tietä, Harry", McGarmiwa sanoi.

"Professori", Harry sanoi, "minä vannon, etten –"

"Tämä ei ole enää minun asiani", McGarmiwa tokaisi tyyliä.

He marssivat vaiteliaina nurkan taakse, ja siellä McGarmiwa pysähtyi ison ja kamalan ruman kivihirviön eteen.

"Sitruunamehujauhe!" hän sanoi. Se oli selvästi tunnus sana, koska kivihirviö heräsi yhtäkkiä eloon ja hyppäsi sivuun kun seinä sen takana halkesi. Vaikka Harry pelkäsi hirveästi kohtaloaan, hän ei voinut olla ihastelematta. Seinän takana oli kierreportaikko, joka liikkui tasaisesti ylöspäin

samaan tapaan kuin rullaportaat. Kun Harry ja McGarmit astuivat portaisiin, Harry kuuli seinän tömähtävän kiinnheidän takanaan. He nousivat kierteitä ylös, yhä ylemmäs, kunnes viimein hiukan pyörryksissä Harry näki edessään hohtavan tammioven, jossa oli griffonin muotoinen messinkikolkutin.

Hän tiesi, minne häntä vietiin. Dumbledoren luokse.

MONIJUOMALIEMI

Huipulla he astuivat pois kivisestä portaikosta ja professori McGarmiwa koputti oveen. Se aukeni hiljaa ja he astuivat sisään. McGarmiwa käski Harryn odottaa ja jätti hänet yksin.

Harry katseli ympärilleen. Yksi asia oli varma: kaikista opettajien huoneista, joissa Harry oli siihen mennessä sinä vuonna käynyt, Dumbledoren huone oli ilman muuta mielenkiintoisin. Jos hän ei olisi ollut järjiltään pelosta, että hänet potkaistaan pois koulusta, hän olisi ottanut mielellään vastaan tilaisuuden tutkailla huonetta.

Huone oli suuri ja pyöreä ja tulvillaan hassuja pikku ääniä. Pinnajalkaisilla pöydillä oli joukko kummallisia hopeisia kojeita, jotka hurisivat ja puhkuivat pikkuisia savuhattaroita. Seinät olivat täynnä entisten rehtorien muotokuvia, jotka torkkuivat kehyksissään. Huoneessa oli myös valtaisa kápäläjalkainen kirjoituspöytä ja sen takana hyllyssä resui-nen ja repaleinen velhohattu – lajitteluhattu.

Harry empi. Hän loi varautuneen silmäyksen seinillä nukkuviin noitiin ja velhoihin. Tuskinpa siitä mitään haittaa olisi, vaikka hän ottaisi hatun hyllystä ja sovittaisi sitä uudesta? Varmuuden vuoksi vain... ihan vain varmistaakseen,

että se todella oli lajitellut hänet oikeaan tupaan.

Hän kiersi hiljaa pöydän taakse, nosti hatun hyllystä ja pani sen hitaasti päähänsä. Se oli aivan liian iso ja valahti silmille niin kuin oli valahtanut viimeksikin kun Harry oli sitä sovittanut. Harry tuijotti hatun mustaa sisusta ja odotti. Sitten vaimea ääni sanoi hänen korvaansa: ”Päähänpinttymäkö, Harry Potter?”

”Öö, niin”, Harry mutisi. ”Öö – anteeksi että vaivaan – haluaisin kysyä –”

”Olet pohtinut, paninko minä sinut oikeaan tupaan”, hattu arvasi nokkelasti. ”Niin... sinua oli erityisen vaikea sijoittaa. Mutta pidän kiinni siitä mitä silloin sanoin...” Harryn sydän nuljahti ”...sinä olisit pärjännyt hyvin Luihuises-
sa.”

Harryn vatsaan putosi jotain painavaa. Hän tarttui hatun kärkeen ja veti sen päästään. Se roikkui velttona hänen kädessään, nuhjuisena ja haaltuneena. Harry sysäsi hatun takaisin hyllyyn ja häntä oksetti.

”Olet väärässä”, hän sanoi ääneen liikkumattomalle ja hiljaiselle hatulle. Hattu ei hievahtanutkaan. Harry perään-tyi kauemmas ja tarkkaili sitä. Sitten hän kuuli takaansa oudon, yökkäävän äänen ja käännähti ympäri.

Hän ei ollut sittenkään yksin. Kultaisella orrella oven takana kökötti raihnaisten näköinen lintu, joka muistutti puoliksi kynittyä kalkkunaa. Harry tuijotti sitä ja lintu katsoi uhkaavan näköisesti takaisin ja päästi taas yökkäävän äänen. Harryn mielestä se näytti hyvin sairaalta. Sen silmät olivat sameat ja siinä Harryn katsellessakin sen pyrstöstä putosi pari sulkaa.

Harry ehti juuri ajatella, että sehän siitä vielä puuttuikin

että Dumbledoren lemmikkilintu kuolee kun hän on yksin huoneessa sen kanssa, kun lintu leimahti liekkeihin.

Harry huusi kauhuissaan ja perääntyi kirjoituspöydän luo. Hän etsi kuumeisesti vesilasillista, mutta ei löytänyt. Linnusta oli sillä välin tullut tulipallo. Se kirkaisi kerran lujaa ja siinä samassa siitä oli jäljellä vain lattialla kytevä tuhkaläjä.

Huoneen ovi avautui. Dumbledore astui sisään hyvin synkkäilmeisenä.

”Professori”, Harry hengähti, ”tuo lintu – minä en mah-
tanut mitään – se vain syytyi tuleen.”

Harryn hämmästykseksi Dumbledore hymyili.

”No jo oli aikakin”, hän sanoi. ”Se on ollut kauhean näköinen jo monta päivää, minä olen monta kertaa hoputtanut sitä.”

Harryn tyrmistynyt ilme nauratti Dumbledorea.

”Fawkes on feenikslintu. Feeniksit leimahtavat liekkeihin, kun niiden on aika kuolla, ja syntyvät uudelleen tuhkasta. Katso nyt.”

Harry katsoi alas juuri parahiksi nähdäkseen pikkuisen, ryppyisen, vastasyntyneen linnun pistävän päänsä esiin tuhkasta. Se oli aivan yhtä ruma kuin vanha lintu.

”Sääli, että jouduit näkemään sen juuri palopäivänä”, Dumbledore sanoi istuutuessaan kirjoituspöytänsä taakse. ”Enimmäkseen se on oikein komea: sillä on upea punaisen ja kullan kirjava höyhenpeite. Kiehtovia otuksia nuo feeniks-
sit. Ne pystyvät kantamaan suunnattoman raskaita taakkoja, niiden kyynelillä on parantava vaikutus ja ne ovat erittäin uskollisia lemmikkejä.”

Säikähtäessään Fawkesin roihahdusta Harry oli unohta-

nut, miksi oli tullut sinne, mutta aihe palautui hänen mieleensä kun Dumbledore asettui korkeaselkäiseen tuoliin pöydän ääreen ja naulitsi Harryyn vaaleansinisten silmiensä läpätunkevan tuijotuksen.

Dumbledore ei kuitenkaan ehtinyt sanoa sanaakaan, kun huoneen ovi jo lennähti mahtavasti paukahtaen auki ja Hagrid pelmahti sisään hurja katse silmissään, kommandopipo hassusti takkuisen mustan tukan päällä törrössä ja kuolleena retkottava kukko yhä kädessään.

”Se ei ollu Harry!” Hagrid sanoi painokkaasti. ”Minä kävelin Harryy vastaan just hetkee ennen ku se poika löyty, Harry ei olis millää voinu ehtii...”

Dumbledore yritti sanoa jotakin, mutta Hagrid paasasi edelleen ja huijoi kiihkoissaan kukolla niin että höyhenet pöllysivät.

”... se ei voinu olla Harry, vannon vaik taikaministerin eessä, jos on pakko...”

”Hagrid, minä –”

”... sulla on väärä poika kiikissä, Harry ei ikuna –”

”Hagrid!” Dumbledore sanoi lujasti. ”En minä usko, että Harry hyökkäsi niiden ihmisten kimppuun.”

”Jaaha”, Hagrid sanoi ja kukko repsahti velttona hänen kylkeään vasten. ”Selvä. Minä ootan sitte ulkona, rehtori.”

Ja hän rymisteli pois nolon näköisenä.

”Etkö sinä usko, että se olin minä?” Harry sanoi toiveikkaana, kun Dumbledore pyyhki kukon höyheniä pöydältään.

”En, Harry, en usko”, Dumbledore sanoi, mutta hänen ilmeensä synkistyi taas. ”Haluan kumminkin puhua sinun kanssasi.”

Harry odotti hermostuneena, kun Dumbledore punnitsi häntä katseellaan pitkien sormiensa päät painettuina yhteen.

"Minun täytyy kysyä sinulta, Harry, onko sinulla minulle jotain kerrottavaa", hän sanoi lempeästi. "Mitä tahansa."

Harry ei osannut vastata. Hän ajatteli Malfoyta huutamassa *"Teidän vuoronne seuraavaksi, kuraveriset!"* ja murjottavan Myrtin vessassa hautuvaa monijuomalientä. Sitten hän ajatteli ääntä, jonka hän oli kuullut kahdesti tyhjästä, ja muisti mitä Ron oli sanonut: *"Ei ole hyvä merkki kuulla ääniä, joita kukaan muu ei kuule, ei edes velhomaailmassa."* Hän ajatteli myös sitä, mitä hänestä puhuttiin, ja omaa kasvavaa pelkoaan, että hänellä on jokin yhteys Salazar Luihuiseen.

"Ei", Harry sanoi. "Ei minulla ole mitään kertomista."

Yhtäaikainen hyökkäys Justinin ja melkein päättömän Nickin kimppuun muutti koulun hermostuneen tunnelman hätääntyneeksi. Outoa kyllä, melkein päättömän Nickin kohtalo tuntui huolestuttavan ihmisiä eniten. Mikä kumma pystyi tekemään sellaista aaveelle? Mikä kauhea mahti pystyi vahingoittamaan jo valmiiksi kuollutta? Ihmiset varasivat vauhkoina paikkoja Tylypahkan pikajunasta päästäkseen varmasti jouluksi kotiin.

"Tätä menoa tänne ei jää muita kuin me", Ron sanoi Harrylle ja Hermionelle. "Me, Malfoy, Crabbe ja Goyle. Tuleepa hilpeä loma."

Crabbe ja Goyle, jotka matkivat kaikessa Malfoyta, olivat hekin ilmoittaneet jäävänsä lomaksi koululle. Mutta Harry oli iloinen, että melkein kaikki lähtivät pois. Hän oli väsynyt siihen, että häntä karteltiin aivan kuin hänelle milloin tahansa puhkeaisi torahampaat tai hän alkaisi sylkeä myrkkyä.

Hän oli väsynyt jupinaan, osoitteluun ja supinaan, jota syntyi aina kun hän käveli jossain.

Fredin ja Georgen mielestä se oli vain hauskaa. He kulki-
vat mutkien kautta voidakseen marssia Harryn edellä ja
huudella: ”Tehkää tietää Luihuisen perijälle, paha häijy vel-
ho tulossa...”

Percy paheksui moista käytöstä.

”Se ei ole leikin asia”, hän sanoi viileästi.

”Äh, pois tieltä, Percy”, Fred sanoi. ”Harrylla on kiire.”

”Joo, hän piipahtaa salaisuuksien kammioon nauttimaan
kupposen teetä torahampaisen palvelijansa kanssa”, George
sanoi ja nauraa räkätti.

Ginnyäkään se ei huvittanut.

”Hei, älkää”, hän ulvahti joka kerta kun Fred kysyi Har-
rylta kovaan ääneen, kenen kimppuun tämä aikoi käydä seu-
raavaksi, tai kun George oli torjuvinaan Harryn isolla valko-
sipulinkynnellä kun he tapasivat.

Harry ei pannut pahakseen; hänen mielialansa koheni,
kun edes Fredin ja Georgen mielestä oli naurettavaa kuvitel-
la häntä Luihuisen perilliseksi. Ilveet tuntuivat kuitenkin är-
syttävän Draco Malfoyta, joka näytti aina vain happamam-
malta.

”Se johtuu siitä, että hän on haljeta kun ei saa kertoa,
että oikeasti hän on se perillinen”, Ron sanoi tietäväisesti.
”Hänhän inhoaa sitä, kun hänet voitetaan, ja nyt sinä saat
kaiken kunnian hänen likaisista tekosistaan.”

”Muttet enää kauan”, Hermione sanoi tyytyväisellä ää-
nellä. ”Monijuomaliemi on kohta valmista. Me kaivetaan
Malfoysta totuus ihan lähipäivinä.”

Lopulta lukukausi päättyi ja linnaan laskeutui hiljaisuus, joka oli yhtä syvä kuin hanget sen ympärillä. Hiljaisuus tuntui Harryn mielestä pikemmin rauhalliselta kuin alakuloiselta, ja hänestä oli mukava, kun Rohkelikkotorni oli yksin hänen, Hermionen ja Weasleyiden, sillä nyt he saivat pelata räjähtävää näpäystä vaikka miten meluisasti kenenkään häiriintymättä ja harjoitella kaikessa rauhassa kaksintaistelua. Fred, George ja Ginny olivat päättäneet jäädä mieluummin koululle kuin lähteä äitinsä ja isänsä kanssa Egyptiin Billin luokse. Percy, joka paheksui muiden muka lapsellista käytöstä, ei viettänyt paljonkaan aikaansa Rohkelikon oleskeluhuoneessa. Hän oli jo ilmoittanut mahtipontisesti jääneensä koululle jouluksi vain siksi, että hänen tehtävänsä valvojaoppilaana oli tukea opettajia vaikeina aikoina.

Jouluaamu valkeni kylmänä ja lumisena. Harry ja Ron, jotka olivat ainoat makuusalissaan, heräsivät varhain, kun Hermione tupsahti huoneeseen täysissä pukeissa ja lahjoja sylissä.

”Herätkää”, Hermione sanoi kovalla äänellä ja veti verhot syrjään ikkunoiden edestä.

”Hermione – et sinä saa tulla tänne”, Ron sanoi ja varjosti silmiään valolta.

”Hyvää joulua sinullekin”, Hermione sanoi ja viskasi Ronille lahjapaketin. ”Minä olen ollut hereillä melkein tunnin ja lisännyt pitsiperhosia liemeen. Se on valmista.”

Harry nousi istumaan äkkiä aivan virkeänä.

”Oletko varma?”

”Aivan varma”, Hermione sanoi siirtäessään Kutka-rottaa sen verran että mahtui istumaan Harryn pylvässängyn jalkopäähän. ”Jos me aiotaan tehdä se, minusta se pitää teh-

dä tänä iltana.”

Juuri silloin Hedwig suhahti huoneeseen ja toi nokasaan hyvin pikkuisen paketin.

”Terve”, Harry sanoi iloisesti, kun pöllö laskeutui hänen sängylleen, ”ollaanko me taas puheväleissä?”

Pöllö näykki hellästi Harryn korvaa, mikä oli paljon parempi lahja kuin se mitätön paketti, joka oli Dursleyilta. He olivat lähettäneet Harrylle hammastikun ja lappusen, jossa pyysivät häntä selvittämään, voisiko hän jäädä kesälomaksi-kin Tylypahkaan.

Muut Harryn joululahjat olivatkin sitten mukavampia. Hagrid oli lähettänyt hänelle ison purkillisen siirappitoffeeta, jonka Harry päätti pehmittää tulessa ennen syömistä. Ron oli antanut hänelle kirjan nimeltä *Lennä kanuunoiden kanssa*, joka sisälsi mielenkiintoista tietoa Ronin suosikkihuispausjoukkueesta. Hermione oli ostanut Harrylle upean kotkansulkakynän. Viimeisestä lahjapaketista Harry löysi Weasleyn äidin käsin kutoman villapaidan ja ison luumukakun. Hän laittoi mukana tulleen kortin esille ja tunsu taas omantunnon pistoksen ajatellessaan Weasleyn isän autoa, jota kukaan ei ollut nähnyt sitten törmäyksen tällipajuun, ja sitä sääntöjen rikkomisen määrää, johon hän ja Ron aikoivat nyt ryhtyä.

Kukaan – vaikka pelkäisikin edessä odottavaa monijuomaliemen litkimistä – ei voisi olla nauttimatta Tylypahkan joulupäivällisestä.

Suuressa salissa näytti ihanalta. Paitsi että siellä oli tusina kuuraista joulukuusta ja paksuja piikkipaatsama- ja mistelikäynnöksiä ristiin rastiin katossa, katosta myös satoi lumot-

tua lunta, joka oli lämmintä ja kuivaa. He lauloivat Dumbledoren johdolla muutaman Dumbledoren lempijoululaulun, ja Hagrid hoilotti aina vain lujempaa jokaisen kumoamansa munatotipikarillisen jälkeen. Percy ei ollut huomannut, että Fred oli noitunut hänen valvojaoppilas-merkkinsä niin että siinä luki "taukkikaheli", ja kyseli muilta mille he oikein tirskuivat. Harry vähät välitti, vaikka Draco Malfoy halveksui hänen uutta villapaitaansa ilkeästi ja äänekkäästi luhuis-ten pöydässä. Jos hiukankaan kävisi tuuri, Malfoy saisi nelilleen jo muutaman tunnin kuluttua.

Harry ja Ron olivat hädin tuskin syöneet kolmannen annoksensa jouluvanukasta, kun Hermione jo hoputti heitä pois salista viimeistelemään illan suunnitelmia.

"Meiltä puuttuu vielä palaset tyypeistä, joiksi aiomme muuttua", Hermione sanoi asiallisesti kuin lähettäisi pojat valintamyymälään ostamaan pesujauhetta. "Ja paras tietenkin olisi, jos saisitte jotain Crabbesta ja Goylesta. He ovat Malfoyn parhaat ystävät, eli Malfoy kertoo heille mitä vain. Sitten meidän täytyy vielä varmistaa, etteivät aidot Crabbe ja Goyle pyyhällä paikalle silloin kun me kuulustellaan Malfoyta.

"Minä olen miettinyt kaiken valmiiksi", hän jatkoi sujuvasti välittämättä Harryn ja Ronin hölmistyneistä ilmeistä. Hän nosti näytille kaksi pulleaa suklaaleivosta. "Näissä on täytteenä tavallista nukkujuomaa. Teidän täytyy vain katsoa, että Crabbe ja Goyle löytävät nämä. Tehän tiedätte, miten ahneita he ovat – he hotkivat nämä taatusti. Sitten kun he nukkuvat, te vedätte heiltä pari hiusta päästä ja piilotatte heidät siivouskomeroon."

Harry ja Ron katsoivat epäuskoisina toisiaan.

"En oikein tiedä, Hermione."

”Se voi mennä pahasti pieleen.”

Mutta Hermionella oli katseessaan samantapainen teräksinen kiilto kuin professori McGarmiwalla toisinaan.

”Liemi ei toimi ilman Crabben ja Goylen hiuksia”, hän sanoi ankarasti. ”Tehän kai tahdotte kuulustella Malfoyta?”

”Hyvä on, hyvä on”, Harry sanoi. ”Mutta entä sinä? Kenen hiuksia sinä kiskot?”

”Minulla on jo hius!” Hermione ilmoitti iloisesti, kaivoi pikkuisen pullon taskustaan ja näytti heille sen sisässä olevaa ainokaista hiusta. ”Muistatteko kun Millicent Bulstrode paini minun kanssani kaksintaistelukerhon lopussa? Tämä jäi minun kaapuuni, kun hän yritti kuristaa minut! Ja hän lähti kotiin jouluksi – eli minun täytyy vain sanoa luihuisille, että päätin sittenkin tulla takaisin.”

Kun Hermione oli rientänyt tarkistamaan taas monijuo-
malientä, Ron kääntyi Harryyn päin onneton ilme kasvoil-
laan.

”Oletko ikinä kuullut suunnitelmasta, jossa näin moni asia voi mennä pieleen?”

Suunnitelman ensimmäinen vaihe sujui kuitenkin Harryn ja Ronin suureksi hämmästykseksi juuri niin näppärästi kuin Hermione oli ennustanut. He väijyivät autiossa eteisaulassa jouluteen jälkeen odottamassa Crabbea ja Goylea, jotka olivat jääneet kaksin Luihuisen pöytään ahmimaan neljättä joulutorttuaan. Harry oli asettanut suklaaleivokset porraskaiteelle. Kun hän ja Ron näkivät Crabben ja Goylen tulevan suuresta salista, he piiloutuivat kiireesti ulko-oven vieressä olevan haarniskan taakse.

”Miten paksupäinen ihminen voi olla?” Ron kuiskasi

haltioissaan, kun Crabbe osoitti vahingoniloisesti hymyillen leivoksia Goylelle ja nappasi ne. He tunkivat leivokset typerästi virnistellen suuriin suihin. Vähän aikaa kumpikin mutusti ahnaasti voitonriemuinen ilme naamallaan. Eikä kummankaan ilme muuttunut piiruakaan, kun he kohta kellahtivat selälleen lattialle.

Vaikeinta oli ilman muuta kätkeä heidät eteisen komeeroon. Kun he lopulta olivat turvallisesti sankojen ja moppien seassa, Harry nyppäsi pari tankeaa hiuskarvaa Goylen otsalta ja Ron kiskoi Crabbelta muutaman suortuvan. Sitten he varastivat vielä Crabben ja Goylen kengät, koska heidän omat kenkensä eivät millään mahtuisi Crabben ja Goylen jalkoihin. He olivat yhä tyrmistyneitä teostaan juostuaan yläkertaan murjottavan Myrtin vessaan.

He näkivät tuskin eteensä, sillä kopista, jossa Hermione hämmensi noidankattilaa, nousi paksu musta savu. He vetivät kaavut kasvoilleen ja koputtivat hiljaa oveen.

”Hermione?”

He kuulivat lukon rapinaa ja kohta tuli kiiltäväkasvoinen ja innostuneen näköinen Hermione esiin. Hänen takaansa kuului poreilevan siirapinpaksuisen liemen pulputusta. Kolme juomalasia odotti pytyn kannella.

”Saitteko te ne?” Hermione kysyi hengästyneenä.

Harry näytti Goylen hiuksia.

”Hyvä. Ja minä näpistin nämä kaavut pesulasta”, Hermione sanoi ja nosti pientä kassia. ”Omanne käyvät pieniksi, kun teistä tulee Crabbe ja Goyle.”

Kaikki kolme katsoivat noidankattilaan. Läheltä katsottuna liemi näytti sakealta, tummalta kuravelliltä, joka kiehui hiljakseen.

”Olen varma, että olen tehnyt kaiken oikein”, Hermione sanoi tutkiessaan hermostuksissaan jälleen kerran *Liemistä tenhoavimpien* tuhriintunutta sivua. ”Vaikuttaa siltä että kirjan mukaan... me siis juodaan liemi, ja sitten meillä on tasan tunti aikaa ennen kuin me muututaan takaisin ennalleen.”

”Mitä nyt seuraavaksi?” Ron kuiskasi.

”Jaetaan liemi kolmeen lasiin ja lisätään hiukset.”

Hermione ammensi isot loraukset lientä laseihin. Sitten hän ravisti vapisevin käsin Millicentin hiuksen pullosta ensimmäiseen lasiin.

Liemi porisi kuin kiehuva vesipannu ja kuohui hurjasti. Hetken kuluttua se oli muuttunut sairaan kellertäväksi.

”Yök – Millicentin sisin olemus”, Ron tuumasi silmäillessään inhoten lientä. ”Takuulla maistuu kammottavalta.”

”Lisätkää te nyt omanne”, Hermione sanoi.

Harry pudotti Goylen hiuksen keskimmävään lasiin ja Ron pani Crabben hiuksen viimeiseen. Kumpikin lasi porisi ja kuohui: Goylen liemi muuttui ruskeankellertävän mörön väriseksi ja Crabben likaisen tummanruskeaksi.

”Hetkinen”, Harry sanoi, kun Ron ja Hermione kurkotivat laseihinsa. ”Meidän ei kannata juoda niitä tässä, koska me ei mahduta tähän enää kun meistä tulee Crabbe ja Goyle. Eikä Millicentkään ole mikään keijukainen.”

”Totta puhut”, Ron sanoi ja avasi oven lukosta. ”Menään jokainen omaan koppiin.”

Harry meni keskimmävään koppiin varovaisesti, ettei vain läikyttäisi monijuomalientä.

”Valmista?” hän huikkasi.

”Valmista”, kuuluivat Ronin ja Hermionen äänet.

”Yksi... kaksi... kolme.”

Harry nipisti nenänsä kiinni ja joi liemen kahdella isolla kulauksella. Se maistui ylikypsältä keitetyltä kaalilta.

Hänen sisuksissaan alkoi heti vääntelehtiä ikään kuin hän olisi juuri niellyt eläviä käärmeitä – hän taipui kippuralle ja mietti mahtaisiko kohta oksentaa – sitten polte humahhti vatsasta sormien ja varpaiden päihin asti. Seuraavaksi iski hirvittävä sulamisen tunne, joka rojautti Harryn kontalleen, kun iho kautta hänen kehonsa poreili kuin kuuma vaha ja siinä hänen silmiensä edessä kädet alkoivat kasvaa, sormet paksuuntua, kynnet leventyä ja rystyset törröttää kuin pultit. Hänen hartiansa venyivät kivuliaasti ja otsan kihelmöinnistä hän päätteli hiusrajan laskeutuvan kohti kulmakarvoja. Hänen kaapunsa repesi kun rintakehä laajentui kuin tynnyri, jonka ympäriltä renkaat ratkeavat. Jalkoja kivisti neljä numeroa liian pienissä kengissä.

Yhtä nopeasti kuin se oli alkanut, se myös päättyi. Harry makasi kasvot kylmää kivilattiaa vasten ja kuunteli Myrtin murheellista kurlausta päätykopista. Hän potki vaivoin kengät jalasta ja nousi ylös. Tältä siis tuntui olla Goyle. Suuri käsi täristen hän riisui vanhan kaapunsa, joka ei enää ulottunut kuin vähän alle polven, veti pesulasta lainatun kaavun päälleen ja satoi Goylen kanoottimaisten kenkien nauhat. Hän kohotti kätensä pyyhkäistäkseen hiukset silmiltä, mutta jäljellä olikin vain lyhyttä tankeaa karvaa matalan otsan yläpuolella. Sitten hän tajusi, että silmälasit sumensivat hänen näköään, koska eihän Goyle niitä tarvinnut. Hän otti lasit pois ja huikkasi: ”Sujuuko hyvin?” Goylen matalalla käheällä äänellä.

”Joo”, kuului Crabben syvä murahdus hänen oikealta puoleltaan.

Harry avasi oven lukosta ja astui halkeilleen peilin eteen. Goyle katsoi häntä tylsillä tihrusilmillään. Harry raapi korvaansa. Niin raapi Goylekin.

Ronin ovi avautui. Pojat tuijottivat toisiaan. Lukuun ottamatta kalpeutta ja järkytystä, Ron oli tarkalleen niin kuin Crabbe pottakampauksesta pitkiin gorillan käsiin asti.

”Uskomatonta”, Ron sanoi, meni peilin eteen ja tökki Crabben littanaa nenää.

”Täytyy lähteä”, Harry sanoi samalla kun löysäsi kellonhihnaa, joka pureutui Goylen paksuun ranteeseen. ”Meidän täytyy vielä selvittää, missä Luihuisen oleskeluhuone on, toivottavasti löydetään joku jota seurata.”

Ron, joka oli toljottanut Harrya, sanoi: ”Et tiedä, miten omituiselta tuntuu katsella kun Goyle ajattelee.” Hän jysytti Hermionen ovea. ”Tule jo, täytyy mennä.”

Kimakka ääni vastasi kopista: ”Minä... minä en taida sitenkään tulla mukaan. Menkää te vain.”

”Hermione, me tiedetään, että Millicent on ruma, eikä kukaan tiedä että se olet sinä.”

”Ei kun ihan totta, en taida tulla. Pitäkää kiirettä, te hukkaatte aikaa.”

Harry katsoi ymmällään Ronia.

”Tuo näyttää jo enemmän Goylelta”, Ron tuumasi. ”Tuolta Goyle näyttää aina kun opettaja kysyy jotain.”

”Hermione, ei kai mikään ole pielessä?” Harry kysyi oven läpi.

”Ei ole... kaikki on ihan hyvin. Menkää nyt.”

Harry katsoi kelloa. Kallisarvoisista kuudestakymmenestä minuutista oli kulunut jo viisi.

”Tavataan sitten täällä”, hän sanoi.

Harry ja Ron avasivat varovasti vessan oven, tarkistivat että reitti oli selvä ja lähtivät liikkeelle.

”Älä heiluttele käsiäsi tuolla tavalla”, Harry mutisi Ronille.

”Täh?”

”Crabbe pitää kädet jäykästi.”

”Näinkö?”

”Joo, nyt on parempi.”

He laskeutuivat marmoriportaita alas. Nyt heiltä puuttui enää luihuinen, jota seurata tuvan oleskeluhuoneeseen, mutta ketään ei ollut näkösällä.

”Mitä tehdään?” Harry mutisi.

”Luihaiset tulee aamiaiselle tuolta päin”, Ron sanoi ja nyökkäsi tyrmien oville. Sanat olivat tuskin päässeet hänen huuliltaan, kun tyttö, jolla oli pitkä kihara tukka, tuli juuri niistä ovista.

”Kuule hei”, Ron sanoi ja kiiruhti tytön luo, ”me ollaan unohdettu miten meidän oleskeluhuoneeseen mennään.”

”Anteeksi nyt”, tyttö sanoi jähmeästi. ”Mutta mitä se minulle kuuluu? Minä olen korpinkynsi.”

Tyttö jatkoi matkaansa, mutta vilkuili epäluuloisesti taakseen.

Harry ja Ron lähtivät kivisiä portaita alas pimeään. Heidän askelensa kaikuivat tavallista äänekkäämmin, kun Crabben ja Goylen jalat tömähtivät maahan, ja heistä tuntui ettei tehtävästä tulisi ihan niin helppo kuin he olivat toivoneet.

Sokkelomaiset käytävät olivat autiot. He kävelivät yhä syvemmäs ja syvemmäs koulun alle ja katsoivat tuon tuostakin kelloa tietääkseen paljonko aikaa oli jäljellä. Varttitunnin kuluttua, juuri kun he alkoivat menettää toivoaan, he kuuli-

vat äkkiä liikettä edestäpäin.

”Haa!” Ron riemastui. ”Siellä on nyt yksi!”

Joku tuli syrjäisestä huoneesta. Kun he kiiruhtivat lähemmäs, heidän mielialansa laski. Tulija ei ollutkaan luuhainen vaan Percy.

”Mitä sinä täällä teet?” Ron sanoi ihmeissään.

Percy näytti loukkaantuneelta.

”Se ei kuulu tippaakaan sinulle”, hän sanoi jäykästi. ”Crabbehan sinä olet?”

”Tä – ai joo”, Ron sanoi.

”No, painu tupaasi”, Percy komensi. ”Nykyään ei ole turvallista harhailla pimeissä käytävissä.”

”Itse harhailet”, Ron huomautti.

”Minä olen valvojaoppilas”, Percy sanoi ja kohensi ryhtiään. ”Ei minun kimppuuni mikään hyökkää.”

Äkkiä Harryn ja Ronin takaa kajahti ääni. Draco Malfoy lampsi heitä kohti ja ensimmäisen kerran elämässään Harry ilahtui nähdessään hänet.

”Siinähan te olette”, Malfoy honotti nähdessään heidät. ”Näinkö kauan te sikailitte suuressa salissa? Minä olen etsinyt teitä, tahdon näyttää jotain tosi hauskaa.”

Malfoy heitti musertavan katseen Percyyn.

”Ja mitähän sinä mahdat täältä etsiä, Weasley?” hän ilkkui.

Percy näytti raivostuneelta.

”Kannattaisi osoittaa suurempaa kunnioitusta koulun valvojaoppilaalle!” hän sanoi. ”Sinulla on ikävä asenne!”

Malfoy tuhahti ja viittasi Harryn ja Ronin peräänsä. Harry oli jo sanoa jotain anteeksipyytävää Percylle, mutta hillitsi itsensä viime tingassa. Hän ja Ron kipittivät Malfoyn

perään, ja kun he kääntyivät seuraavaan käytävään, Malfoy sanoi: "Tuo Peter Weasley –"

"Percy", Ron korjasi vaistomaisesti.

"Sama se", Malfoy sanoi. "Minä olen nähnyt viime aikoina usein, kun hän hiiviskelee ympäriinsä. Ja taidan tietää, mitä hän puuhaa. Jätkä kuvittelee, että pystyy ottamaan Luihuisen perillisen omin käsin kiinni."

Malfoy naurahti pilkallisesti. Harry ja Ron vaihtoivat jännittyneitä katseita.

Malfoy seisahtui paljaan, kostean kiviseinän eteen.

"Mikä se tunnussana taas olikaan?" hän sanoi Harrylle.

"Öö –", Harry sanoi.

"Ai niin – puhdasverinen!" Malfoy sanoi kuuntelematta, ja seinään kätkeyty kivinen ovi avautui. Malfoy marssi ovesta sisään ja Harry ja Ron painuivat perässä.

Luihuisen oleskeluhuone oli pitkä ja matala kellaritila, jossa oli rosoiset kiviseinät ja -katto. Katosta riippui pyöreitä vihertäviä lamppeja kettingeissä. Tuli rätisi koristeellisessa takassa ja muutama luihuinen näkyi siluettina sen ääressä.

"Odottakaa siinä", Malfoy sanoi Harrylle ja Ronille ja viittasi heidät pariin tyhjään tuoliin, jotka olivat kaukana tulesta. "Minä käyn hakemassa – isä lähetti sen juuri."

Harry ja Ron miettivät, mitä Malfoy mahtaisi näyttää, istuivat tuoleihin ja yrittivät parhaansa mukaan olla sen näköisiä kuin olisivat kotonaan.

Malfoy palasi vähän ajan kuluttua kädessään jokin lehti-leikkeen näköinen. Hän tyrkkäsi sen Ronin nenän alle.

"Siinä teille aihetta nauruun", hän sanoi.

Harry näki miten Ronin silmät rävähtivät kauhistuneina levälleen. Ron luki leikkeen pikaisesti, pakottautui naura-

maan ja ojensi sen Harrylle.

Se oli leikattu Päivän Profeetasta ja se kuului:

TUTKIMUS TAIKAMINISTERIÖSSÄ

Jästivalmisteiden väärinkäytön osaston päällikkö Arthur Weasley sai tänään viidenkymmenen kaljuunan sakot jästiauton noitumisesta.

Herra Lucius Malfoy, johtokunnan jäsen Tylypabkan noitien ja velhojen koulusta, jonka alueelle lumottu auto törmäsi aiemmin tänä vuonna, vaati tänään herra Weasleyn eroa.

”Weasley on tuonut huonoa mainetta ministeriölle”, herra Malfoy sanoi toimittajallemme. ”Hän ei selvästikään sovi laatimaan la-kejamme ja hänen naurettava jästiensuojalakinensa tulisi romuttaa välittömästi.”

Herra Weasley ei halunnut antaa lausuntoa asiasta, mutta hänen vaimonsa kehotti toimittajia poistumaan ja uhkasi usuttaa perheen pahan hengen heidän niskaansa.

”No?” Malfoy sanoi kärsimättömänä, kun Harry ojensi leikkeen hänelle takaisin. ”Eikö se olekaan hauska?”

”Hah hah”, Harry naurahti kolkosti.

”Arthur Weasley tykkää jästeistä niin paljon, että hänen kannattaisi napsauttaa taikasauva poikki ja liittyä heihin”, Malfoy sanoi halveksivasti. ”Ei ikinä arvaisi, että Weasleyt ovat puhdasverisiä, kun katsoo miten he käyttäytyvät.”

Ronin – tai oikeastaan Crabben – kasvot vääristyivät kiukusta.

”Mikä sinua vaivaa, Crabbe?” Malfoy tiuskahti.

”Vatsaan sattuu”, Ron voihkaisi.

”No, painu sairaalasiipeen ja potkaise niitä kuraverisiä

minunkin puolestani”, Malfoy ilkkui. ”Ihme juttu muuten, ettei Päivän Profeetta ole vielä kirjoittanut niistä hyökkäyksistä”, hän jatkoi mietteliäänä. ”Varmaankin Dumbledore yrittää hyssyttää koko aiheen. Hän saa potkut, ellei meno kohta muutu. Isä sanoo aina, että Dumbledore on pahinta, mitä tälle paikalle on ikinä sattunut. Dumbledore tykkää jästisyntyisistä. Kunnan rehtori ei olisi ikimaailmassa päästänyt Creeveyn tapaista nuhjaketta kouluun.”

Malfoy alkoi räpsä kuvaa näkymättömällä kameralla ja matki julmasti mutta osuvasti Colinia: ”Potter, saanko ottaa kuvan, Potter? Saanko nimikirjoituksen? Saanko nuolla kengäsi, kiltti Potter?”

Hän antoi käsiensä pudota kyljille ja katsoi Ronia ja Harrya.

”Mikä teitä oikein riivaa?”

Harry ja Ron pakottautuivat nauramaan pahasti myöhässä, mutta Malfoy vaikutti tyytyväiseltä; ehkä Crabella ja Goylilla sytytti yleensäkin hitaasti.

”Pyhä Potter, kuraveristen ystävä”, Malfoy sanoi hitaasti. ”Siinäkin on yksi, jolta puuttuu kunnollinen velhotuntu, koska eihän hän muuten kuljeksisi sen omahyväisen Granger Kuraveren kanssa. Ja jengi vielä luulee häntä Luihuisen perilliseksi!”

Harry ja Ron odottivat henkeään pidättäen: Malfoy oli varmasti jo kertomaisillaan heille, että hän se perillinen oli. Mutta sitten...

”Kunpa vain tietäisin, kuka se on”, Malfoy äyskähti. ”Voisin mennä avuksi.”

Ronin leuka lokahti niin että Goylen naama näytti tavallistakin hidasjärkisemmältä. Malfoy ei onneksi huomannut.

nut mitään hämää, ja Harry keksi sanoa: ”Kai sinulla joku hajua on, kuka niitä hommia tekee.”

”Sinä tiedät, ettei ole, montako kertaa sitä pitää ho-kea?” Malfoy kivahti. ”Eikä isä kerro minulle yhtään mi-tään siitäkään kun kammio viimeksi avattiin. Onhan siitä viisikymmentä vuotta, eli se tapahtui ennen hänen aikaan-sa, mutta hän tietää siitä kaiken, ja hän sanoo, että kun siitä ei silloin puhuttu, niin herättäisi epäilyksiä, jos minä nyt tietäisin liikaa. Mutta yhden asian minä tiedän: vii-meksi kun salaisuuksien kammio oli auki, yksi kuraverinen kuoli. Veikkaan, ettei nytkään ole kuin ajan kysymys, mil-loin joku heistä kuolee... toivottavasti Granger”, Malfoy sanoi nautiskellen.

Ron puristi Crabben jättikäsiä nyrkkiin. Harrysta tun-tui, että juttu paljastuisi, jos Ron mottaisi Malfoya, ja hän loi Roniin varoittavan katseen ja sanoi: ”Tiedätkö sinä, jäi-kö se tyyppi kiinni, joka viimeksi avasi kammion?”

”Joo jäi... hänet tietty erotettiin”, Malfoy sanoi. ”On varmaan vieläkin Azkabanissa.”

”Azkabanissa?” Harry sanoi ymmällään.

”Azkabanissa – velhovankilassa, Goyle”, Malfoy sanoi ja katsoi häntä epäuskoisena. ”Siis ihan totta, jos olisit yhtään hitaampi, kävisit takaperin.”

Malfoy liikahteli levottomasti tuolissaan ja sanoi: ”Isä käski pitää pään kylmänä ja antaa Luihuisen perillisen hoi-taa hommat. Hän sanoi, että koulun täytyy päästä eroon joka ainoasta kuraverisistä saastasta, mutta että siihen ei pidä sekaantua. Hänellä nyt tietysti on tällä hetkellä paljon vaakakupissa. Kuulitteko, että taikaministeriö ratsasi mei-dän kartanon viime viikolla?”

Harry yritti pakottaa Goylen typerille kasvoille huolestuneen ilmeen.

”Joo...” Malfoy sanoi. ”Onneksi ne ei löytäneet paljon. Isällä on joitain tosi arvokkaita pimeyden voimien kampeita. Mutta onneksi meillä on oma salainen kammio olohuoneen lattian alla.”

”Hoo!” Ron sanoi.

Malfoy katsoi häntä. Samoin Harry. Ron punastui. Hänen hiuksensakin alkoivat punertua. Hänen nenänsäkin piteni verkalleen – heidän tuntinsa oli loppu. Ron muuttui hiljalleen takaisin itseksensä ja hänen kauhistuneesta ilmeestään Harry päätteli, että sama oli tapahtumassa hänellekin.

Kumpikin pomppasi seisomaan.

”Lääkettä mahaan”, Ron voihki ja sen enempiä selittämättä he pinkaisivat Luihuisen oleskeluhuoneen toiseen päähän, heittäytyivät kiviseinän läpi ja säntäsivät käytävään toivoen epätoivoisesti, ettei Malfoy ollut huomannut mitään. Harry tunsu jalkojensa liukastelevan Goylen valtavissa kengissä ja joutui nostelemaan kaapuaan ylös, sillä hän kuitistui. He syöksyivät portaat ylös pimeään eteisaulaan. Komerosta, johon he olivat lukinneet Crabben ja Goylen, kuului pauketta. He jättivät kengät komeron oven eteen ja viiletivät sukkasillaan marmoriportaita ylös kohti murjottavan Myrtin vessaa.

”No, ei se pelkkää ajanhukkaa ollut”, Ron huohotti suljettuaan vessan oven heidän jälkeensä. ”Eihän me vielä saatu tietää, kuka niiden hyökkäysten takana on, mutta minä kyllä kirjoitan huomenna isälle ja käsken mennä tarkastamaan Malfoyn olohuoneen alustan.”

Harry katsoi kasvojaan halkeilleesta peilistä. Hän oli

taas ennallaan. Hän pani silmälasit päähänsä ja Ron takoi Hermionen vessakopin ovea.

”Hermione, tule esiin, meillä on hirveästi kerrottavaa.”

”Häipykää!” Hermione vinkaisi.

Harry ja Ron katsoivat toisiinsa.

”Mikä hätänä?” Ron sanoi. ”Kai sinä olet jo ennallasi, kun mekin ollaan.”

Mutta murjottava Myrtti lipuikin äkkiä kopin oven läpi. Harry ei ollut ikinä nähnyt sitä niin onnellisen näköisenä.

”Ooooooooooh, odottakaapa kun näette Hermionen”, hän sanoi. ”Karmeaa!”

He kuulivat lukon aukeavan, ja Hermione tuli esiin itkien kaapu päänsä peittona.

”Mitä nyt?” Ron sanoi epävarmasti. ”Jäikö sinulle ehkä Millicentin nenä tai jotain sellaista?”

Hermione otti kaavun päästään ja Ron perääntyi pesu-
altaille asti.

Hermionen kasvot olivat mustan karvan peitossa. Hänen silmänsä olivat keltaiset ja hiuksissa törrötti kaksi suippoa korvaa.

”Se oli k-kissan karva!” hän ulisi. ”M-millicentillä on kai k-kissa! Eikä sitä lientä saa käyttää eläinmuodonmuutoksiin!”

”Huhhuh”, Ron sanoi.

”Sinua pilkataan aivan kamalasti”, Myrtti sanoi onnellisena.

”Älä välitä, Hermione”, Harry sanoi nopeasti. ”Me viedään sinut sairaalasiipeen. Matami Pomfrey ei koskaan kysele paljon.”

Kesti kauan houkutella Hermione pois vessasta. Murjottava Myrtti saattoi heidät matkaan rempseästi hohottaen.

”Odotapa, kun kaikki saavat tietää, että sinulla on häntä!”

ERITTÄIN SALAINEN PÄIVÄKIRJA

Hermione jäi sairaalasiipeen moneksi viikoksi. Hänen kaatoamisensa käynnisti huhumyllyn, kun muut koululaiset palasivat joululomalta, koska kaikki tietysti luulivat, että hänen kimppuunsa oli hyökätty. Niin moni kulki sairaalasiiven ohi ja yritti nähdä Hermionen edes vilaukselta, että matami Pomfrey veti hänenkin sänkynsä ympärille verhot, jotta Hermione säästy siltä häpeältä, että joku näkee hänen karvaiset kasvonsa.

Harry ja Ron kävivät Hermionen luona joka ilta. Kun uusi lukukausi alkoi, he veivät hänelle joka päivä läksyt.

”Jos minulle olisi kasvanut kissanviikset, pitäisin lomaa läksyistä”, Ron sanoi eräänä iltana kipatessaan kirjapinon Hermionen yöpöydälle.

”Älä ole hölmö, Ron, täytyyhän minun pysyä muiden tahdissa”, Hermione sanoi reippaasti. Hänen mielialansa oli kohentunut huomattavasti, kun karvat olivat kadonneet hänen kasvoistaan ja silmät alkaneet muuttua vähitellen takaisin ruskeiksi. ”Teillä ei taida olla uusia johtolankoja?” hän kysyi kuiskaten, ettei matami Pomfrey vain kuule.

”Ei ainuttakaan”, Harry sanoi apeana.

”Minä olin aivan varma, että se on Malfoy”, Ron sanoi suunnilleen sadannen kerran.

”Mikä tuo on?” Harry kysyi osoittaen jotakin kultaista, joka pilkkotti Hermionen tyynyn alta.

”Parane pian -kortti vain”, Hermione sanoi kiireisesti ja yritti sysätä kortin piiloon, mutta Ron toimi nopeammin. Hän veti kortin esiin, avasi sen ja luki ääneen:

”Neiti Hermione Grangerille, pikaista paranemista toivottaen, buolestunut opettajasi Gilderoy Lockhart, Merlinin ritarikunta, Kolmas luokka, Pimeyden Voimilta Puolustajien Liiton jäsen ja viisinkertainen Me Noitien hurmaavimman hymyn palkinnon voittaja.”

Ron katsoi inhoten Hermionea.

”Nukutko sinä tämä tyynysi alla?”

Mutta Hermione pelastui vastaamasta, kun matami Pomfrey pyyhälsi paikalle tuomaan iltalääkettä.

”Voiko Lockhartia mielitelevämpää heppua ollakaan?” Ron sanoi Harrylle, kun he olivat lähteneet sairaalasiivestä ja nousivat portaita Rohkelikkotorniin. Kalkaros oli antanut heille niin paljon läksyjä, että Harry arveli olevansa kuudennella luokalla sitten kun saisi ne tehtyä. Ron oli juuri sanomassa, että harmi kun ei tullut kysyneeksi Hermionelta, montako rotanhäntää täytyi laittaa hiustennostatusliemeen, kun heidän yläpuolellaan olevasta kerroksesta kiiri kiukkuinen sanatulva.

”Se on Voro”, Harry mutisi, kun he kiirehtivät portaat ylös ja pysähtyivät piiloon kuuntelemaan.

”Ei kai jonkun kimppuun ole taas käyty?” Ron sanoi kiireästi.

He seisoivat hiljaa ja kallistivat päätään Voron äänen suuntaan. Voro kuulosti sekopäiseltä.

”... taas lisää töitä minulle! Luuttuan illat pitkät, niin kuin minulla ei muuta tekemistä olisi. Ehei, tämä on viimeinen pisara, nyt minä menen Dumbledoren puheille...”

Voron askelten ääni loittoni ja jostain kaukaa kuului oven paukahdus.

Harry ja Ron kurkistivat nurkan taakse. Voro oli selvästikin istunut tavallisella tähystyspaikallaan: he olivat jälleen kerran siellä missä Norriskan oli käynyt huonosti. He näkivät kertavilkaisulla, miksi Voro oli rähissyt. Iso vesilammikko ulottui puolen käytävän yli ja vettä näytti yhä valuvan murjottavan Myrtin vessan oven alta. Nyt kun Voro ei enää huutanut, he kuulivat Myrtin vaikerruksen, joka kaikui vessan seinistä.

”Mikähän Myrttiä nyt riepoo?” Ron sanoi.

”Mennään katsomaan”, Harry sanoi, ja he nostivat kaapunsa nilkkojen yläpuolelle ja läpsyttelivät ovelle, jossa luki ”Epäkunnossa”, ja astuivat kyltistä välittämättä sisään.

Murjottava Myrtti itki, jos mahdollista, äänekkäämmin ja lohduttomammin kuin koskaan ennen. Hän piileskeli samassa kopissa kuin aina. Vessassa oli pimeä, koska kynttilät olivat sammuneet veden roiskuessa ja kastellessa sekä seinät että lattian.

”Mitä nyt, Myrtti?” Harry sanoi.

”Kuka siellä?” Myrtti parkui surkeana. ”Tulitko paiskomaan vielä jotain minun niskaani?”

Harry kahlasi Myrtin koppiin ja sanoi: ”Miksi minä paiskoisin jotain sinun niskaasi?”

”Älä minulta kysy”, Myrtti huusi ja tuli esiin loiskauttaen vielä lisää vettä litisevän märälle lattialle. ”Täällä minä olen enkä häiritse ketään, ja joku keksii että on hauskaa

paiskata minua kirjalla.”

”Mutta eihän sinuun voi sattua, jos joku heittää sinua jollain”, Harry järkeili. ”Tai siis, sehän menee sinun lävitse-si?”

Sitä ei olisi pitänyt sanoa. Myrtti veti henkeä ja alkoi kirkua: ”Viskotaan vaan kaikki Myrttiä kirjoilla, koska hän ei tunne sitä! Kymmenen pistettä, jos osut vatsasta läpi! Viisikymmentä, jos se menee pään läpi! Hah hah haa! Ihana leikki, mutta ei minusta!”

”Kuka sen sitä paitsi heitti?” Harry kysyi.

”Enhän minä sitä tiedä... minä vain istuin putkenmutkassa ja mietiskelin kuolemaa, ja kirja putosi päälakeni läpi”, Myrtti sanoi ja mulkoili pahasti. ”Tuossa se on, se huuhtoutui ylös.”

Harry ja Ron katsoivat pesualtaan alle, jonne Myrtti osoitti. Siellä lojui pieni, ohut kirja. Siinä oli nuhjuiset mustat kannet ja se oli likomärkä niin kuin kaikki muukin siinä vessassa. Harry astui edemmäs ottaakseen kirjan, mutta Ron ojensi äkisti kätensä estämään häntä.

”Mitä?” Harry sanoi.

”Oletko hullu?” Ron sanoi. ”Se voi olla vaarallinen.”

”Vaarallinenko?” Harry nauroi. ”Älä höpötä, miten se voisi olla vaarallinen?”

”Hämmästyisit jos tietäisit”, Ron sanoi pälyillessään levottomana kirjaa. ”Jotkut ministeriön takavarikoimat kirjat – isä on kertonut – yksikin poltti lukijansa silmät. Ja jokainen, joka luki *Erään taikurin tarinat*, puhui lopun ikäänsä pelkkiä komparunoja. Ja yhdellä vanhalla noita-akalla oli kirja, jonka lukemista ei voinut koskaan lopettaa! Oli vain pakko kuljeskella ympäriinsä nenä kirjassa ja tehdä kaikki muu yh-

dellä kädellä. Ja –”

”Hyvä on, minä tajusin jo”, Harry sanoi.

Pieni kirja lojui lattialla mitänsanomattoman näköisenä ja vetisenä.

”No, se ei ikinä selviä, jos me ei katsota sitä”, Harry sanoi, syöksähti Ronin ohi ja nappasi kirjan lattialta.

Harry näki heti, että se oli päiväkirja, ja haalistunut vuosiluku sen kannessa kertoi sen olevan viisikymmentä vuotta vanha. Hän avasi sen empimättä. Ensimmäiseltä sivulta erotui juuri ja juuri nimi ”T. L. Valedro” tuhruisella musteella.

”Odota hetki”, sanoi Ron, joka oli tullut varovaisesti lähemmäs ja kurkki nyt Harryn olan yli. ”Se on tuttu nimi... T. L. Valedro sai viisikymmentä vuotta sitten palkinnon erityisistä palveluksista koulun hyväksi.”

”Mistä kummasta sinä sen tiedät?” Harry hämmästeli.

”No kun Voro pani minut kiillottamaan sen laatan suunnilleen viisikymmentä kertaa silloin jälki-istunnossa”, Ron sanoi ärtyneenä. ”Se oli se, minkä päälle minä röyhtäilin etanoita. Kun on tunnin ajan pyyhkinyt limaa jonkun nimen päältä, sen kyllä muistaa.”

Harry irrotteli märkiä sivuja toisistaan. Ne olivat tyhjiä. Yhdessäkään ei lukenut yhtään mitään, ei edes ”Mabel-tädin syntymäpäivä” tai ”hammaslääkäri puoli neljältä”.

”Tähän ei ole kirjoitettu mitään”, Harry sanoi pettyneenä.

”Miksihän joku tahtoi huuhdella sen vessasta alas?” Ron ihmetteli.

Harry käänsi kirjan takakannen esiin ja näki, että siihen oli painettu Lontoossa Vauxhall Roadilla sijaitsevan paperikaupan nimi.

”Hän oli siis jästisyntyinen”, Harry sanoi mietteliäänä, ”kun kerran osti päiväkirjansa Vauxhall Roadilta.”

”No, kirjasta ei ole paljon hyötyä”, Ron sanoi. Hän maldasi ääntään. ”Viisikymmentä pistettä, jos osut Myrtin nenän läpi.”

Harry pani kuitenkin kirjan taskuunsa.

Helmikuun alussa Hermione pääsi sairaalasiivestä viiksettömänä, hännättömänä ja turkittomana. Kun hän oli ensimmäistä iltaa taas Rohkelikkotornissa, Harry näytti hänelle T. L. Valedron päiväkirjan ja kertoi, miten oli saanut sen haltuunsa.

”Ohhoh, sillä voi olla salaisia voimia”, Hermione innostui, otti päiväkirjan käteensä ja tutki sitä tarkoin.

”Jos on, se kätkee ne tosi hyvin”, Ron sanoi. ”Ehkä se on ujo. Minä en tajua, mikset heitä sitä pois, Harry.”

”Kunpa tietäisin, miksi joku muu yritti heittää sen pois”, Harry sanoi. ”Enkä panisi pahakseni, vaikka saisin tietää, miksi Valedro sai sen palkinnon erityisistä palveluksista Tylypahkalle.”

”Syy voi olla mikä tahansa”, Ron sanoi. ”Ehkä hän suoritti kolmekymmentä V.I.P:tä tai pelasti jonkun opettajan jättiläiskalmarilta. Ehkä hän murhasi Myrtin, siinä hän olisi tehnyt kaikille palveluksen.”

Mutta Harry näki Hermionen keskittyneestä katseesta, että tyttö ajatteli samaa kuin hän.

”Mitä?” Ron sanoi katsoen heitä vuoroin.

”No, eikös salaisuuksien kammio avattu viisikymmentä vuotta sitten?” Harry sanoi. ”Niinhän Malfoy kertoi.”

”Joo...” Ron sanoi hitaasti.

”Ja tämä päiväkirja on viisikymmentä vuotta vanha”, Hermione sanoi ja naputteli kiihkeästi sen kantta.

”Entä sitten?”

”Äh, Ron, herää jo”, Hermione kivahti. ”Me tiedetään, että se, joka viimeksi avasi kammion, erotettiin koulusta viisikymmentä vuotta sitten. Me tiedetään, että T. L. Valedro sai palkinnon erityisistä palveluksista koulun hyväksi viisikymmentä vuotta sitten. No niin, entäpä jos Valedro sai palkintonsa siksi, että otti Luihaisen perillisen kiinni? Hänen päiväkirjastansa selviäisi todennäköisesti kaikki: missä kammiot on, miten se avataan ja minkälainen otus siellä asuu. Se, joka on tällä kerralla vastuussa hyökkäyksistä, ei tietenkään tahtoisi sellaisen päiväkirjan lojuvan kaikkien tutkittavana.”

”Nerokas teoria, Hermione”, Ron sanoi, ”mutta siinä on yksi pieni särö. Päiväkirjaan ei ole kirjoitettu mitään.”

Mutta Hermione kaivoi taikasauvan laukustaan.

”Muste voi olla näkymätöntä!” hän kuiskasi.

Hän napautti päiväkirjaa kolmasti ja sanoi: ”Näkyvilium!”

Mitään ei tapahtunut. Hermione ei lannistunut vaan työnsi sauvansa takaisin laukkuun ja kaivoi sieltä esineen, joka näytti kirkkaan punaiselta pyyhekumilta.

”Tämä on ilmikumi, jonka ostin Viistokujalta”, hän sanoi.

Hermione hinkkasi lujasti tammikuun ensimmäistä päivää. Mitään ei tapahtunut.

”Uskokaa jo, ettei siinä kirjassa ole mitään”, Ron sanoi. ”Valedro vain sai päiväkirjan joululahjaksi eikä viitsinyt kirjoittaa siihen.”

Harry ei osannut selittää edes itselleen, miksei hän yksinkertaisesti heittänyt Valedron päiväkirjaa menemään. Ja vaikka hän tiesi mainiosti, ettei päiväkirjassa lukenut mitään, hän otti sen vähän väliä hajamielisesti käteensä ja käänteli sen sivuja aivan kuin se olisi ollut kirja, jonka hän tahtoi lukea loppuun. Ja vaikka Harry oli varma, ettei ollut koskaan ennen kuullut nimeä T. L. Valedro, se tuntui silti jotenkin merkitykselliseltä melkein kuin Valedro olisi ollut hänen lapsuudenaikainen ystävänsä, jonka hän oli puoliksi unohtanut. Mutta se ajatus oli mieletön. Harrylla ei ollut koskaan ollut ystäviä ennen Tylypahkaa, Dudley oli pitänyt siitä huolen.

Harry tahtoi kaikesta huolimatta tietää lisää Valedrosta, joten seuraavana päivänä hän suunnisti hyppytunnilla palkintohuoneeseen tutkimaan Valedron erityispalkintoa seuranaan kiinnostunut Hermione ja täysin tympääntynyt Ron, joka ilmoitti katselleensa palkintohuonetta aivan kyllikseen yhden elämän aikana.

Valedron kiillotettu kultalaatta oli tungettu yhden kaapin nurkkaan. Siinä ei kerrottu, miksi hän oli sen saanut. ("Ja hyvä niin, koska muuten laatta olisi isompi ja minä hinkkaisin sitä yhä", Ron tuumasi.) He kuitenkin löysivät Valedron nimen myös vanhasta maagisten meriittien mitalista ja koulun parhaiden poikien luettelosta.

"Kuulostaa Percyltä", Ron sanoi ja nyrpisti inhoten nenäänsä. "Valvojaoppilas, paras poika – varmasti huipputekijä kaikessa."

"Sinä sanot sen niin kuin se olisi paha asia", Hermione totesi hivenen loukkaantuneeseen sävyyn.

Aurinko loi taas valjuja säteitään Tylypahkaan. Sisällä lin-

nassa mieliala oli toiveikkaampi. Uusia uhreja ei Justinin ja melkein päättömän Nickin jälkeen ollut tullut, ja professori Verso ilmoitti tyytyväisenä, että alruunat olivat ruvenneet oikukkaiksi ja salamyhkäisiksi, mikä tarkoitti että niiden lapsuus jäi kovaa kyytiä taakse.

”Sinä silmänräpäyksenä kun niiden finnit kuivuvat, ne voidaan siirtää taas uusiin ruukkuihin”, Harry kuuli hänen kertovan ystävällisesti Vorolle eräänä iltapäivänä. ”Sen jälkeen ei enää kestä kauan ennen kuin voimme leikata ja hauuttaa ne. Saat Norriskan tuossa tuokiossa takaisin.”

Ehkä Luihuisen perillinen on menettänyt rohkeutensa, Harry ajatteli. Varmastikin on koko ajan vaarallisempaa ja vaarallisempaa pitää salaisuuksien kammiota auki, kun koko koulu on niin valpas ja epäluuloinen. Ehkä hirviö, mikä se olikin, parastaikaa asettui horrostamaan taas seuraavat viisikymmentä vuotta.

Puuhkupuuh Ernie Macmillan ei ajatellut näin iloisia. Hän uskoi yhä vakaasti, että syyllinen oli Harry, joka oli ”paljastunut” kaksintaistelukerhossa. Riesu ei auttanut asiaa: se hyppelehti ruuhkaisilla käytävillä ja laulaa loilotti: ”Voi Harry sua kurjaa...” ja oli kehittänyt siihen tanssiaskeletkin.

Gilderoy Lockhart uskoi ilmeisesti itse lopettaneensa hyökkäykset. Harry kuuli sivusta, kun hän sanoi niin professori McGarmiwalle rohkelikkojen odottaessa jonossa muodonmuutostuntia.

”Tuskinpa niitä enää tulee, Minerva”, Lockhart sanoi, naputteli tietäväisesti nenäänsä ja iski silmää. ”Eiköhän kammio ole nyt sulkeutunut lopullisesti. Syyllinen tajusi varmasti, että ennen pitkää minä olisin saanut hänet kiinni.

Sangen järkevää lopettaa ennen kuin minä panen kovan kova vastaan.

”Nyt tarvittaisiin kouluun jotain mielialaa nostattavaa. Meidän täytyy häivyttää viime lukukauden muistot! En sano vielä tämän enempää, mutta taidanpa tietää mitä tehdä.”

Hän naputteli taas nenäänsä ja harppoi matkoihinsa.

Lockhartin käsitys mielialan nostattamisesta tuli selväksi aamiaisaikaan helmikuun neljäntenätoista päivänä. Harry oli nukkunut liian vähän, koska edellisen illan huispausharjoitukset olivat venähtäneet, ja hän kiiruhti suureen saliin hivenen myöhässä. Hetken hän luuli astuneensa sisään väärästä ovesta.

Kaikki seinät oli peitetty isoin räikeän pinkein kukin. Mikä pahempaa, vaaleansinisestä katosta satoi sydämenmuotoista paperisilppua. Harry meni rohkelikkojen pöytään, missä Ron istui pahoinvoivan näköisenä ja Hermione kikatteli kaikelle.

”Mitä on tekeillä?” Harry kysyi heiltä istuuduttuaan ja pyyhittyään paperisilpun pekoninsa päältä.

Ron osoitti opettajien pöytää mutta tunsu ilmeisesti niin suurta vastenmielisyyttä, ettei saanut sanaa suustaan. Lockhart, jolla oli yllään koristeluun sopiva räikeän pinkki kaapu, heilautti kättään saadakseen hiljaisuuden. Opettajat näyttivät hänen kummallakin puolellaan kivikasvoisilta. Harry näki, että professori McGarmiwan poskilihaksia nyki. Kalkaros näytti siltä, että joku oli juuri juottanut hänelle ison mittalasillisen Luuran-Kokoa.

”Onnellista ystävänpäivää!” Lockhart huudahti. ”Ja suuret kiitokset kaikille niille neljällekymmenellekuudelle ih-

miselle, jotka ovat tähän mennessä lähettäneet minulle kortin! Kyllä vain, olen ottanut vapauden järjestää teille kaikille tämän pikku yllätyksen – eikä tämä tähän pääty!”

Lockhart taputti kätensä yhteen ja eteisaulaan johtavista ovista marssi sisään tusina jurottavaa kääpiötä. Mutta ne eivät olleet mitä tahansa kääpiöitä. Lockhart oli pukeutut kaikille kultasiivet selkään ja antanut harpun käteen.

”Minun ystävälliset, kortteja tuovat amoriinini!” Lockhart esitteli sädehtien. ”Ne liikkuvat tänään ympäri koulua ja toimittavat ystävänpäiväkorttinne perille! Eikä hauskuus tähän jää! Olen varma, että opettajatoverini antavat hekin osansa päivän tunnelmaan! Voitte kysyä professori Kalkarokselta, miten lemmenjuoma valmistuu! Ja kun aiheeseen on päästy, professori Lipetit tietää lumoutusloitsuista enemmän kuin kukaan muu tapaamani velho, tuo viekas vanha ukkeli!”

Professori Lipetit hautasi kasvonsa käsiin. Kalkaros näytti siltä, että ensimmäinen lemmenjuoman reseptin kyselijä pakotetaan ryyppäämään myrkkyä.

”Ole kiltti, Hermione, ja kerro ettet sinä ollut yksi niistä neljästäkymmenestäkuudesta”, Ron sanoi, kun he lähtivät suuresta salista päivän ensimmäiselle oppitunnille. Hermionelle tuli yhtäkkiä kova kiire kaivella lukujärjestystä laukusta eikä hän ehtinyt vastata.

Pitkin päivää kääpiöt törmäilivät opettajien ärtymykseksi luokkahuoneisiin toimittamaan ystävänpäiväkortteja ja myöhään iltapäivällä, kun rohkelikot olivat menossa yläkertaan loitsutunneille, yksi niistä tavoitti Harryn.

”Hoi, sinä siellä! Harry Potter!” huusi poikkeuksellisen tuiman näköinen kääpiö ja tyrkki ihmisiä kyynärpäillä pois

tieltä päästäkseen Harryn luo.

Harrya nolotti saada ystävänpäiväkortti, kun vieressä oli ensiluokkalaisten jono, jossa sattui olemaan myös Ginny Weasley, ja hän yritti paeta. Kääpiö tunkeutui kuitenkin väkijoukon läpi potkimalla ihmisiä sääriin ja sai Harryn kiinni ennen kuin hän ehti astua kahtakaan askelta.

”Minulla on musiikkiviesti, joka pitää toimittaa Harry Potterille henkilökohtaisesti”, kääpiö sanoi ja heläytti uhkaavan kuuloisesti harppuaan.

”Ei tässä”, Harry sihahti ja pyrki pakoon.

”Pysy aloillasi!” kääpiö murahti, tarttui Harryn laukkuun ja veti hänet takaisin.

”Päästä irti!” Harry ärsi ja yritti kiskoa laukkuaan.

Laukku repesi kovaäänisesti kahtia. Kirjat, taikasauva, pergamentti ja sulkakynä putosivat lattialle ja mustepullo särkyi kaiken päälle.

Harry konttasi pitkin lattiaa yrittäen haalia tavarat takaisin ennen kuin kääpiö alkaa laulaa ja aiheutti aikamoisen ruuhkan käytävään.

”Mitä täällä tapahtuu?” kuului Draco Malfoyn kylmä, honottava ääni. Harry sulloi kuumeisesti tavaroitaan reveneeseen laukkuun, sillä hän tahtoi epätoivoisesti pois paikalta ennen kuin Malfoy kuulee hänen musiikkikorttinsa.

”Mitä täällä mekastetaan?” kuului toinen tuttu ääni, kun Percy Weasley saapui.

Harrylta meni malmi ja hän yritti juosta karkuun, mutta kääpiö tarrasi hänen polviinsa ja rämäytti hänet pitkin puitaan lattialle.

”Selvä”, kääpiö sanoi istahdettuaan Harryn nilkkojen päälle. ”Tässä tulee sinun laulava ystävänpäiväkorttisi:

”Ovat silmänsä vibreät kuin rupikonnabillo,

hiuksensa tummat kuin musta noki.

Oispa minun hän, saisin ystävän.

Hälle pimeyden lordikin tappion koki.”

Harry olisi antanut kaiken Irvetassa olevan kultansa, jos olisi voinut haihtua niiltä sijoiltaan. Hän yritti urheasti nauraa muiden mukana noustessaan ylös jalat turtina kääpiön painosta samalla kun Percy Weasley hajotti parhaansa mukaan väentungosta, jossa muutama kyynelehti naurusta.

”Menkäähän siitä, menkäähän siitä, kello on soinut viisi minuuttia sitten, menkäähän luokkiinne nyt”, Percy hätisteli joitain nuorempia oppilaita. ”Sinä myös, Malfoy.”

Harry katsahti Malfoyn suuntaan ja näki että tämä kumartui poimimaan jotain lattialta. Malfoy loi merkitseviä katseita Crabbeen ja Goyleen ja näytti heille mitä oli poiminut. Harry tajusi että Malfoy oli saanut Valedron päiväkirjan.

”Anna se tänne”, Harry sanoi hiljaa.

”Mitäköhän Potter on tähän kirjoittanut?” sanoi puolestaan Malfoy, joka ei ollut huomannut vuosilukua kirjan kannessa vaan luuli sitä Harryn omaksi päiväkirjaksi. Sivustakatsojat vaikenivat. Ginny tuijotti vuoroin Harrya, vuoroin päiväkirjaa ja näytti kauhistuneelta.

”Anna se pois, Malfoy”, Percy komensi.

”Kunhan ensin katselen vähän”, Malfoy sanoi ja heiluteli päiväkirjaa ärsyttävästi.

Percy aloitti: ”Koulun valvojaoppilaana –”, mutta Harryn kärsivällisyys oli mennyttä. Hän kaivoi taikasauvansa esiin ja huusi: ”Karkotaseet!” ja aivan samoin kuin silloin kun Kalkaros oli riisunut Lockhartin aseista, Malfoyiltakin

lennähti nyt päiväkirja käsistä korkealle ilmaan. Ron otti kirjan kiinni leveästi hymyillen.

”Harry!” Percy sanoi kovalla äänellä. ”Käytävissä ei taita. Minun on tehtävä tästä ilmoitus!”

Mutta Harry vähät välitti, sillä hän oli voittanut Malfoyn, ja siitä hyvästä kannatti ilman muuta antaa Rohkeliolta viisi pistettä pois. Malfoy puhisi raivoissaan, ja kun Ginny kulki hänen ohitseensa mennessään luokkaan, hän huusi häijyisti tämän perään: ”Potter ei tainnut oikein tykätä sinun ystävänpäiväkortistasi!”

Ginny peitti kasvonsa käsiin ja juoksi luokkahuoneeseen. Ron ärisi ja kaivoi hänkin taikasauvansa esiin, mutta Harry nyhtäisi sen häneltä pois. Eikä Ron joutunut röyhtäilemään loitsutunnilla etanoita.

Vasta kun he olivat tulleet professori Lipetitin luokkaan, Harry huomasi jotain varsin omituista Valedron päiväkirjassa. Kaikki muut hänen kirjansa olivat kastuneet tulenpunaiseen musteeseen. Mutta päiväkirja oli yhtä puhdas kuin ennen kuin mustepullo rikkoutui sen päälle. Hän yritti huomauttaa siitä Ronille, mutta Ronilla oli taas hankaluuksia taikasauvansa kanssa, sillä sauvan päästä puhkeili isoja violetteja kuplia eikä Ron jaksanut kiinnostua mistään muusta.

Harry meni sinä iltana vuoteeseen aikaisemmin kuin kukaan muu hänen makuusalissaan. Se johtui osin siitä, ettei hän kestänyt kuunnella enää kertaakaan kun Fred ja George hoilottivat: ”*Ovat silmänsä vibreät kuin rupikonnabillo*”, ja osin siitä, että hän halusi taas kerran tutkia Valedron päiväkirjaa ja tiesi että Ronin mielestä se oli silkkaa ajanhukkaa.

Harry istui pylvässängyllään ja selasi tyhjiä sivuja, joista

yhdelläkään ei ollut pisaran pisaraa tulenpunaista mustetta. Sitten hän kaivoi uuden mustepullon sänkynsä vieressä olevasta kaapista, kasteli sulkakynänsä siihen ja pudotti mustetahrän päiväkirjan ensimmäiselle sivulle.

Muste hohti hetken kirkkaana paperilla ja katosi sitten aivan kuin paperi olisi imaissut sen. Harry kasteli jännittyneenä kynänsä uudestaan musteeseen ja kirjoitti: ”Minun nimeni on Harry Potter.”

Sanat hohtivat hetken paperilla ja vajosivat sitten jälkeä jättämättä pois. Sitten alkoi tapahtua.

Paperista tihkui esiin Harryn ikiomalla musteella sanat, joita hän ei ollut kirjoittanut.

”Hei, Harry Potter. Minun nimeni on Tom Valedro. Mistä sait päiväkirjani?”

Nämäkin sanat haaltuivat pois, mutta vasta kun Harry alkoi kirjoittaa vastausta.

”Joku yritti huuhtoa sen vessasta alas.”

Hän odotti malttamattomana Valedron vastausta.

”Onneksi tallensin muistelmani kestävämmällä tavalla kuin musteella. Tiesin näet jo silloin, että jotkut eivät tahdo että tätä päiväkirjaa luetaan.”

”Miten niin?” Harry kirjoitti ja häntä jännitti niin että paperiin tuli tahra.

”Tässä päiväkirjassa on muistoja hirvittäivistä asioista. Asioista, joita on peitelty. Asioista, jotka ovat tapahtuneet Tylypahkan noitien ja velhojen koulussa.”

”Siellä minä olen nyt”, Harry kirjoitti nopeasti. ”Olen Tylypahkassa ja kauheuksia on taas tapahtunut. Tiedätkö sinä mitään salaisuuksien kammioista?”

Harryn sydän takoi hurjana. Valedro vastasi nopeasti,

hänen käsialansa kävi suttuisemmaksi aivan kuin hänellä olisi ollut kiire kertoa kaikki minkä tiesi.

"Totta kai minä tiedän salaisuuksien kammiosta. Minun aikamani meille sanottiin, että se on pelkkää tarua, ettei sitä ole olemassakaan. Mutta se oli vale. Kun olin viidennellä luokalla, kammio avattiin ja hirviö hyökkäsi monen oppilaan kimppuun ja lopulta surmasi yhden. Minä sain kiinni henkilön, joka oli avannut kammion, ja hänet erotettiin koulusta. Mutta rehtori Dippet häpesi, kun sellaista oli sattunut Tylypähkässä, ja kielsi minua kertomasta totuutta. Selitettiin, että tyttö kuoli jossain oudossa onnettomuudessa. Minulle annettiin vaivanpalkaksi hieno, kiiltävä palkinto ja käsky pitää suu supussa. Mutta minä tiesin, että se voi tapahtua uudestaan. Hirviö jäi henkiin eikä sitä, kenellä oli valta päästää se irti, pantu vankilaan."

Harry oli kaataa mustepullon kiirehtiessään vastaamaan.

"Se tapahtuu uudestaan nyt. Hyökkäyksiä on ollut jo kolme eikä kukaan tunnu tietävän, kuka niistä on vastuussa. Kuka se oli edellisellä kerralla?"

"Minä voin näyttää sinulle, jos tahdot", Valedro vastasi. "Sinun ei tarvitse uskoa pelkkään sanaani. Voin viedä sinut muistini sisään siihen iltaan, jolloin otin hänet kiinni."

Harry empi sulkakynä ilmassa päiväkirjan päällä. Mitä Valedro tarkoitti? Miten hän voisi mennä kenenkään toisen muistin sisään? Hän vilkaisi hermostuneena hämärtyvän makuusalin ovelle. Kun hän katsoi taas päiväkirjaan, siihen muodostui uusia sanoja.

"Anna minun näyttää."

Harry mietti enää kiitävän hetken ja kirjoitti sitten kaksi kirjainta.

"OK."

Päiväkirjan sivut alkoivat liehua kuin tuulenpuuska olisi tarttunut niihin ja pysähtyivät puoliväliin kesäkuuta. Harryn suu lokahti auki, kun hän näki, että kesäkuun kolmannentoista päivän kohdalla oleva neliö oli muuttunut pikkuruiseksi televisioruuduksi. Hän nosti kirjan hitusen tärisemään käsin lähemmäs kasvojaan nähdäkseen pienenpienestä ikkunasta sisään. Ennen kuin hän ehti tajuta, mitä tapahtui, hän kallistui eteenpäin, ikkuna laajeni, hän tunsu poistuvansa sängyltä ja lennähtävänsä päistikkaa sivuun ilmaantuneeseen aukkoon, värin ja varjojen pyörteeseen.

Hän tunsu jalkojensa osuvan johonkin kiinteään ja nousi seisomaan ja ravisteli itseään samalla kun epäselvät hahmot hänen ympärillään yhtäkkiä tarkentuivat.

Hän tiesi heti missä oli. Pyöreä huone torkkuvine muotokuvineen oli Dumbledoren työhuone – mutta kirjoituspöydän takana ei istunut Dumbledore. Kurttuinen, hauraan näköinen velho, joka oli muutamaa valkoista hiussuortuvaa lukuun ottamatta kalju, luki kirjettä kynttilänvalossa. Harry ei ollut koskaan ennen nähnyt tätä miestä.

”Anteeksi”, hän sanoi vapisten, ”en tarkoittanut törmätä tällä tavalla...”

Mutta velho ei kohottanut katsettaan. Hän jatkoi vain lukemista otsa rypyssä. Harry meni lähemmäs pöytää ja sopersi: ”Öö – minä sitten vain lähden pois?”

Velho ei vielääkään kiinnittänyt Harryyn huomiota. Hän ei näyttänyt kuulleen mitään. Harry ajatteli, että velho on ehkä huonokuuloinen, ja korotti ääntään.

”Anteeksi että häiritsein, minä lähden nyt”, hän melkein huusi.

Velho taitteli huokaisten kirjeen, nousi ylös, käveli Har-

ryn ohi vilkaisemattakaan häneen ja meni vetämään ikkunaverhot kiinni.

Taivas ikkunan takana oli rubiininpunainen; aurinko taisi laskea. Velho palasi kirjoituspöydän ääreen, istuutui ja jäi tarkkailemaan ovea näpräten samalla peukaloitaan.

Harry katsoi ympärilleen. Ei feenikslintu Fawkesia, ei hurisevia hopeavempeleitä. Tämä oli Tylypahka Valedron aikana, eli tuo tuntematon velho oli senaikainen rehtori eikä Dumbledore, ja hän itse, Harry, oli pelkkä haamu, täysin näkymätön viisikymmentä vuotta sitten eläneiden ihmisten silmissä.

Ovelta kuului koputus.

”Sisään”, vanha velho sanoi väsähtäneellä äänellä.

Noin kuusitoistavuotias poika astui sisään ja otti suipokärkisen hatun päästään. Pojan rinnassa kiilui hopeainen valvojaoppilaan merkki. Hän oli paljon pitempi kuin Harry, mutta hänelläkin oli sysimusta tukka.

”Kas, Valedro”, rehtori sanoi.

”Halusitte tavata, professori Dippet?” Valedro sanoi. Hän vaikutti hermostuneelta.

”Istu, ole hyvä”, Dippet sanoi. ”Olen juuri lukenut kirjeen, jonka lähetit minulle.”

”Ahaa”, Valedro sanoi. Hän istuutui ja puristi käsiään hyvin tiukasti yhteen.

”Poika-kulta”, Dippet sanoi ystävällisesti, ”minä en millään voi antaa sinun jäädä kesäksi kouluun. Tottahan sinäkin haluat viettää loman kotonasi?”

”En halua”, Valedro sanoi oitis. ”Jään paljon mieluummin Tylypahkaan kuin menen sinne – sinne –”

”Sinähän asut jästien orpokodissa?” Dippet kysyi.

”Niin asun”, Valedro sanoi ja punastui hitusen.

”Oletko jästisyntyinen?”

”Puoliverinen”, Valedro sanoi. ”Jästi-isä, noitaäiti.”

”Ja vanhempasi –?”

”Äiti kuoli pian syntymäni jälkeen. Minulle kerrottiin orpokodissa, että hän eli nipin napin niin kauan että ehti antaa minulle nimen: Tom isäni mukaan ja Lomen isoisäni mukaan.”

Dippet naksautti myötätuntoisesti kieltään.

”Juttu on näin, Tom”, hän huokaisi. ”Sinua varten olisi ehkä tehty erikoisjärjestelyjä, mutta nykyisissä olosuhteissa...”

”Tarkoitatteko hyökkäyksiä?” Valedro sanoi, ja Harryn sydän sykähti ja hän siirtyi lähemmäs, ettei mitään vain jäisi kuulematta.

”Niitä juuri”, rehtori sanoi. ”Täytyyhän sinun, poikakulta, ymmärtää, miten hölmö olisin, jos antaisin sinun jäädä linnaan vielä lukukauden päätyttyä. Etenkin kun muistaa viimeisimmän murhenäytelmän... sen tyttöpoloisen kuoleman... Sinä olet paremmassa turvassa orpokodissasi. Taikaministeriössä keskustellaan itse asiassa jo koulun sulkemisesta. Me emme ole lainkaan edistyneet yrityksissämme paikantaa näiden – hmm – ikävyyksien lähdeä...”

Valedron silmät olivat ymyrkäiset.

”Entä jos se henkilö saadaan kiinni... Jos se kaikki päättyy...”

”Mitä tarkoitat?” Dippet sanoi narahtavalla äänellä ja kohensi ryhtiään tuolissa. ”Valedro, tarkoitatko sinä, että tiedät jotain näistä hyökkäyksistä?”

”En tarkoita”, Valedro vastasi nopeasti.

Mutta Harry oli varma, että se oli samanlainen ”ei” jonka hän itse oli antanut Dumbledorelle.

Dippet vajosi taas alemmas tuolissa ja näytti lievästi pettuneeltä.

”Voit mennä, Tom.”

Valedro nousi ylös ja tömistä pois paikalta. Harry seurasi häntä.

He laskeutuivat liikkuvissa kierreportaissa ja astuivat kivihirviön vierestä pimeään käytävään. Valedro pysähtyi ja niin teki häntä tarkkaileva Harrykin. Harry näki että Valedro pohti ankarasti. Valedro puri huultaan ja kurtisti otsaansa.

Sitten hän näköjään päätti jotain ja riensi eteenpäin. Harry lipui ääneti perässä. He eivät nähneet ketään ennen kuin tulivat eteisaulaan. Siellä pitkä velho, jolla oli valtoimeinaan liehuvat kastanjanruskeat hiukset ja parta, huusi Valedrolle marmoriportaikosta.

”Tom, kuinka sinä täällä tähän aikaan vaellat?”

Harry tuijotti velhoa. Tämä ei voinut olla kukaan muu kuin viisikymmentä vuotta nykyistä nuorempi Dumbledore.

”Kävin rehtorin puheilla”, Valedro sanoi.

”No, kiiruhda jo petiin”, Dumbledore sanoi ja loi Valedroon Harrylle hyvinkin tutun läpätunkevan katseensa. ”Parasta olla harhailematta käytävissä näinä aikoina. Sen jälkeen kun...”

Hän huokaisi syvään, toivotti Valedrolle hyvää yötä ja lampsi tiehensä. Valedro odotti, että hän häipyi näkyvistä, ja suunnisti sitten kiviportaita alas tyrmiin Harry kintereillä.

Mutta Harryn pettymykseksi Valedro ei johdattanut

häntä mihinkään salaiseen tunneliin tai käytävään vaan samaan tyrmään, jossa Kalkaros opetti Harrylle taikajuomien valmistusta. Soihdut eivät palaneet, ja kun Valedro työnsi oven melkein kiinni, Harry erotti vain juuri ja juuri Valedron, joka seisoj hievahtamatta ovella ja vahti käytävää sen takana.

Harrysta tuntui, että he olivat siinä ainakin tunnin. Hän ei nähnyt muuta kuin Valedron hahmon ovella tuijottamassa raosta käytävään ja odottamassa kuin patsas. Ja juuri kun Harry ei enää odottanut jännittyneenä vaan alkoi jo toivoa pikaista pääsyä takaisin nykyisyyteen, hän kuuli liikettä oven takaa.

Joku hiipi käytävässä. Harry kuuli jonkun kulkevan sen tyrmän ohi, jossa hän ja Valedro piileskelivät. Valedro hivutautui hiljaa kuin varjo ovesta käytävään ja lähti kulkijan perään. Harry hiipi hiirenhiljaa perässä, sillä hän oli unohtanut ettei kukaan voinut kuulla häntä.

He seurasivat askelten ääniä viitisen minuuttia, kunnes Valedro pysähtyi äkisti ja kallisti päätään suuntaan, josta kuului uusia ääniä. Harry kuuli oven narahtavan auki ja sitten kähisevää kuiskailua.

”Mee ny... pakko saada sut pois täältä... mee ny... laatikkoon...”

Äänessä oli jotain tuttua.

Valedro loikkasi äkisti nurkan taakse. Harry meni perässä. Hän näki hämärässä jättikokoisen pojan, joka kyyristeli oven edessä. Oven vieressä oli iso laatikko.

”Iltaa, Rubeus”, Valedro sanoa täräytti.

Poika paukautti oven kiinni ja nousi seisomaan.

”Mitä sinä täällä teet, Tom?”

Valedro astui lähemmäs.

”Se on ohi nyt”, hän sanoi. ”Minä joudun tekemään sinusta ilmoituksen, Rubeus. Puhutaan jo, että Tylypahka suljetaan, jos hyökkäykset eivät lopu.”

”Mitä sinä –”

”En usko, että tarkoittit tappaa ketään. Mutta hirviöistä ei tule hyviä lemmikkejä. Sinä varmaankin vain päästit sen jaloittelemaan ja...”

”Ei se ketään oo tappanu!” kookas poika sanoi ja peräytyi suljettua ovea vasten. Harry kuuli hänen takaansa has-sunkurista rahinaa ja kilahtelua.

”Älä viitsi, Rubeus”, Valedro sanoi ja liikahti taas lähemmäs. ”Kuolleen tytön vanhemmat tulevat huomenna. Vähin mitä Tylypahka voi tehdä on varmistaa, että heidän tyttärensä tappaja teurastetaan.”

”Se ei tehny sitä.” poika karjaisi ja hänen äänensä kaikui pimeässä käytävässä. ”Ei millään! Ei ikuna!”

”Väisty sivuun”, Valedro sanoi ja veti taikasauvansa esiin.

Hän loihiti käytävään lepattavan valon. Ovi ison pojan takana lennähti auki sellaisella voimalla, että se tuuppasi pojan päin vastakkaista seinää. Ja oven takaa tuli jokin mikä kirvoitti Harrysta pitkän, korviasärkevän huudon, jota kukaan ei kuitenkaan kuullut.

Valtava, pitkulainen karvainen ruumis ja useita mustia jalkoja, monta kiiluvaa silmää ja partaveitsenterävät pihdit — Valedro kohotti taikasauvansa uudestaan, mutta liian myöhään. Otus tyrkkäsi hänet kumoon juostessaan pois päin, kiitäessään käytävää edemmäs ja pois näkyvistä. Valedro kompuroi seisaalleen, katsoi otuksen perään ja kohotti tai-

kasauvansa, mutta kookas poika loikkasi hänen päälleen, riuhtaisi häneltä taikasauvan ja kaatoi hänet taas kumoon huutaen "EEEEIIIIII!"

Kaikki alkoi kieppua, tuli sysipimeää, Harry tunsu putoavansa ja romahti kohta raajat levällään pylvässänkyynsä Rohkelikon makuusaliin Valedron avoin päiväkirja mahansa päällä.

Ennen kuin hänen hengityksensä ehti tasaantua makuusalin ovi avautui ja Ron astui sisään.

"Siinähan sinä olet", Ron sanoi.

Harry nousi istumaan. Hän hikoili ja vapisi.

"Mitä nyt?" Ron sanoi ja katsoi Harrya huolestuneena.

"Se oli Hagrid, Ron. Hagrid avasi salaisuuksien kammi-
on viisikymmentä vuotta sitten."

CORNELIUS TOFFEE

Harry, Ron ja Hermione olivat jo kauan tienneet Hagridin valitettavasta mieltymyksestä hirviömäisiin otuksiin. Kun he olivat ensimmäistä vuottaan Tylypahkassa, Hagrid yritti kasvattaa lohikäärmettä pienessä puutalossaan, eikä kukaan unohda aivan äkkiä valtavaa kolmepäistä koiraa, jolle Hagrid oli antanut nimeksi Pörrö. Ja jos Hagrid nuorena poikana oli kuullut, että johonkin päin linnaa oli kätkeyty hirviö, varmasti hän oli mennyt hyvinkin pitkälle nähdäkseen sen edes vilaukselta, Harry arveli. Hagrid oli luultavasti säälinyt hirviötä, joka oli ollut niin kauan telkien takana, ja ajatellut että sen täytyi päästä verryttelemään monia jalkojaan. Harry saattoi hyvin kuvitella kolmetoistavuotiaan Hagridin sovitamaan hirviölle kaulapantaa ja talutushihnaa. Mutta samoin hän oli aivan varma, ettei Hagrid ollut tarkoittanut tappaa ketään.

Harry puolittain toivoi, ettei olisikaan keksinyt miten Valedron päiväkirja toimi. Hän joutui yhä uudestaan ja uudestaan kertomaan Ronille ja Hermionelle kaiken minkä oli nähnyt, kunnes hän oli kurkkuaan myöten täynnä kertomisista ja niitä pitkiä, polveilevia keskusteluja jotka sitten seurasivat.

"Valedro on voinut erehtyä ihmisestä", Hermione sanoi. "Tai ehkä ihmisten kimppuun hyökkäili joku toinen hirviö..."

"Montakohan hirviötä tänne mahtaa mahtua?" Ron kysyi tympääntyneenä.

"Kyllähän me ollaan aina tiedetty, että Hagrid on saanut potkut", Harry sanoi surkeana. "Ja ne hyökkäykset varmaan päättyivät siihen kun Hagrid sai potkut. Muuten Valedro ei olisi saanut palkintoa."

Ron yritti toista reittiä.

"Valedro kyllä kuulostaa vähän Percyltä – mikä pakko hänen muka oli ilmiantaa Hagrid?"

"Niin mutta se hirviö oli tappanut jonkun", Hermione sanoi.

"Ja Valedro olisi joutunut palaamaan johonkin jästien orpokotiin, jos Tylypahka olisi suljettu", Harry sanoi. "Minä en lainkaan ihmettele, että hän tahtoi jäädä tänne."

Ron puri huulta ja sanoi sitten tunnustellen:

"Sinähän tapasit Hagridin Iskunkiertokujalla, etkö vain, Harry?"

"Hän oli ostamassa lihansyöjäetanakarkotetta", Harry sanoi heti.

Kaikki kolme vaikenivat. Pitkän hiljaisuuden jälkeen Hermione lausui epäröivällä äänellä sen kaikkein visaisimman kysymyksen: "Pitäisiköhän meidän mennä juttelemaan Hagridin kanssa?"

"Sepä olisikin rattoisa kyläreissu", Ron sanoi. "Moi, Hagrid, kerropa oletko viime aikoina vapauttanut linnaan jotain mielipuolista ja karvaista?"

Lopulta he päättivät, etteivät puhuisi Hagridille halais-

tua sanaa, elleivät hyökkäykset uusiutuisi, ja sitä mukaa kuin yhä useampi päivä vierähti ilman tyhjistä kuuluvia kuis-kauksia he alkoivat toivoa, etteivät joutuisi milloinkaan ot-tamaan Hagridin erottamisen syytä puheeksi Hagridin kanssa. Oli kulunut jo melkein neljä kuukautta siitä kun Justin ja melkein päätön Nick oli kangistettu ja lähes kaikki tuntuivat ajattelevan, että hyökkääjä, kuka se sitten olikin ollut, oli vetäytynyt kokonaan pois. Riesu oli vihdoon kyl-lästynyt ”Voi Harry sua kurjaa” -lauluunsa, Ernie Macmil-lan pyysi eräänä päivänä yrttiedon tunnilla aivan kohte-liaasti, että Harry ojentaisi sangollisen loikkivia myrkkysie-niä, ja maaliskuussa alruunat järjestivät meluisat ja riehak-kaat hipat kasvihuone kolmosessa. Siitä professori Verso ilahtui suuresti.

”Hetki kun ne yrittävät ruveta siirtyilemään toistensa ruukkuihin, ne ovat kypsiä”, hän sanoi Harrylle. ”Sitten voimme virvoittaa ne rassukat sieltä sairaalasiivestä.”

Toisluokkalaiset saivat pääsiäislomalla uutta ajateltavaa. Heidän oli tullut aika valita kolmannen vuoden oppiaineet, ja etenkin Hermione paneutui valintoihin hyvin vakavasti.

”Sehän voi vaikuttaa koko tulevaisuuteen”, hän sanoi Harrylle ja Ronille, kun he kävivät läpi uusien oppiaineiden luetteloa ja ruksasivat valintojaan.

”Minä haluan vain jättää taikajuomatunnit pois”, Harry sanoi.

”Ei onnistu”, Ron totesi apeana. ”Kaikki vanhat aineet täytyy pitää. Muuten minä olisin luopunut suojautumisesta pimeyden voimilta.”

”Mutta sehän on hurjan tärkeä aine!” Hermione järkyttyi.

”Ei sellaisena kuin Lockhart sitä opettaa”, Ron sanoi. ”En ole oppinut häneltä mitään muuta kuin sen, ettei ilkiöitä pidä päästää irti.”

Neville Longbottom oli saanut kasapäin kirjeitä sukunsa noidilta ja velhoilta, jotka antoivat jokainen erilaisia neuvoja valintoihin. Hän oli ymmällään ja huolissaan, lueskeli valintapapereita kieli keskellä suuta ja kyseli ihmisiltä, kumpi heidän mielestään kuulosti vaikeammalta, numerologia vai muinaiset riimut. Dean Thomas, joka oli Harryn tavoin kasvanut jästiperheessä, sulki lopulta silmänsä, survaisi taikasauvalla listaan ja valitsi ne aineet, joihin sauva osui. Hermione ei kuunnellut kenenkään neuvoja vaan ilmoittautui kaikkeen.

Harry hymyili ilottomasti ajatellessaan, mitä Vernonset ja Petunia-täti sanoisivat, jos hän yrittäisi keskustella heidän kanssaan urastaan velhomaaailmassa. Mutta sai hänkin opastajan: Percy Weasley kertoili mieluusti kokemuksistaan.

”Riippuu siitä, mihin pyrit, Harry”, hän sanoi. ”Koskaan ei ole liian varhaista miettiä tulevaisuutta, ja siksi suosittelen ennustamista. Moni sanoo, että jästitieto on heppoinen aine, mutta itse olen sitä mieltä, että velhojen täytyy ymmärtää perusteellisesti myös sitä yhteiskuntaa, joka ei taio, etenkin jos aikovat työskennellä lähellä heitä – ajattele nyt minun isääni, hän joutuu käsittelemään jästiasioita kaiken aikaa. Charlie-veljeni on aina ollut ulkoilmaihminen ja siksi hän valitsi taikaolentojen hoidon. Valitse vahvat alueesi, Harry.”

Mutta Harry ei tuntenut olevansa oikein hyvä missään muussa kuin huispauksessa. Lopulta hän valitsi samat aineet

kuin Ron sillä perusteella, että jos hän olisi niissä surkea, hänellä olisi sentään ystävällinen auttaja.

Rohkelikon seuraava huispausvastustaja oli Puuskupuh. Wood vaati joukkueen harjoituksiin joka ilta päivällisen jälkeen, joten Harrylta ei liienyt aikaa paljon muuhun kuin huispaukseen ja läksyihin. Treenit sujuivat kuitenkin koko ajan paremmin, tai ainakin kuivemmissä oloissa, ja kun Harry illalla ennen lauantain ottelua kiipesi makuusaliin ja pani luudanvarren pois käsistään, hänestä tuntui että Rohkelikon mahdollisuudet voittaa huispausmestaruus olivat paremmat kuin koskaan aikaisemmin.

Hänen hilpeä mielentilansa ei kuitenkaan kestänyt kauan. Makuusaliin johtavien portaiden yläpäässä hän tapasi Neville Longbottomin, joka oli suunniltaan.

"Harry – minä en tiedä kuka sen teki. Minä löysin äsken –"

Neville katsoi Harrya pelokkaasti ja avasi oven.

Harryn matka-arkun sisältö oli paiskottu ympäri huonetta. Hänen viittansa lojui revittyinä lattialla. Petivaatteet oli kiskottu pylvässängystä ja yöpöydän laatikko oli vedetty auki ja sen sisältö siroteltu patjalle.

Harry asteli ällistyneenä vuoteen viereen ja tallasi mennessään rynttyyn muutaman irtosivun kirjasta *Pakoretki peikkojen kanssa*.

Kun hän ja Neville laittoivat peittoja takaisin sänkyyn, Ron, Dean ja Seamus astuivat sisään. Dean kirosi raskaasti.

"Mitä on tapahtunut?"

"Ei aavistustakaan", Harry sanoi. Mutta Ron tutki Harryn kaapuja. Kaikki taskut oli vedetty nurin.

”Joku on etsinyt jotain”, Ron sanoi. ”Puuttuuko jotain?”

Harry alkoi keräillä tavaroitaan ja nakella niitä takaisin matka-arkkuun. Vasta kun hän nakkasi viimeisenkin Lockhartin kirjan arkkuun, hän tajusi mikä puuttui.

”Valedron päiväkirja on kadonnut”, hän sanoi hiljaa Ronille.

”Mitä?”

Harry viittasi päällään makuusalin ovelle ja Ron tuli hänen perässään portaikkoon. He kiiruhtivat alas Rohkelikon puolityhjään oleskeluhuoneeseen ja menivät Hermionen luokse. Hermione istui yksin lukemassa kirjaa nimeltä *Muinaiset riimut helposti*.

Hermione tyrmistyi kuultuaan mitä oli tapahtunut.

”Mutta – vain joku toinen rohkelikko on voinut varastaa – kukaan muu ei tiedä tunnussanaa...”

”Niinpä niin”, Harry sanoi.

Seuraavana aamuna he heräsivät kirkkaaseen auringonpaisteeseen ja virkistävään tuulenviriin.

”Loistavat olosuhteet huispausottelulle!” Wood sanoi haltioissaan lastatessaan munakokkelia rohkelikkopelaajien lautasille. ”Piristy, Harry, sinä tarvitset kunnon aamiaisen.”

Harry oli tuijotellut täyttä rohkelikkopöytää ja miettinyt istuikohan Valedron päiväkirjan omistaja aivan hänen silmiensä edessä. Hermione oli kehottanut häntä ilmoittamaan varkaudesta, mutta Harry ei lämmennyt ajatukselle. Hän olisi joutunut kertomaan jollekulle opettajalle päiväkirjasta, ja moniko mahtoi tietää, että Hagrid oli viisikymmentä vuotta sitten erotettu koulusta? Hän ei halunnut ottaa asiaa uudelleen esiin.

Kun hän lähti Ronin ja Hermionen kanssa suuresta salista hakeakseen huispausvarusteensa, hän sai kasvavaan listaansa yhden vakavan huolenaiheen lisää. Hän oli juuri astunut marmoriportaikkoon, kun hän kuuli taas: ”*Tapan tällä kertaa... revin sinut... raatelen...*”

Hän parkaisi ääneen ja Ron ja Hermione kavahtivat kauhuissaan kauemmas.

”Se ääni!” Harry sanoi vilkuillen olkansa yli. ”Kuulin sen taas – ettekö te kuulleet?”

Ron pudisti päätään silmät ymyrkäisinä. Mutta Hermione pamautti kädellä otsaansa.

”Harry – minä taisin juuri tajuta jotain! Täytyy mennä kirjastoon!”

Ja hän pinkaisi portaita ylös.

”Mitä hän nyt tajusi?” Harry sanoi hajamielisesti ja pälyili yhä ympärilleen saadakseen selville, mistä ääni oli kuulunut.

”Ei harmainta aavistusta”, Ron sanoi päätään pudistellen.

”Mutta miksi hänen täytyi mennä kirjastoon?”

”Koska niin Hermione tekee”, Ron sanoi ja kohautti olkiaan. ”Jos olet epätietoinen, mene kirjastoon.”

Harry seisoskeli kahden vaiheilla, yritti kuulla äänen uudestaan, mutta samaan aikaan alkoi heidän takaansa suuresta salista tulla iloisesti rupattelevia ihmisiä, jotka suuntasivat askelensa ulko-oville ja kohti huispauskenttää.

”Sinun täytyy pitää kiirettä”, Ron sanoi. ”Kello on melkein yksitoista – matsi alkaa.”

Harry ryntäsi Rohkelikkotorniin, haki Nimbus kaksituhantaisensa ja liittyi pihan poikki virtaavaan väenpaljouteen,

mutta hänen ajatuksensa askartelivat linnassa ja tyhjästä kuuluneesta äänestä vielä silloinkin kun hän veti tulenpuunaisen kaavun päälleen pukuhuoneessa. Häntä lohdutti vain se, että kaikki olivat nyt ulkona katsomassa ottelua.

Joukkueet kävelivät kentälle myrskyisien suosionosoitusten saattelemina. Oliver Wood lähti lämmittelylennolle maalisalkojen ympäri ja matami Huiski päästi pallot irti. Puuskupuhit, jotka pelasivat kanariankeltaisissa kaavuissa, seisoivat yhtenä ryppäänä ja kävivät viime hetken taktiikka-keskustelua.

Harry aikoi juuri nousta luudanvarrelle, kun professori McGarmiwa tuli puolijuoksua kentälle kädessään valtava violetti megafoni.

Harryn sydän jysähti kuin kivi.

”Ottelu on peruutettu”, professori McGarmiwa ilmoitti megafonin kautta täydelle stadionille. Kuului buuausta ja huutelua. Järkyttyneen näköinen Oliver Wood laskeutui ja juoksi McGarmiwan luokse nousematta luudanvarrelta.

”Niin mutta professori!” hän huusi. ”Meidän täytyy pelata... mestaruus... Rohkelikko...”

Professori McGarmiwa ei ollut kuulevinaan vaan huusi edelleen megafonin kautta: ”Jokaisen oppilaan on palattava oman tuvan oleskeluhuoneeseen, missä he saavat lisää tietoja tupien johtajilta. Niin pian kuin suinkin, olkaa hyvät!”

Sitten hän laski megafonin alas ja viittasi Harryn luokseen.

”Harry, sinun lienee viisainta tulla minun kanssani...”

Ihmetellessään, mistä kummassa häntä tällä kertaa voitiin epäillä, Harry näki Ronin irtautuvan rutisevasta väkijoukosta. Ron tuli juoksujalkaa heidän luokseen, kun he

lähtivät kohti linnaa. Harryn hämmästykseksi professori McGarmiwa ei estellyt.

”Aivan, ehkä sinunkin on hyvä tulla, Ron.”

Osa heidän ympärillään parveilevista oppilaista marisi, kun ottelu oli peruutettu, osa näytti huolestuneelta. Harry ja Ron menivät professori McGarmiwan kanssa takaisin koululle ja kiipesivät marmoriportaita ylös. Mutta nyt heitä ei viety kenenkään työhuoneeseen.

”Tämä tulee teille järkytyksenä”, professori McGarmiwa sanoi yllättävän lempeällä äänellä, kun he lähestyivät sairaalasiipeä. ”On tapahtunut taas hyökkäys... taas kaksois-hyökkäys.”

Harryn sisälmykset tekivät kammottavan kuperkeikan. Professori McGarmiwa työnsi oven auki ja Harry ja Ron astuivat siitä sisään.

Matami Pomfrey oli kumartunut tutkimaan viidesluokkalaista tyttöä, jolla oli pitkä kihara tukka. Harry tunnisti tytön korpinkynneksi, jolta he olivat vahingossa yrittäneet kysyä luihuisten oleskeluhuoneen sijaintia. Ja viereisessä vuoteessa makasi...

”Hermione!” Ron voihkaisi.

Hermione makasi hievahtamatta silmät avoimina ja lasisen näköisinä.

”Heidät löydettiin kirjaston läheltä”, professori McGarmiwa sanoi. ”Ei suinkaan teistä jompikumpi osaisi selittää tätä? Tämä oli lattialla heidän vieressään.”

Hänellä oli kädessään pieni pyöreä peili.

Harry ja Ron pudistivat päätään ja tuijottivat Hermionea.

”Minä saatan teidät takaisin Rohkelikkotorniin”, pro-

fessori McGarmiwa sanoi raskain mielin. ”Minun on joka tapauksessa tultava puhumaan oppilaille.”

”Kaikkien oppilaiden on palattava oman tuvan oleskeluhuoneisiin iltaisin viimeistään kello kuusi. Yksikään oppilas ei saa poistua tuvan tiloista enää sen jälkeen. Opettajat saattavat teidät kaikille oppitunneille. Oppilaat eivät saa mennä vessoihin ilman opettajia. Huispausharjoitukset ja -ottelut peruutetaan toistaiseksi. Iltatoiminta loppuu tähän.”

Oleskeluhuoneeseen ahtautuneet rohkelikot kuuntelivat hiljaa professori McGarmiwa. Hän kääri takaisin rullalle pergamentin, josta hän oli lukenut ohjeet ja sanoi hivenen paksulla äänellä: ”Minun tuskin tarvitsee lisätä, etten ole usein ollut näin ahdistunut. On todennäköistä, että koulu suljetaan, jollei syyllistä näihin hyökkäyksiin löydetä. Kehotan kaikkia, joista tuntuu että he ehkä tietävät asiasta jotain, kertomaan tietonsa.”

Hän kipusi vähän kömpelösti muotokuva-aukon kautta ulos ja rohkelikot alkoivat heti puhua.

”Tähän mennessä kaksi rohkelikkoa, jos rohkelikkojen kummitusta ei lasketa, yksi korpinkynsi ja yksi puuskupuh”, sanoi Weasley'n kaksosten ystävä Lee Jordan laskien samalla sormillaan. ”Eivätkö opettajat ole huomanneet, että luihuiset ovat täysin turvassa? Luihuisen perillinen, Luihuisen hirviö – mikseivät he vain erota kaikkia luihuisia?” hän jylisi ja moni nyökytti päätään ja jotkut taputtivat käsiään.

Percy Weasley istui Leen takana olevassa tuolissa, mutta ei tällä kertaa tyrkyttänyt mielipiteitään. Hän oli kalpea ja tyrmistyneen näköinen.

”Percy on saanut pahan täräyksen”, George sanoi hiljaa

Harrylle. ”Se tyttö Korpinkynnestä – Penelope Clearwater – hän on valvojaoppilas. Percy taisi luulla, ettei hirviö uskalla hyökätä valvojaoppilaiden kimppuun.”

Mutta Harry kuunteli vain puolella korvalla. Hän ei saanut mielestään kuvaa Hermionesta makaamassa sairaalavuoteessa kuin kivipatsas. Ja jos syyllistä ei saataisi pian kiinni, hänellä oli edessään loppuelämä Dursleyn perheessä. Tom Valedro oli ilmiantanut Hagridin, koska olisi muuten joutunut jästien orpokotiin kun koulu suljetaan. Harry tiesi tarkalleen miltä hänestä oli tuntunut.

”Mitä me tehdään?” Ron sanoi hiljaa Harryn korvaan. ”Epäilläänköhän Hagridia?”

”Meidän täytyy mennä jututtamaan häntä”, Harry sanoi päätettyään asian. ”En usko että hän on vastuussa tämänkertaisesta, mutta jos hän päästi hirviön vapaaksi viime kerralla, hän tietää miten salaisuuksien kammioon pääsee, ja onhan sekin jo alku.”

”Mutta McGarmiwahan sanoi, ettei me saada lähteä tornista muualle kuin oppitunneille.”

”Minusta tuntuu”, Harry sanoi vieläkin hiljaisemmalla äänellä, ”että on koittanut aika kaivaa isän vanha viitta esiin.”

Harry oli perinyt isältään vain yhden esineen: pitkän ja hopeisena hohtavan näkymättömyysviitan. Vain sen turvin he saattoivat livahtaa Hagridin luokse kenenkään tietämättä. He menivät vuoteisiin tavalliseen aikaan, odottivat että Neville, Dean ja Seamus lakkasivat keskustelemasta salaisuuksien kammioista ja lopulta nukahtivat. Sitten he nousivat ylös, pukeutuivat uudestaan ja levittivät viitan päälleen.

Ei ollut kiva kulkea linnan pimeissä ja autioissa käytävissä. Harry oli monta kertaa aiemminkin liikkunut yöllä linnassa, muttei ollut koskaan ennen nähnyt siellä niin paljon liikettä auringonlaskun jälkeen. Opettajat, valvojaoppilaat ja kummitukset kulkivat pareittain ja tähyilivät ympärilleen nähdäkseen jotain tavallisesta poikkeavaa. Näkymättömyysviitta ei estänyt ääniä kuulumasta, ja yksi erikoisen täpärä tilanne syntyi kun Ron löi varpaansa aivan lähellä vahdissa seisovaa Kalkarosta. Onneksi Kalkaros sattui aivastamaan juuri silloin kun Ron manasi. He huokaisivat helpotuksesta tullessaan jyhkeälle ulko-ovelle ja hivuttaessaan sen auki.

Oli kirkas tähtinen ilta. Harry ja Ron riensivät kohti Hagridin mökin valaistuja ikkunoita ja riisuiivat viitan päältään vasta aivan Hagridin oven takana.

Hagrid lennätti oven auki melkein siinä samassa kun he koputtivat. Harry ja Ron näkivät edessään Hagridin, joka tähtäsi heitä jousipyssyllä ja jonka takana haukkui ärhähästi tanskandoggi Tora.

”Ai”, Hagrid sanoi, laski aseensa ja tuijotti poikia. ”Mitä te täällä teette?”

”Mitä sinä tuolla teet?” Harry sanoi osoittaen jousipyssyä, kun he astuivat sisälle.

”En yhtikäs mitään... en yhtikäs mitään”, Hagrid murahhti. ”Oon oottanu... samapa se... istukaa... keitän teetä.”

Hagrid näytti olevan aivan muissa maailmoissa. Hän oli sammuttaa tulen läikyttäessään vettä kattilasta, ja kohta meni teepannu rikki kun hänen mahtava kätensä nytkähti hermostuneesti.

”Onko jokin hullusti, Hagrid?” Harry kysyi. ”Kuulitko Hermionesta?”

”Joo, kuulin minä”, Hagrid sanoi hiukan särkyneellä äänellä.

Hän vilkuili hermostuneesti ikkunoihin. Hän kaatoi Harrylle ja Ronille isot mukilliset keitettyä vettä (hän oli unohtanut teepussit) ja oli juuri laittamassa hedelmäkakun lohkaretta lautaselle, kun ovelta kuului räväkkä koputus.

Hedelmäkakku putosi Hagridin kädestä. Harry ja Ron vaihtoivat hätääntyneitä katseita, heittivät sitten näkymättömyysviitan päälleen ja vetäytyivät huoneen nurkkaan. Hagrid tarkisti, ettei heitä näkynyt, tarttui jousipyssyynsä ja lennätti oven taas auki.

”Hyvää iltaa, Hagrid.”

Tulija oli Dumbledore. Hän astui sisään kuolemanvakava ilme kasvoillaan, ja hänen perässään tuli hyvin omituisen näköinen vieras mies.

Mies oli lyhyt ja vanttera ja hänellä oli sotkuinen harmaa tukka ja ahdistunut ilme. Hänen vaateyhdistelmänsä oli kummallinen: liituraitapuku, tulipunainen solmio, pitkä musta viitta ja suippokärkiset violetit nahkasaappaat. Kainalossaan hän kantoi limetinvihreää knallia.

”Tuo on isän pomo!” Ron henkäisi. ”Cornelius Toffee, taikaministeri!”

Harry tökkäsi Ronia lujasti kyynärpäällä, jotta tämä sulki suunsa.

Hagrid oli kalvennut ja hikinen. Hän rojahti tuoliin ja katsoi vuoroin Dumbledorea, vuoroin Cornelius Toffeeta.

”Paha juttu, Hagrid”, Toffee sanoi melko eleettömään sävyyn. ”Hyvin paha juttu. Pakko oli tulla. Neljä hyökkäystä jästisyntyisten kimppuun. Tilanne on liian pitkällä. Ministeriön on toimittava.”

”Minä en ikuna”, Hagrid sanoi ja katsoi tutkivasti Dumbledorea, ”sinä tiedät, etten minä ikuna, professori Dumbledore, en ikuna.”

”Tahdon tehdä tiettäväksi, Cornelius, että luotan Hagridiin täydellisesti”, Dumbledore sanoi otsa kurtussa Toffeeelle.

”Kuule, Albus”, Toffee sanoi vaivaantuneena. ”Hagridin tausta puhuu häntä vastaan. Ministeriön on pakko tehdä jotakin – koulun johtokunnan jäsenet ovat ottaneet yhteyttä.”

”Vielä kerran, Cornelius, minä vakuutan, ettei Hagridin vieminen pois auta tilannetta vähäisessäkään määrin”, Dumbledore sanoi. Hänen siniset silmänsä kipunoivat tulta, jota Harry ei ollut koskaan ennen niissä nähnyt.

”Ajattele asiaa minun kannaltani”, Toffee sanoi ja näpräsi knalliaan. ”Minuun kohdistuu kovia paneita. Täytyy näyttää, että jotakin tehdään. Jos käy ilmi, ettei syyppää ollut Hagrid, hän tulee takaisin eikä asiasta enää puhuta. Mutta minun on pakko viedä hänet. Pakko. Muuten en hoida velvollisuuksiani.”

”Viedä minut?” sanoi Hagrid, joka vapisi. ”Minne minut viedään?”

”Lyhyeksi ajaksi vain”, Toffeee sanoi väistäen Hagridin katseen. ”Tämä ei ole rangaistus, Hagrid, pikemminkin varotoimi. Jos joku muu saadaan kiinni, sinä pääset pois ja sinulta pyydetään anteeksi.”

”Ei kai Azkabaniin?” Hagrid kähähti.

Toffee ei ehtinyt vastata, kun ovelta kuului taas koputus.

Dumbledore avasi oven. Oli Harryn vuoro saada kyynärpäästä kylkeen: hän oli haukkonut kuuluvasti henkeä.

Lucius Malfoy astui Hagridin mökkiin pitkä musta matkaviitta verhonaan ja kylmä, tyytyväinen hymy huulillaan. Tora alkoi murista.

”Täällä jo, Toffee”, Lucius Malfoy sanoi hyväksyvästi. ”Mainiota, mainiota.”

”Mitä sinä täällä teet?” Hagrid ärjähti. ”Ulos minun talostani!”

”Voit uskoa, hyvä mies, etten mielikseni oleskele sinun – öh – taloksiko sinä tätä sanoit?” Lucius Malfoy ilkkui katsolessaan ympärilleen pienessä mökissä. ”Minä vain satuin tulemaan koululle ja minulle kerrottiin, että rehtori on täällä.”

”Ja mitä sinä oikeastaan minusta halusit, Lucius?” Dumbledore sanoi. Hän puhui kohteliaaseen sävyyn, mutta hänen sinisissä silmissään leimusi yhä tuli.

”Kerrassaan hirveää, Dumbledore”, herra Malfoy sanoi laiskasti ja kaivoi esiin pitkän pergamenttikäärön, ”mutta johtokunta on sitä mieltä, että tällä kertaa sinun on aika astua syrjään. Tämä on määräaikainen erokirja – löydät siitä kaikki kaksitoista allekirjoitusta. Olemme ikävä kyllä sitä mieltä, että sinä olet menettänyt otteesi. Montako niitä hyökkäyksiä on jo ollut? Kaksi lisää tänään iltapäivällä? Tätä menoa Tylypahkassa ei pian ole ainuttakaan jästisyntyistä, ja mehän kaikki tiedämme miten kamala menetys se on koululle.”

”Ehei, kuulepas nyt, Lucius”, Toffee sanoi hätäntyneen näköisenä, ”Dumbledoreko erotettaisiin... ei, ei... viimeinen asia, jota me juuri nyt toivomme...”

”Rehtorin nimittäminen – ja erottaminen – on johtokunnan tehtävä, Toffee”, herra Malfoy sanoi lipevästi. ”Ja

kun Dumbledore ei ole pystynyt estämään näitä hyökkäyksiä...”

”Älä nyt, Lucius, jos Dumbledore ei pysty pysäyttämään niitä...” sanoi Toffee, jonka ylähuuli oli alkanut hikoilla, ”tai siis tarkoitan sanoa, että kuka sitten pystyy?”

”Se jääköön nähtäväksi”, Lucius Malfoy sanoi ja hymyili ilkeästi. ”Mutta kuten me kaksitoista olemme äänestäneet...”

Hagrid pomppasi pystyyn ja hänen takkuinen musta tukkansa hipoi kattoa.

”Ja miten montaa sun tarvitti uhkailla ja kiristää ennenku ne suostu, täh?” hän mylväisi.

”Hyvänen aika sentään, tuolla temperamentilla joudut vielä vaikeuksiin, Hagrid hyvä”, Lucius Malfoy sanoi. ”Neuvoisin, ettet karju tuohon tyyliin Azkabanin vartijoille. He eivät pidä semmoisesta laisinkaan.”

”Sinä et voi viedä Dumbledoree!” Hagrid huusi niin että tanskandoggi Tora kyyristyi ja uikutti korissaan. ”Jos Dumbledore viedään, jästisyntysillä ei oo mitään mahdollisuuksii! Seuraavaks joku tapetaan!”

”Rauhoitu, Hagrid”, Dumbledore sanoi terävästi. Hän katsoi Lucius Malfoya.

”Jos johtokunta tahtoo minut pois, Lucius, minä tietenkin astun syrjään.”

”M-mutta –”, Toffee änkytti.

”Ei!” Hagrid ärähti.

Dumbledore ei ollut irrottanut kirkkaan sinisten silmiensä katsetta Lucius Malfoyn kylmän harmaista silmistä.

”Saatte kuitenkin huomata”, Dumbledore sanoi puhuen hyvin hitaasti ja selkeästi, jottei keneltäkään jäisi yksikään

sana kuulematta, ”että todellisuudessa minä poistun tästä koulusta vasta kun täällä ei enää kukaan ole minun kannallani. Samoin saatte huomata, että Tylypahkassa saavat aina apua ne, jotka sitä pyytävät.”

Hetken ajan Harry oli melkein varma, että Dumbledoren silmät tuikkivat kohti sitä nurkkaa, johon hän ja Ron olivat piiloutuneet.

”Ihailtava näkemys”, Lucius Malfoy sanoi kumartaen. ”Me tulemme kaipaamaan sinun – öh – erittäin omaperäistä tapaasi hoitaa asioita, Albus, ja voimme vain toivoa että seuraajasi kykenee estämään tulevat – ah – tapot.”

Hän lamsi mökin ulko-ovelle, avasi sen ja kumarsi Dumbledoren astumaan ensin ulos. Knalliaan näpräävä Toffee odotti, että Hagrid menee ensin ovesta, mutta Hagrid ei hievahtanutkaan vaan veti syvään henkeä ja sanoi painokkaasti: ”Jos joku tahtoo löytää jotain, sen tarvitsee vaa seurata hämähäkkei. Nii se hoituu. Muuta en sano.”

Toffee tuijotti häntä ällistyksissään.

”Hyvä on, minä tulen”, Hagrid sanoi ja kiskoi myyränahkatakkinsa päälleen. Mutta vielä ennen kuin lähti Toffeen perässä ovesta ulos, hän pysähtyi sanomaan kovalla äänellä: ”Ja jonku täytyy ruokkii Tora ku minä oon pois.”

Ovi paukahti kiinni ja Ron riisui näkymättömyysviitan.

”Nyt ollaan pulassa”, hän sanoi ääni käheänä. ”Ei Dumbledorea. Yhtä hyvin olisivat voineet sulkea koulun jo tänään. Hyökkäyksiä tulee kerran päivässä, kun Dumbledore on poissa.”

Tora alkoi ulista ja raapia suljettua ovea.

HÄMÄKÄK

Kesä alkoi hiipiä linnan maille, taivas ja järvi muuttuivat kumpikin kauniin kissankellonsinisiksi ja kaalin kokoiset kukat puhkesivat loistonsa kasvihuoneissa. Mutta kun linnan ikkunoista ei näkynyt Hagridia harppomassa pihassa Tora kannoillaan, näkymä ei ollut Harryn mielestä kohdallaan – ei itse asiassa yhtään sen paremmassa jamassa kuin linnan sisäpuolisetkaan asiat, ja ne olivat kammottavalla tavalla vinksallaan.

Harry ja Ron olivat yrittäneet käydä katsomassa Hermionea, mutta sairaalasiipeen ei päästetty vierailijoita.

”Me emme ota enää riskejä”, matami Pomfrey oli sanonut heille ankarasti sairaalasiiven oven raosta. ”Ei, pahoittelun, mutta hyökkääjä saattaa hyvinkin pyrkiä tänne päästämään nämä poloiset päiviltä.”

Dumbledoren lähdettyä pelko oli yltynyt entistä hurjemmaksi niin ettei linnan muureja lämmittävä aurinkokaan tuntunut läpäisevän poikki pienaisia ikkunoita. Koulussa näki hyvin harvoin kasvoja, jotka eivät olisi olleet huolestuneet ja pingottuneet, ja jos käytävillä kiirikin nauru, se kuului kimalalta ja epäluonnolliselta ja tukahtui nopeasti.

Harry toisti alinomaa mielessään Dumbledoren lähtösa-

noja. ”*Todellisuudessa minä poistun tästä koulusta vasta kun täällä ei enää kukaan ole minun kannallani... Tylypahkassa saavat aina apua ne, jotka sitä pyytävät.*” Mutta mitä hyötyä sanoista oli? Keneltä heidän pitäisi pyytää apua, kun kaikki olivat yhtä ymmällään ja peloissaan kuin he itse?

Hagridin hämähäkkivihje oli helpompi ymmärtää – ongelmana oli vain se, ettei linnassa näyttänyt olevan jäljellä ainuttakaan hämähäkkiä, jota seurata. Harry etsi kaikkialta apunaan (melko vastahakoinen) Ron. Etsintöjä tietenkin haittasi se seikka, etteivät he saaneet kuljeskella yksin vaan joutuivat liikkumaan linnassa aina ryhmässä muiden rohkeikkojen kanssa. Useimmat heidän koulutoverinsa olivat vain iloisia, kun opettajat paimensivat heidät luokkiin, mutta Harrya se kismitti kovasti.

Yksi ihminen tuntui kuitenkin vain perinjuurin nauttivan kauhun ja epäluulon ilmapiiristä: Draco Malfoy saapas-teli ympäri koulua aivan kuin hänet olisi juuri nimitetty koulun parhaaksi pojaksi. Harry tajusi, mistä Malfoy oli niin mielissään, vasta taikajuomatunnilla pari viikkoa Dumbledoren ja Hagridin lähdön jälkeen, kun hän istui Malfoyn takana ja kuuli tämän ylvästelevän Crabbelle ja Goylille.

”Minä arvasin kauan sitten, että juuri minun isäni hoitaisi Dumbledoren pois”, hän sanoi vaivautumatta madaltaamaan ääntään. ”Minähän sanoin teille, että hänen mielestään Dumbledore on koulun kaikkien aikojen huonoin rehtori. Ehkä me nyt saadaan kunnon rehtori. Joku joka ei halua sulkea salaisuuksien kammiota. McGarniwa ei viivy kauan, hän on pelkkä sijainen.”

Kalkaros pyyhälsi Harryn ohi sanomatta mitään Her-

mionen tyhjistä pulpetista ja noidankattilasta.

”Opettaja”, Malfoy sanoi kovalla äänellä. ”Opettaja, mikset sinä hae rehtorin virkaa?”

”Älähän nyt, Malfoy”, Kalkaros sanoi pystymättä kuitenkaan peittämään ohuilla huulillaan karehtivaa hymyä. ”Johtokunta on erottanut rehtori Dumbledoren vain määräajaksi. Eiköhän hän jo pian palaa joukkoomme.”

”Joopa joo”, Malfoy sanoi omahyväisesti. ”Isä ainakin äänestää sinua, jos vain pyrit hommaan. Minä kerron isälle, että sinä olet täällä paras opettaja.”

Kalkaros hymyili tyytyväisenä liihottaessaan ympäri tyrmää eikä onneksi huomannut Seamus Finnigania, joka oli oksentavinaan noidankattilaansa.

”Hämmästyttävää, etteivät kaikki kuraveriset ole jo pakkaneet laukkujansa”, Malfoy jatkoi. ”Lyödäänkö viisi kaljuunaa vetoa, että seuraava kuolee. Sääli, ettei se ollut Hermione.”

Kello soi juuri silloin, mikä oli onnekasta, sillä Malfoyn viimeisten sanojen aikana Ron oli pompannut ylös tuolistaan, ja kun kaikki ryntäsivät keräilemään laukkujaan ja kirjojaan, hänen yrityksensä motata Malfoya jäi huomaamatta.

”Päästäkää minut tappelemaan”, Ron ärisi, kun Harry ja Dean pitivät häntä käsistä kiinni. ”Minä en välitä, minä en tarvitse taikasauvaa, minä tapan hänet paljain käsin.”

”Vauhtia nyt, minun täytyy viedä teidät yrттitiedon luokkaan”, Kalkaros äyski, ja niin he lähtivät parijonossa, Harry, Ron ja Dean peränpitäjinä. Ron pyrki yhä karkuun. Harry ja Dean saattoivat päästää Ronin irti vasta kun Kalkaros oli saattanut heidät pois linnasta ja he kulkivat vihannesmaiden halki kohti kasvihuoneita.

Yrttitiedon tunnilla oli vaisu tunnelma, sillä joukosta puuttui kaksi: Justin ja Hermione.

Professori Verso pani heidät työstämään abessinialaisia kurttuviikunoita. Harry meni viemään sylillisen kuihtuneita oksia kompostikasaan ja huomasi seisovansa kasvotuksin Ernie Macmillanin kanssa. Ernie veti syvään henkeä ja sanoi hyvin muodollisesti: ”Tahtoisin vain sanoa, Harry, että olen pahoillani kun joskus epäilin sinua. Tiedän, ettet olisi hyökännyt Hermione Grangerin kimppuun ja pyydän anteeksi kaikkea minkä tulin sanoneeksi. Me olemme nyt kaikki samassa veneessä ja, tuota noin –”

Hän ojensi pullean kätensä ja Harry puristi sitä.

Ernie ja hänen ystävänsä Hannah tulivat hoitamaan samaa kurttuviikunaa kuin Harry ja Ron.

”Se tyyppi, se Draco Malfoy”, Ernie sanoi katkoessaan kuihtuneita risuja. ”Hän tuntuu aika tyytyväiseltä tähän tilanteeseen, eikö vain? Tuli vain mieleen, että hän voi olla Luihuisen perillinen.”

”Ovelasti ajateltu”, sanoi Ron, joka ei ollut aivan yhtä valmis antamaan Ernielle anteeksi kuin Harry.

”Oletko sinä sinä sitä mieltä, että se on Malfoy?” Ernie kysyi Harrylta.

”En”, Harry sanoi niin lujasti, että Ernie ja Hannah jäivät tuijottamaan.

Hetken kuluttua Harry äkkäsi jotain, minkä takia hän kopautti Ronia pensassaksilla käteen.

”Aih! Mitä sinä –”

Harry osoitti vähän matkan päähän maahan. Mullassa kipitti useita isoja hämähäkkejä.

”Ai joo”, Ron sanoi ja yritti turhaan näyttää ilahtuneelta.

”Mutta ei me nyt voida niitä seurata.”

Ernie ja Hannah kuuntelivat uteliaina.

Harry katseli pois kipittäviä hämähäkkejä.

”Näyttää siltä, että ne menevät kiellettyyn metsään.”

Ronin ilme muuttui entistäkin surkeammaksi.

Oppitunnin päätyttyä professori Verso saattoi luokan pimeyden voimilta suojautumisen tunnille. Harry ja Ron jättäytyivät toisista jälkeen voidakseen puhua kenenkään kuulematta.

”Meidän täytyy käyttää taas näkymättömyysviittaa”, Harry sanoi Ronille. ”Otetaan Tora mukaan. Se on tottunut kulkemaan metsässä Hagridin kanssa, siitä voi olla apua.”

”Selvä”, Ron sanoi ja sormeili hermostuneesti taikasauvaansa. ”Oh – eikö siellä – eikö metsässä ole ihmissusia-kin?” hän sanoi, kun he asettuivat Lockhartin luokassa tutuille paikoilleen takariviin.

Harry ei halunnut vastata siihen kysymykseen vaan sanoi: ”Siellä on hyviäkin olentoja. Kentaurit ovat ihan mukavia, samoin yksisarviset.”

Ron ei ollut koskaan käynyt kielletyssä metsässä. Harry oli ollut siellä kerran aikaisemmin ja toivonut, ettei joutuisi toiste menemään.

Lockhart hypähteli luokkaan ja oppilaat tuijottivat häntä ihmeissään. Kaikki muut opettajat olivat tavallista synkemmän näköisiä, mutta Lockhartin mieliala vaikutti hyvin-kin kepeältä.

”Älkäähän nyt”, hän huudahti ja katseli sädehtien ympärilleen, ”miksi noin surkeat ilmeet?”

Oppilaat vaihtoivat ärtyneitä katseita, mutta kukaan ei vastannut.

”Ettekö te tajua”, Lockhart sanoi puhuen hitaasti kuin vähäjärkisille. ”Vaara on ohi! Syyllinen on viety pois.”

”Kuka niin sanoo?” Dean Thomas möläytti.

”Kuulepas, nuori mies, taikaministeri ei olisi vienyt Hagridia, ellei olisi ollut sataprosenttisen varma hänen syyllisyydestään”, Lockhart sanoi sellaiseen sävyyn kuin olisi selittänyt että yksi plus yksi on kaksi.

”Kyllä vain vei”, Ron sanoi vielä kovemmalla äänellä kuin Dean.

”Minä kuvittelen tietäväni sentään hiukkasen enemmän Hagridin pidätyksestä kuin sinä, Ron”, Lockhart sanoi itse-tyytyväisellä äänellä.

Ron oli jo möläyttää, että tuskinpa vain, mutta sulki suunsa kun Harry potkaisi häntä lujaa pöydän alla.

”Me ei oltu siellä, muista se”, Harry supatti.

Mutta Lockhartin ällöttävä hilpeys, se miten hän vihjaili aina tienneensä, ettei Hagridista ollut mihinkään, ja hänen luottamuksensa siihen, että koko jupakka oli jo ohi, ärsyttivät Harrya niin, että hänen teki hirveästi mieli paiskata *Pattikkaretki pahan bengen kanssa* suoraan päin Lockhartin tyhmää naamaa. Sen sijaan hän rauhoitti itseään raapustamalla Ronille lappusen: ”*Tebdään se tänä iltana.*”

Ron luki lapun, nielaisi tyhjää ja katsoi syrjäkarein tyhjää pulpettia, jossa Hermione tavallisesti istui. Näky kai vahvistti häntä, sillä hän nyökkäsi.

Rohkelikon oleskeluhuoneessa oli aina ahdasta, koska kello kuuden jälkeen rohkelikot eivät voineet mennä minnekään muualle. Puhuttavaakin oli paljon eikä oleskeluhuone siksi useinkaan tyhjentynyt ennen kuin puolenyön jälkeen.

Harry meni hakemaan näkymättömyysviitan arkustaan heti päivällisen jälkeen ja istui koko illan sen päällä odottaessaan, että huone tyhjenee. Fred ja George haastoivat Harryn ja Ronin muutamaaan erään räjähtävää näpäystä ja Ginny istui katselemassa heitä hyvin pidättyväisenä siinä missä Hermione tavallisesti istui. Harry ja Ron tunaroivat tahallaan, jotta peli päättyisi mahdollisimman pian, mutta silti kello oli reilusti yli puolenyön kun Fred, George ja Ginny vihdoin lähtivät nukkumaan.

Harry ja Ron odottivat että kuulivat kahden makuusalin oven loksahdavan kiinni ennen kuin ottivat viitan, heittivät sen päälleen ja kiipesivät muotokuva-aukon läpi.

Matka linnan läpi opettajia väistellen oli taas hankala. Lopulta he tulivat eteisaulaan, livauttivat ulko-oven lukon auki, luikahtivat ovenraosta varovaisesti, ettei ovi vain narahda, ja astuivat ulos kuunvalaisemalle pihalle.

”Tietysti”, Ron sanoi yhtäkkiä, kun he harppoivat tumman ruohokentän poikki, ”voi käydä niinkin, ettei metsästä löydy mitään seurattavaa. Ehkeivät ne hämähäkit menneetkään sinne. Näyttihän se kyllä siltä, että ne liikkuivat suunnilleen siihen suuntaan, mutta...”

Hänen toiveikas äänensä hiipui kuulumattomiin.

He tulivat Hagridin talolle, joka näytti surulliselta ja lohduttomalta tyhjine ikkunoineen. Kun Harry työnsi oven auki, Tora riehaantui ilosta nähdessään heidät. Harry ja Ron pelkäsivät, että Tora herättäisi koko linnan syvällä, jylisevällä haukullaan, ja syöttivät sille kiireesti takanreunuksella olleesta purkista siirappitoffeeta, joka liimasi sen hampaat yhteen.

Harry jätti näkymättömyysviitan Hagridin pöydälle.

Sitä ei tarvittaisi pilkkopimeässä metsässä.

”Tule, Tora, lähdetään lenkille”, Harry sanoi ja taputti reittään. Tora hyppelehti iloisesti ulos heidän perässään, sän-täsi metsänreunaan ja nosti jalkaansa isoa vuorivaahteraa vasten.

Harry otti taikasauvan ja esiin ja sanoi hiljaa: ”Valois!” Sauvan päähän syttyi pieni lamppu, jonka valossa he juuri ja juuri näkivät oliko polulla hämähäkkejä.

”Hyvä idea”, Ron sanoi. ”Minäkin sytyttäisin omani, mutta tiedäthän sinä – se luultavasti vain räjähtäisi tai jotain vastaavaa.”

Harry taputti Ronia selkään ja osoitti ruohoa. Kaksi yksin kulkevaa hämähäkkiä kipitti pois sauvalampun valokeilasta puiden varjoon.

”Okei”, Ron huokaisi alistuneena pahimpaan. ”Olen valmis. Mennään.”

Niin he astuivat metsään ja Tora poukkoili heidän ympärillään nuuhkimassa puiden juuria ja lehtiä. He seurasivat Harryn hehkuvan sauvan valossa hämähäkkejä, joita liikkui tasaisin välein pitkin polkua. He kävelivät parikymmentä minuuttia puhumatta mitään, korvat hörössä siltä varalta, että kuulisivat jotain muutakin kuin risujen katkeilua ja lehtien kahinaa. Sitten, kun metsä oli muuttunut yhä sankemmaksi eivätkä taivaalla loistavat tähdetkään enää näkyneet ja Harryn sauva hekkui yksin pilkkosen pimeässä, he näkivät hämähäkkioppaidensa kääntyvän pois polulta.

Harry pysähtyi ja yritti nähdä, minne hämähäkit menivät, mutta kaikki vähäisen valokeilan ulkopuolella oli sysimustaa. Hän ei ollut koskaan ennen käynyt niin syvällä kielletyssä metsässä. Hän muisti elävästi, että Hagrid oli neuvo-

nut häntä pysyttelemään polulla silloin kun hän oli viimeksi ollut metsässä. Mutta Hagrid oli nyt kaukana, istui luultavasti Azkabanissa, ja hän oli myös kehottanut seuraamaan hämähäkkejä.

Jokin märkä kosketti Harryn kättä ja hän kavahti taemas ja tallasi Ronin jalalle, mutta se olikin vain Toran kuono.

”Mitä tuumaat?” Harry sanoi Ronille, jonka silmät hän erotti niukin naukin, sillä ne heijastivat sauvalampun valoa.

”Ollaan tultu näin kauas”, Ron sanoi.

Niin he seurasivat hämähäkkien syöksähteleviä varjoja metsän siimekseen. He eivät voineet nyt liikkua kovin nopeasti, sillä heidän tiellään oli puiden juurakoita ja kantoja, joita tuskin näki siinä pimeydessä. Harry tunsu Toran lämpimän hengityksen kädellään. Useammin kuin kerran heidän täytyi pysähtyä, jotta Harry saattoi kyykistyä ja katsoa hämähäkkejä sauvalamppunsa valossa.

Tuntui, että matkaa kesti ainakin puoli tuntia. Heidän kaapunsa repeilivät alimpiin oksiin ja okaisiin. Jonkin ajan kuluttua he huomasivat, että maa alkoi viettää alaspäin, vaikka puiden rungot olivat edelleen yhtä paksuja.

Sitten Tora yhtäkkiä kajautti valtavan, raikuvan haukun, joka sai sekä Harryn ja Ronin hyppäämään suunnilleen nahkoistaan ulos.

”Mitä?” Ron sanoi kovaa, pälyili pimeyteen ja puristi lujasti Harryn kyynärpäätä.

”Tuolla liikkuu jokin”, Harry hengähti. ”Kuuntele... Kuulostaa joltain isolta.”

He kuuntelivat. Vähän matkan päässä heidän oikealla puolellaan jokin iso katkoi oksia raivatessaan tietään eteen-

päin puiden siimeksessä.

”Voi ei”, Ron sanoi. ”Voi ei, voi ei, voi –”

”Tuki suusi”, Harry kivahti. ”Se kuulee sinut.”

”Kuulee minut?” Ron sanoi luonnottoman korkealla äänellä. ”Se on jo kuullut Toran!”

Pimeys tuntui painostavalta silmissä, kun he seisoivat kauhun vallassa paikoillaan ja odottivat. Kuului outoa jyrrinää ja sitten tuli hiljaista.

”Mitä se mahtaa tehdä?” Harry sanoi.

”Varmaan valmistautuu syöksyyn”, Ron sanoi.

He odottivat väristen ja uskaltamatta hievahtaakaan.

”Onkohan se lähtenyt pois?” Harry kuiskasi.

”En tiedä –”

Silloin heidän oikealla puolellaan leimahti valo, joka oli siinä pimeydessä niin kirkas, että he kohottivat vaistomaisesti kätensä varjostamaan silmiään. Tora ulvahti ja yritti karata, mutta jäi kiinni piikkipensaaseen ja ulvoi vielä kovempaa.

”Harry!” Ron huusi ääni huojennuksesta särkyneenä. ”Harry, se on meidän auto!”

”Mitä?”

”Tule.”

Harry hoippui ja kompuroi Ronin perässä valoa kohti, ja hetken kuluttua he tulivat aukealle.

Weasley'n isän auto seisoj tyhjänä ja ajovalot loistaen tiukan oksaston alla keskellä vankkojen puiden muodostamaa piiriä. Kun Ron käveli ihmeissään lähemmäs, auto liikahti hiukan aivan kuin iso turkoosi koira joka tervehtii omista-jaansa.

”Se on piileskellyt täällä!” Ron ilahtui ja kiersi auton ym-

päri. "Katso sitä. Se on villiintynyt metsässä."

Auton kyljet olivat narmuuntuneet ja kuraiset. Se oli ilmeisesti ajellut itsekseen metsässä. Tora ei pitänyt autosta, vaan pysytteli Harryn lähellä ja Harry tunsi sen hytisevän. Kun Harryn hengitys oli taas tasaantunut, hän tunki taikasauvan takaisin kaapunsa uumeniin.

"Ja me kun luultiin, että se hyökkää meidän kimppuun!" Ron sanoi, nojasi autoon ja taputteli sitä. "Minä ihmettelinkin, minne se hävisi!"

Harry tiiraili valossa kylpevää maata nähdäkseen taas hämähäkkejä, mutta ne olivat kaikki kipittäneet pois ajovalojen loisteesta.

"Me kadotettiin jäljet!" hän sanoi. "Tule, mennään etsimään ne."

Ron ei sanonut mitään. Hän ei liikahantakaan. Hänen katseensa oli nauliutunut jonnekin Harryn taakse ja yläpuolelle. Hänen kasvonsa olivat kalvenneet kauhusta.

Harry ei ehtinyt edes kääntyä katsomaan. Kuului kova napsahdus ja yhtäkkiä hän tunsi, että jokin pitkä ja karvainen tarttui häntä vyötäisiltä ja nosti hänet ilmaan pää alaspäin. Hän rimpuili kauhuissaan, kuuli lisää napsahduksia, näki Roninkin jalkojen kohoavan maasta, kuuli Toran uikutavan ja ulisevan – ja siinä samassa hänet nykäistiin pimeään siimekseen.

Pää alaspäin roikkuva Harry näki, että se mikä häntä kantoi marssi kuudella jättipitkällä karvaisella jalalla. Kahdella etumaisella se puristi Harrya hohtavan mustien pihvien alla. Takaansa Harry kuuli toisen, epäilemättä Ronia kantavan, otuksen askelet. Heitä vietiin kohti metsän synkintä sydäntä. Harry kuuli Toran tappelevan kolmatta hir-

viötä vastaan meluisasti ulisten, mutta itse hän ei olisi voinut huutaa vaikka olisi tahtonut – hänen äänensä oli kai jäänyt auton luokse aukealle.

Harry ei tiennyt, kauanko hän oli riippunut otuksen kynsissä; hän tiesi vain, että yhtäkkiä pimeys hälveni hiukan ja lehtien peittämä maa kuhisi taas hämähäkkejä. Hän ojensi niskaansa sivulle ja tajusi, että he olivat tulleet valtavan kuopan reunalle, kuopan, jolla ei kasvanut puita; siksi tähdet loistivat kirkkaina kamalimman näyn yllä, johon hän oli milloinkaan katseensa luonut.

Hämähäkkejä. Ei pikkuisia hämähäkkejä niin kuin ne, jotka parveilivat alla olevilla lehdillä. Työhevosten kokoisia hämähäkkejä, kahdeksansilmäisiä, kahdeksankoipisia, mustia, karvaisia, jättikokoisia. Se mahtava yksilö, joka kantoi Harrya, laskeutui jyrkkää rinnettä kohti kasteesta pisaroivaa verkkokupolia, joka oli aivan keskellä kuoppaa. Samalla sen lajitoverit asettuivat rinkiin kuopan ympärille ja napsuttelivat innoissaan pihtejään nähdessään toveriensa tuoman saaliin.

Harry putosi nelinkontin maahan, kun hämähäkki päästi irti. Ron ja Tora tömähtivät hänen viereensä. Tora ei enää ulvonut, vaan kyyristeli hiljaa paikoillaan. Ronista tuntui selvästi samalta kuin Harrysta. Hänen suunsa oli avautunut ammolleen jonkinlaiseen äänettömään huutoon ja hänen silmänsä olivat pudota päästä.

Äkkiä Harry tajusi, että häntä kantanut hämähäkki sanoi jotain. Siitä ei heti saanut selvää, koska se napsutti pihtejään jokaisen sanansa säestykseksi.

”Hämäkäk!” se kutsui. ”Hämäkäk!”

Ja keskeltä kasteista verkkokupolia ilmaantui pienen norsun kokoinen hämähäkki, joka liikkui hyvin verkkaisesti.

Sen musta ruumis ja koivet olivat harmaantuneet ja kaikki sen rumassa pihdein varustetussa päässä olevat silmät olivat maidonvalkoisia. Se oli sokea.

”Mitä nyt?” se sanoi napsutellen kiivaasti pihtejään.

”Ihmisiä”, napsutti se hämähäkki, joka oli napannut Harryn.

”Hagridko?” Hämäkäk sanoi siirtyessään lähemmäs kahdeksan maitosilmää mikä mihinkin suuntaan harottaen.

”Muukalaisia”, napsutti se hämähäkki, joka oli tuonut Ronin.

”Tapa ne”, Hämäkäk napsutti äreästi. ”Minä olin nuk-
kumassa.”

”Me ollaan Hagridin ystäviä”, Harry huusi. Hänen sydämensä tuntui nousseen rinnasta kurkkuun hakkaamaan.

Naps, naps, naps, napsuivat kuopan ympärille kokoon-
tuneiden hämähäkkien pihdit.

Hämäkäk oli hetken hiljaa.

”Hagrid ei ole koskaan ennen lähettänyt ihmisiä meidän kuoppaan”, se sanoi hitaasti.

”Hagrid on pulassa”, Harry sanoi hengittäen hyvin nopeasti. ”Siksi me tultiin.”

”Pulassa?” sanoi ikääntynyt hämähäkki ja Harry oli kuu-
levinaan huolestuneen sävyn napsuvien pihtien takaa. ”Mut-
ta miksi hän sinut lähetti?”

Harry ajatteli nousta seisomaan, mutta päätti pysyä kon-
tallaan, sillä jalat tuskin olisivat kannattaneet häntä. Niinpä
hän puhui maan tasalta niin rauhallisesti kuin pystyi.

”Ne luulee, koulussa siis, että Hagrid on usuttanut –
jonkin – jonkin oppilaiden kimppuun. Hänet vietiin Azka-
baniin.”

Hämäkäk napsutti raivokkaasti pihtejään ja kuopan ympärillä muut hämähäkit napsuttivat perässä kuin kaiku. Se kuulosti vähän aplodeilta, paitsi että tavallisesti aplodit eivät kuvottaneet Harrya pelosta.

”Mutta se tapahtui vuosia sitten”, Hämäkäk sanoi äreästi. ”Vuosikausia sitten. Muistan sen hyvin. Siksi hän joutui lähtemään koulusta. Ne uskoivat, että minä olin se hirviö, joka asuu siellä mitä sanotaan salaisuuksien kammioksi. Ne luulivat, että Hagrid oli avannut kammion ja vapauttanut minut.”

”Ja sinä... sinäkö et tullut salaisuuksien kammioista?” Harry sanoi ja tunsi kylmän hien kihoavan otsalleen.

”Minä!” Hämäkäk sanoi kiukkuisesti napsuttaen. ”Minä en ole syntynyt linnassa. Minä tulen kaukaisesta maasta. Matkailija antoi minut Hagridille, kun olin munassa. Hagrid oli vasta poikanen, mutta hoiti minua, kätki kaappiin linnassa, ruokki ruuantähteillä. Hagrid on hyvä ystävä ja hyvä ihminen. Kun minut löydettiin ja minua syytettiin sen tytön kuolemasta, Hagrid suojeli minua. Siitä asti olen asunut täällä metsässä ja Hagrid käy yhä tapaamassa minua. Hän löysi minulle vaimon, Myhäkin, ja näethän miten sukumme on laajentunut, ja vain Hagridin hyvyiden ansiosta.”

Harry keräsi rohkeutensa rippeet.

”Sinä et siis koskaan – koskaan ole hyökännyt kenenkään kimppuun?”

”En koskaan”, käräsi vanha hämähäkki. ”Vaistoni on käskenyt hyökätä, mutta kunnioituksesta Hagridia kohtaan en ole milloinkaan tehnyt pahaa ihmiselle. Sen kuolleen tytön ruumis löytyi vessasta. Minä en ole nähnytkään linnassa muuta kuin sen kaapin, jossa vartuin. Meidän kaltaisemme

pitävät pimeästä rauhasta.”

”Mutta... tiedätkö sinä, mikä sen tytön sitten tappoi?” Harry sanoi. ”Oli mikä oli, se on palannut ja se hyökkää taas ihmisten kimppuun...”

Hänen sanansa hukkuivat kovaääniseen napseeseen ja monien kiukkuisien jalkojen kahinaan; isot mustat hahmot siirtyivät joka puolella hänen ympärillään.

”Se olento, joka linnassa asuu”, Hämäkäk sanoi, ”on ikivanha otus, jota me hämähäkit pelkäämme enemmän kuin mitään muuta. Muistan hyvin, miten anelin Hagridia päästämään minut vapaaksi, kun vaistosin että se peto liikuskeli koulussa.”

”Mikä se on?” Harry kysyi kiireesti.

Taas kuului kovaa napsutusta, taas kahinaa, hämähäkit tiivistivät piiriään.

”Me emme puhu siitä!” Hämäkäk ärähti. ”Me emme sano sen nimeä! En ole sanonut sen hirveän olennon nimeä Hagridillekaan, vaikka hän on kysynyt sitä minulta monta kertaa.”

Harry ei halunnut jatkaa enempää siitä aiheesta, etenkin kun hämähäkit lähestyivät joka puolelta. Hämäkäk vaikutti vasyneelta puhumaan. Se peruutti verkalleen takaisin verkkokupoliin, mutta sen hämähäkkiverit hivuttautuivat edelleen vähä vähältä lähemmäs Harrya ja Ronia.

”Me sitten vain lähdetään pois”, Harry huusi epätoivoisena Hämäkäkin perään, kun lehdet kahisivat hänen takanaan.

”Lähdette?” Hämäkäk sanoi hitaasti. ”Ette taida...”

”Mutta – mutta –”

”Minun poikani ja tyttäreni eivät vahingoita Hagridia.

koska olen käskenyt niin. Mutta ne eivät voi vastustaa tuoretta lihaa, kun se vapaasta tahdostaan vaeltaa keskuuteemme. Hyvästi, Hagridin ystävä.”

Harry käännähti kannoillaan. Aivan hänen edessään oli häntä korkeampi napsuttava hämähäkkiseinämä, jonka lukuisat silmät kiiluivat rumissa mustissa päissä...

Jo tarttuessaan taikasauvaansa Harry tiesi, ettei se hyödyttäisi, koska hämähäkkejä oli liikaa, mutta samalla kun hän yritti pysyä pystyssä ja valmistautui kuolemaan taistellen, kuului kova, pitkä ääni ja kuoppaan leimahti häikäisevä valo.

Weasleyn auto jyristeli rinnettä alas ajovalot räikyen, torvi soiden, hämähäkkejä sivuun tyrkkien – moni hämähäkki lensi selälleen ja niiden lukuisat jalat viuhtoivat ilmassa. Auto pysähtyi äkisti Harryn ja Ronin eteen ja sen ovet lennähtivät auki.

”Ota Tora!” Harry kiljaisi syöksähtäessään etuistuimelle. Ron kahmaisi tanskandoggia vatsan ympäriltä kiinni ja paiskasi sen vinkuvana takapenkille. Ovet läimähtivät kiinni. Ron ei koskenutkaan kaasupolkimeen, mutta auto ei häntä tarvinnut – moottori jylisi ja he lähtivät liikkeelle, yhä hämähäkkeihin törmäillen. He kiisivät rinteen ylös, kuopasta pois, ja pian he rymistivät metsän halki, oksien viuhuessa ikkunoihin, kun auto mutkitteli ovelasti leveimmistä väleistä pitkin reittiä, joka ilmeisesti oli sille tuttu.

Harry katsoi syrjäkarein Ronia. Ronin suu ammotti edelleen äänettömässä huudossa, mutta hänen silmänsä eivät enää pullottaneet.

”Miten sinä pärjää?”

Ron tuijotti suoraan eteensä pystymättä puhumaan.

He rämistelivät pusikoissa, Tora ulisi takapenkillä ja Harry näki miten sivupeili naksautti irti kun he ohittivat hiipoen ison tammen. Kymmenen meluisan ja heittelehtivän minuutin kuluttua puusto alkoi harveta ja Harry näki taas sieltä täältä taivasta.

Auto pysähtyi niin äkisti, että he olivat paiskautua päin tuulilasia. He olivat tulleet metsän reunaan. Tora halusi kiiwaasti pois autosta ja heittäytyi ikkunaa vasten, ja kun Harry avasi oven, se ampaisi puiden siimeksestä Hagridin talolle häntä koipien välissä. Harrykin nousi autosta ja jonkin ajan kuluttua myös Ron näytti saaneen tunnon takaisin rajoihinsa ja tuli perässä niska jäykkänä ja eteensä tuijottaen. Harry taputti kiittolisena autoa, joka peruutti takaisin metsään ja katosi näkyvistä.

Harry kävi hakemassa näkymättömyysviittansa Hagridin mökistä. Tora vapisi huovan alla korissaan. Kun Harry tuli takaisin ulos, Ron oksensi rajusti kurpitsapenkkiin.

”Seuraa hämähäkkejä”, Ron sanoi heikosti pyyhkiessään suutaan hihaan. ”En anna ikinä anteeksi Hagridille. Meidän kävi tuuri kun jäätiin edes henkiin.”

”Kyllä hän varmasti tiesi, ettei Hämäkäk vahingoita hänen ystäviään”, Harry sanoi.

”Juuri se on Hagridin ongelma!” Ron sanoi ja jyskytti mökin seinää. ”Hän uskoo aina, ettei mikään hirviö ole niin paha kuin luullaan, ja katso nyt mihin se on hänet vienyt! Azkabanin selliin!” Ron tärisi hillittömästi. ”Mitä järkeä oli lähettää meidät sinne? Mitä me muka saatiin selville, kysyn vain!”

”Sen, ettei Hagrid avannut salaisuuksien kammiota”. Harry sanoi, levitti viitan itsensä ja Ronin päälle ja tökki

Ronia käsivarteen, jotta tämä kävelisi. ”Hän oli syytön.”

Ron tuhahti äänekkäästi. Ilmeisesti Hämäkäkin hautominen kaapissa ei ollut hänen mielestään aivan viatonta puuhaa.

Kun he tulivat linnan eteen, Harry nyki viittaa, etteivät heidän jalkansa vain näkyneet, ja avasi sitten narisevan ulko-oven rakoselleen. He kävelivät varovaisesti eteisaulan halki ja marmoriportaita ylös ja pidättivät hengitystään kulkiessaan käytävissä, joita valppaat vartijat vahtivat. Vihdoin he saapuivat rohkelikkojen turvalliseen oleskeluhuoneeseen, missä takkatuli oli hiipunut kekäleiseksi tuhkaksi. He riisuivat viitan ja kapusivat kaartuvia portaita makuusaliin.

Ron rojahti vuoteeseen vaivautumatta riisuutumaan. Harrya ei kuitenkaan nukuttanut. Hän istui pylvässänsä laidalla ja mietti ankarasti Hämäkäkin sanoja.

Otus, joka lymysi jossain päin linnaa, hän ajatteli, kuulosti Voldemortin kaltaiselta hirviöltä – edes toiset hirviöt eivät halunneet lausua sen nimeä. Mutta hän ja Ron eivät vieläkään tienneet, mikä se oli ja miten se kangisti uhrinsa. Hagridkaan ei tiennyt, mikä salaisuuksien kammiossa oli.

Harry heilautti jalkansa sänkyyn ja nojautui tyynyihinsä katselemaan tornin ikkunan takana kumottavaa kuuta.

Hän ei keksinyt, mitä he vielä voisivat tehdä. He olivat tulleet joka kautta umpikujan. Valedro oli ilmiantanut väärän ihmisen, Luihuisen perillinen oli päässyt pakoon eikä kukaan tiennyt, oliko salaisuuksien kammion tällä kertaa avannut sama vai eri henkilö. Keneltäkään ei voinut kysyä. Harry kävi makaamaan ja mietti edelleen Hämäkäkin sanoja.

Häntä unetti jo, mutta sitten hänen mieleensä juolahti

vielä viimeinen toivonsäde ja hän ponnahti äkisti istumaan.

”Ron”, hän kuiskasi pimeässä, ”Ron!”

Ron heräsi vingahtaen kuin Tora, tuijotti hurjana ympärilleen ja näki Harryn.

”Ron – se tyttö joka kuoli. Hämäkäk sanoi, että hänet löydettiin vessasta”, Harry sanoi välittämättä nurkasta kuuluvasta Nevillen tuhinasta ja kuorsauksesta. ”Entä jos hän ei koskaan lähtenytäkään siitä vessasta? Entä jos hän on edelleen siellä?”

Ron hieroi silmiään ja tuijotti otsa rypyssä kuunkajoon. Sitten hän tajusi.

”Ei kai vaan – ei kai murjottava Myrtti?”

SALAISUUKSIEN KAMMIO

”Aina kun me oltiin siinä vessassa, siellä se nyyhki vain kolmen kopin päässä”, Ron sanoi kitkerästi seuraavana päivänä aamiaisella, ”ja olisi ollut helppo kysyä siltä, mutta nyt...”

Hämähäkkien etsintä oli sekin jo tuottanut vaikeuksia. Nyt tuntui melkein mahdottomalta karata opettajilta ja liivahtaa tyttöjen vessaan, vieläpä juuri siihen tyttöjen vessaan, joka oli aivan ensimmäisen hyökkäyspaikan vieressä.

Mutta päivän ensimmäisellä oppitunnilla, muodonmuutoksissa, tapahtui jotain mikä pyyhkäisi salaisuuksien kammioiden kaikkien mielestä ensimmäisen kerran moneen viikkoon. Kun tuntia oli kulunut kymmenen minuuttia, professori McGarmiwa ilmoitti että kokeet aloitettaisiin kesäkuun ensimmäisenä päivänä eli viikon kuluttua.

”Kokeet?” Seamus Finnigan ulvahti. ”Onko meillä vielä kokeita?”

Harryn takaa kuului kova pamaus kun Neville Longbottomin taikasauva lipsahti ja haihdutti Nevilleltä toisen jalan. Professori McGarmiwa taikoi jalan takaisin heilauttamalla omaa sauvaansa ja kääntyi sitten otsa rypyssä Seamusiin päin.

”Koulu on pidetty auki tällaisena aikana vain jotta te

saatte opetusta”, hän sanoi ankarasti. ”Kokeet pidetään siis tavalliseen tapaan, ja minä edellytän että te kaikki luette niihin ahkerasti.”

Luette ahkerasti! Harryn päähän ei ollut ollenkaan pälkähtänyt, että kokeet pidettäisiin, kun linna oli siinä tilassa. Luokasta kuului runsaasti kapinoivaa jupinaa ja professori McGarmiwan ilme synkenne entisestään.

”Rehtori Dumbledore käski pitää koulun mahdollisimman tavalliseen tapaan käynnissä”, hän sanoi. ”Eikä minun varmaankaan tarvitse erikseen huomauttaa, että silloin me selvitämme mitä kaikkea te olette tänä vuonna oppineet.”

Harry katsoi kahta valkoista kaniinia, jotka hänen oli määrä muuttaa tohveleiksi. Mitä hän oli siihen mennessä sinä vuonna oppinut? Hänen mieleensä ei heti tullut mitään, mistä olisi hyötyä kokeissa.

Ron näytti siltä kuin hänet olisi juuri komennettu muuttamaan kiellettyyn metsään.

”Voitko kuvitella, että selviydyn kokeista tämän kanssa?” hän kysyi Harrylta ja nosti taikasauvaansa, joka oli juuri ruvennut viheltelemään omia aikojaan.

Kolme päivää ennen ensimmäistä koetta professori McGarmiwalla oli taas ilmoitusasiaa aamiaisella.

”Minulla on hyviä uutisia”, hän sanoi, ja sen sijaan että suureen saliin olisi tullut hiljaista, siellä puhkesi meteli.

”Dumbledore tulee takaisin!” moni huusi iloisesti.

”Luihuisen perillinen on saatu kiinni!” kiljaisi muuan tyttö korpinkynsien pöydässä.

”Huispausmatsit aloitetaan taas”, Wood mylväisi riemuissaan.

Kun mekkala oli laantunut, professori McGarmiwa sanoi: "Professori Verso kertoi juuri, että alruunat voidaan vihdoin leikata. Tänä iltana virvoitamme ne jotka on kangistettu. Minun tuskin tarvitsee erikseen kertoa teille, että joku heistä saattaa hyvinkin kyetä kertomaan, kuka tai mikä heidän kimppuunsa hyökkäsi. Uskallan nyt toivoa, että tämän kamalan vuoden päätteeksi otamme vielä syyllisen kiinni."

Oppilaat puhkesivat hurraahuutoihin. Harry katsoi Luidhaisen pöytään eikä hämmästynyt lainkaan, kun Draco Malfoy ei iloinnut muiden mukana. Ron näytti kuitenkin onnellisemmalta kuin päiväkausiin.

"Ei se sitten haittaakaan, vaikkei me päästy kysymään Myrtiltä!" hän sanoi Harrylle. "Hermionella on takuulla vastaukset valmiina, kun hänet herätetään! Mutta kyllä hän suuttuu, kun saa tietää että kokeet ovat jo kolmen päivän päästä. Hän ei ole lukenut. Voisi olla ystävällisempää antaa hänen maata kangistettuna siihen asti että kokeet ovat ohi."

Ginny Weasley tuli silloin istumaan Ronin viereen. Hän näytti pingottuneelta ja hermostuneelta ja Harry pani merkille, että hän väänтели käsiään.

"Mitä kuuluu?" Ron kysyi ja otti lisää puuroa.

Ginny ei sanonut mitään vaan katseli vain ympäri rohkeikkojen pöytää kasvoillaan pelokas ilme, joka toi Harryn mieleen jonkun, vaikkei Harry osannutkaan sanoa kenet.

"Kakista ulos", Ron sanoi katsoessaan sisartaan.

Yhtäkkiä Harry tajusi, ketä Ginny muistutti. Tyttö keinahteli hiljaa edestakaisin aivan niin kuin Dobby silloin kun oli paljastamaisillaan kiellettyä tietoa.

"Minun täytyy kertoa yksi juttu", Ginny mutisi ja varoivisusti katsomasta Harryyn.

”Mikä niin?” Harry sanoi.

Ginnyn ei näköjään ollut helppo löytää oikeita sanoja.

”Mikä juttu?” Ron sanoi.

Ginny avasi suunsa, mutta ääntäkään ei kuulunut. Harry nojautui lähemmäs ja puhui hiljaa, jotta vain Ginny ja Ron kuulivat hänet.

”Liittykö se jotenkin salaisuuksien kammioon? Oletko sinä nähnyt jotakin? Onko joku käyttäytynyt omituisesti?”

Ginny veti syvään henkeä, mutta juuri silloin paikalle saapui väsynyt ja kalpea Percy Weasley.

”Jos sinä olet jo syönyt, Ginny, minä istun siihen. Minä kuolen nälkään, tulin juuri valvontatehtävistä.”

Ginny pomppasi ylös kuin sähköiskun saaneena, loi Percyn nopean, säikyn katseen ja häipyi tiehensä. Percy istahti ja kahmaisi mukin keskeltä pöytää.

”Percy!” Ron sanoi vihaisesti. ”Ginnyn piti juuri kertoa meille jotain tärkeää!”

Percy oli tukehtua teehensä.

”Mitä tärkeää?” hän sanoi kakoen.

”Olin juuri kysynyt, oliko Ginny nähnyt jotain outoa, ja hänen piti vastata –”

”Äh – se – sillä ei ole mitään tekemistä salaisuuksien kammion kanssa”, Percy sanoi heti.

”Mistä sinä sen tiedät?” Ron kysyi kulmakarvat koholla.

”No, öh, jos teidän on pakko kuulla, Ginny, öh, yllätti minut yhtenä päivänä kun minä – äh, antaa olla – siinä kävi niin, että Ginny näki, kun minä tein jotain, ja minä, tuota noin, pyysin ettei hän kerro sitä kenellekään. Täytyy kyllä sanoa, että luulin että Ginny pitää sanansa. Pikkujuttu se oli oikeastaan, minä vain mielummin...”

Harry ei ollut ikinä nähnyt Percyä niin vaivaantuneena.

”Mitä sinä teit, Percy?” Ron kysyi suu virneessä. ”Kakista ulos, kerro meille, ei me naureta.”

Percy ei vastannut hymyyn.

”Ojennatko sämpylöitä, Harry, minä kuolen nälkään.”

Harry tiesi, että koko arvoitus saattaisi ratketa seuraavana päivänä ilman heidän apuaan, mutta hän oli päättänyt ettei jättäisi käyttämättä tilaisuutta puhua Myrtin kanssa, jos sellainen ilmaantuisi – ja hänen riemukseen se ilmaantui jo aamupäivällä, kun Gilderoy Lockhart saattoi heitä taikuuden historian tunnille.

Lockhart, joka oli jo monesti vakuuttanut vaaran olevan ohi ja saanut saman tien huomata, ettei asia ollut aivan niin, uskoi nyt täydestä sydäimestään, ettei maksanut vaivaa kuljettella oppilaita turvallisilla käytävillä. Hänen hiuksensa eivät olleet niin suitut kuin yleensä, sillä hän oli kai valvonut suurimman osan yötä ja vartioinut neljättä kerrosta.

”Sanokaa minun sanoneen”, hän julisti saattaessaan joukkoa nurkan taakse, ”että ensimmäisenä kuulemme niiden kangistettujen poloisten suusta: *’Se oli Hagrid.’* Minua suoraan sanottuna ällistyyttää, että McGarmiwa pitää näitä turvatoimia tarpeellisina.”

”Minä olen samaa mieltä”, Harry sanoi ja Ron säikähti niin että pudotti kirjansa.

”Kiitos, Harry”, Lockhart sanoi suopeasti, kun he odottivat, että pitkä jono puuskupuheja meni ohi. ”Tarkoitin, että meillä opettajilla on yllin kyllin tekemistä, vaikkemme taluttaisikaan oppilaita luokkiin ja seisoiisi yötä myöten vartiossa.”

”Pitää paikkansa”, Ron sanoi tajuttuaan, mitä Harry

yrityksi. ”Nytkin sinä voisit aivan hyvin jättää meidät tähän, sillä eihän tästä ole enää pitkä matka.”

”Kuulepa, Weasley, juuri sen taidan tehdä”, Lockhart sanoi. ”Minun täytyy tosiaan jo kiittää valmistelemaan seuraavaa oppituntia.”

Ja niin hän riensi matkoihinsa.

”Valmistelemaan oppituntia”, Ron tuhahti. ”Painui pikemminkin kihartamaan hiuksiaan.”

He antoivat muiden rohkeliikkojen mennä edeltä, sitten he syöksyivät poikkikäytävään ja suoraa päätä kohti murjottavan Myrtin vessaa. Mutta juuri kun he kehuivat toisiaan nerokkaasta juonesta...

”Potter! Weasley! Mitä te teette?”

Se oli professori McGarmiwa, jonka ilme oli tiukkaakin tiukempi.

”Me vain – me vain –” Ron änkytti. ”Me vain aiottiin mennä – mennä katsomaan –”

”Hermionea”, Harry sanoi. Ron ja professori McGarmiwa käänsivät kumpikin katseensa häneen.

”Me ei olla nähty Hermionea pitkään aikaan”, Harry jatkoi kiireesti ja tallasi Ronin varpaille, ”ja me ajateltiin liivahtaa sairaalasiipeen ja kertoa hänelle, että alruunat on melkein valmiita ja ettei enää tarvitse pelätä.”

Professori McGarmiwa tuijotti edelleen Harrya, ja hetken Harrysta näytti, että oli tulossa raivokohtaus, mutta kun McGarmiwa sitten avasi suunsa, hänen äänensä käräsi oudosti.

”Tottahan toki”, hän sanoi ja ällistynyt Harry näki kyynelen kimmeltävän hänen nappisilmissään. ”Tottahan toki minä ymmärrän, että tämä on ollut kaikkein rankinta niille,

joiden ystävät on... ymmärrän oikein hyvin. Kyllä te saatte mennä käymään Hermionen luona. Minä ilmoitan professori Binnsille. Sanokaa matami Pomfreyille, että minä annoin luvan.”

Harry ja Ron kävelivät pois päin melkein uskomatta, että olivat vältäneet jälki-istunnon. Kun he kääntyivät nurkan taakse, he kuuluivat selvästi, että professori McGarmiwa niisti nenänsä.

”Tuo oli paras selitys, jonka olet ikinä keksinyt”, Ron sanoi.

Nyt heidän oli pakko mennä sairaalasiipeen ja ilmoittaa matami Pomfreyille, että McGarmiwa oli antanut heille luvan käydä katsomassa Hermionea.

Matami Pomfrey päästi heidät vastahakoisesti sisään.

”Kangistetuille ihmisille on ihan turha puhua”, hän sanoi, ja kun Harry ja Ron olivat istuutuneet Hermionen vuoteen viereen, heidän oli myönnettävä, että matami Pomfrey oli oikeassa. Hermionella ei selvästikään ollut aavistustakaan siitä, että hänellä oli vieraita, ja he olisivat aivan yhtä hyvin voineet kertoa vaikka yöpöydälle, ettei sen tarvitse enää pelätä.

”Mahtoikohan Hermione nähdä sen hyökkääjän?” Ron mietti katsellessaan surullisena Hermionen jähmeitä kasvoja. ”Jos se nimittäin onnistui yllättämään heidät kaikki, me ei saada koskaan tietää mikä se oli.”

Mutta Harry ei katsellut Hermionen kasvoja. Häntä kiinnosti enemmän tytön oikea käsi. Se oli nyrkissä huovan päällä, ja kun Harry kumartui lähemmäs, hän näki että nyrkissä oli rypistetty paperinpala.

Varmistettuaan, ettei matami Pomfreyta näkynyt lähet-

tyvillä, hän osoitti paperia Ronille.

”Yritä ottaa se”, Ron kuiskasi ja siirsi tuolinsa eteen niin ettei matami Pomfrey voinut nähdä Harrya.

Paperi ei irronnut helposti. Hermionen käsi oli puristunut niin tiukasti paperin ympärille, että Harry pelkäsi paperin repeävän. Ronin pitäessä vahtia hän nyki ja väänsi, ja lopulta monen hikisen minuutin kuluttua paperi irtosi.

Se oli hyvin vanhasta kirjastonkirjasta repäisty sivu. Harry oikoi sen innoissaan ja Ronkin kumartui lukemaan sitä.

Vaikka maassamme vaeltaa paljon kauheita petoja ja hirviöitä, ei mikään niistä ole niin omituinen ja kuolettava kuin basiliski, joka myös käärmeiden kuninkaana tunnetaan. Tämä käärme, joka voi kasvaa jättiläismäisiin mittoihin ja elää satoja vuosia, syntyy kananmunasta, jonka rupikonna hautoo. Se tappaa mitä ihmeellisimmin menetelmin, sillä kuolettavien myrkkyhampaiden lisäksi basiliski tappaa murhaavalla tuijotuksellaan, ja sen katseen vangeiksi jääneet kuolevat silmänräpäyksessä. Hämähäkit pakenevat basiliskia, koska se on niiden hirvittävin vihollinen, ja basiliski pakenee vain kukon kieuntaa, joka on sille kohtalokas.

Ja tämän alle oli kirjoitettu yksi sana käsialalla, jonka Harry tunnisti Hermionen käsialaksi. *Putket.*

Harrystä tuntui kuin joku olisi sytyttänyt lampun hänen aivoissaan.

”Ron”, hän henkäisi. ”Tässä se on. Tämä on ratkaisu. Kammion hirviö on basiliski – jättiläiskäärme! Siksi minä olen kuullut ääniä milloin mistäkin, muttei kukaan muu. Se johtuu siitä että minä ymmärrän kärmeskieltä.”

Harry katsoi sairaalavuoteita.

”Basiliski tappaa katseellaan. Mutta kukaan ei kuollut – koska kukaan ei katsonut sitä suoraan silmiin. Colin näki sen kameransa läpi. Basiliski poltti filmin kamerasta, mutta Colin vain kangistui. Justin... Justin kai näki basiliskin melkein päättömän Nickin läpi! Nick näki tappavan katseen, mutta ei voinut kuolla uudestaan... ja kun Hermione ja se korpinkynsityttö löydettiin, heidän vieressään oli peili. Hermione oli juuri hoksannut, että hirviö on basiliski. Lyön mitä tahansa vetoa, että hän varoitti ensimmäistä näkemäänsä ihmistä ja käski katsoa nurkan taakse aina ensin peilin kautta! Ja se tyttö kaivoi peiliin esiin – ja –”

Ronin suu oli lokahtanut auki.

”Entä Norriska?” hän kuiskasi kiihkeästi.

Harry mietti ankarasti, kuvitteli mielessään tapahtumapaikan kurpitsajuhlan iltana.

”Vesi...”, hän sanoi hitaasti. ”Murjottavan Myrtin vesasta tulvinut vesi. Norriskä näki varmaan vain heijastuksen...”

Hän silmäili taas kädessään olevaa paperia. Mitä tarkemmin hän sitä luki, sitä enemmän se kävi järkeen.

”*Kukon kieunta on sille kohtalokas!*” hän luki ääneen. ”Hagridin kukot tapettiin! Luihaisen perillinen ei halunnut niitä linnan lähettyville, kun kammio oli auki! *Hämäbäkit pakenevat sitä!* Kaikki täsmää!”

”Mutta miten basiliski on voinut liikkua täällä?” Ron sanoi. ”Iso ruma käärme... Luulisi, että joku näkee...”

Mutta Harry osoitti Hermionen käsin kirjoittamaa sanaa paperin alalaidassa.

”Putket”, hän sanoi. ”Putket... Ron, se on liikkunut putkistossa. Minä olen kuullut sen äänen seinien sisästä.”

Ron tarrasi yhtäkkiä Harryn käsivarteen.

”Salaisuuksien kammion ovi!” hän sanoi käheästi. ”Entä jos se on vessassa? Entä jos se on –”

”– murjottavan Myrtin vessassa!” Harry sanoi.

He vain istuivat siinä, jännitys kihelmöi heidän sisuksissaan, he pystyivät tuskin uskomaan sitä.

”Tämä tarkoittaa sitä, etten minä voi olla koulun ainoa kärmessuu”, Harry sanoi. ”Luihuisen perillinenkin on. Niin hän on voinut hallita basiliskia.”

”Mitä me tehdään?” Ron kysyi silmät salamoiden. ”Mennäänkö heti McGarmiwan puheille?”

”Mennään opettajainhuoneeseen”, Harry sanoi ja pomp-pasi pystyyn. ”Hän tulee sinne kymmenen minuutin kuluttua. Välitunti alkaa kohta.”

He juoksivat alakertaan. Koska eivät halunneet jäädä toista kertaa kiinni käytävissä norkoilusta, he menivät suoraan autioon opettajainhuoneeseen. Se oli suuri paneeliseinäinen huone täynnä tummia puisia tuoleja. Harry ja Ron kävelivät siellä edestakaisin, sillä he eivät jännitykseltään pystyneet istumaan.

Mutta välituntikello ei soinutkaan.

Sen sijaan käytävillä kajahti taikuudella vahvistettu professori McGarmiwan ääni.

”Kaikkien oppilaiden on mentävä välittömästi omiin tupiinsa. Kaikkien opettajien on mentävä opettajainhuoneeseen. Välittömästi, olkaa hyvät.”

Harry käännähti ympäri ja katsoi Ronia.

”Ei kai taas hyökkäys? Ei nyt!”

”Mitä me tehdään?”, Ron sanoi kauhuissaan. ”Lähdetäänkö omaan tupaan?”

”Ei”, Harry sanoi vilkuillen ympärilleen. Hänen vasemalla puolellaan oli rumansorttinen vaatekaappi, joka oli

täynnä opettajien viittoja. ”Tuonne. Kuunnellaan mistä on kyse. Sitten voidaan kertoa, mitä ollaan saatu selville.”

He piiloutuivat kaappiin ja kuuntelivat yläpuoleltaan kuuluvaa satojen askelten aiheuttamaa jylyä ja opettajainhuoneen oven paukahdusta auki. He katselivat tunkkaisten viittojen laskosten välistä, kun opettajia alkoi tulla huoneeseen. Jotkut olivat selvästi ymmällään, toiset suorastaan peiloissaan. Sitten saapui professori McGarmiwa.

”Se on tapahtunut”, hän sanoi hiljaisessa opettajainhuoneessa. ”Hirviö on ottanut yhden oppilaan. Ja vienyt salaisuuksien kammioon.”

Professori Lipetit kiljaisi. Professori Verso löi käden suulleen. Kalkaros puristi lujasti tuolin selkänöjää ja sanoi: ”Miten voit olla siitä varma?”

”Luihuisen perillinen jätti taas viestin”, sanoi vitivalkoinen professori McGarmiwa. ”Hetki sen ensimmäisen alle. *Hänen luurankonsa makaa ikuisesti kammiossa.*”

Professori Lipetit purskahti itkuun.

”Kenet se vei?” kysyi matami Huiski, joka oli vajonnut polvet vetelinä tuoliin. ”Kenet se otti?”

”Ginny Weasleyyn”, professori McGarmiwa sanoi.

Harry tunsi Ronin valahtavan ääneti kaapin lattialle.

”Meidän täytyy lähettää oppilaat huomenna kotiin”, professori McGarmiwa sanoi. ”Tämä on Tylypahkan loppu. Dumbledore sanoi aina...”

Opettajainhuoneen ovi paukahti taas auki. Harry oli yhden hurjan hetken varma, että Dumbledore tulee. Mutta tulija oli Lockhart, joka säteili hyvää tuulta.

”Anteeksi kovasti – torkahdin – mitä minulta on jäänyt väliin?”

Hän ei näyttänyt huomaavan, että muut opettajat katsoivat häntä lähinnä vihaten. Kalkaros astui eteenpäin.

”Mies paikallaan”, hän sanoi. ”Siinäpä on mies paikallaan. Hirviö on napannut erään tytön. Vienyt hänet salaisuuksien kammioon. Sinun tilaisuutesi on vihdoin koittanut.”

Lockhart kalpeni.

”Aivan niin, Lockhart”, professori Verso pisti väliin. ”Etkös sinä tässä yhtenä iltana sanonut, että olet koko ajan tiennyt, missä salaisuuksien kammion ovi on?”

”Minä – tuota, minä –”, Lockhart sopersi.

”Minullehan sinä sanoit, että tiedät mitä kammiossa on”, professori Lipetit huomautti.

”N-niinkö? Minä en muista...”

”Minä muistan hyvin, kuinka sinä valittelit, kun et ollut päässyt mitteleämään voimiasi hirviön kanssa ennen kuin Hagrid pidätettiin”, Kalkaros sanoi. ”Etkös sinä sanonut, että koko juttu oli tunaroitu ja että sinulle olisi pitänyt heti alussa antaa vapaat kädet?”

Lockhart tuijotti kivikasvoisia työtovereitaan.

”Minä... en minä koskaan... te olette ehkä ymmärtäneet väärin...”

”Jätämme asian siis sinun käsiisi, Gilderoy”, professori McGarmiwa sanoi. ”Tämä ilta on loistava ajankohta toimia. Me varmistamme, ettei kukaan tule tiellesi. Saat kukistaa sen hirviön kaikessa rauhassa. Vihdoinkin saat vapaat kädet.”

Lockhart pälyili epätoivoissaan ympärilleen, mutta kukaan ei pelastanut häntä. Hän ei näyttänyt enää ollenkaan komealta. Hänen huulensa tärisivät, ja kun hän ei hymyillyt-

kään hampaat sädehtien, hän näytti leuattomalta ruipelolta.

”H-hyvä on”, hän sanoi. ”Minä – minä menen huoneeseeni val-valmistautumaan.”

Ja hän poistui paikalta.

”Selvän teki”, professori McGarmiwa puuskahti. ”Saa-tiinpa hänet pois jaloista. Tupien johtajat saavat mennä ilmoittamaan oppilailleen, mitä on tapahtunut. Sanokaa heille, että Tylypahkan pikajuna vie heidät kotiin varhain huomisaamuna. Varmistakaa te muut, ettei oppilaita ole jäänyt tupien ulkopuolelle.”

Opettajat lähtivät yksitellen pois.

Päivä oli todennäköisesti Harryn elämän kamalin. Hän, Ron, Fred ja George istuivat rohkelikkojen oleskeluhuoneen nurkassa pystymättä sanomaan toisilleen mitään. Percy ei ollut siellä. Hän oli käynyt lähettämässä pöllön äidilleen ja isälleen ja sulkeutunut sitten makuusaliinsa.

Koskaan ei ollut iltapäivä kestänyt niin kauan kuin se, eikä Rohkelikkotornissa ollut koskaan ollut niin paljon ihmisiä niin hiljaa. Vähän ennen auringonlaskua Fred ja George menivät ylös vuoteisiin, koska eivät jaksaneet enää istua.

”Ginny tiesi jotain, Harry”, Ron sanoi ensimmäiset sanansa sen jälkeen, kun he olivat astuneet opettajainhuoneen vaatekaappiin. ”Siksi hänet vietiin. Se ei ollutkaan mitään älytöntä Percystä. Hän oli saanut tietää jotain salaisuuksien kammioista. Siksi hänet –” Ron hieroi vimmatusti silmiään. ”Tai siis, hänhän oli puhdasverinen. Muita syitä ei voi olla.”

Harry näki auringon laskevan verenpunaisena taivaanrannan taa. Hänen olonsa oli hirveämpi kuin koskaan. Kunpa hän vain voisi tehdä jotakin. Mitä tahansa.

"Harry", Ron sanoi. "Onkohan mitenkään mahdollista, ettei Ginny ole... nimittäin..."

Harry ei tiennyt mitä vastata.

"Meidän täytyy kai mennä tapaamaan Lockhartia. Kerrotaan hänelle, mitä tiedetään. Hän aikoo yrittää sisään kammioon. Me voidaan kertoa, missä me oletetaan että sen ovi on, ja että siellä on basiliski."

Koska Harry ei keksinyt muutakaan tekemistä, mutta tahtoi tehdä jotakin, hän suostui. Rohkelikot heidän ympärillään olivat niin murheellisia ja säälivät Weasleyn poikia niin paljon, ettei kukaan yrittänyt estää Ronia ja Harrya, kun he nousivat ylös, astelivat huoneen poikki ja poistuivat muotokuva-aukon läpi.

Alkoi tulla pimeä, kun he kävelivät Lockhartin huoneeseen. He kuulivat rapistelua, muksauksia ja kiireisten askelten ääniä.

Harry koputti ja sisälle lankesi äkkiä hiljaisuus. Sitten ovi raottui hieman ja he näkivät Lockhartin toisen silmän kurkistavan raosta.

"Ai... Harry Potter... Ron Weasley...", Lockhart sanoi ja avasi ovea rahtusen lisää. "Minulla on juuri nyt hiukan kiire. Toimisisitteko nopeasti."

"Meillä on sinulle tietoja", Harry sanoi. "Niistä on varmaan sinulle apua."

"Jaa – no – nyt ei ole oikein –" Se puoli Lockhartin kasvoista, jonka he näkivät, näytti kiusaantuneelta. "Tarkoitan – että – hyvä on."

Hän avasi oven ja Harry ja Ron astuivat sisään.

Huoneesta oli kerätty melkein kaikki tavarat pois. Lattialla oli kaksi isoa avointa matka-arkkua. Kaavut – jaden-

vihreä, liila, yönsininen – oli laskostettu häthätää toiseen. Seinillä riippuneet valokuvat oli sullottu laatikoihin ja nostettu pöydälle.

”Oletko sinä lähdössä jonnekin?” Harry kysyi.

”Oh, hm, olen”, Lockhart sanoi ja repi puhuessaan ovesta luonnollisen kokoisen itseään esittävän julisteen ja alkoi rullata sitä kääroksi. ”Hätätilanne... väistämätön... pakko lähteä.”

”Entä minun siskoni?” Ron töksäytti.

”No, se asia puolestaan – on erittäin ikävä”, Lockhart sanoi väistellen Ronin ja Harryn katseita samalla kun kiskoi auki laatikon ja alkoi tyhjentää sen sisältöä laukkuun. ”Kukaan ei ole enempää pahoillaan kuin minä –”

”Sinä opetat suojautumista pimeyden voimilta!” Harry sanoi. ”Sinä et voi lähteä nyt! Et kun pimeyden voimat ovat valloillaan!”

”No minun on kyllä sanottava... kun otin tehtävän vastaan...” Lockhart mumisi ja pinosi nyt sukkia kaapujen päälle, ”työnkuvauksessa ei mainittu... en olettanut...”

”Sinä aiot siis karata?” Harry sanoi epäuskoisena. ”Kaiken sen jälkeen mitä olet kirjoissasi tehnyt?”

”Kirjat voivat johtaa harhaan”, Lockhart sanoi heiveröisellä äänellä.

”Sinä kirjoitit ne!” Harry huusi.

”Voi poikakulta”, Lockhart sanoi, suoristi selkensä ja katsoi Harrya otsa rypyssä. ”Käytä järkeäsi. Minun kirjojeni ei olisi myyty puoliksikaan näin hyvin, jos ihmiset eivät luulisi että minä olen tehnyt sen kaiken. Kukaan ei tahdo lukea jostain rumasta vanhasta armenialaisnoidasta, vaikka hän pelastikin kokonaisen kylän ihmissusilta. Hän olisi kamalan

näköinen kirjan kannessa. Ei osaa ollenkaan pukeutua. Ja sillä noidalla, joka karkotti Bandonin paholaisen, oli huulihalkio. Tai siis että älä viitsi...”

”Sinä siis olet vain kerännyt kiitokset monen muun ihmisen teoista?” Harry sanoi uskomatta korviaan.

”Harry, Harry”, Lockhart sanoi ja pudisteli kärsimättömänä päätään, ”asia ei ole likikään noin yksinkertainen. Täytyi tehdä työtä. Minä jouduin etsimään kaikki ne ihmiset. Kyselemään heiltä, miten he oikeastaan tekivät sen minä tekivät. Sitten jouduin loihtimaan heidät niin etteivät he muista mitä ovat tehneet. Jos jostain voin olla ylpeä, niin muistiloitsuistani. Kyllä siinä on ollut paljon työtä, Harry. Ei tämä pelkkää omistuskirjoitusten jakelua ja mainoskuvauksia ole. Jos tahdot mainetta, sinun on oltava valmis puurtamaan ahkerasti ja kauan.”

Hän paukautti matka-arkkujensa kannet kiinni ja lukitsi ne.

”Katsotaanpa”, hän sanoi. ”Siinä taitaa olla kaikki. Kyllä vain. Vain yksi asia on jäljellä.”

Hän veti taikasauvansa esiin ja kääntyi Harryyn ja Roniin päin.

”Olen kauhean pahoillani, pojat, mutta minun on nyt loihdittava teidän muistinne. En voi päästää teitä lörpöttämään salaisuuksiani yltympäriinsä. Kukaan ei enää ostaisi kirjojani.”

Harry kahmaisi sauvansa viime tingassa. Lockhart ehti vain kohottaa omansa, kun Harry karjahti: ”Karkotaseet!”

Lockhart lennähti taaksepäin ja kaatui matka-arkkunsa päälle. Hänen taikasauvansa ponnahti ilmaan, Ron otti sen kiinni ja paiskasi avoimesta ikkunasta ulos.

”Et olisi antanut professori Kalkaroksen opettaa meille tuota”, Harry sanoi raivoissaan ja potkaisi Lockhartin arkun syrjään. Lockhart katsoi Harrya ja näytti taas surkealta ruipelolta. Harry osoitti häntä yhä taikasauvallaan.

”Mitä minä voin tehdä?” Lockhart sanoi heikolla äänellä. ”Minä en tiedä, missä salaisuuksien kammio on. Minä en voi tehdä mitään.”

”Sinulla kävi tuuri”, Harry sanoi ja pakotti Lockhartin seisaalleen osoittelemalla taikasauvallaan. ”Me tiedetään, missä se on. Ja mitä sen sisällä on. Lähdetään.”

He marssittivat Lockhartin ulos huoneesta ja lähimpiä portaita alas, pitkin pimeää käytävää, jossa seinäkirjoitukset loistivat, murjottavan Myrtin vessan ovelle.

He panivat Lockhartin menemään edeltä. Harrysta oli mukava nähdä, että Lockhart vapisi.

Murjottava Myrtti istui viimeisen pytyn vesisäiliön päällä.

”Ahaa, sinä”, hän sanoi nähdessään Harryn. ”Mitä sinä tällä kertaa tahdot?”

”Kysyä miten sinä kuolit”, Harry sanoi.

Myrtin koko olemus muuttui kertaheitolla. Hän oli sen näköinen kuin kukaan ei olisi koskaan esittänyt hänelle niin imartelevaa kysymystä.

”Oooh, se oli hirveää”, se sanoi nautiskellen. ”Se tapahtui juuri täällä. Minä kuolin tässä nimenomaisessa kopissa. Muistan sen oikein hyvin. Olin mennyt piiloon, koska Olive Hornby kiusoitteli minua rilleistäni. Ovi oli lukossa ja minä itkin ja sitten kuulin että joku tuli sisään. Ne puhuivat jotain kummallista. Vierasta kieltä varmaankin. Mutta eniten ihmettelin sitä, että puhuja oli poika. Siksi avasin oven, että

käsken hänen mennä omaan vessaansa ja sitten...” Myrtti oli tärkeän näköinen ja hänen kasvonsa loistivat, ”minä kuolin.”

”Miten?” Harry kysyi.

”Ei aavistustakaan”, Myrtti sanoi vaisusti. ”Muistan vain, että näin tosi isot keltaiset silmät. Minun koko ruumiini jotenkin jähmettyi ja sitten leijuin pois.” Myrtti katsoi uneksuen Harrya. ”Ja sitten tulin takaisin. Tahdoin nimitäin välttämättä kummitella Olive Hornbylle. Ja kyllä hän joutui sitä harmittelemaankin, että oli tullut nauraneeksi minun rilleilleni.”

”Missä sinä tarkalleen näit ne silmät?” Harry kysyi.

”Jossain tuolla”, Myrtti sanoi ja osoitti epämääräisesti oman koppinsa edessä olevan pesualtaan suuntaan.

Harry ja Ron riensivät altaan luo. Lockhart seiso kauempana äärimmäisen kauhistunut ilme kasvoillaan.

Se näytti tavalliselta pesualtaalta. He tutkivat huolellisesti sisältä ja ulkoa niin pesualtaan kuin sen alla olevat putketkin. Sitten Harry näki sen: toisen kuparisen hanan kylkeen oli raaputettu pikkuruinen käärme.

”Se hana ei ole koskaan toiminut”, Myrtti sanoi iloisesti, kun Harry yritti vääntää siitä.

”Harry”, Ron sanoi. ”Sano jotain kärmeskiellellä.”

”Mutta...” Harry mietti ankarasti. Hän oli siihen mennessä osannut puhua kärmeskieltä vain nähdessään edessään oikean käärmeen. Nyt hän tuijotti pikkuruista kaiverrusta ja yritti kuvitella, että se oli oikea.

”Aukene”, hän sanoi.

Hän katsoi Ronia, joka pudisti päätään.

”Ei onnistunut”, Ron sanoi.

Harry katsoi taas käärmettä ja yritti uskoa, että se oli

elävä. Kun Harry liikutti päätään, kynttilänvalossa näytti kuin käärme olisi liikkunut.

”Aukene”, hän sanoi.

Paitsi että sitä sanaa Ron ei kuullut vaan Harryn suusta oli karannut outo sihahdus, ja siinä samassa alkoi hana hohottaa kirkkaan valkoisena ja kieppua. Melkein yhtä aikaa alkoi pesuallaskin liikkua. Se vajosi kokonaan näkyvistä ja jäljelle jäi vain iso avoin putki – niin leveä että siihen mahtui ihminen.

Harry kuuli Ronin haukkovan henkeä ja kohotti katseensa. Hän oli tehnyt ratkaisunsa.

”Minä menen tuonne”, hän sanoi.

Hän ei voinut olla menemättä enää kun he olivat löytäneet oven, ei jos oli olemassa vähäisinkin, vaikka miten pieni mahdollisuus, että Ginny oli vielä elossa.

”Samoin minä”, Ron sanoi.

Syntyi hiljaisuus.

”Te ette näköjään minua tarvitsekaan”, sanoi Lockhart, joka oli vain varjo entisestä hymyilevästä itsestään. ”Minä tästä –”

Hän painoi kätensä ovenkahvalle, mutta Ron ja Harry osoittivat kumpikin häntä taikasauvalla.

”Sinä saat mennä ensimmäisenä”, Ron ärisi.

Kalpeanaamainen ja taikasauvaton Lockhart lähestyi aukkoa.

”Pojat”, hän sanoi heiveröisellä äänellä, ”pojat, mitä se hyödyttää?”

Harry tökkäsi häntä taikasauvalla selkään. Hän työnsi jalkansa putkeen.

”En todellakaan usko –”, hän aloitti, mutta Ron tyrkkäsi

häntä ja hän humpsautti näkymättömiin. Harry meni nopeasti perässä. Hän laskeutui varovaisesti putkeen ja antoi sitten mennä.

Hän syöksyi alas päättymätöntä, niljakasta pimeää liukumäkeä. Hän näki useita putkenhaaroja kaikkiin suuntiin, mutta ei yhtäkään niin laajaa kuin se missä hän liukui. Putki kääntyi ja kaartui, vietti jyrkästi alas, ja Harry tiesi putoavansa tyrmiäkin syvemmälle koulun alle. Takaansa hän kuuli Ronin tömähcelevän kurveissa.

Ja sitten, juuri kun hän oli alkanut pohtia mitä mahtaisi tapahtua, kun hän osuisi maahan, putki kääntyi vaakatasoon ja hän syöksyi ulos putken päästä ja mätkähti pimeän kiviseinäisen tunnelin kostealle lattialle. Tunneli oli niin avara, että siellä mahtui seisomaan. Lockhart nousi juuri seisomaan vähän matkan päässä yltäpäältä niljan peitossa ja valkoisena kuin lakana. Harry väisti syrjään, kun Ron viuhahti putkesta ulos.

”Me ollaan varmasti monta mailia koulun alla”, Harry sanoi ja hänen äänensä kaikui sysimustassa tunnelissa.

”Todennäköisesti järven alla”, Ron sanoi ja tiiraili tummia, hyhmäisiä seinämiä.

Kaikki kolme kääntyivät tähyämään edessään avautuvaan pimeyteen.

”Valois!” Harry komensi taikasauvaansa, joka syttyi taas. ”Tulkaa”, hän sanoi Ronille ja Lockhartille, ja niin he lähtivät eteenpäin askelet läpsyen äänekkäästi märällä lattialla.

Tunnelissa oli niin pimeää, etteivät he nähneet pitkälle kään eteensä. Heidän kosteille seinille lankeavat varjonsa näyttivät saualampun valossa hirviömäisiltä.

”Muistakaa”, Harry sanoi hiljaa, kun he kävelivät varo-

vaisesti edemmäs, ”jos vaistoatte jossain liikettä, pankaa silmät heti kiinni...”

Mutta tunnelissa oli hiljaista kuin haudassa, ja ensimmäinen yllättävä ääni, jonka he kuulsivat, oli kova krunts kun Ron astui jonkin päälle, joka osoittautui rotan pääkalloksi. Harry valaisi taikasauvallaan lattiaa ja näki, että sillä lojui hujan hajan pieniä eläinten luita. Hän yritti kovasti olla ajattelematta, miltä Ginny näyttäisi, kun he löytäisivät hänet, ja kulki etumaisena tunnelin synkän kaarteeseen taakse.

”Harry, tuolla on jotakin...” Ron kähähti ja otti kiinni Harryn hartiasta.

He jähmettyivät paikoilleen. Harry erotti juuri ja juuri jonkin valtavan, kaarevan hahmon, joka lojui poikittain tunnelissa. Se ei liikkunut.

”Ehkä se nukkuu”, hän henkäisi ja vilkaisi Ronia ja Lockhartia. Lockhart piti kädet tiukasti silmillä. Harry kääntyi uudestaan katsomaan hahmoa ja hänen sydämensä tykytti niin nopeasti että se teki kipeää.

Harry hiipi eteenpäin taikasauva ojossa, hyvin hitaasti ja silmät auki vain sen verran että juuri ja juuri näki jotain.

Valo osui jättikokoiseen, räikeän myrkyinvihreään käärmeennahkaan, joka lojui käretyneenä ja tyhjänä tunnelin lattialla. Otus, joka sen nahkan oli luonut, oli taatusti ainakin kahdenkymmenen jalan mittainen.

”Saamari”, Ron sanoi vaisusti.

Heidän takaansa kuului yhtäkkiä liikettä. Gilderoy Lockhartin polvet olivat pettäneet.

”Nouse ylös”, Ron tiuskaisi ja osoitti Lockhartia taikasauvalla.

Lockhart nousi ylös – ja syöksyi Ronin kimppuun ja töytäisi hänet nurin.

Harry loikkasi apuun, mutta myöhästyi. Lockhart suoristautui huohottaen, Ronin taikasauva kädessään ja kimmentävä hymy kasvoillaan.

”Seikkailu päättyy tähän, pojat!”, hän sanoi. ”Minä vien palasen tuota käärmeennahkaa ylös kouluun, kerron etten ennättänyt pelastamaan tyttöraasua ja että te kaksi järkyttävää kyllä menetitte järkenne kun näitte tytön silvotun ruumiin. Sanokaa hyvästit muistoillenne!”

Hän kohotti Ronin ihmeteipatun taikasauvan ylös ja karjaisi: ”Unhoituta!”

Sauva räjähti pienen pommin voimalla. Harry heilautti kädet päänsä päälle ja säntäsi käärmeennahkassa liukastellen pois alta kun tunnelin katosta rymisi isoja lohkarkeitä lattialle. Yhtäkkiä hän huomasi olevansa yksin ja tuijottavansa kivenmurikoista muodostunutta seinämää.

”Ron!” hän huusi. ”Miten kävi? Ron!”

”Täällä ollaan!” kuului Ronin vaimea ääni kivivyöryn takaa. ”Minun ei käynyt kuinkaan. Mutta tuo mäntti sai sauvalta selkäänsä!”

Kuului heikko muksahdus ja äänekäs ”aih”. Kuulosti siltä, että Ron potkaisi Lockhartia sääreen.

”Mitä nyt?” Ronin epätoivoisen kuuloinen ääni sanoi. ”Me ei päästä läpi. Se kestää ikuisuuden...”

Harry katsoi tunnelin kattoa. Siihen oli ilmestynyt isoja halkeamia. Hän ei ollut milloinkaan yrittänyt rikkoa mitään niin suurta kuin tunneliin romahtaneet kivet, eikä nyt tuntunut sopivalta hetkeltä yrittää – entä jos koko tunneli sortuisi?

Kivien takaa kuului taas muksahdus ja ”aih”. Aika kului hukkaan. Ginny oli ollut salaisuuksien kammiossa jo monta tuntia. Harry tiesi, ettei hänellä ollut valinnanvaraa.

”Odota siellä”, hän huikkasi Ronille. ”Odota Lockhartin kanssa. Minä jatkan eteenpäin. Jos en palaa tunnin kulluttua...”

Syntyi hyvin merkitsevä hiljaisuus.

”Minä yritän raivata näitä kiviä”, Ron sanoi ja hänen äänestään kuuli, että hän yritti pitää sen vakaana. ”Niin että pääset – pääset takaisin tänne. Ja Harry –”

”Nähdään kohta”, Harry sanoi yrittäen saada särkyneeseen ääneensä edes vähän itsevarmuutta.

Ja hän lähti yksin jättikokoisen käärmeennahkan ohi.

Pian hän ei enää kuullut etäältäkään, kun Ron yritti raivata kiviä. Tunneli teki mutkan toisensa perään. Joka ainoa Harryn hermonpää kihelmöi inhottavasti. Hän toivoi tunnelin päättyvän, mutta pelkäsi mitä sen päästä löytyisi. Ja sitten hän lopulta hiipi taas yhdestä mutkasta eteenpäin ja näki edessään kiinteän seinän, johon oli kaiverrettu kaksi toisiinsa punoutunutta käärmettä, joiden silmiksi oli upotettu valtavat kiiluvat smaragdit.

Harry meni lähemmäs kurkku rutikuivana. Hän ryki, ja smaragdisilmät välkähtelivät.

”Aukene”, Harry sanoi matalasti sihisemällä.

Käärmeet irtautuivat toisistaan kun seinä lohkesi auki ja sen puolikkaat liukuivat sulavasti näkymättömiin ja Harry, joka vapisi kauttaaltaan, astui sisään.

LUIHUISEN PERILLINEN

Harry seiso i pitkän, hämärän kammion toisessa päässä. Kivipilarit, joita kiersivät kaiverretut käärmeet, kohosivat korkeuksiin kannattamaan pimeässä näkymätöntä kattoa ja loivat pitkiä mustia varjoja paikan outoon, vihertävään kajoon.

Harryn sydän tykytti hyvin nopeasti, kun hän seiso i ja kuunteli hiljaisuutta. Mahtoiko basiliski lymytä jossain varjoisassa nurkassa, jonkin pilarin takana? Ja missä Ginny oli?

Harry veti taikasauvansa esiin ja lähti kävelemään käärmepilareiden väliin. Jokainen varovainen askel kaikui moninkertaisena varjoisista seinistä. Harry piti silmänsä sirrissä, valmiina rutistamaan ne kiinni vähäisestäkin lii kahduksen aavistuksesta. Kivikäärmeiden ontot silmäkuopat tuntuivat seuraavan häntä. Monta kertaa hänen vatsaansa vään si, kun hän oli näkevinään että joku niistä liikahti.

Kun hän tuli viimeisen pilariparin tasalle, hänen edessään kohosi koko kammion korkuinen patsas.

Harry joutui kallistamaan päätään nähdäkseen patsaan jättimäiset kasvot yläpuolellaan: ne olivat ikivanhat ja apina maiset ja niissä oli pitkä ohut parta, joka riippui melkein tuon velhon hulmuavan kiviviitan helmassa kammion lattialla seisovien valtavien harmaiden jalkojen vieressä. Ja jal-

kojen välissä makasi mahallaan pieni, mustakaapuinen hahmo, jolla oli leiskuvan punaiset hiukset.

”Ginny!” Harry sanoi hiljaa, pinkaisi tytön luo ja polvistui. ”Ginny! Älä ole kuollut! Ethän vain ole kuollut!” Hän heilautti sauvansa syrjään, tarttui Ginnyn harteisiin ja käänsi tytön selälleen. Ginnyn kasvot olivat valkoiset kuin marmori ja yhtä kylmät, mutta hänen silmänsä olivat kiinni, joten häntä ei ollut kangistettu. Mutta silloinhan hän on...

”Ginny kiltti, herää”, Harry yritti epätoivoisena ja ravis-teli tyttöä. Ginnyn pää retkahteli toivottomasti puolelta toiselle.

”Hän ei herää”, sanoi pehmeä ääni.

Harry kavahti ja käännähti polvillaan.

Pitkä mustatukkainen poika nojasi lähimpään kivipila-riin ja katseli Harrya. Poika oli kummallisesti hämärtynyt reunoilta, aivan kuin Harry olisi nähnyt hänet huuruisen ikkunan läpi. Mutta hänet oli helppo tunnistaa.

”Tom – Tom Valedro?”

Valedro nyökkäsi irrottamatta katsettaan Harryn kasvoista.

”Miten niin hän ei herää?” Harry sanoi epätoivoissaan. ”Ei kai hän – ei kai hän –?”

”Hän on vielä elossa”, Valedro sanoi. ”Mutta vain nipin napin.”

Harry tuijotti poikaa. Tom Valedro oli käynyt Tylypah-kaa viisikymmentä vuotta sitten, mutta siinä hän nyt silti seisoi, hänestä hohti omituista, usvaista valoa eikä hän ollut päivääkään yli kuusitoistavuotias.

”Oletko sinä aave?” Harry kysyi epävarmasti.

”Muisto”, Valedro sanoi hiljaa. ”Säilyin päiväkirjassa vii-

sikymmentä vuotta.”

Hän osoitti lattiaa patsaan valtaviin varpaiden vieressä. Siinä lojui avoimena sama pieni musta päiväkirja, jonka Harry oli löytänyt murjottavan Myrtin vessasta. Hetken Harry ihmetteli, miten se oli sinne joutunut – mutta hänellä oli tärkeämpääkin mietittävää.

”Sinun täytyy auttaa minua, Tom”, Harry sanoi ja kohotti taas Ginnyn päätä. ”Meidän täytyy saada hänet pois täältä. Täällä on basiliski... en tiedä missä päin, mutta se voi tulla milloin tahansa esiin. Ole kiltti ja auta minua.”

Valedro ei liikahtanutkaan. Harry rehki ja hikoili ja sai nostetuksi Ginnyn puoliksi ylös lattialta. Sitten hän kumar-tui ottamaan taikasauvansa.

Mutta sauvaa ei ollut.

”Näitkö sinä –?”

Hän kohotti katseensa. Valedro tarkkaili häntä yhä – ja kieputteli hänen taikasauvaansa pitkissä sormissaan.

”Kiitos”, Harry sanoi ja ojensi kätensä.

Valedron suupielissä karehti hymy. Hän tuijotti edelleen Harrya ja kieputti laiskasti sauvaa käsissään.

”Kuule nyt”, Harry sanoi hädissään ja hänen polvensa löivät loukkua velton Ginnyn painon alla. ”Meidän täytyy lähteä täältä! Jos basiliski tulee...”

”Se ei tule, jos sitä ei kutsuta”, Valedro sanoi tyynesti.

Harry laski Ginnyn takaisin lattialle, kun ei enää jaksanut kannatella häntä.

”Miten niin?” hän sanoi. ”Anna nyt minun taikasauvani, minä voin tarvita sitä.”

Valedron hymy leveni.

”Sinä et tarvitse sitä”, hän sanoi.

Harry vain tuijotti.

”Miten niin en tarvitse?”

”Minä olen odottanut tätä kauan, Harry Potter”, Valedro sanoi. ”Tilaisuutta tavata sinut. Puhua kanssasi.”

”Kuule nyt”, Harry sanoi jo kärsimättömänä. ”Sinä et taida tajuta. Me ollaan salaisuuksien kammiossa. Me voidaan jutella myöhemmin.”

”Me jutellaan nyt”, Valedro sanoi yhä leveästi hymyillen ja työnsi Harryn taikasauvan taskuunsa.

Harry ei osannut kuin tuijottaa. Nyt oli tekeillä jotain hyvin omituista.

”Miten Ginnystä tuli tuollainen?” hän kysyi hitaasti.

”Siinäpä onkin mielenkiintoinen kysymys”, Valedro sanoi ystävällisesti. ”Ja sangen pitkä tarina. Olettaakseni todellinen syy Ginny Weasleyyn tämänhetkiseen olotilaan on se, että hän avasi sydämensä ja lateli salaisuutensa näkymättömälle muukalaiselle.”

”Mistä sinä puhut?” Harry sanoi.

”Päiväkirjasta”, Valedro sanoi. ”Minun päiväkirjastani. Pikku Ginny on kirjoittanut siihen jo monta kuukautta, kertonut minulle säälittävät surunsa ja murheensa: miten veljet hännäävät häntä, miten hän joutui tulemaan kouluun käytetyissä kaavuissa ja käytettyjen kirjojen kanssa, miten” Valedron silmät tiukkivat, ”– miten hän pelkäsi, ettei kuuluisa, hyvä ja suuri Harry Potter koskaan opi pitämään hänestä...”

Koko ajan puhuessaan Valedro piti katseensa nauliutuneena Harryn kasvoihin. Hänen ilmeensä oli melkein pääläikäinen.

”On kamalan pitkäveteistä, kun joutuu kuuntelemaan

yksitoistavuotiaan tytön typeriä pikku pulmia”, hän jatkoi. ”Mutta minä olin kärsivällinen. Minä kirjoitin takaisin, olin myötätuntoinen, olin ystävällinen. Ginny aivan rakastui minuun. *Kukaan ei ole koskaan ymmärtänyt minua niin kuin sinä, Tom... Olen iloinen, että minulla on tämä päiväkirja, jolle voin uskoutua... Tuntuu kuin omistaisin ystävän, jota voin kantaa taskussani...*”

Valedro nauroi kimakkaa kolkkoa naurua, joka ei sopinut hänelle. Se sai Harryn niskavillat törröttämään pystyyn.

”Vaikka sen itse sanonkin, Harry, minä olen aina osannut hurrata ne keitä olen tarvinnut. Ginny siis vuodatti sielunsa minulle, ja juuri hänen sieluaan minä sattumalta tarvitsin. Minä vahvistuin vahvistumistani hänen syvimpien pelkojensa, pimeimpien salaisuuksiensa ravitsemana. Minusta tuli vahva, paljon vahvempi kuin pikkuneiti Weasley. Kyllin vahva, jotta saatoin ruveta ravitsemaan Ginnyä omilla salaisuuksillani, vuodattamaan osaa omasta sielustani häneen...”

”Mitä sinä tarkoitat?” sanoi Harry rutikuivalla suullaan.

”Etkö ole vielä arvannut, Harry Potter?” Valedro sanoi lempeästi. ”Ginny Weasley avasi salaisuuksien kammion. Hän kuristi koulun kukot ja töhersä uhkauksia seiniin. Hän usutti Luihaisen käärmeen neljän kuraverisen ja sen surkin kissan kimppuun.”

”Ei”, Harry kuiskasi.

”Kyllä vain”, Valedro sanoi tyynesti. ”Hänhän ei tietenkään aluksi tiennyt, että teki sellaista. Se oli todella hupaisaa. Kunpa olisit nähnyt, mitä hän kirjoitti päiväkirjaan... Se alkoi käydä huomattavasti mielenkiintoisemmaksi... *Rakas Tom*”, Valedro lausui ja katseli Harryn kauhistuneita kasvoja, ”*minusta tuntuu, että menetän muistini. Kaavuissani on kamalasti ku-*

konhöyheniä enkä minä ymmärrä, mistä ne ovat peräisin. Rakas Tom, en muista mitä tein kurpitsajublan iltana, mutta yhden kissan kimppuun hyökättiin ja minussa on maalitabroja. Rakas Tom, Percy sanoo yhte-nään, että olen kalpea enkä oma itseni. Minusta tuntuu, että hän epäilee minua... Tänään tapahtui taas hyökkäys enkä minä tiedä, missä olin sil-loin. Tom, mitä minä teen? Uskon, että olen tulossa hulluksi... Pelkään, että minä olen se hyökkääjä, Tom!"

Harryn kädet olivat nyrkissä ja kynnet kaivautuneet kämmenpohjiin.

"Kesti hirveän kauan ennen kuin typerä pikku Ginny lakkasi luottamasta päiväkirjaansa", Valedro sanoi. "Mutta lopulta hän tuli epäluuloiseksi ja yritti hävittää sen. Ja silloin astuit sinä kuvaan, Harry. Sinä löysit päiväkirjan enkä minä olisi voinut enempää ilahtua. Kuka tahansa olisi voinut poi-mia päiväkirjan lattialta, mutta sen teit juuri sinä, juuri se ihminen, jonka niin vimmatusti halusin tavata..."

"Entä miksi sinä halusit tavata minut?" Harry sanoi. Hän kihisi kiukusta ja joutui ponnistelemaan pitääkseen ää-nensä tasaisena.

"No katsos, kun Ginny kertoi minulle sinusta kaiken", Valedro sanoi. "Koko kiehtovan menneisyytesi." Valedron katse harhaili Harryn otsan salama-arvessa ja hänen ilmeen-sä tuli yhä ahnaammaksi. "Tiesin, että minun täytyi saada lisää tietoja sinusta, puhua sinun kanssasi, tavata sinut, jos mahdollista. Siksi päätin näyttää sinulle sen kuuluisan temppuni, kun nappasin sen köntyksen, Hagridin, jotta saa-vuttaisin luottamuksesi."

"Hagrid on minun ystäväni", Harry sanoi ääni jo täris-ten. "Ja sinäkö lavastit hänet syylliseksi? Minä luulin, että sinä erehdyit, mutta –"

Valedro nauroi taas sitä kimakkaa naurua.

”Siinä oli minun sanani Hagridin sanaa vastaan. No voit kuvitella, miltä se vaikutti vanhan Armando Dippetin silmissä. Toisaalla Tom Valedro, köyhä mutta etevä, orpo mutta ah niin urhea, koulun valvojaoppilas, mallioppilas oikein; toisaalla taas iso, kömpelö Hagrid, joka joutui milloin mihinkin pulaan, yritti kasvattaa ihmissuden pentuja sänkynsä alla, karkaili kiellettyyn metsään painimaan peikkojen kanssa. Mutta myönnän silti, että hämmästyin itsekin kun kaikki meni niin sujuvasti. Kuvittelin, että joku olisi sentään älynnyt, ettei Hagrid voi millään olla Luihuisen perillinen. Minulta oli mennyt viisi kokonaista vuotta saada tarpeeksi tietoja salaisuuksien kammioista ja löytää sen salainen ovi... ikään kuin Hagridin aivot tai valta olisivat siihen riittäneet!

”Vain muodonmuutosten opettaja Dumbledore näytti uskovan Hagridin syyttömyyteen. Hän suostutteli Dippetin pitämään Hagridin linnassa ja kouluttamaan hänestä riistanvartijan. Kyllä vain, minusta tuntuu että Dumbledore ehkä arvasikin. Dumbledore ei koskaan pitänyt minusta niin paljon kuin muut opettajat.”

”Dumbledore näki takuulla heti sinun lävitse”, Harry sanoi hampaitaan kirskutellen.

”Kyllä hän totta vie ärsyttävän tarkasti minua vahti sen jälkeen kun Hagrid oli erotettu”, Valedro sanoi huolettomasti. ”Tiesin, etten voinut turvallisesti avata kammioita uudestaan niin kauan kuin olin koulussa. Mutten halunnut heittää hukkaan niitä pitkiä vuosia, jotka olin sitä etsinyt. Päätin jättää jälkeeni päiväkirjan, jonka sivuille tallensin kuusitoistavuotiaan itseni, jotta jonain päivänä jos kävisi tuuri, voisin auttaa jonkun toisen seuraajakseni ja saattaa

Salazar Luihuisen jalon työn päätökseen.”

”Siinä sinä et ole onnistunut”, Harry sanoi voitonriemuisesti. ”Kukaan ei kuollut tällä kertaa, ei edes se kissa. Alruunajuoma on muutaman tunnin kuluttua valmis ja kangistetut voidaan virvoittaa.”

”Enkö ole vielä kertonut sinulle”, Valedro sanoi hiljaa, ”ettei kuraveristen tappamisella ole minulle enää merkitystä? Jo monta kuukautta uusi kohteeni on ollut – sinä.”

Harry tuijotti suu auki.

”Kuvittele, miten minua kiukutti kun seuraavan kerran kun päiväkirjani avattiin, minulle kirjoittikin taas Ginny etkä sinä. Hän nimittäin näki päiväkirjan sinulla ja hätäntyi. Entä jos sinä selvittäisit miten päiväkirja toimii ja lukisit hänen salaisuutensa? Tai mikä vielä kamalampaa, entä jos minä kantelisin sinulle, kuka oli kuristanut kukkoja? Niinpä se hupakko kakara odotti, että makuusali oli tyhjä, ja varasti kirjan takaisin. Mutta minä tiesin mitä tehdä. Oli selvää, että sinä olet Luihuisen perillisen jäljillä. Kaiken sen perusteella, mitä Ginny oli kertonut sinusta, tiesin että menisit vaikka kuinka pitkälle ja selvittäisit arvoituksen – etenkin kun hyvän ystäväsi kimppuun oli käyty. Ja Ginny oli kertonut, miten koulussa kuhistiin siitä että sinä osait puhua kärmeskieltä...

”Niinpä käskin Ginnyn kirjoittaa omat jäähyväisensä seinään ja komensin hänet tänne alas odottamaan. Hän rimpuili ja parkui ja rupesi kamalan pitkästyttäväksi. Mutta hänessä ei enää ole paljon elämää: hän valutti sitä liikaa päiväkirjaansa, minuun. Kylliksi, jotta pääsin viimein pois kirjan sivuilta. Olen odottanut sinua siitä asti kun tulimme tänne. Tiesin että tulisit. Minulla on sinulta paljon kysyttävää,

Harry Potter.”

”Niin kuin mitä?” Harry sylkäisi kädet nyrkissä.

”No”, Valedro sanoi miellyttävästi hymyillen, ”miten vauva, jolla ei ole mitään erityiskykyä, onnistui kukistamaan kaikkien aikojen mahtavimman velhon? Miten sinä selviydyit vain yhden arven saaneena, kun taas lordi Voldemortin voimat tuhoutuivat?”

Valedron ahnaissa silmissä näkyi outo punainen kiilto.

”Miksi sinua kiinnostaa miten minä selviydyin?” Harry sanoi hitaasti. ”Voldemortin aika oli sinun jälkeesi.”

”Voldemortin aika”, Valedro sanoi hiljaa, ”on minun menneisyydessäni, nykyisyydessäni ja tulevaisuudessani, Harry Potter...”

Hän veti Harryn taikasauvan taskustaan ja alkoi liikuttaa sitä ilmassa, kirjoitti kolme hohtavaa sanaa:

TOM LOMEN VALEDRO

Sitten hän heilautti sauvaa kerran ja nimen kirjaimet järjestyivät uudestaan:

MA OLEN VOLDEMORT

”Näetkö?” hän kuiskasi. ”Minä käytin sitä nimeä jo Tylypahkassa, joskin tietysti vain läheisimpien ystäväieni seurassa. En kai minä nyt saastaisen jästi-isäni nimeen ikuisuudeksi tyytynyt? Minä, jonka suonissa virtaa itsensä Salazar Lühuisen veri, äidin puolelta? Minäkö huolisin nimeni kurjalta, mättömältä jästiltä, joka hylkäsi minut jo ennen kuin synnyin vain siksi että huomasi vaimonsa olevan noita? Ehei, Harry. Minä muotoilin itselleni uuden nimen, nimen jonka lausumista ääneen tiesin velhojen kautta maailman kavahtavan siten joskus kun minusta on tullut koko maailman mahtavin!”

Harryn aivot tuntuivat jumiutuneilta. Hän tuijotti la-

maantuneena Valedroa, orpoa joka oli vartuttuaan murhannut niin Harryn kuin monen muunkin vanhemmat... Lopulta hän pakottautui puhumaan.

"Sitä sinä et ole", hän sanoi hiljainen ääni vihaa tihkuen.

"Mitä minä en ole?" Valedro äyskäisi.

"Sinä et ole maailman mahtavin velho", Harry sanoi ja hengitti tiheästi. "Ikävä tuottaa sinulle pettymys, mutta maailman mahtavin velho on Albus Dumbledore. Kaikki sanovat niin. Silloinkaan kun olit vahva, sinä et uskaltanut edes yrittää Tylypahkan valtausta. Dumbledore näki sinun lävitse, kun kävit koulua, ja sinä pelkää häntä yhä, missä piileskeletkin."

Hymy oli haihtunut Valedron kasvoilta ja hänen ilmeensä oli hirveän uhkaava.

"Pelkkä minun muistoni on ajanut Dumbledoren tästä linnasta!" hän sähähti.

"Hän ei ole niin poissa kuin ehkä luulet!" Harry heitti vastaan. Hän puhui mitä sylki suuhun toi, tahtoi säikäyttää Valedron, toivoi pikemmin kuin usko, että sanat olivat totta.

Valedro avasi suunsa, mutta jähmettyi.

Jostain kuului musiikkia. Valedro käännähti kannoillaan ja pälyili ympärilleen autiossa kammiossa. Musiikki yltyi. Se oli aavemaista, selkäpiitä kutkuttavaa, ylimaallista. Harryn hiukset nousivat pystyyn ja hänen sydämensä tuntui paisuvan kaksinkertaiseksi. Kun musiikki sitten saavutti sellaisen vimman, että Harry tunsu sen värähtelevän omissa kylkiluisissaan, lähimmän pilarin päälle leimahti roihu.

Purppuranpunainen, joutsenen kokoinen lintu oli ilmaantunut esiin, livertämään outoa musiikkiaan holvikaton

alle. Sen pyrstö kimmelsi kullanvärisenä ja oli pitkä kuin riikinkukolla, ja kultaisissa petolinnun kynsissään se kantoi rähjäistä nyyttiä.

Hetken kuluttua lintu lennähti Harryn eteen. Se pudotti rähjäisen nyytin Harryn jalkojen juureen ja laskeutui raskaana Harryn hartialle. Kun se veti suuret siipensä kyljille, Harry katsoi ylös ja näki, että sillä oli terävä kultainen nokka ja silmät kuin mustat helmet.

Lintu ei enää laulanut. Se istui hiljaa ja lämpöisenä Harryn posken vieressä ja tuijotti tiukasti Valedroa.

”Se on feeniks...” Valedro sanoi ja tuijotti lintua takaisin silmiin.

”Fawkes?” Harry henkäisi ja tunsi linnun kultaisten kynsien puristavan hellästi hartiaansa.

”Ja tuo –” Valedro sanoi silmätessään Fawkesin pudottamaa rähjäistä myttyä, ”tuo on koulun vanha lajitteluhattu.”

Niin kuin olikin. Paikattu, rispaantunut ja likainen hattu lojui liikkumatta Harryn jalkojen juuressa.

Valedro alkoi taas nauraa. Hän nauroi niin makeasti, että pimeä kammio raikui ja tuntui että kymmenen Valedroa nauroi yhtäikaa.

”Nämäkö Dumbledore lähettää puolustajalleen? Laululinnun ja vanhan hatun! Onko rohkea olo, Harry Potter? Tunnetko olevasi turvassa?”

Harry ei vastannut. Hän ei ehkä käsittänyt, mitä varten Fawkes ja lajitteluhattu olivat tulleet, mutta hän ei ollut enää yksin ja hän odotti yhä urheampana, että Valedro lakkaisi nauramasta.

”Asiaan, Harry”, Valedro sanoi yhä leveästi hymyillen. ”Kahdesti – sinun menneisyydessäsi, minun tulevaisuudes-

sani – me olemme tavanneet. Ja kahdesti minä olen yrittänyt surmata sinut. *Miten sinä jäit henkiin?* Kerro minulle. Mitä kauemmin puhut”, hän lisäsi herttaisesti, ”sitä kauemmin saat elää.”

Harry mietti nopeasti, punnitsi mahdollisuuksiaan. Valedrolla oli taikasauva. Hänellä itsellään oli Fawkes ja lajitte-
luhattu, joista kummastakaan ei olisi paljon iloa kaksintais-
telussa. Pahaltahan tilanne näytti. Mutta mitä kauemmin Valedro seisoi siinä, sitä vähäisemmäksi Ginnyn elämä hu-
peni... ja samaan aikaan, Harry tajusi äkkiä, Valedron hah-
mo muuttui selkeämmäksi, ehjemmäksi. Jos hänen oli taist-
eltava Valedroa vastaan, parempi tehdä se heti.

”Kukaan ei tiedä, miksi sinä menetit voimasi, kun hyök-
käsit minun kimppuuni”, Harry sanoi töksäyttäen. ”En tie-
dä itsekään. Mutta tiedän, miksi et voinut surmata minua.
Koska minun äitini antoi henkensä pelastaakseen minut.
Minun tavallinen jästisyntyinen äitini”, hän lisäsi täristen
pidätellystä raivosta. ”Hänen vuokseen sinä et voinut tappaa
minua. Ja minä olen nähnyt sinut todellisena, minä näin si-
nut viime vuonna. Sinä olet raunio. Sinä olet hädin tuskin
hengissä. Siihen sinä olet kaikkine voiminesi päätynyt. Sinä
piileskelet. Sinä olet ruma ja paha!”

Valedron kasvot vääristyivät. Sitten hän pakotti niille
kammottavan hymyn.

”Vai niin. Sinun äitisi antoi henkensä pelastaakseen si-
nut. Aivan, se on tehokas vastataika. Minä ymmärrän nyt –
sinussa ei sittenkään ole mitään erityistä. Olen näet mietti-
nyt. Meissä on outoja samankaltaisuuksia, Harry Potter.
Varmasti sinäkin olet pannut sen merkille. Olemme puoli-
verisiä, orpoja, jästien kasvattamia. Luultavasti ainoat kär-

messuut koko Tylypahkassa sitten suuren Luihuisensa itsensä. Me olemme hiukan samannäköisetkin... Mutta oli sittenkin vain hyvää onnea, että selviydyit minusta. Nyt tiedän sen.”

Harry seiso jännittyneenä ja odotti että Valedro kohottaisi taikasauvan. Mutta Valedron kiero hymy leveni taas.

”No niin, Harry, minä annan sinulle pikku opetuksen. Verrataanpa Salazar Luihuisen perillisen lordi Voldemortin voimia Harry Potteriin, jolla on parhaat aseet jotka Dumbledore voi antaa.”

Hän heitti huvittuneen silmäyksen Fawkesiin ja lajitteluhattuun ja käveli sitten poispäin. Pelko levisi Harryn turtiin jalkoihin, kun hän katseli miten Valedro pysähtyi korkeiden pilarien väliin ja katsoi korkealla yläpuolellaan puolipimeässä luimuileviin Luihuisen kivisiin kasvoihin. Valedro avasi suunsa ja sihisi – mutta Harry ymmärsi, mitä hän sanoi.

”Puhu minulle, Luihuinen, Tylypahkan nelikosta mahtavin.”

Harry käännähti katsomaan patsasta ja Fawkes huojui hänen olallaan.

Luihuisen jyhkeä kivinen naama liikkui. Kauhistunut Harry näki patsaan suun avautuvan yhä isommaksi ja isommaksi mustaksi aukoksi.

Ja jokin liikahti patsaan suussa. Jokin luikersi ylös sen uumenista.

Harry perääntyi taemmas, kunnes törmäsi kammion seinään ja puristaessaan silmät kiinni hän tunsu Fawkesin siiven hipaisevan poskeaan kun lintu nousi lentoon. Harry olisi halunnut huutaa: ”Älä jätä minua!”, mutta millaiset olivat feenikslinnun mahdollisuudet käärmeiden kuningasta vastaan?

Jokin valtaisa osui kammion kivilattiaan. Harry tunsu lattian tärhtävän. Hän tiesi mitä tapahtui, hän vaistosi sen, melkein näki jättikäärmeen luikertelevan ulos Luihuisen suusta. Sitten hän kuuli Valedron sihisevän: ”Tapa hänet.”

Basiliski liikkui Harrya kohti, Harry kuuli sen raskaan ruumiin kiemurtelevan verkalleen pölyisellä lattialla. Harry piti silmänsä koko ajan tiukasti kiinni ja alkoi juosta sokkona sivuttain, kädet ojennettuina tunnustelevaan tietä. Valedro nauroi.

Harry kompastui. Hän kaatui rajusti kivilattialle ja maistoi veren maun suussaan. Käärme oli hyvin lähellä häntä, hän kuuli sen lähestyvän.

Suoraan hänen yläpuoleltaan kuului ärhäkkä sylkäisy ja jokin painava iski Harryyn niin lujasti, että hän mätkähti päin kiviseinää. Hän odotti myrkyhampaan uppoavan ruumiiseensa ja kuuli taas mielipuolista sihinää ja sen miten jokin rämpi hurjana pois pilareiden välistä.

Hän ei voinut sille mitään. Hän avasi silmiään sen verran että saattoi tirkistää mitä tapahtui.

Valtava käärme, kirkas, myrkyinvihreä, paksu kuin tammen runko, oli kohottanut ylävartalonsa ilmaan ja sen suuri tylppä pää poukkoili kuin humalaisena pilarien väleissä. Harry vapisi ja oli valmis sulkemaan silmänsä heti jos käärme kääntyy, ja silloin hän näki mikä oli häirinnyt käärmettä.

Fawkes liiteli basiliskin pään ympärillä. Basiliski napsutti raivoissaan myrkyhampaitaan, jotka olivat pitkät ja kapeat kuin sapelit.

Fawkes syöksähti. Sen kultainen nokka upposi jonnekin pois näkyvistä ja äkkiä lattialle ropisi suihku tumma vertaa. Käärme pieksi ympäriinsä pyrstöllään ja oli osua Harryyn,

ja ennen kuin Harry ehti sulkea silmänsä, käärme kääntyi. Harry katsoi suoraan sen naamaan ja näki, että feeniks oli puhkaissut sen pullottavat keltaiset silmät. Veri virtasi lattialle ja käärme sylki tuskissaan.

"Ei!" Harry kuuli Valedron huutavan. "Unohda lintu! Unohda lintu! Poika on takanasi! Sinä haistat hänet yhä! Tapa hänet!"

Sokea käärme huojui sekopäisenä, mutta yhä kuolettavan vaarallisena. Fawkes kierteli sen päätä, sirkutti aavemaisista lauluun, näykyi sieltä täältä basiliskin suomuista ihoa, kun veri valui vuolaana sen runneltuista silmistä.

"Apua, apua", Harry mumisi villisti, "auttakaa joku, kuka vain!"

Käärmeen pyrstö huitaisi taas lattiaa. Harry syöksyi sivuun. Jokin pehmeä osui Harryn kasvoihin.

Basiliski oli huitaissut lajitteluhatun Harryn syliin. Harry otti hatun. Muuta hänellä ei ollut, se oli hänen ainoa toivonsa. Hän kiskaisi hatun päähänsä ja heittäytyi littanaksi lattialle, kun basiliskin pyrstö heilahti taas hänen ylitseen.

"Apua... apua..." Harry ajatteli silmät tiiviisti hatun alla. "Auttakaa minua!"

Vastaus ei ollut ääni. Hattu sen sijaan kutistui, puristui ikään kuin näkymättömän käden vetämänä hyvin tiukaksi.

Jokin kova ja raskas jysähti Harryn päälle ja melkein iski häneltä tajun kankaalle. Tähdet vain tuikkivat hänen silmissään, kun hän tarttui hattuun vetääkseen sen päästään ja tunsu sen alla jonkin pitkän ja kovan.

Hatun sisään oli ilmestynyt kimmeltävä hopeamiekka, jonka kahvassa sädehtivät kananmunan kokoiset rubiinit.

"Tapa poika! Unohda lintu! Poika on takanasi! Nuuski – haista poika!"

Harry seiso i valmiusasemissa. Basiliskin p ä ä v a j o s i a l e m m a s , s e n v a r t a l o k ä p r i s t e l i j a t ö r m ä i l i p i l a r e i h i n , k u n s e k i e m u r s i k ä ä n t ä m ä ä n n a a m a n s a H a r r y y n p ä i n . H a r r y n ä k i s e n v a l t a v a t , v e r i s e t s i l m ä k u o p a t , n ä k i s e n s u u n v e n y v ä n s u u r e k s i , k y l l i n s u u r e k s i h o t k a i s e m a a n h ä n e t k o k o n a i s e n a , j a h ä n n ä k i s u u s s a m y r k k y h a m p a a t , y h t ä p i t k ä t k u i n h ä n e n m i e k k a n s a , o h u e t , k i m a l t a v a t , h i r v i t t ä v ä t . . .

Käärme syöksähti sokkona. Harry väisti ja käärme tömähti päin kammion seinää. Se syöksyi uudestaan ja sen haarautunut kieli lipaisi Harryn kylkeä. Harry kohotti miekan kaksin käsin.

Basiliski syöksyi taas ja nyt se tähtäsi kohdalleen. Harry heittäytyi koko painollaan ja iski miekan kahvaa myöten käärmeen kitalakeen.

Mutta samalla kun lämmin veri norui Harryn käsivarsille, hän tunsi viiltävää kipua kyynärvarressaan. Yksi pitkä myrkkyyhammas upposi yhä syvemmälle hänen lihaansa ja repeytyi irti kun basiliski kellistyi sivuttain vääntelevien lattialle.

Harry vajosi seinää vasten. Hän tarttui hampaaseen, joka levitti myrkkyyä hänen sisuksiinsa, ja väänsi sen irti kädestään. Mutta samalla hän tiesi myöhästyneensä. Säkenöivän kiivas kipu levisi hitaasti mutta varmasti haavan ympärille. Jo kun hän pudotti myrkkyyhampaan ja katseli oman verensä tahraavan kaapuaan, hänen näkökenttensä sumeni. Kammio alkoi hämärtä tympeän väriseksi pyörteeksi.

Punainen laikku lehahti ohi ja Harry kuuli linnunjalkojen hiljaista rapinaa vierestään.

”Fawkes”, Harry sanoi ääni paksuna. ”Sinä olit loistava, Fawkes...” Hän tunsi linnun painavan kauniin päänsä siihen

missä käärmeen hammas oli lävistänyt hänen ihonsa.

Hän kuuli askelten kajahtelevan ja erotti kohta tumman varjon edessään.

"Sinä kuolet, Harry Potter", Valedron ääni kuului hänen yläpuoleltaan. "Kuolet. Dumbledoren lintukin tietää sen. Näetkö mitä se tekee, Potter? Se itkee."

Harry räpytti silmiään. Fawkesin pää näkyi välillä terävämpänä, välillä taas sumeana. Pulleat, helmiäismäiset kyynelkivet noruivat sen kiiltävillä höyhenillä.

"Minä istun tässä ja katselen kun sinä kuolet, Harry Potter. Älä kiirehdi. Minulla on aikaa."

Harrya huimasi. Kaikki hänen ympärillään tuntui kieppuvan.

"Näin päättää päivänsä kuuluisa Harry Potter", kuului Valedron ääni jostain kaukaa. "Yksin salaisuuksien kammiossa, ystäviensä hylkäämänä. Pimeyden ruhtinas, jota hän kovin typerästi uhmasi, on viimein kukistanut hänet. Pääset pian takaisin rakkaan kuraverisen äitisi luo, Harry... Sait häneltä kaksitoista vuotta laina-aikaa... mutta lordi Voldemort kaatoi sinut lopulta, kuten aina tiesit että tapahtuu."

Jos tämä on kuolemista, Harry ajatteli, niin ei se kovin kamalalta tunnu. Kipukin alkoi hälvetä...

Mutta kuoliko hän todella? Kammio ei mustennutkaan hänen silmissään, vaan alkoi taas terävöityä. Harry ravisti hiukan päätään ja Fawkesin pää lepäsi yhä hänen kättään vasten. Helmiäismäinen kyynellaikku hohteli haavan ympärillä – paitsi että haavaa ei enää ollut.

"Mene pois, lintu", Valedron ääni sanoi yhtäkkiä. "Mene pois Harryn luota. Mene pois, minä käsken!"

Harry kohotti päänsä. Valedro osoitti Fawkesia Harryn

taikasauvalla; kuului kuin pyssyn pamaus ja Fawkes lehahti kullanpunaisena pyörteenä lentoon.

”Feeniksin kyynelet...” Valedro sanoi hiljaa ja tuijotti Harryn käsivartta. ”Niinpä tietysti... parantava voima... minä unohdin...”

Hän katsoi Harrya kasvoihin. ”Mutta ei se mitään. Näin on oikeastaan mukavampaa. Vain sinä ja minä, Harry Potter... sinä ja minä...”

Hän kohotti taikasauvan.

Silloin siivet leyhättivät taas ja Fawkes liisi heidän ylleen ja jokin putosi Harryn syliin – päiväkirja.

Sekä Harry että Valedro, joka piti yhä taikasauvaa koholla, pysähtyivät ohikiitäväksi hetkeksi tuijottamaan kirjaa. Sitten, mitään ajattelematta, hetkeäkään harkitsematta, aivan kuin olisi juuri sitä koko ajan aikonutkin, Harry sieppasi basiliskin hampaan vierestään lattialta ja survaisi sen suoraan kirjan läpi.

Kuului pitkä, hirvittävä, korviavihlova rääkäisy. Päiväkirjasta ryöppöysi vuolaasti mustetta, se virtasi Harryn käsille ja tulvi lattialle. Valedro väänteledi ja kiemurteli, karjui ja huijoi ja sitten...

Häntä ei enää ollut. Harryn taikasauva putosi kalisten lattialle ja sitten oli hiljaista. Hiljaista, lukuun ottamatta tassaista lirinää musteen pursuessa yhä päiväkirjasta. Basiliskin myrky oli polttanut tirisevän reiän kirjan läpi.

Kauttaaltaan vapiseva Harry nousi ylös. Hänen päässään pyöri aivan kuin hän olisi juuri matkustanut mailikaupalla hormipulverin voimalla. Hän noukki hitaasti taikasauvansa ja lajitteluhatun ja nykäisi rajusti kiskaisten kiiltelevän miekan basiliskin kitaleasta.

Silloin kuului heikko voihkaisu kammion toisesta päästä. Ginny liikahti. Kun Harry riensi hänen luokseen, hän nousi istumaan. Hänen hämmentynyt katseensa harhaili kuolleen basiliskin valtavasta ruhosta Harryyn ja tämän verentahrimaan kaapuun, sitten päiväkirjaan Harryn kädessä. Hän veti syvään henkeä, häntä puistatti ja kyynelät alkoivat valua hänen poskilleen.

"Harry – voi Harry – minä yritin kertoa sinulle a-aami-aisella, mutta minä e-en voinut sanoa sitä Percyn kuullen. Minä se olin, Harry – mutta minä – minä v-vannon, e-etten tehnyt sitä tahallani – Valedro pakotti, hän o-otti minut v-valtaansa – ja – miten sinä tapoit tuon – tuon otuksen? M-missä Valedro on? V-viimeiseksi muistan, kun h-hän tuli ulos päiväkirjasta –"

"Ei hätää", Harry sanoi, nosti päiväkirjaa ja näytti Ginnylle myrkkyhampaan tekemän reiän. "Valedro on mennyt-tä. Katso! Sekä hän että basiliski. Tule, Ginny, lähdetään pois täältä."

"Minut erotetaan koulusta!" Ginny itki, kun Harry auttoi hänet kömpelösti seisaalleen. "Olen odottanut, että pääsen Tylypahkaan, siitä asti kun Bill t-tuli tänne ja n-nyt minut potkitaan pois ja – m-mitä ä-äiti ja isä sanovat?"

Fawkes lekutteli kammion oviaukon edessä odottamassa. Harry hoputti Ginnyä eteenpäin; he kiipesivät kuolleen basiliskin liikkumattomaksi käpertyneen ruhon yli ja kävelivät synkän, kaikuvan kammion poikki takaisin tunneliin. Harry kuuli kiviövien sulkeutuvan heidän takanaan hiljaa sihah-taen.

Kun he olivat muutaman minuutin kulkeneet pimeässä tunnelissa, Harry kuuli etäältä kivien hitaan siirtelyn ääntä.

”Ron!” Harry huusi ja kiihdytti vauhtia. ”Ginnyllä ei ole hätää! Hän on kanssani!”

Harry kuuli Ronin tukahtuneen riemunkiljahduksen, ja tunnelin seuraavan mutkan jälkeen he jo näkivät Ronin iloiset kasvat kookkaassa aukossa, joka hänen oli onnistunut kaivaa kivivyöryyn.

”Ginny!” Ron työnsi kätensä kivikasassa olevasta aukosta ja veti Ginnyn sen läpi. ”Sinä olet hengissä! Uskomatonta! Mitä tapahtui?”

Hän yritti halata Ginnyä, mutta Ginny torjui sen itkien.

”Ei enää ole hätää, Ginny”, Ron sanoi ja hymyili onnellisena sisarelleen. ”Se on ohi jo, se... mistä tuo lintu tuli?”

Fawkes oli lehahtanut aukosta Ginnyn perässä.

”Se on Dumbledoren lintu”, Harry sanoi ahtauduttuaan kivien toiselle puolelle.

”Ja miten sinulla on miekka?” Ron sanoi ja toljotti Harryn kädessä kiiltelevää asetta.

”Minä selitän kaiken kunhan päästään pois täältä”, Harry sanoi ja vilkaisi syrjäkarein Ginnyä.

”Mutta –”

”Myöhemmin”, Harry sanoi nopeasti. Hänestä tuntui, ettei kannattanut vielä kertoa Ronille, kuka oli avannut kamion, ei ainakaan Ginnyn kuullen. ”Missä Lockhart on?”

”Tuolla noin”, Ron sanoi naama virneessä ja osoitti tunneliin putken suuntaan. ”Hän on huonossa jamassa. Tulkaa katsomaan.”

Etumaisena Fawkes, jonka leveät tulenpunaiset siivet loivat lempeää kultaista hohdetta pimeyteen, he kävelivät tunnelia putken suulle. Gilderoy Lockhart istui siellä ja hyräili tyynesti itseksensä.

”Hän menetti muistinsa”, Ron sanoi. ”Muistiloitsu löi takaisin. Iski häneen eikä meihin. Hänellä ei ole aavistustakaan, kuka hän on, missä hän on tai keitä me ollaan. Minä käskin hänen odottaa tässä. Hän on vaaraksi itselleen.”

Lockhart tiiraili hyväntuulisesti heitä kaikkia.

”Päivää”, hän sanoi. ”Oudonlainen paikka tämä, eikö totta? Asutteko te täällä?”

”Ei asuta”, Ron sanoi ja kohotti kulmiaan Harrylle.

Harry kumartui katsomaan ylös pitkään pimeään putkeen.

”Oletko keksinyt, miten me päästään takaisin ylös?” hän sanoi Ronille.

Ron pudisti päätään, mutta feenikslintu Fawkes oli jo lehahtanut Harryn ohi ja lepatti nyt hänen edessään helmisilmät hämärässä hohtaen. Se heilutti pitkiä kultaisia pyrstösulkiaan. Harry katsoi sitä ihmeissään.

”Se näköjään tahtoo, että sinä otat kiinni...” Ron sanoi ymmällään. ”Mutta eihän lintu jaksa vetää sinua tuonne ylös.”

”Fawkes”, Harry sanoi, ”ei olekaan tavallinen lintu.” Hän kääntyi nopeasti puhumaan kaikille. ”Meidän täytyy pitää toisistamme kiinni. Ginny, ota Ronin kädestä kiinni. Professori Lockhart –”

”Hän tarkoittaa sinua”, Ron ärähti Lockhartille.

”Sinä pidät Ginnyn toisesta kädestä.”

Harry työnsi miekan ja lajitteluhatun vyönsä alle, Ron otti kiinni Harryn kaavusta ja Harry kurkotti pitämään kiinni Fawkesin omituisen kuumista pyrstösulista.

Hän tunsu eriskummallisen kepeyden leviävän ruumiiseensa ja siinä samassa he viilettivät putkea ylös. Harry kuuli

alimpana roikkuvan Lockhartin sanovan: ”Ällistyttävää! Ällistyttävää! Tämähän on kuin taikaa!” Kolea ilma piiskoi Harryn hiuksia eikä hän ehtinyt lakata nauttimasta matkasta ennen kuin se jo päättyi – he tupsahtivat murjottavan Myrtilin vessan lattialle, ja kun Lockhart oikoi hattuaan, pesuallas liukui paikoilleen ja kätki putken.

Myrtili tuijotti heitä ihmeissään.

”Sinä olet hengissä”, se sanoi ilmeettömänä Harrylle.

”Et viitsisi kuulostaa noin pettyneeltä”, Harry sanoi ilottomasti ja pyyhki veritahroja ja niljaa silmälaseistaan.

”No jaa... minä vain juuri mietin. Jos olisit kuollut, olisit kernaasti saanut muuttaa minun vessaani”, Myrtili sanoi ja lehahti hopeanväriseksi.

”Yrrh!” Ron sanoi kun he lähtivät vessasta pimeille, autioneille käytäville. ”Harry! Minusta tuntuu, että Myrtili on ihastunut sinuun! Sinä olet saanut kilpailijan, Ginny!”

Mutta Ginny itki yhä hiljaa kasvot kyynelistä märkinä.

”Minne nyt?” Ron kysyi ja katsoi huolissaan Ginnyä. Harry näytti suunnan.

Fawkes lensi edeltä, hohti kultaa käytävässä. He kävelivät linnun perässä ja seisoivat hetken kuluttua professori McGarmin huoneen ovella.

Harry koputti ja työnsi oven auki.

DOBBYN PALKKIO

Aluksi oli hiljaista, kun Harry, Ron, Ginny ja Lockhart seisovivat ovensuussa yltäpäältä lian ja niljan ja (Harryn tapauksessa) veren peitossa. Sitten kuului kirkaisu.

”Ginny!”

Se oli Weasleyyn äiti, joka oli istunut itkemässä takkatulen ääressä. Hän pomppasi pystyyn, sai Weasleyyn isän kannoilleen, ja he heittäytyivät kumpikin halaamaan tytärtään.

Mutta Harry katsoi heidän ohitse. Dumbledore seisoi takan edessä leveä hymy huulillaan ja hänen vieressään oli professori McGarmiwa, joka haukkoi henkeä ja puristi rintaansa yrittäen rauhoittua. Fawkes suhahti Harryn korvan ohi ja asettui Dumbledoren olalle juuri kun Weasleyyn äiti koppasi Harryn ja Ronin tiukkaan syleilyynsä.

”Te pelastitte Ginnyn! Te pelastitte Ginnyn! Miten te sen teitte?”

”Sen me varmasti kaikki haluamme kuulla”, professori McGarmiwa sanoi heikolla äänellä.

Weasleyyn äiti päästi Harryn irti. Harry empi hetken ja marssi sitten kirjoituspöydän ääreen ja latoi pöydälle lajitte-
luhatun, rubiinikoristeisen miekan ja Valedron päiväkirjan jäänteet.

Sitten hän aloitti ja kertoi kaiken. Hän puhui melkein neljännestunnin syvän hiljaisuuden vallitessa: hän kertoi miten oli kuullut ääniä tyhjältä, miten Hermione oli lopulta tajunnut että hän oli kuullut basiliskin puhetta putkista, miten hän ja Ron olivat seuranneet hämähäkkejä metsään, jossa Hämäkäk oli kertonut heille missä basiliskin viimeinen uhri oli saanut surmansa, miten he olivat arvanneet että uhri oli ollut murjottava Myrtti ja että salaisuuksien kammion sisäänkäynti saattaisi löytyä Myrtin vessasta...

"Hyvä on", professori McGarmiwa pani väliin, kun Harry piti tauon, "te siis löysitte sisäänkäynnin – ja rikoitte sitä etsiessänne noin sataa koulun sääntöä, haluan huomauttaa – mutta miten ihmeessä te selvisitte sieltä hengissä takaisin?"

Niinpä Harry, jonka ääni alkoi jo käheytyä paljosta puhumisesta, kertoi miten Fawkes oli saapunut kammioon juuri oikeaan aikaan ja miten lajitteluhattu oli antanut hänelle miekan. Mutta sitten hänen sanansa alkoivat kangerrella. Hän oli siihen asti jättänyt mainitsematta Valedron – tai Ginnyn – päiväkirjan. Ginny oli painanut päänsä äitinsä olkaa vasten ja kyynelät virtasivat yhä hiljaa hänen poskilleen. Entä jos Ginny erotetaan koulusta? Harry pohti hädisään. Valedron päiväkirja ei toiminut enää... Miten he todistaisivat, että se oli pakottanut Ginnyn tekemään sen kaiken?

Harry katsoi vaistomaisesti Dumbledorea, joka hymyili hienoisesti tulenkajon välkähdellessä puolikuun muotoisissa silmälaseissa.

"Minua kiinnostaa eniten", Dumbledore sanoi lempeästi, "miten lordi Voldemortin onnistui lumota Ginny, vaikka lähteeni kertovat, että hän piileskelee parastaikaa Albanian metsissä."

Huojennus – lämmin, ihana, suloinen huojennus – valta-
si Harryn.

”M-mitä nyt?” Weasleyn isä änkytti tyrmistyneenä.
”Tiedät-kai-kuka? Lu-lumosi Ginnyn? Mutta eihän Ginny...
Ei Ginny ole ollut... onko hän?”

”Se johtui tästä päiväkirjasta”, Harry sanoi ripeästi, otti päiväkirjan käteensä ja näytti sitä Dumbledorelle. ”Valedro kirjoitti tähän silloin kun hän oli kuusitoistavuotias.”

Dumbledore otti päiväkirjan Harrylta ja tihrusti sen palaneita ja vettyneitä sivuja pitkää ja käyrää nenänvarttaan pitkin.

”Nerokasta”, hän sanoi hiljaa. ”Niinpä tietysti, hän oli kenties nerokkain oppilas, joka on milloinkaan käynyt Tylypahkaa.” Hän kääntyi katsomaan täysin hölmistynyttä Weasleyn pariskuntaa.

”Hyvin harva tietää, että lordi Voldemortin nimi oli aikanaan Tom Valedro. Minä opetin häntä itse viisikymmentä vuotta sitten Tylypahkassa. Hän katosi käytyään koulun loppuun... matkusti laajalti ja paljon... vajosi niin syvälle pimeyden juoniin, liikkui niin kehnossa seurassa ja kävi läpi niin monta vaarallista muodonmuutosta, että kun hän putkahti ilmoille lordi Voldemortina, häntä tuskin tunnisti. Hyvin harva osasi yhdistää lordi Voldemortin ja sen älykkään ja komean pojan, joka aikanaan oli Tylypahkan paras oppilas.

”Mutta Ginny”, Weasleyn äiti sanoi. ”Mitä tekemistä meidän Ginnyllä on – hänen – kanssaan?”

”Hänen p-päiväkirjansa!” Ginny nyyhkytti. ”M-minä olen k-kirjoittanut siihen ja h-hän on k-kirjoittanut takaisin koko vuoden –”

”Ginny!” Weasley’n isä sanoi pöyristyneenä. ”Enkö minä ole opettanut sinulle mitään? Mitä minä olen hokenut? Älä milloinkaan luota mihinkään mikä osaa ajatella itse, ellet näe missä sen aivot ovat. Mikset näyttäneet päiväkirjaa minulle tai äidillesi? Niin epäilyttävän esineen voi olettaakin sisältävän pimeää taikuuutta.”

”M-minä en t-tiennyt”, Ginny nyyhki. ”Minä löysin sen yhden kirjan välistä, jonka äiti oli ostanut minulle. Ajattelin, että j-joku oli vain jättänyt sen siihen ja unohtanut sitten...”

”Ginnyn pitää mennä nyt heti sairaalasiipeen”, Dumbledore keskeytti tiukkaan sävyyn. ”Tämä on ollut hirvittävä koettelemus hänelle. Rangaistusta ei anneta. Lordi Voldemort on huiputtanut häntä vanhempia ja viisaampiakin velhoja.” Dumbledore käveli ovelle ja avasi sen. ”Vuodelepoa ja kenties iso mukillinen höyryävän kuumaa kaakaota. Minua se aina piristää”, hän lisäsi ja katsoi Ginnyä silmät ystävällisesti tuikkien. ”Saat nähdä, että matami Pomfrey on yhä valveilla. Hän jakaa parhaillaan alruunamehua – uskoisin että basiliskin uhrin heräävät aivan näillä hetkillä.”

”Hermione on siis terve!” Ron ilahtui.

”Mitään pysyvää vahinkoa ei ole aiheutunut”, Dumbledore sanoi.

Weasley’n äiti talutti Ginnyn ovesta ulos ja Weasley’n isä seurasi perässä yhä syvästi järkyttyneen näköisenä.

”Kuule, Minerva”, professori Dumbledore sanoi mietteläänä professori McGarmiwalle, ”minusta tuntuu että tässä on aihetta kunnon kekkereihin. Voisinko pyytää, että menet sanomaan keittiöihin, että panevat toimeksi?”

”Se sopii”, sanoi professori McGarmiwa reippaasti. ”Voin kai luottaa, että sinä hoitelet Potterin ja Weasley’n?”

”Ilman muuta”, Dumbledore sanoi.

McGarmiwa poistui ja Harry ja Ron katsoivat epävarmoina Dumbledorea. Mitä McGarmiwa mahtoi tarkoittaa hoitelemisella? Ei kai vain – ei kai vain – heitä aiottu rangaista?

”Minä olen muistavinani, että sanoin teille kummallekin, että minun on erotettava teidät jos vielä rikotte koulun sääntöjä”, Dumbledore sanoi.

Ron avasi kauhuissaan suunsa.

”Tuli siis todistetuksi, että parhaidenkin meistä on joskus syötävä sanansa”, Dumbledore jatkoi hymysuin. ”Te saatte kumpikin erityispalkinnon palveluksista koulun hyväksi ja – hetkinen – kyllä, taitaapa tulla kaksisataa pistettä mieheen Rohkelikolle.”

Ron lehahti yhtä kirkkaan pinkiksi kuin Lockhartin ystävänpäiväkukat ja hänen suunsa lokahti takaisin kiinni.

”Mutta eräs meistä tuntuu pysyttelevän mahtavan hiljaa omasta osuudestaan tässä vaarallisessa seikkailussa”, Dumbledore jatkoi. ”Mistä moinen vaatimattomuus, Gilderoy?”

Harry hätkähti. Hän oli kokonaan unohtanut Lockhartin. Hän kääntyi ja näki, että Lockhart seisoi huoneen nurkassa kasvoillaan yhä sama valju hymy. Kun Dumbledore puhutteli Lockhartia, Lockhart katsoi olkansa yli nähdäkseen kenelle tämä puhui.

”Professori Dumbledore”, Ron sanoi kiireesti, ”salaisuuksien kammiossa sattui onnettomuus. Professori Lockhart –”

”Olenko minä professori?” Lockhart sanoi lievästi yllättyneenä. ”Hyvänen aika. Taisin olla melko toivoton tapaus?”

”Hän yritti loihkia muistiloitsun, mutta se iski takaisin”,

Ron selitti hiljaa Dumbledorelle.

”Hyvä tavaton”, Dumbledore sanoi päättään pudistellen ja pitkät hopeanharmaat viikset väristen. ”Taisit hukkaa omaan miekkaasi, Gilderoy!”

”Miekkään?” Lockhart sanoi epäselvästi. ”Ei minulla ole miekkaa. Tuolla pojalla kyllä on.” Hän osoitti Harrya. ”Hän lainaa sitä teille.”

”Voisitko ystävällisesti viedä professori Lockhartinkin sairaalasiipeen?” Dumbledore sanoi Ronille. ”Minä vaihtaisin muutaman sanan Harryn kanssa.”

Lockhart maleksi hitaasti huoneesta. Ron loi uteliaan katseen Dumbledoreen ja Harryyn ja sulki oven perässään.

Dumbledore meni istumaan takan ääressä olevaan tuoliin.

”Istu sinäkin, Harry”, hän sanoi. Harry istuutui ja tunsi olonsa selittämättömän hermostuneeksi.

”Ensinnäkin, Harry, haluan kiittää sinua”, Dumbledore sanoi silmät taas tuikkien. ”Sinä olet siellä kammiossa osoittanut aitoa uskollisuutta minua kohtaan. Mikään muu ei olisi tuonut Fawkesia luoksesi.”

Hän silitti feeniksiä, joka oli lehahtanut istumaan hänen syliinsä. Harry virnisti vaivaantuneena, kun Dumbledore katsoi häntä.

”Ja sinä sitten tapasit Tom Valedron”, Dumbledore sanoi mielteliäänä. ”Hän oli varmasti erittäin kiinnostunut sinusta.”

Yhtäkkiä se, mikä jäyti Harryn mieltä, tuli yhtenä ryöpynä hänen suustaan.

”Professori Dumbledore... Valedro sanoi, että olen samanlainen kuin hän. Outoa samankaltaisuutta, hän sanoi.”

”Vai sellaista?” Dumbledore sanoi ja katseli mieltiväisesti Harrya paksujen hopeanväristen kulmakarvojensa alta. ”Entä mitä mieltä itse olet?”

”En minä omasta mielestäni ole hänen kaltaisensa!” Harry sanoi kovemmalla äänellä kuin oli aikonut. ”Tai siis, minä – minä kuulun Rohkelikkoon, minä...”

Mutta hän vaikenä, kun ikävä epäily alkoi taas väijyä hänen mielessään.

”Professori”, hän aloitti vähän ajan kuluttua uudestaan. ”Lajitteluhattu sanoi minulle, että – että pärjäisin hyvin Luihuisessa. Kaikki luulivat välillä, että minä olen Luihaisen perillinen... koska minä olen kärmessuu...”

”Sinä olet kärmessuu, Harry”, Dumbledore sanoi tyyneästi, ”koska lordi Voldemort – joka on Salazar Luihaisen viimeinen eloonjäänyt perillinen – on kärmessuu. Jos en pahasti erehdy, hän siirsi osan omista voimistaan sinuun sinä iltana kun sait tuon arven. Vaikka taatusti hän ei tehnyt sitä tahallaan.”

”Voldemortko pani osan itseään minuun?” Harry sanoi tyrmistyneenä.

”Siltä se ainakin vaikuttaa.”

”Minun siis pitäisi tosiaan olla Luihuisessa”, Harry sanoi ja katseli epätoivoisena Dumbledoren kasvoja. ”Lajitteluhattu huomasi minussa Luihaisen voimia, ja se –”

”Pani sinut Rohkelikkoon”, Dumbledore totesi rauhallisesti. ”Kuuntele nyt, Harry. Sinulla sattuu olemaan useita ominaisuuksia, joita Salazar Luihuinen arvosti huolella valituissa oppilaissaan. Hänen oma harvinainen kykynsä, kärmeskielen taito... neuvokkuus... määrätietoisuus... tietty piittaamattomuus säännöistä”, hän lisäsi ja taas hänen viiksensä

värisivät. ”Lajitteluhattu pani sinut silti Rohkelikkoon. Sinä tiedät miksi se sen teki. Mieta.”

”Se pani minut Rohkelikkoon”, Harry sanoi lannistuneesti, ”vain siksi että minä pyysin, etten joutuisi Luihuiseen.”

”Niin juuri”, Dumbledore sanoi ja säteili taas tyytyväisenä. ”Siinä asiassa sinä olet täysin erilainen kuin Tom Valedoro. Juuri meidän valintamme, Harry, näyttävät keitä me todella olemme, paljon varmemmin kuin kykymme.” Harry istui hievahtamatta tuolissaan, ihmeissään. ”Jos tahdot todisteita, Harry, siitä että kuulut Rohkelikkoon, ehdotan että katsot tarkemmin tätä.”

Dumbledore kurkotti McGarmiwan työpöydälle, otti veritahraisen hopeamiekan ja ojensi sen Harrylle. Harry käänsi miekan hitaasti ympäri ja rubiinit säihkyvät tulenkajossa. Sitten hän näki kahvan juureen kaiverretun nimen.

Godrick Rohkelikko.

”Vain aito rohkeliikko olisi voinut vetää sen hatusta, Harry”, Dumbledore sanoi selittelemättä.

Hetkeen ei kumpikaan sanonut mitään. Sitten Dumbledore avasi yhden McGarmiwan työpöydän laatikoista ja kaivoi sieltä sulkakynän ja mustepullon.

”Sinä tarvitset nyt ruokaa ja unta. Ehdotan, että menet alas kekkereihin sillä välin kun minä kirjoitan Azkabaniin — me tarvitsemme riistanhoitajamme takaisin. Ja minun täytyy laatia Päivän Profeettaan ilmoitus”, hän lisäsi miettäväisesti. ”Me tarvitsemme uuden opettajan pimeyden voimilta suojautumiseen. Hyvä tavaton, miten tiuhasti sen aineen opettaja meillä vaihtuukin.”

Harry nousi ylös ja käveli ovelle. Hän oli kuitenkin vasta

tarttumassa kahvaan, kun ovi lennähti auki niin rivakasti että kimposi seinästä takaisin.

Lucius Malfoy seiso i raivostuneena ovella. Ja kyyryssä hänen kainalossaan seiso i yltäpäältä laastaroitu Dobby.

”Hyvää iltaa, Lucius”, Dumbledore sano i ystävällisesti.

Lucius Malfoy melkein tyrkkäsi Harryn nurin pyyhältäessään huoneeseen. Dobby kipitti hänen perässään kyyristellen hänen viittansa helmoissa nöyristelevä kauhu kasvoiltaan.

”Jaaha!” Lucius Malfoy sano i kylmä katse nauliutuneena Dumbledoreen. ”Sinä tulit takaisin. Johtokunta hyllytti sinut, mutta sinä katsoit silti sopivaksi palata Tylypahkaan.”

”Niin katsopas, Lucius, kun”, Dumbledore sano i hymyillen seesteisesti, ”muut yksitoista johtokunnan jäsentä ottivat tänään yhteyttä minuun. Jos totta puhutaan niin pö l l ö j ä tuli suorastaan satelemalla. He olivat kuulleet, että Arthur Weasley n ty t ä r oli saanut surmansa, ja tahtoivat minut o i t i s tänne takaisin. He tuntuivat olevan sitä mieltä, että minä sittenkin olen paras mies tähän hommaan. Sangen merkillisiä juttuja he sitä paitsi kertoivat. Useat tuntuvat olevan sitä mieltä, että sinä uhkasit kirota heidän perheensä, jos he eivät suostu erottamaan minua määrääjäksi.”

Lucius Malfoy kalpeni entisestään, mutta hänen silmänsä paloivat yhä raivosta.

”No – joko olet lopettanut hyökkäykset?” hän ilkkui. ”Saitko jo syyllisen kiinni?”

”Kyllä hänet on saatu kiinni”, Dumbledore sano i hymyillen.

”No?” herra Malfoy ärähti. ”Kuka se on?”

”Sama henkilö kuin viime kerralla, Lucius”, Dumbledo-

re sanoi. ”Mutta nyt lordi Voldemort toimi erään toisen henkilön kautta. Tämän päiväkirjan avulla.”

Hän nosti esiin pienen mustan kirjan, jonka keskellä oli iso reikä, ja tarkkaili huolellisesti Lucius Malfoya. Harry kuitenkin tarkkaili Dobbya.

Tonttu teki jotain hyvin kummallista. Sen suuret silmät katsoivat merkitsevästi Harrya, se osoitti päiväkirjaa, sitten herra Malfoya, ja sitten se iski itseään lujasti nyrkillä päähän.

”Vai niin...” herra Malfoy sanoi verkalleen Dumbledorelle.

”Ovela juoni”, Dumbledore sanoi tasaisella äänellä ja tuijotti edelleen Lucius Malfoya silmiin. ”Jos nimittäin tämä Harry” Lucius Malfoy loi Harryyn nopean, äkäisen katseen ”ja hänen ystävänsä Ron eivät olisi löytäneet tätä kirjaa, hyvänen aika – Ginny Weasley olisi ehkä saanut syyn kokonaan niskoilleen. Kukaan ei olisi voinut koskaan todistaa, ettei hän toiminut vapaasta tahdostaan.”

Herra Malfoy ei sanonut mitään. Hänen kasvonsa jäähmettyivät äkisti ilmeettömiksi.

”Ja kuvittele”, Dumbledore jatkoi, ”mitä silloin olisi voinut tapahtua... Weasleyt ovat huomattavimpia puhdasverisiä perheitämme. Kuvittele, mitä olisi tapahtunut Arthur Weasleylle ja hänen jästien suojalaeilleen, jos olisi käynyt ilmi, että hänen oma tyttärensä hyökkää jästisyntyisten kimppuun ja surmaa heitä. Onneksi päiväkirja löytyi ja Valedronmuistot hävitettiin siitä. Kuka tietää, mitä olisi muuten voinut tapahtua.”

Lucius Malfoy pakottautui puhumaan.

”Todella onni”, hän sanoi jäyhästi.

Ja koko ajan hänen selkensä takana Dobby osoitteli ensin päiväkirjaa, sitten Lucius Malfoya ja sitten mottasi itseään päähän.

Ja äkkiä Harry ymmärsi. Hän nyökkäsi Dobbylle joka pakeni nurkkaan vääntelemään korviaan rangaistukseksi.

”Etkö tahdo kertoa, miten Ginny sai päiväkirjan?” Harry kysyi herra Malfoylta.

Lucius Malfoy asettui puolustuskannalle.

”Mistä minä voisin tietää, miten joku typerä pikku tyttö sai sen haltuunsa?” hän sanoi.

”Sinä annoit sen hänelle”, Harry sanoi. ”Säilä & Imupaperissa. Sinä otit hänen käytettynä ostetun muodonmuutoskirjansa käteesi ja sujautit päiväkirjan sen väliin.”

Harry näki, että Lucius Malfoy puristeli käsiään nyrkkiin.

”Todista se”, hän sähähti.

”Voi, siihen ei kukaan kykene”, Dumbledore sanoi ja hymyili Harrylle. ”Ei nyt enää, kun Valedro on kadonnut kirjasta. Toisaalta neuvoisin sinua, Lucius, ettet enää jakele lordi Voldemortin vanhoja koulutarvikkeita. Jos niistä vielä yksikin löytää tiensä viattomiin käsiin, minusta tuntuu että ainakin Arthur Weasley pitää huolen siitä, että tavarat jäljitetään sinuun...”

Lucius Malfoy seiso hetken hiljaa ja Harry näki selvästi, että hänen oikeaa kättään nyki kun hänen teki mieli tarttua taikasauvaan. Sen sijaan hän kääntyikin kotitonttuunsa päin.

”Me lähdemme nyt, Dobby!”

Hän kiskaisi oven auki, ja kun tonttu kipitti ovelle, hän potkaisi sen suoraa kyytiä käytävään. Kuului, miten Dobby

vinkui kivusta. Harry mielti hetken ankarasti. Sitten hän keksi.

”Professori Dumbledore”, hän sanoi kiireesti. ”Saisinko antaa tuon päiväkirjan takaisin herra Malfoylle?”

”Ilman muuta, Harry”, Dumbledore sanoi rauhallisesti. ”Mutta pidä kiirettä. Kekkerit, muistathan.”

Harry nappasi päiväkirjan ja ryntäsi käytävälle. Hän kuuli Dobbyn kivunkiljähdusten loittonevan nurkan takana. Harry mielti, mahtaisiko hänen suunnitelmansa toimia, riisui kiireesti toisen kenkensä, veti niljaisen, likaisen sukkansa jalasta ja tunki päiväkirjan sukkaan. Sitten hän juoksi eteenpäin pimeällä käytävällä.

Hän sai heidät kiinni portaiden yläpäässä.

”Herra Malfoy”, hän henkäisi ja pysähtyi äkisti. ”Tahdon antaa jotakin.”

Ja hän tunki haisevan sukan Lucius Malfoyn käteen.

”Mitä ihm –”

Herra Malfoy riuhtoi päiväkirjan pois sukasta, viskasi sukan syrjään ja katsoi sitten raivoissaan tuhottua kirjaa ja Harrya.

”Sinun käy vielä jonain päivänä yhtä kalpaten kuin vanhempiesi, Harry Potter”, hän sanoi hiljaa. ”Hekin olivat toisten asioihin sekaantuvia houkkia.”

Hän kääntyi lähteäkseen.

”Tule, Dobby. Tule, etkö kuule?!”

Mutta Dobby ei hievahtanutkaan. Hän puristi kädessään Harryn vastenmielistä, niljakasta sukkaa ja katseli sitä kuin mittaamattoman arvokasta aarretta.

”Isäntä antoi Dobbylle sukan”, Dobby sanoi onneaan uskomatta. ”Isäntä heitti sen ja Dobby otti sen kiinni ja

Dobby – Dobby on vapaa.”

Lucius Malfoy seisoi jähmettyneenä paikoillaan ja tuijotti tonttua. Sitten hän syöksähti Harryn kimppuun.

”Sinä veit minun palvelijani, poika!”

Mutta Dobby huusi: ”Sinä et tee pahaa Harry Potterille!”

Kuului kova pamaus ja herra Malfoy lennähti taaksepäin. Hän romahti portaisiin, kompuroi ne alas kolme kerrallaan ja mätkähti mytyksi seuraavalle tasanteelle. Hän nousi ylös raivosta punaisena ja veti taikasauvansa esiin, mutta Dobby kohotti pitkän uhkaavan sormensa.

”Sinä häivyt nyt”, hän ärjäisi ja osoitti herra Malfoya. ”Sinä et koske Harry Potteriin. Sinä häivyt nyt.”

Lucius Malfoylla ei ollut valinnanvaraa. Mulkoiltuaan Harrya ja Dobbya vielä hetken hän hulmautti viittansa ympärilleen ja riensi näkymättömiin.

”Harry Potter vapautti Dobbyn!” tonttu sanoi kimeällä äänellä ja katsoi ylös Harryyn lähimmästä ikkunasta kumottavan kuunkajon heijastuessa hänen pallomaisista silmistään. ”Harry Potter vapautti Dobbyn!”

”Vähin mitä saatoin tehdä”, Harry sanoi virnistäen. ”Lupaa kumminkin, ettet enää koskaan yritä pelastaa minun henkeäni.”

Tontun ruma ruskea naama repesi leveään virneeseen.

”Minulla on yksi kysymys, Dobby”, Harry sanoi, kun Dobby puki Harryn sukkaa vapisevin käsin jalkaansa. ”Sinä sanoit minulle, ettei tämä juttu liity mitenkään häneen-joka-jääköön-nimeämättä, muistatko? No nyt –”

”Se oli vihje”, Dobby sanoi silmät pullottaen sen näköisenä, että sen olisi pitänyt olla ilmiselvää. ”Dobby antoi vih-

jeen. Pimeyden lordinhan saattoi vapaasti nimetä ennen kuin hän vaihtoi nimeä.”

”Aivan”, Harry sanoi vaisusti. ”No, minun täytyy mennä. Meillä on kekkerit ja minun ystäväni Hermione on varmasti jo hereillä...”

Dobby heittäytyi Harryn vyötärölle ja rutisti häntä.

”Harry Potter on paljon mahtavampi kuin Dobby edes tiesi!” hän nyyhkytti. ”Hyvästi jää, Harry Potter!”

Ja taas kerran äänekkäästi räsähtäen Dobby katosi.

Harry oli osallistunut useisiin Tylypahkan pitoihin, muttei koskaan aivan tällaisiin. Kaikki olivat yöpukusillaan ja juhlat jatkuivat läpi yön. Harry ei tiennyt, oliko juhlissa parasta se kun Hermione juoksi häntä kohti ja kiljui: ”Sinä ratkaisit sen! Sinä ratkaisit sen!” vai se kun Justin riensi puuskupuhien pöydästä ravistamaan hänen kättään ja pyytelemään loputtomasti anteeksi sitä, että oli epäillyt häntä, vai se kun Hagrid ilmestyi paikalle kello puoli neljältä ja läimäisi Harrya ja Ronia niin lujasti harteille, että pojat kaatuivat torttulautasilleen, vai se kun hänen ja Ronin ansaitsemat neljäsataa pistettä takasivat Rohkelikolle tupamestaruuden jo toisena perättäisenä vuonna, vai se kun professori McGarmiwa nousi ylös ja ilmoitti että kaikki sen vuoden kokeet oli peruutettu koulun lahjana oppilaille (”Voi ei!” Hermione voihkaisi), vai se kun Dumbledore kuulutti ettei professori Lockhart ikävä kyllä pääse kouluun enää seuraavana vuonna koska hänen täytyi lähteä jonnekin hankkimaan muistiaan takaisin. Melko moni opettaja yhtyi hurraahuutoihin, joilla tämä uutinen otettiin vastaan.

”Sääli”, Ron sanoi ottaessaan hillomunkin. ”Minä aloin juuri tottua häneen.”

Lukukauden loppu sujui loisteliaassa auringonpaahteessa. Tylypahkassa oli palattu arkeen vain muutamien pikku poikkeuksien: pimeyden voimilta suojautumisen tunnit oli peruutettu (”Mutta sitä lajia tuli aika tavalla harjoiteltua”, Ron sanoi nurisevalle Hermionelle) ja Lucius Malfoy sai potkut johtokunnasta. Draco ei enää saapastellut pitkin koulua kuin omistaisi sen. Hän näytti päinvastoin kaunaiselta ja jurolta. Ginny Weasley puolestaan oli taas hyvällä tuulella.

Liian pian oli edessä matka kotiin Tylypahkan pikajunassa. Harry, Ron, Hermione, Fred, George ja Ginny saivat oman osaston junasta. He käyttivät hyväkseen viimeiset tunnit, jolloin heidän oli lupa taikoa ennen loman alkua. He pelasivat räjähtävää näpystä, sytyttivät viimeiset Fredin ja Georgen Jarrumiehen ilotulitteet ja harjoittelivat aseistariisuntaa taikomalla. Harrysta alkoi tulla siinä todella etevä.

He olivat melkein Lontoossa, kun Harry muisti erään asian.

”Ginny – mitä sellaista sinä näit Percyn tekemässä, mitä et saanut kertoa kenellekään?”

”Ai se”, Ginny sanoi tirskahtellen. ”No – Percylla on tyttöystävä.”

Fred pudotti kirjapinon Georgen päähän.

”Mitä?”

”Se Korpinkynnen valvojaoppilas Penelope Clearwater”. Ginny sanoi. ”Hänelle Percy kirjoitteli koko viime kesän. He ovat tapailleet koulussa salaa. Minä yllätin heidät pusaamasta tyhjässä luokkahuoneessa. Percy hermostui kama-

lasti, kun Penelopen kimppuun käytiin. Ettehän hännää häntä?” hän lisäsi huolissaan.

”Ei tulisi mieleenkään”, Fred sanoi ja näytti siltä kuin hänen syntymäpäivänsä olisi saapunut etuajassa.

”Emme takuulla”, George sanoi hihitellen.

Tylypahkan pikajuna hidasti vauhtia ja viimein pysähtyi.

Harry kaivoi esiin sulkakynän ja pergamenttia ja kääntyi Roniin ja Hermioneen päin.

”Tätä sanotaan puhelinnumeroksi”, hän sanoi Ronille ja kirjoitti numeron kahdesti, repäisi pergamentin kahtia ja antoi palaset Ronille ja Hermionelle. ”Minä neuvoin viime kesänä sinun isällesi, miten puhelinta käytetään, hän osaa auttaa. Soittakaa minulle, jooko? Minä en kestä taas kahta kuukautta ilman muita puhekavereita kuin Dudley.”

”Sinun tätisi ja setäsi ovat kumminkin ylpeitä sinusta?” Hermione sanoi, kun he astuivat ulos junasta ja liittyivät joukkoon, joka tungeksi kohti lumottua kaidetta. ”Kun kuulevat, mitä teit tänä vuonna?”

”Ylpeitä?” Harry sanoi. ”Oletko hullu? Kun olisin niin monta kertaa voinut kuolla ja kuitenkin jäin ikävästi henkiin? Hehän ovat raivoissaan.”

Ja yhdessä he astuivat portin kautta jästimaailmaan.